C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Sapkowski_Andrzej-Zaklinac_II-Mec_osudu.pdb

PDB Name: Sapkowski_Andrzej-Zaklinac_II-M
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.9.2004
Modification Date: 13.9.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ANDRZEJ SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ
II.
MEČ OSUDU

HRANICE MOŽNOSTÍ

I.
„Už odtamtud nevyleze, jasná věc," prohlásil poďobaný povaleč a sám sobě přesvědčeně přikyvoval. „Je to už dýl než hodinu, co slezl dolů. Je po něm."
Obyvatelé městečka shromáždění ve zříceninách zaraženě mlčeli, upírajíce oči do černého otvoru v rumišti - vchodu do podzemí. Tlouštík ve žluté kamizole přešlápl z nohy na nohu, odkašlal si a smekl pomačkaný biret.
„Počkejme ještě," navrhl a setřel si pot s obočí.
„Na co?" vyštěkl poďobanec. „V těch chodbách dole číhá bazilišek. Už jsi zapomněl na ty, co šli na něj, rychtáři? Ani jeden se nevrátil. To ti nestačí? Na co máme ještě čekat?"
„Dohodli jsme se přece," zamumlal tlouštík nejistě.„Nemůžeme..."
„Dohodl ses se živým, rychtáři," přerušil jej poďobancův kumpán, pořez v kožené řeznické zástěře. „Ale teďko je už bradou nahoru, to je bez debat. Od začátku jsem věděl, že tam zařve, tak jako ti před ním. Vlezl tam jako úplnej trouba: bez zrcadla, akorát s mečem. A bez zrcadla si s baziliškem nikdo neporadí, to ví každý malý dítě."
„Aspoň jsi ušetřil grošíky, rychtáři," přisadil si poďobaný. „Odměnu za baziliškovu hlavu není zatím komu vyplatit. Můžeš se klidně vrátit domů. O čarodějníkova koně s nákladem se postaráme my; co kdyby ho chtěl někdo ukrást?"
„Se ví," přisvědčil řezník. „Kobyla je silná a vaky pěkně nacpaný. Kouknem se, co v nich může být, ne?"
„To nejde... Copak jste..."
„Kušuj, rychtáři, a radši zalez. Abys neschytal!" okřikl ho poďobanec.
„Pěkná kobyla," oceňoval koně řezník.
„Ale ty ji necháš na pokoji, chasníku."
Řezník se pomalu otočil k člověku, který za zády shromážděných čumilů vystoupil z průlomu v pobořené zdi.
Cizinec měl husté, kučeravé, kaštanové vlasy, přes vatovanou prošívanici měl navlečenu hnědou tuniku a na nohou vysoké škorně. A žadnou zbraň.
„Běž od toho koně," pokračoval s jedovatým úsměvem. „Cizí kíni a cizí vaky. Po cizím majetku šilháš svýma prasečíma očima, natahuješ po něm svoje špinavé pazoury. To je ale hanba."
Poďobaný zvolna vsunul ruku do záňadří blůzy a tázavě pohlédl na řezníka. Ten téměř neznatelně přikývl a pohlédl směrem k hloučku lidí. Vystoupili z něj dva nakrátko ostříhaní hromotluci. V rukou drželi palice, jakými se poráží dobytek.
„Co jseš zač?" zeptal se poďobaný s rukou zastrčenou pod blůzou, „že nám tady kážeš o dobrých manýrách?"
„Po tom ti nic není, chasníku."
„Nenosíš zbraň."
„Pravda," zasmál se neznámý ještě sžíravěji. Nenosím"
„To je teda smůla," vytáhl poďobanec ruku ven - a v ní dlouhý nůž. Smůla pro tebe, cizinče, že ji nenosíš."
Také řezník vytáhl nůž - pořádný zabiják - a jeho pacholci postoupili kupředu a napřáhli palice.
„Nemám to zapotřebí," dodal bezstarostně cizinec, aniž by se pohnul z místa. „Moje zbraně chodí za mnou."
Z ruin vyšly pružným, sebevědomým krokem dvě mladé ženy. Lidé jim kvapem ustupovali z cesty. Obě dívky se usmívaly, blýskajíce přitom zuby a mhouříce oči, od nichž se až k uším táhly široké modré pásy rituálního tetování. Pardálí kůže okolo beder jim jen zpola zakrývaly silná stehna, na nahých pažích nad vysokými, drátěnými rukavicemi hrály svaly a nad jejich rameny rovněž chráněnými železným pletivem, bylo vidět jílce šavlí.
Pod poďobancem se podlomila kolena, nůž mu pomalu, pomaličku vyklouzl z prstů a spadl na zem.
Z díry v suti se ozval rachot kamení, škrábání, potom se ze tmy vynořily ruce a zachytily se za hranu stěny. Za nimi se objevila hlava s bílými, nyní cihlovým prachem zčervenalými vlasy, bledá tvář a rukojeť meče, trčící nad pravým ramenem vylézajícího muže. V hloučku to zašumělo.

Se shrbenými zády vyvlekl bělovlasý z jámy příšerného tvora - zrůdné monstrum olepené krví nasáklým prachem. Zvedl mršinu za dlouhý, ještěří ocas a beze slova ji hodil pod nohy tlustého rychtáře. Ten uskočil, klopýtl přitom o zřícené zdivo a upadl, nepřestávaje však třeštit oči na zakřivený, dravčí zoban, blanitá křídla a srpovité drápy na šupinatých prackách, na hrdelní lalok, dříve zřejmě karmínový, nyní špinavě růžový, na mázdrou potažené zapadle oři.
„Bazilišek" řekl bělovlasý a oprášil si kalhoty. „Přesně podle dohody. Prosil bych svých dvě stě lintarů. A poctivých - neořezaných. Nenechám se napálit."
Rychtář chvějícími se prsty vytáhl měšec. Bělovlasý se rozhlédl, na okamžik se jeho pohled zastavil na poďobanci a na noži u jeho nohou. Podíval se na muže v hnědé tunice, na dívky v pardálích kůžích.
„Jako obvvkle," poznamenal, když přebíral váček z rychtářovy roztřesené ruky. „Za mizerný groš pro vás nasazuji život, a vy se mezitím staráte, jak mě okrást. Nikdy se nezměníte, aby vás svrab sežral."
„Nic se nestalo," zablekotal řezník, couvaje. Jeho dva pohůnci se již dříve ukryli mezi okolostojícími. „Tvým věcem se nic nestalo, pane."
„To mě těší," usmál se bělovlasý. Lidé, kteří spatřili jeho úsměv, šířící se v bledém obličeji jako rozchlipující se rána, se začali chvatně rozcházet. „Proto se ani tobě tentokrát nic nestane. Odejdi v pokoji. Ale odejdi rychle!"
Poďobanec se rovněž pokoušel vycouvat. Jizvy po neštovicích se ohavně vyrazily na jeho zsinalé tváři.
„Ty počkej," zadržel ho muž v hnědé tunice. „Na něco jsi zapomněl."
„Na co... pane?"
„Vytáhls na mne nůž."
Vyšší z dívek, široce rozkročená, se zhoupla v bocích. Téměř nepostřehnutelným pohybem tasená šavle zasvištěla vzduchem. Poďobancova hlava odletěla z krku vysokým obloukem a zapadla do zejícího otvoru. Trup se svalil na rozbité cihly těžce a neohrabaně jako podťatý kmen. Čumilové zakvíleli. Druhá dívka s dlaní na jílci se pohotově obrátila, aby svojí družce kryla záda. Zbytečně. Obyvatelé městečka, klopýtajíce a padajíce v rozvalinách, prchali k domovu. V jejich čele uháněl při své tloušťe úctyhodnými skoky rychtář, předběhl dokonce i vyděšeného řezníka.
„Pěkná rána," řekl uznale bělovlasý. Dlaní v černé rukavici si clonil oči před sluncem. „Pěkná rána zerrikánské šavle. Skláním hlavu před šermířským uměním a půvabem svobodných válečnic. Jsem Geralt z Rivie."
„A já," ukázal si neznámý na hruď, na vybledlý erb, představující tři černé ptáky, sedící v řadě za sebou na zlatém poli, „jsem Borch, řečený Tři kavky. Tohle jsou moje děvčata, Tea a Vea. Říkám jim tak, poněvadž na jejich pravých jménech bych si zlomil jazyk. Jak jsi hned poznal, jsou to Zerrikánky."
„Zdá se, že díky jim jsem nepřišel o koně a výstroj. Děkuji vám, bojovnice. Děkuji též tobě, pane Borchu."
„Tři kavky. Toho pána si odpusť. Zdržuje tě ještě něco v tomhle hnízdě, Geralte z Rivie?"
„Právě naopak."
„Výborně. Mám návrh: nedaleko odtud, na rozcestí k říčnímu přístavu, je zájezdní hostinec. Jmenuje se „U zadumaného draka." Tamní kuchyni se žádná jiná v okolí nevyrovná. Mám tam zrovna namířeno na večeři a na nocleh. Potěšilo by mne, kdybys přijal moje pozvání."
„Borchu," otočil se bělovlasý od svého koně a pohlédl cizinci do očí. „Chtěl bych, aby mezi námi bylo jasno. Uvědomuješ si, doufám, že jsem zaklínač."
„To mi došlo. Ale řekls to tónem, jako bys mě varoval, že jsi malomocný."
„Jsou tací," řekl Geralt pomalu, „kteří by dali přednost celému zástupu malomocných, před společností jediného zaklínače."
„Jsou i tací," zachechtal se Tři kavky, „kteří dávají přednost ovcím před holkami. Můžeme je tedy politovat - jedny i ty druhé. Opakuji svoje pozvání."
Geralt si stáhl rukavici a stiskl nabízenou dlaň.
„Přijímám. Těší mne, že tě poznávám."
„Nuže na cestu. Pořádně mi vytrávilo."

II.

Krčmář přejel utěrkou nahrubo ohoblovanou stolní desku, uklonil se a úslužně se usmál. Chyběly mu dva přední zuby.
„Tááák..." zvedl Tři kavky oči k začouzenému, pavučinami ověšenému stropu. „Nejdříve... Nejdříve pivo. Abys nemusel pořád běhat, rovnou celý soudek. A k pivu... Co nám, příteli, můžeš nabídnout k pivu?"
„Sýr?" navrhl hostinský.
„Ee," zašklebil se Borch. „Sýr si dáme jako zákusek. K pivu by to chtělo něco ostrého, kyselého."
„K službám," roztáhl se krčmářův úsměv do šířky. Přední řezáky nebyly jediné zuby, které mu scházely. „Úhoře s česnekem v oleji a v octě, zelenou papriku v kyselém nálevu..."
„V pořádku. Dones obojí. A pak polévku. Kdysi jsem tu jedl takovou - plavaly v ní roztodivné rybky, šneci a všelijaké jiné dobroty..."
„Vorařskou polévku."
„To byla ona. A po ní jehněčí pečeni na cibulce. A potom hromadu raků. Přidej k nim kopru, co se do hrnce vejde. A potom ten ovčí sýr. A salát. A potom se uvidí."
„Přichystám. Pro všechny? To znamená čtyřikrát?"
Vyšší Zerrikánka zavrtěla hlavou a klouby prstů se významně poklepala v pase.
„Zapomněl jsem," zamrkal Tři kavky spiklenecky na Geralta. „Děvčata si udržují postavy. Hospodský, to jehněčí jen pro nás dva. Pivo dones hned, i ty úhoře. S ostatním chvilku počkej, ať nám jídlo nevystydne. Nepřišli jsme si sem nacpat břicha, nýbrž porozprávět, v příjemné společnosti strávit čas".
„Chápu," uklonil se krčmář.

„Chápavost, to je důležitá vlastnost ve tvém oboru. Nastav dlaň, příteli." Zacinkaly zlaté mince. Krčmářova papula se roztáhla snad až k hranicím možností.
„To není záloha," upozornil jej Tři kavky. „To je spropitné. A teď pospěš do kuchyně, dobrý muži."
V alkovně bylo teplo. Geralt si rozepnul opasek, stáhl si kazajku a vyhrnul rukávy u košile.
„Vidím," poznamenal, „že nouzí netrpíš. Žiješ z výsad stavu rytířského?"
„Částečně," usmál se Tři kavky, ale dále to nerozváděl.
Rychle se vypořádali s úhoři a čtvrtinou soudku. Piva si Zerrikánky neodpíraly a obě se očividně rozveselily. Něco si šeptaly. Vea, ta vyšší, vybuchla hrdelním smíchem.
„Děvčata hovoří Obecnou?" otázal se Geralt sledující je koutkem oka.
„Špatně. A příliš toho nenamluví. To jim slouží ke cti, ne? Jak ti chutná polévka, Geralte?"
„Mhm."
„Napijme se."
„Mhm."
„Geralte," odložil Tři kavky Ižíci a distinguovaně říhl. „Vraťme se k našemu předchozímu rozhovoru. Vyrozuměl jsem z něj, že ty, zaklínač, vandruješ po světě, a když po cestě narazíš na nějakou nestvůru, zabiješ ji. Za to bereš peníze. Souhlasí?"
„Více méně."
„Stává se ti, že si tě někam přímo pozvou? Že na tom mají, řekněme, zvláštní zájem? Potom ty přijedeš a vykonáš svou práci, že ano?"
„Záleží kdo mě pozve a z jakého důvodu."
„A za kolik?"
„To taky," pokrčil rameny zaklínač. „I když je živobytí čím dál dražší, přece se kvůli tomu nepůjdu oběsit, jak říkávala jedna moje známá čarodějnice."
„To je svérázný přístup. A hlavně praktický, řekl bych. Nicméně na počátku je přece jen nějaká idea, Geralte. Odvěká válka sil Pořádku se silami Chaosu, jak říkával jeden můj známý čaroděj. Představuji si tě v roli vykonavatele oné myšlenky bránícího lidi před Zlem - vždy a všude, bez výjimky. Stojíš na přesně vymezené straně palisády."
„Síly Pořádku. Síly Chaosu. Nabubřelá slova, Borchu. Za každou cenu mne chceš postavit na jednu stranu v boji, který začal dávno před naším narozením a bude pokračovat, až už tu dávno nebudeme. Na které straně stojí kovář, který ková koně? A náš hostinský, který sem právě nese pěkný kus jehněčího? Kde, podle tebe, leží hranice mezi Pořádkem a Chaosem?"
„To je přece jasné," podíval se mu Tři kavky zpříma do očí. „Všechno, co ztělesňuje Chaos, je útočící stranou, ohrožením. Pořádek je ohrožen a musí být chráněn. Potřebuje obránce. Á, napijme se a pusťme se do pečínky."
„Správně."
Děvčata vynechala jeden chod: hlídala si přece postavy, avšak přestávku v jídle vyplnila rychlým pitím. Vea se naklonila ke své přítelkyni a něco jí šeptala, konec jejího copu sklouzl po stolní desce. Tea, mhouříc potetovaná víčka, se nahlas rozesmála.
„Nuže," řekl Borch, ohryzávaje kost. „Jestli nemáš nic proti tomu, můžeme pokračovat v naší rozmluvě. Pokud jsem ti dobře rozuměl, nemáš zájem být zařazen k žádné ze zmíněných bojujících stran. Děláš jen svou práci."
„Tak jest."
„Nicméně před konfliktem Řádu a Chaosu ani ty neunikneš. Přestože jsi použil takové přirovnání, tebe nelze srovnávat s nějakým kovářem. Sledovali jsme tvou práci. Zalezeš do sklepení ve zbořeništi a vytáhneš odtamtud zapíchnutého baziliška. Je jistý rozdíl, milý příteli, mezi přibíjením podkov a zabíjením basilišků. Takže, jestli odměna bude stát za to, poženeš se třeba na kraj světa rozsekat netvora, kterého ti ukážou. Dejme tomu bude ohavný drak pustošit..."
„Špatný příklad," skočil mu do řeči Geralt. „Právě tady stojím mimo ten tvůj konflikt. Protože draky, které bezpochyby zařadíš mezi stvoření Chaosu, já nezabíjím."
„Jakpak to?" Tři kavky si pečlivě olizoval mastné prsty. „To je mi ale překvapení. Vždyť právě drak je ze všech potvor nejodpornější, nejukrutnější a nejnebezpečnější. Ohavný plaz. Útočí na lidi, chrlí oheň a požírá ty... no, nevinné panny, že ano. Co já se už o dracích naposlouchal hrůzostrašných historií. To přece není možné, abys ty, zkušený zaklínač, neměl na svém kontě alespoň několik takových bestií."
„Nelovím draky," řekl Geralt suše. „Vidlohony ano. Klouzáky. Taky létavce. Ale pravé draky nikdy - zelené, červené ani černé. Přijmi to laskavě na vědomí."
„Překvapils mě," podivil se Tři kavky. „Dobrá, beru to na vědomí. Necháme toho, vidím něco červeného. To, co se k nám blíží, nejsou draci, nýbrž raci. Honem se ještě napijme!"
Drtili zuby červené skořápky a polykali bílé maso. Slaná voda jim stékala po rukou a nepříjemně štípala. Borch naléval pivo, dokud ze soudku nezmizela poslední kapka. Zerrikánky byly zřejmě ve výborné náladě, se zlověstnými úsměvy se rozhlížely po krčmě - zaklínač si byl jist, že hledají záminku k nějaké výtržnosti. Nepřehlédl to ani Borch, poněvadž jim žertem pohrozil za ocas drženým rakem. Dívky se rozchichotaly; Tea našpulila rty jako při polibku a mrkla očkem - při její potetované tváři to působilo vskutku příšerně.
„Jsou jako divoké kočky," obrátil se Tři kavky na Geralta. „Abych byl kvůli nim neustále na pozoru. Ani se nenaděješ a ric pic - na zemi jsou něčí střeva. Ale stojí za všechny peníze. Kdybys věděl, co všechno dovedou."
„Vím," přikývl Geralt. „Sotva bys získal nějakou lepší eskortu. Zerrikánky jsou amazonky, od dětství cvičené k boji."
„Na to jsem teď nemyslel," vyplivl Borch na stůl klepítko. „Chtěl jsem říci, co dovedou v posteli."
Geralt nenápadně zašilhal po dívkách. Smály se. Vea bleskovým, nepředvídatelným pohybem sáhla do mísy. Upírajíc na zaklínače přimhouřené oči, s praskotem rozkousla skořápku. Na rtech seji leskla slaná voda.

Tři kavky se hlasitě zasmál.
„Nuže, Geralte," řekl, „draky tedy nelovíš. Vzal jsem to na vědomí. Ale smím se zeptat, proč jsi vzpomněl jenom tři barevně odlišné odrůdy draků?"
„No, případně čtyři."
„Mluvil jsi o třech."
„Ti draci tě nějak zajímají, Borchu. Z nějakého zvláštního důvodu?"
„Ne, jen ze zvědavosti."
„Aha. Tak pokud se týká těch barev, vžilo se takové dělení pravých draků - třebaže není moc přesné. Zelení draci, ti nejběžnější, jsou spíše šediví jako obyčejní klouzáci. Červení mají ve skutečnosti barvu rezavou anebo cihlovou. Velcí tmavohnědí draci bývají označováni jako černí. Nejvzácnější budou patrně draci bílí, já sám jsem takového v životě neviděl. Měli by se vyskytovat na dalekém severu - prý."
„Pozoruhodné. Ale víš, o jakých dracích jsem ještě slýchal?"
„Vím," Geralt se napil piva. „O těch, co každý: o zlatých. Tak ti neexistují."
„Co tě vede k takovému nezvratnému tvrzení? Nikdy jsi je neviděl? Bílé přece taky ne."
„To je něco jiného. V zámoří, v Ofiru a Zangwebaru, žijí koně s černými a bílými pruhy. Ani ty jsem nikdy neviděl, ale vím, že existovat mohou. Avšak zlatý drak je legendární stvoření. Mýtické. Stejně jako... Dejme tomu fénix. Na fénixy a zlaté draky nevěř."
Vea se lokty opírala o stůl a se zaujetím naslouchala.
„Jistě musíš vědět, co říkáš. Jsi přece zaklínač," zvedl Borch korbel. „Přesto jsem přesvědčen, že každá legenda a každý mýtus mají své kořeny. A ty odněkud vyrůstají."
„Vyrůstají," přisvědčil Geralt. ‚Nejčastěji ze snů, tužeb a fantazie. Z víry, že neexistuje hranice možností. Anebo náhody."
„Právě! Náhoda! Kdysi dávno se snad někde vyskytl zlatý drak - ojedinělá, nikdy nezopakovaná mutace."
„Pokud se něco podobného opravdu stalo, potkal jej osud všech podobných mutantů," sklonil Geralt hlavu. „Příliš se lišil, než aby přežil."
„Ha!" zvolal Tři kavky. „Teď popíráš přírodní zákony, Geralte. Můj známý čaroděj hlásal, že v přírodě má každý tvor své pokračování a takovým či onakým způsobem přetrvá. Konec jednoho značí počátek druhého a není žádné hranice možností, přinejmenším příroda ji nezná."
„Ten tvůj známý musel být veliký optimista. S jednou věcí ovšem nepočítal - s omylem přírody. Anebo těch, kdož si lehkomyslně pohrávali s jejími zákony. Zlatý drak a jemu podobní mutanti, pokud by se někdy vyskytli, neměli šanci přetrvat. Stála jim v cestě jedna krutá, neúprosná hranice možností."
„Co je to za hranici?"
„Mutanti," napjaly se svaly na Geraltových čelistích. „Mutanti jsou sterilní, Borchu. Jenom v legendách může přetrvat to, co v přírodě přežít nikdy nemůže. Pouze pověsti a báje neznají hranici možností."
Tři kavky mlčel. Geralt se podíval na dívky, na jejich náhle vážné tváře. Vea se k němu nečekaně naklonila a objala ho kolem krku pevnou, svalnatou paží. Na líci ucítil její ústa - mokrá od piva.
„Mají tě rády," řekl udiveně Tři kavky. „Ať do mě na místě hrom bací, mají tě rády."
„Co je na tom tak mimořádného?" usmál se smutně zaklínač.
„Nic, ale rozhodně to musíme zapít. Hospodský! Ještě soudek!"
„Neblázni, leda tak džbánek."
„Dva... Dva džbány!" zahulákal Tři kavky. „Teo, musím na chvilku ven."
Zerrikánka vstala, vzala s lavice šavli a přejela výčep vyzývavým pohledem. Ačkoliv se zde našlo přinejmenším několik párů očí, v nichž, jak si zaklínač všiml, chtivě zablýsklo při pohledu na Borchův napěchovaný měšec, nenašel se nikdo, kdo by se odvážil vydat za jeho majitelem, drobet se potácejícím cestou na dvůr. Tea pokrčila rameny a vyšla za svým zaměstnavatelem.
„Jak se vlastně opravdu jmenuješ?" otázal se Geralt té, která zůstala u stolu. Vea blýskla bílými zuby. Košili měla hluboko rozepnutou - k hranici možností. Zaklínač nepochyboval, že i tohle je výzva vůči okolí.
„Alveaenerle."
„Hezké jméno." Geralt čekal, že Zerrikánka našpulí rty a mrkne na něho. Nezmýlil se.
„Veo?"
„Hm?"
„Proč cestujete s Borchem? Vy, volné válečnice? Můžeš mi to vysvětlit?"
„Hm."
„Hm, co?"
„On je..." Zerrikánka, vraštíc čelo, pracně hledala slova. „On je... nej...hezčí."
Zaklínač zavrtěl hlavou. Nebylo to poprvé, kdy pro něj měřítka, podle nichž ženy posuzovaly mužskou přitažlivost, zůstávala záhadou.
Tři kavky vpadl do výčepu. Ještě si dopínaje kalhoty, šel dát krčmáři další příkazy. Dva kroky za ním šla Tea obhlížející znuděným pohledem místnost. Oči plavců a kupců se důsledně vyhýbaly jejímu zraku. Vea jedla dalšího raka, vrhajíc přitom na Geralta výmluvné pohledy.
„Objednal jsem nám ještě po úhoři, tentokrát pečeném," oznámil Tři kavky a těžce usedaje, břinkl do lavice sponou rozepnutého opasku. „Při louskání těch raků jsem se unavil a docela mi vyhládlo. A zamluvil jsem nocleh, Geralte. Kam by ses teď na noc vláčel? Pobavíme se. Na zdraví, děvčata!"
„Vesskheal," odpověděla Vea, zvedajíc korbel. Tea jen zamžourala a protáhla se jako kočka. Geralta docela udivilo, že se

jejímu poprsí nepodařilo protrhnout košili.
„Pobavíme se," zvolal Tři kavky, natáhl se přes stůl a pleskl dívku po stehně. „Pobavíme, zaklínači. Hej, hospodský! Poběž sem!"
Krčmář, utíraje si ruce do zástěry, přiběhl ke stolu.
„Najde se u tebe káď? Nějaká veliká a jaksepatří důkladná?"
„Jak veliká, pane?"
„Aby se do ní vešli čtyři lidi."
„Čtyři...?" zůstal krčmář stát s otevřenými ústy.
„Čtyři," potvrdil Tři kavky, okázale potěžkávaje plný měšec. „Samozřejmě... že se najde," olízl se krčmář.
„Skvěle," zasmál se Borch. „Nechej ji zanést do mého pokoje a naplnit horkou vodou. Do práce, brachu. Jo, dej tam taky přinést pivo, tři džbány."
Zerrikánky se rozesmály a mrkly tentokrát obě zároveň.
„Kterou si vybereš?" zeptal se Tři kavky. „Co? Geralte?"
Geralt se rozpačitě poškrábal.
„Vím, že je to těžké," řekl Tři kavky s pochopením. „Sám se někdy nedokážu rozhodnout. Dobrá, rozmyslíš si to při koupeli. Hola, děvčata, jdeme nahoru!"

III.
Na mostě byla závora. Cestu křížila dlouhá, silná kláda, položená na důkladných dřevěných kozách. Před ní i za ní stáli halberdýři v pobíjených kožených krznech a kroužkových kápích. Nad jejich hlavami ochable povlávala purpurová korouhev se znakem stříbrného gryfa.
„Co má tohle znamenat?" podivil se Tři kavky, když přijeli blíže. „Přejezd je zakázán?"
„Glejt máte?" chtěl vědět nejbližší halberdýr. Ani přitom nevytáhl z úst větvičku, kterou kdo ví proč žvýkal - z hladu či z nudy.
„Jaký glejt? Copak je mor? Nebo válka? Na čí rozkaz tady blokujete zemskou stezku?"
„Na rozkaz krále Nedamira, pána Caingornu," přehodil strážný okousaný klacík z jednoho koutku úst do druhého a ukázal na praporec. „Bez glejtu se do hor jet nedá."
„Nějaká pitomost," usoudil Geralt otráveně. „Tohle přece není území Caingornu, nýbrž holopolská država. A Holopole, nikoli Caingorn, vybírají mýto na mostech přes Braa. Co s tím má společného Nedamir?"
„Na to se mě neptejte," vyplivl zbrojnoš větvičku na zem. „To není moje věc, mám akorát prohlížet glejty. Jestli vás to zajímá, optejte se našeho desátníka"
„A kdepak ho najdeme?"
„Támhle za tou boudou, vyhřívá se na sluníčku," odvětil strážný. Na Geralta se ani nepodíval, zato bezostyšně očumoval odhalená stehna Zerrikánek.
Za domkem mýtného seděl na kládě zbrojnoš a násadou halberdy čmáral do písku figuru nahé ženy - spíše jen torzo, ovšem ve velmi osobitém pojetí. Vedle něho, lehce brnkaje na struny loutny, zpola seděl, zpola ležel štíhlý chlapík. Do očí měl posunut podivuhodný klobouček švestkové barvy ozdobený stříbrnou přezkou a dlouhým, nervózně se chvějícím volavčím pérem.
Geralt ihned poznal tu výstřední pokrývku hlavy, proslulou od Buiny po Jarugu, známou na dvorech a hradech, v hostincích, krčmách i putykách. V těch obzvlášť.
„Marigolde!"
„Geralt zaklínač!" vykoukly z pod klobouku veselé modré oči. „To je překvapení: ty tady? Nemáš náhodou glejt?"
„Co máte všichni s tím glejtem?" Zaklínač seskočil ze sedla. „Co se to tady děje, Marigolde? Chtěli jsme se dostat na druhý břeh Braa, já a tento rytíř Borch Tři kavky se svým doprovodem. Ale nejde to, jak se zdá."
„Nejde," potvrdil Marigold. Vstal, smekl klobouk a s okázalou dvorností se poklonil Zerrikánkám. „Dokonce ani mne nechtějí pustit. Mne, Marigolda, nejslavnějšího minstrela a poetu v okruhu tisíce mil nepropustí tuhleten desátník, ač sám je též umělecky založen, jak se můžete na vlastní oči přesvědčit."
„Nikoho bez glejtu," zahučel rozmrzele zbrojnoš a dloubnutím dřevcem do písku završil své „umělecké" dílo konečným detailem.
„Inu, co naplat," řekl zaklínač. „Pojedeme po levém břehu. Cesta do Hengforsu se nám sice protáhne, ale co nám zbývá?"
„Do Hengforsu?" podivil se básník. „Copak ty, Geralte, nejedeš k Nedamirovi? Na draka?"
„Na jakého draka?"
„Nevíte? Opravdu nevíte? To vám, panstvo, musím o všem vyrozprávět. Stejně musím čekat, zdali tudy náhodou nepojede někdo s glejtem. Někdo, kdo mne zná a dovolí, abych se k němu přidal. Posaďte se."
„Okamžik," zadržel jej Tři kavky. „Slunce má, pravda, ještě daleko k vrcholu své dráhy, ale já už mám žízeň jako trám. Nebudeme tady mlít suchou hubou. I co, Veo, vraťte se do městečka a kupte soudek."
„Ty se mně líbíš, pane..."
„Borch, zvaný Tři kavky."
„Já se jmenuji Marigold a někdy mě zvou Nedostižný. Především některé dámy..."
„Vyprávěj, Marigolde," přerušil jeho samochválu netrpělivý zaklínač. „Nemáme čas trčet tady do večera."
Pěvec sevřel prsty šíji loutny a uhodil do strun. „Jak si přejete. Řečí vázanou či prostou?"
„Obyčejnou."
„No prosím," souhlasil Marigold, ale nástroj neodložil.

„Slyšte tedy, vzácní pánové, co se týden tomu přihodilo opodál svobodného města, Holopole zvaného. Onoho dne, za bledého úsvitu, ledva procitající slunce ponejprv políbilo závoje mlhy visící nad lukami..."
„Mělo to být prosté vyprávění," připomněl mu Geralt.
„Copak není? No dobrá, rozumím. Stručně a bez metafor: na pastviny u Holopolí přiletěl drak."
„Hmm," zapochyboval zaklínač. „Tomu se mi nechce moc věřit, nikdo v širokém okolí už celá léta draka nezahlédl. Nebyl to náhodou obyčejný klouzák? Občas se vyskytne klouzák tak velký jako..."
„No dovol, zaklínači, vím co říkám. Viděl jsem ho. Náhodou jsem byl právě v Holopolích na jarmarku a všechno jsem viděl na vlastní oči. Už mám i baladu složenou, ale vy jste nechtěli..."
„Mluv k věci. Byl velký?"
„Asi tak tři koňské délky. V kohoutku sice nebyl vyšší než tažný kůň, leč podstatně mohutnějšího trupu. Šedý jako prach."
„Tedy zelený."
„Mhm. Přiletěl nikým nečekán, padl rovnou na stádo ovcí, zahnal pastýře, pobil tucet zvířat, čtyři z nich hned sežral a zase odletěl."
„Odletěl..." zakroutil hlavou Geralt. „To je všechno?"
„Nikoliv. Příštího rána se objevil zase, tentokrát blíže města. Přihnal se k houfu ženských, co praly prádlo na břehu Braa. Člověče, ty pelášily! V životě jsem se tak nenasmál. Drak dvakrát zakroužil nad Holopoli a odletěl na pastviny, kde se znovu pustil do ovcí. Teprve teď nastala mela, poněvadž předtím pastýřům nikdo neuvěřil. Purkmistr svolal městskou domobranu a cechy, jenže než se dali měšťanostové dohromady, chopil se toho plebs a problém vyřešil."
„Jak?"
„Zajímavým lidovým způsobem. Jistý obuvnický mistr, jménem Kozojed, přišel na to, kterak plaza obelstít. Vykuchal ovci a důkladně ji naládoval kýchavicí, rulíkem, kozím pyskem, sírou a ševcovskou smůlou. Pro jistotu tam místní ranhojič nalil ještě dva žejdlíky svého lektvaru na vředy a kaplan ze svatyně Crewe nad tou zdechlinou zahuhňal nějaká zaříkání. Potom tuhletu ovečku podepřenou klackem postavili doprostřed stáda. Popravdě jsme vůbec nevěřili, že se ta saň nechá nalákat na takové smradlavé lejno, ale jak se říká, skutečnost předčila naše očekávání. Netvor pohrdl živými, bečícími ovcemi a zhltl návnadu i s tím klackem."
„Co se dělo potom? Povídej, Marigolde!"
„Copak dělám něco jiného? Přece povídám. Poslyšte, jak to bylo dále. Netrvalo to ani takovou chvíli, co by stačila přičinlivému chlapíkovi k rozvázání ženské šněrovačky, a drak začal ryčet a vypouštět dým zepředu i zezadu. Metal kozelce, pokoušel se vzlétnout, ale nakonec úplně ochabl a znehybněl. Dvojice dobrovolníků se vydala ověřit, zda otrávená bestie ještě dýchá. Byli to obecní hrobník a obecní blázen, zplozený pomatenou dcerou dřevorubce a četou námezdních pikenýrů, kteří táhli přes Holopole během povstání vévody Močihracha."
„"Ty ale umíš lhát, Marigolde."
„Já nelžu, pouze dodávám příběhu barvitosti, a to je rozdíl."
„Ne moc velký. Škoda času, vyprávěj."
„Inu, jak jsem říkal - statečný hrobník a chrabrý idiot vyrazili coby průzkununíci. Holopolští jim potom postavili pomníček - je malý, leč oko potěší."
„Aha," poznamenal Borch. „To znamená, že drak zůstal naživu."
„Jasně," odpověděl radostně Marigold. „Byl živý, ale tak zesláblý, že nesežral ani hrobníka, ani blbečka, jenom olízal krev. A pak, k obecnému zklamání, netvor odletěl. Vznesl se, pravda, s nemalou námahou, každých pár set kroků se zaduněním spadl, ale opět vzlétl. Chvílemi šel i po zemi, zadní nohy přitom vlekl za sebou. Někteří odvážlivci se pustili za ním, ale jen na dohled. Víte, co zjistili?"
„Řekni, Marigolde."
„Saň se dostala do úžlabin Poštolčích hor, někam k pramenům Braa a skryla se v tamějších jeskyních."
„Teď už je to jasné," řekl Geralt. „Drak v těch jeskyních přebýval možná po celá staletí, pohroužený v letargii. Slyšel jsem o podobných případech. A někde tam musí být též jeho poklad. Teď je už jasné, proč se hlídají mosty. Něčí ruka chce poklad shrábnout. A ta ruka patří Nedamirovi z Caingornu."
„Přesně," potvrdil trubadúr. „Právě z toho důvodu to v celých Holopolích vře, místní obyvatelé jsou samozřejmě přesvědčeni, že drak i se svým bohatstvím náleží jim. Jenže na Nedamira si netroufají. Je to sice úplný mlíčňák, ještě se ani nezačal holit, ale všem už stačil dokázat, že mu není radno vstoupit do cesty. A vzhledem k tomu, jak málo ztrácel času, mu na tom drakovi musí zatraceně záležet."
„Chtěl jsi říci: na pokladu."
„Právě, že více na drakovi než na pokladu. Abyste rozuměli: Nedamir si brousí zuby na sousední knížectví Malleore. Tam po náhlém a nevyjasněném úmrtí panovníka zůstala jeho jediná dcera a dědička - princezna ve věku, dalo by se říci, ložnicovém. Malleorští velmoži však hledí na Nedamira a jiné nápadníky s pramalou přízní, neboť je jim jasné, že nový vládce jim přitáhne udidlo jinak než usmrkaná princeznička. Vyhrabali odněkud staré, zaprášené proroctví, v němž se praví, že princezninu ruku a vladařskou mitru dostane ten, kdo přemůže draka. Poněvadž se tady, široko daleko, žádný drak neukázal už celé věky, domnívali se, že budou mít pokoj. Nedamir by se té hloupé báchorce pochopitelně vysmál, ovládl by Malleore zbrojnou silou a hotovo, ale když se rozletěla zpráva o holopolském draku, okamžitě mu došlo, jak porazit malleorskou šlechtu její vlastní zbraní. Vstoupil by do země s dračí hlavou, lid by jej uvítal jako panovníka vyvoleného bohy a panstvo by nesmělo ani pípnout. Není tedy divu, že se za drakem žene jak hladový pes. Zvláště za takovým, který se sotva drží na nohou. Je to pro něj úsměv štěstěny, jistá výhra."
„A konkurentům uzavřel cesty."
„Jasně. A taky Holopolanům. Zároveň rozeslal jízdní posly s výzvami těm, kteří by šli plaza zabít. To víte, že se král

nepohrne osobně s mečem v ruce do temné sluje. Bez váhání si najal nejproslulejší drakobijce. Většinu z nich asi znáš. Geralte.
„Snad. Kdo přijel?"
„Za prvé: Eyck z Denesle."
„Aby to..." hvízdl potichu Geralt. „Zbožný a ctnostný Eyck, rytíř bez bázně a hany, ve vlastní osobě."
„Znáš ho, Geralte?" otázal se Borch. „Je to skutečně takový pobíječ draků?"
„Nejen draků. Eyck si ví rady s kdejakým netvorem. Lovil dokonce mantichory a gryfy. A pár draků už za sebou taky má. Je dobrý. Ale kazí mi živnost, mizera, nebere peníze. Kdo další, Marigolde?"
„Sekáči z Crinfridu."
„Hrome, to je tedy po ještěrovi. I kdyby se nakrásně uzdravil. Tenhle trojlístek, to je sehraná parta. Nebojují moc čistě, ale zato účinně. Vybili všechny klouzáky a vidlohony v Redanii, a navrch ještě tři draky červené a jednoho černého - to už je co říci. To jsou všichni?"
„Ne. Ještě šest trpaslíků pod vedením Yarpena Zigrina."
„Toho neznám."
„Ale o draku Ocwistovi z Křišťálové hory jsi určitě slyšel."
„Slyšel. A viděl jsem pár kamenů z jeho pokladu. Safíry nevídané barvy a diamanty velké jako třešně."
„Tedy abys věděl: právě Yarpen Zigrin a jeho trpaslíci dostali starého Ocwista. Byla o tom dokonce složena balada, ale za nic nestojí, protože není ode mne. Jestli jsi ji neslyšel, o nic nepřišels."
„Ještě někdo?"
„Ne, pokud nepočítám tebe. Říkals, že jsi o drakovi nevěděl, a možná to byla pravda, kdoví. Ale teď už víš. A co?"
„A nic. Drak mě nezajímá."
„Ha! To je chytré, Geralte. Koneckonců když nemáš ten zatracený glejt."
„Opakuji, že mě ten drak nezajímá. Ale co ty, Marigolde? Co táhne tebe tím směrem?"
Trubadúr pokrčil rameny:
„Naskytne-li se taková událost, nesmím si ji nechat ujít. O boji s drakem se bude dlouho vyprávět. Jistě, mohl bych složit baladu dle vyprávění jiných, ale jak teprve bude znít, až bude zpívána svědkem, který viděl vše na vlastní oči."
„Boj s drakem?" zasmál se trpce Tři kavky. „Nebude to spíše něco jako porážka dobytka? Poslouchám a nevycházím z údivu. Proslavení válečníci sedlají koně a horempádem se sem ženou, jen aby dorazili polomrtvou saň, záludně otrávenou nějakým chámem. Je to k smíchu - a k zblití."
„Mýlíš se," poznamenal Geralt. „Pokud ten drak nezahynul na místě, jeho organismus už působení jedu pravděpodobně překonal, a tak bude opět při síle. Zřejmě to pro něj ale nebude mít valný význam. Crinfridští Sekáči ho tak či tak dostanou, ovšem bez boje, to si můžeš být jist, se to neobejde."
„Tedy sázíš na Sekáče, Geralte."
„Jednoznačně."
„Jenomže," ozval se nečekaně doposud mlčící zbrojnoš-umělec, „takový dračisko je nadpřirozený stvoření a těžko si s ním poradí někdo, kdo nezná silný kouzla. Jestli se mu někdo dostane na kůži, bude to nejspíš ta čarodějka, co tudy včera přejela."
„Kdo?" naklonil hlavu Geralt.
„Čarodějka." zopakoval strážný. „Přece povídám..."
„Řekla ti jméno?"
„Jo, ale zapomněl jsem je. Glejt měla. Byla mladá, hezká - svým způsobem. Ale ty oči... Znáte to, páni, že jo? Mráz vám běží po hřbetě, jak se na vás taková podívá."
„Víš o ní něco, Marigolde? Kdo to mohl být?"
„Nee," zašklebil se básník. „Mladá, hezká, uhrančivé oči - to je mi popis. Takové jsou všechny. Žádná čarodějka, kterou jsem poznal, a bylo jich dost, nevypadala na více než pětadvacet, třicet; přitom některé, jak jsem slýchal, pamatují časy, když jen rákosí šustilo tam, kde dneska stojí Novigrad. Konečně, nač by jim byly elixíry z mandragory. I do očí si je kapou, aby jim svítily. Inu, ženské.`
„Nebyla zrzavá?" zajímal se zaklínač.
„Kdepak," odpověděl desátník. „Černovlasá."
„A kůň? Ryzák s bílou hvězdou na čele?"
„Ne. Černý jako jeho paní. Řeknu vám, páni, že toho draka dostane ona. Drak, málo naplat, to je práce pro čaroděje. Lidská síla proti němu nic nezmůže."
„To jsem zvědav, co by ti na to řekl švec Kozojed," zasmál se Marigold.
„Kdyby sehnal něco silnějšího než rulík a blín, sušila by se teď dračí kůže na holopolských hradbách, měl bych baladu hotovou a nemusel se tady potit na slunci."
„Pročpak ses nepřipojil k Nedamirovi?" zeptal se Geralt, pohlížeje úkosem na básníka. „Byl jsi přece v Holopolích, když odjížděl. Nemá snad král v lásce umělce? Co se ti přihodilo, že se tady potíš, místo abys deklamoval u královského třmene?"
„Přihodila se jistá mladá vdova," vysvětlil rozmrzele Marigold. „Aby to šlak trefil, zdržel jsem se u ženské a příštího dne už byl Nedamir se svým doprovodem za řekou. Vzali s sebou dokonce i toho Kozojeda a zvědy z holopolské domobrany - jenom na mne jaksi zapomněli. Vysvětluji to tadyhle desátníkovi, ale on pořád svoje..."
„Má glejt, pustím," zavolal velitel halberdýrů, právě močící na stěnu domku mýtného. „Nemá glejt, nepustím. To je rozkaz..."
„Hle," přerušil jej Tři kavky. „Děvčata se vracejí s pivem."

„A ne samy," dodal Marigold, vstávaje. „Pohleďte na toho koně. Ten sám vypadá jako drak."
Od březového lesíka se cvalem blížily Zerrikánky a mezi nimi jezdec na mohutném, neklidném, bojovém hřebci. Geralt rovněž vstal.
Cizinec měl na sobě fialový sametový kabátec, krumplovaný stříbrem, a sobolinou lemovaný krátký plášť. Vzpřímen v sedle, pyšně na ně shlížel. Geralt znal podobné pohledy. Neměl je v oblibě.
„Zdravím vás, pánové. Jsem Dorregaray," představil se jezdec, když pomalu a s vážností sestoupil z koně. „Mistr Dorregaray, černokněžník."
„Mistr Geralt. Zaklínač."
„Mistr Marigold. Poeta."
„Borch Tři kavky. S mými děvčaty, co nám právě otevírají soudek, ses už patrně seznámil."
„Ano, samozřejmě," odtušil čaroděj bez úsměvu. „Pozdravili jsme se se sličnými zerrikánskými bojovnicemi."
„Tak na zdraví."
Marigold rozdal kožené pohárky, jenž donesla Vea.
„Napij se s námi, pane čaroději. Pane Borchu, nabídneme i desátníkovi?"
„Ovšem. Pojď k nám, vojáku."
„Předpokládám," ozval se čaroděj, když upil malý, odměřený doušek, „že před tuto závoru vás přivedl stejný cíl jako mne, pánové."
„Pokud máš na mysli draka, pane Dorregarayi," opáčil Marigold, „nemýlíš se. Chci být při tom a pak složit baladu. Žel, zde tento desátník, jak vidno, člověk neústupný, nechce mne pustit. Žádá glejt."
„Prosím za prominutí," dopil halberdýr „Mám přísně zakázáno pouštět bez glejtu. Ručím za to hrdlem. Prý celá Holopole se už vypravila na vozech do hor za drakem. Mám příkaz..."
„Ten tvůj příkaz, vojáku," zamračil se Dorregaray, „se týká obtížné chamradi: děvek co šíří neřest a ohavnou nemoc, zlodějů, lumpů a chátry. Ale určitě ne mne."
„Nikdo bez glejtu!" naježil se zbrojno „Přísahám..."
„Nepřísahej," skočil mu do řeči Tři kavky. „Radši se ještě napij. Teo, nalij tomu udatnému vojákovi. A posaďme se, pánové. Pít spěšně a ve stoje není hodno šlechty."
Usedli na klády okolo soudku. Desátník, čerstvě pasovaný na šlechtice, se samou pýchou celý rozzářil.
„Pij, statečný setníku," ponoukal jej Tři kavky.
„Nejsem setník, desátník jsem, ` zazářil halberdýr ještě více.
„Ale budeš setník, o tom není pochyb," vycenil Borch zuby. „Na parádu hlavu nenosíš, nebude to dlouho trvat a budeš povýšen."
Dorregaray odmítl další pivo a obrátil se na Geralta.
„V městečku je ještě rozruch okolo baziliška, pane zaklínači, a ty ses už, jak sleduji, pustil za drakem," řekl potichu.
„Uvažuji, zda to děláš pro peníze nebo jestli vraždíš tvory ohrožené vyhynutím,jen ze zábavy?"
„Zajímavé úvahy," odtušil Geralt. „Zvláště u někoho, kdo se horempádem žene, aby se zúčastnil ubití draka. Dračí zuby jsou přece tak ceněné při výrobě čarodějných lektvarů a elixírů. Je pravda, pane čaroději, že vyražené ještě žijícímu drakovi jsou nejúčinnější?"
„Jsi si jist, že tam jedu proto?"
„Jsem. Ale někdo tě už předběhl, Dorregarayi. Nějaká konkurentka z tvého cechu. A s glejtem, který nemáš. Černovláska, pokud tě to zajímá."
„Na vraníku?"
„Prý."
„Yennefer," řekl zachmuřeně Dorregaray.
Nikdo nepostřehl, jak sebou zaklínač trhl. Nastalé ticho přerušilo škytnutí budoucího setníka:
„Ni... nikoho... Bbbez glejtu..."
„Stačí dvě stě lintarů?" vytáhl Geralt z kapsy váček od tlustého rychtáře. „Geralte," usmál se záhadně Tři kavky. „Tedy přece..."
„Omlouvám se, Borchu. Je mi líto, ale nepojedu s vámi do Hengforsu. Snad jindy. Snad se ještě setkáme."
„Nic mě netáhne do Hengforsu," řekl pomalu Tři kavky. „Nic a nic."
„Schovej ty peníze, pane," řekl přísně setník-čekatel. „To by bylo podplácení úřední osoby. Ani za tři sta nepustím."
„A za pět set?" Borch vytáhl svůj měšec. „Schovej svoje peníze, Geralte, já zaplatím. Začalo mě to bavit. Pět set, vojáku. Sto od kusu, když počítám svoje děvčata jako jeden pěkný kousek. Co?"
„Ojej, jejej," zabědoval budoucí setník, sotva ukryl Borchův měšec pod krzno. „Co povím králi?"
„Povíš mu," řekl Dorregaray, povstal a vytáhl zpod opasku zdobenou hůlku ze slonové kosti, „že ses vyděsil, když jsi viděl..."
„Co, pane?"
Čaroděj mávl hůlkou a vykřikl zaklínadlo. Borovice na břehu vybuchla ohněm, v jediném okamžiku ji celou, od země po vrcholek, zachvátily šlehající plameny.
„Na koně!" vyskočil Marigold a hodil si loutnu na záda. „Na koně, pánové! A dámy!"
„Pryč s tou závorou!" zahulákal na strážné desátník, mající dobrou šanci stát se setníkem.
Na mostě za závorou přitáhla Vea uzdu. Kůň zatančil, zabubnoval kopyty na trámech. Dívka pohodila copy a pronikavě zavýskla.
„Správně, Veo!" zvolal Tři kavky. „Kupředu, pánové! Pojedeme po zerrikánsku - s rachotem a svištěním větru!"

IV.

„No vida," řekl nejstarší ze Sekáčů, Boholt, mohutný a silný jako kmen starého dubu. „Nedamir vás nevyhnal svinským krokem, i když jsem si byl docela jistý, že to udělá. Inu, nevyzpytatelné jsou pro nás, prostou chasu, královské záměry. Zveme vás k ohni, místa je tu dost. Mezi námi, zaklínači, o čem sis s králem povídal?"

„O ničem," odpověděl Geralt a pohodlně se opřel o sedlo, přinesené k hřejícímu ohni. „Kvůli nám se ani neobtěžoval ven ze stanu. Poslal jenom svého poskoka, jak se to jen..."

„Gyllenstiern," napověděl Yarpen Zigrin, rozložitý trpaslík s dlouhým plnovousem, který právě z lesa přivalil do ohniště ohromný vyvrácený pařez. „Nafučený puchýř. Sviňa vyžratá. Když sme přišli, tož přilezl, frňák ohrnoval, tfujtfuj, pamatujte, skřeti, povdá, kdo je tu pohlavár, co rozkazy dává, toť Nedamir král porúčá a jeho slovo je zákon atakdále. A já stojím a poslúchám a tak mně v palici vrtá, že povím svojim ogarom, at s ním rúbnú o zem a ochčijú mu kabanicu. Ale nechal sem teho, zasej by chýr šel, a že trpaslíci sú akorát na bijatyku a že ag... agresivní a že raubíři a vůbec že s nima nejni možná... do prdele, jak sa to... koloxistence. A potem by zasej byl kdesi pogrom, v nějakém městě. Tož sem poslúchal a výtržnosti netropil, akorát hlavú kýval."

„Zdá se, že pan Gyllenstiern nezná jinou písničku," uvážil Geralt, „protože i nám řekl totéž. A taky nám nezbylo, než přikyvovat."

„A já bysem řekl," ozval se druhý ze Sekáčů, rozkládaje si houni na lože z větví, „že to je zle, že vás Nedamir nevyhnal. Už tak jdou na toho draka mraky lidu. Celá smečka. To už nejni žádná výprava, ale bordel na kolečkách. Nerad se biju v tlačenici."

„Nech toho, Mordochu," řekl Boholt. „Když jde více lidí pospolu, cestuje se líp. Copak jsi málo na draky chodil? Pokaždé se seběhne síla lidu jako na jarmark. Hotové procesí. Ale když ještěr vyleze z díry, kdo zůstane v poli, he? My, nikdo jiný."

Boholt se na chvíli odmlčel, jen co si důkladně přihnul z velikého, proutím opleteného demižónu, hlasitě se vysmrkal, odkašlal si a pokračoval:

„Naše zkušenosti nás ale poučily, že kolikrát až po drakově smrti začne pořádná řežba a pouštění žilou a hlavy padají jak hrušky. Teprve až se dělí poklad, jdou si lovci jaksepatří po kejháku. Co, Geralte? Mám pravdu? Mluvím k tobě, zaklínači."

„Znám takové případy," potvrdil zaklínač stručně.

„Tedy znáš? Určitě akorát z doslechu, poněvadž co jsem živ se mně nedoneslo, že by nějaký zaklínač šel na draka. O to divnější je, že ses objevil zrovna tady."

„No jo," řekl Kennet, zvaný Hrombidlo, nejmladší ze Sekáčů. „Je to divný. A my bysme..."

„Sklapni, Bidlo, teď mluvím já," zarazil ho Boholt. „A nebudu mluvit dlouho. Zaklínač už beztak ví, o co mi jde. Znám ho a on zná mě, do teďka jsme si nelezli do cesty a doufám, že to tak zůstane. Abyste totiž, hoši, věděli, kdybych já například chtěl zaklínači kazit kšefty, peníze mu před nosem vyfouknout, na fleku by mě šlehnul tou svojí zaklínačskou břitvou a byl by v právu. Mám pravdu?"

Nikdo mu nepřisvědčil ani neodporoval. A Boholtovi očividně pramálo záleželo na jednom či druhém.

„Inu," pokračoval, „jak jsem říkal: v partě se jde líp. A zaklínač se nám může hodit. Okolí je divoké a pusté, ani se nenaděješ a vyskočí na tebe nějaká zmora anebo bzďocha anebo striga a můžou být potíže. Jestli ale bude Geralt poblíž, potíže odstraní, poněvadž je to jeho řemeslo. A drak není jeho řemeslo. Mám pravdu?"

Opět to nikdo nepotvrdil ani nepopřel.

„Pan Tři kavky," navázal Boholt, podávaje demižón trpaslíkovi, „přišel s Geraltem a to je pro mě dostatečná záruka. Kdo vám teda překáží, Mordochu, Hrombidlo? Snad ne Marigold?"

„Marigold sa dycky přisere, kde sa cosi zajímavého chystá a všeci vijú, že nepomáhá ani nepřekáží a že na štrece sa šušmat nebude. Něco jako lopušina na psím ocasu. Co, ogaři?" prohlásil Yarpen Zigrin a podal demižón minstrelovi. Ogaři - zarostlí. hranatí trpaslíci se rozchechtali, až se jim vousiska ježila. Marigold si posunul svůj klobouček do týla a přihnul si z demižónu.

„Oooooch, mor!" zasípal, lapaje po dechu. „Spálí mi to hlasivky. Z čeho to pálíte, ze škorpiónů?"

Hrombidlo básníkovi nádobu r vzal a řekl:

„Víš, co se mně nelíbí, Geralte? Žes přivedl toho čarodějníka. Na moje gusto je tady těch magiků nějak moc."

„Baže," vpadl mu do řeči trpaslík. „Dobře to Hrombidlo praví. Teho Dorregaraja nám bylo třeba tajak prasaťu sedla. Máme tu už dost dlúho svoju ježibabu, ctihodnú Yennefer, fujtajxl."

„Ááno,! přisvědčil Boholt, škrábaje se na býčí šíji, z níž si právě odepjal kožený, železnými hřeby naježený nákrčník. „Čarodějů je tu opravdu moc, vážení. O dva víc než by bylo třeba. A jak se na našeho Nedamira přilepili. Jenom se podívejte, my tady u ohně pod širým nebem a oni v teple, v královském stanu, kujou pikle, práskané lišky. Nedamir, vědma, čaroděj i Gyllenstiern. A Yennefer je z nich nejhorší. Mám vám prozradit, co na nás chystají? Jak s náma vyjebat, co jiného?"

„A žerou zvěřinu," přisadil si naštvaně Hrombidlo. „Co jsme měli na večeři my, ha? Sviště. A co je to svišť? Krysa, obyčejná krysa. Žrali jsme krysu."

„To nic," zahučel Mordoch. „Brzo okoštujem dračí ohon. Takovej dračí ohon na rožni, mňam."

„Yennefer," pokračoval Boholt, je záludná, vzteklá a hubatá ženská. Kam se hrabe na tvoje děvčata, pane Borchu. Ta jsou tichá a milá, jen se podívejte - sedí támhle u koní, brousí šavle. Když jsem šel okolo, prohodil jsem s nimi pár slov, zašpásoval a ony se usmály, zoubky zablýskaly. To je příjemná společnost, ne jako ta Yennefer, ta jenom pletichaří a pletichaří. Proto povídám, dávejme si majzla, jinak bude hovno po naší úmluvě."

„Jaká je to úmluva, Boholte?"

„Řekneme to Geraltovi, Yarpene?"
„Co by né," řekl trpaslík.
„Došla kořalka," oznámil Hrombidlo, obraceje demižón dnem vzhůru. „Tak dones ještě, jseš nejmladší. Tu úmluvu, Geralte, jsme uzavřeli my tady, jelikož nejsme žádní námezdní žoldáci ani poddaní pacholci, a za pár zlaťáků hozených pod nohy se na draka nikým nenecháme hnát. Je to tak, že my si s drakem poradíme bez Nedamira, ale Nedamir bez nás ne. Z toho je jasné, kdo je tu nejdůležitější a komu přináleží největší podíl. Ale rozhodli jsme čestně: ti, kteří draka v rovném boji složí, berou polovinu jeho pokladu. Nedamir, s ohledem na svůj původ a titul, dostane tak jako tak čtvrtinu. A ostatní, jestli budou ku pomoci, rozdělí si poslední čtvrtinu stejným dílem. Co si o tom myslíš?"
„A co si o tom myslí Nedamir?"
„Neřekl ano ani ne. Ale ať se raději moc nenaparuje, smrkáč; sám proti drakovi nepůjde, to dá rozum, takže se bez odborníků neobejde. No a odborníci jsme tady akorát my, Sekáči a Yarpen se svými chlapy. To my se setkáme s drakem na délku meče. Zbývajícím, kteří pomohou, třebas by to byli i čarodějníci, připadne jejich čtvrtina pokladu."
„Vyjma čarodějů počítáte ještě někoho mezi ty zbývající?" zajímal se Marigold.
„Najisto né šumařů a básničkářů," zachechtal se Yarpen Zigrin. „Počítáme takých, co sa oháňajú sekyrú, a né lútňú."
„Aha," vmísil se do hovoru Tři kavky, který jakoby se až dosud nezajímal o nic jiného, než o hvězdnou oblohu. „A čímpakže se bude ohánět švec Kozojed a ta jeho pakáž?"
Yarpen Zigrin plivl do ohniště a zamumlal něco v trpasličím jazyce.
„Lidé z holopolské domobrany znají tyhle posrané hory a uplatní se jako průvodci," řekl tiše Boholt, „bude tedy spravedlivé, když i oni dostanou svůj podíl. S ševcem však, to je trochu jiná záležitost. Víte, nic dobrého by z toho nevzešlo, kdyby luza došla k přesvědčení, že když se v okolí vyskytne drak, namísto povolat odborníky, stačí bestii předhodit jed a dál se válet s děvkama na slámě. Kdyby se něco takového rozmohlo, brzy by nám nezbylo, než chodit u žebrotě."
„Baže," přitakal Yarpen. „Proto povdám, teho prťáka mosí enem tak náhodú cosi škaredého potkat. Ale kalupem, než sa, mrcha, nakonec eště dostane do nějakej legendy."
„Musí potkat a potká," řekl Mordoch přesvědčeně. „Nechte to na mně."
„A Marigold," pokračoval rozčilený trpaslík, „mu ve svojej baladě dá tak na prdel, až z něho bude mět každý leda srandu. Žeby měl hambu a ostudu na věky věkúv."
„Na jednoho jste nemysleli," připomněl Geralt. „Zrovna na toho, který vám může celou tu úmluvu zmařit. Je to Eyck z Denesle. Mluvili jste s ním?"
„O čem?" zavrčel Boholt, uchopil klacek a upravil planoucí polena v ohništi. „S Eyckem se nedohodneš, Geralte. Jemu na tom nezáleží."
„Viděli jsme ho, když jsme přijížděli k vašemu ležení," řekl Tři kavky. „Klečel v plné zbroji na kamení a civěl do nebe."
„To on tak dělá furt," vysvětloval Hrombidlo. „Modlí se nebo med... medytuje. Říká, že to musí, poněvadž má přikázání od bohů, aby lidi od zlýho ochraňoval."
„U nás, v Crinfridu," poznamenal Boholt, „držíme takové jako je on v kleci anebo na řetězu. Když se jim hodí kus uhlu, čmárají po stěnách nevídané věci. Ale nechte už těch drbů, musíme probrat naše záležitosti."
Do kruhu světla neslyšně vstoupila nevysoká, vlněným pláštěm ovinutá mladá žena s černými vlasy pod zlatou síťkou.
„Co to tu tak smrdí?" podivil se Yarpen Zigrin, předstíraje, že si příchozí nevšiml. „Nejni to síra?"
„Kdepák," ostentativně začenichal někam stranou hledící Boholt. „To je pižmo anebo nějaká jiná voňavka."
„Neé! To je přeca..." vydechl s předstíraným údivem trpaslík. „Ach! To je samotná milostpaní Yennefer! Vítáme ťa, vítáme!"
Čarodějka zvolna přejela lesknoucíma se očima všechny přítomné. Její pohled se na okamžik zastavil, když se dotkl zaklínače. Geralt se slabě usmál.
„Dovolíte, abych si přisedla?"
„Tobě je dovoleno vše, vznešená paní," řekl Boholt a hraným dojetím vzlykl. „Podsaď se tady na pokrývku. Zvedni prdel, Kennete, a nabídni velectěné čarodějce svoji deku."
„Zaslechla jsem, pánové, že probíráte obchodní záležitosti." Yennefer usedla a natáhla před sebe štíhlé nohy v černých kamaších. „Beze mne?"
„Neopovážili bysme sa," vysvětloval Yarpen Zigrin, „obtěžovat takovú dúležitú perzónu."
„Ty, Yarpene Zigrine," obrátila se Yennefer na trpaslíka a přimhouřila oči, „radši nic neříkej. Od prvního dne se chováš, jako bych pro tebe byla vzduch. Teď ti radím, pokračuj v tom nadále - pokud ti to nevadí... Protože mně to nevadilo ani v nejmenším. Právě naopak."
„Jak si možeš cosi takého myslet, milostpaní," vycenil Yarpen v úsměvu křivá zubiska. „Ať mňa blechy zežerú, esli pro mňa nejsi víc než zduch. Poněváč zduch někdy zkazím, pravda, a to bysem si k tobě nikdá nedovolil - v žádném případě."
Vousatí „ogaři" se burácivě rozchechtali, avšak zmlkli okamžitě, když spatřili modravý přísvit okolo těla podrážděné čarodějky.
„Ještě slovo, trpaslíku," řekla Yennefer hlasem, jako když řinčí ocel, „a jenom ten zkažený vzduch tu zůstane po tobě - a černý škvarek na trávě."
„Po pravdě řečeno," odkašlal si Boholt do ticha, jaké nastalo po těch slovech, „radši mlč, Zigrine. Poslechněme si, co nám chce říct paní Yennefer. Zřejmě se jí dotklo, že se o obchodních záležitostech bavíme bez ní. Tak mám dojem, že má pro nás nějaký návrh. Proč ne? Pokud nám nebude navrhovat, že ona sama svými kouzly draka zabije."
„A co?" zvedla hlavu Yennefer. „Myslíš si, Boholte z Crinfridu, že to není možné?"
„Možná možné. Jenomže pro nás nevýhodné, poněvadž by sis dozajista dělala nárok aspoň na půl dračího pokladu."

„Přinejmenším," přisvědčila chladně čarodějka.
„Takže sama vidíš, že to pro nás není žádná nabídka. My jsme, paní, chudobná čeládka. Když nám kořist před nosem ufrnkne, míváme leckdy hlad. Zůstáváme jenom o šťovíku a lebedě..."
„Semo tamo sa akorát svišť přitrefí," připojil se plačtivě Yarpen Zigrin.
„...pramenitou vodou to zapíjíme," přihnul si Boholt důkladně z nového demižónu a lehce se otřepal. „Pro nás, paní Yennefer, není jiného východiska. Buď kořist, anebo zmrznout v zimě někde za bukem. A hospody dnes něco stojí."
„A Pivo," dodal Modroch.
„A holky povětrné," zasnil se Hrombidlo. „Proto," uzavřel Boholt a zahleděl se do nebe, „my sami, bez pomoci tvé a tvojí magie, draka zabijeme."
„Jsi o tom přesvědčen? Nezapomeň, že je jistá hranice možností, Boholte."
„Možná je, nikdy jsem na ni nenarazil. Ne, paní, opakuji, že draka zabijeme sami, bez čarování."
„Zvlášť," ozval se Yarpen Zigrin, „že čáry majú najisto též svoju hranicu možností, ale tu, na rozdíl od tej našej, neznáme."
„Přišels na tohle sám," zeptala se Yennefer podezřívavě, „nebo ti to někdo napověděl? Není to náhodou přítomností zaklínače v téhle vaší vybrané společnosti, že jste získali takové sebevědomí?"
„Ne," odvětil Boholt a podíval se na Geralta, který, natažen se sedlem pod hlavou na přikrývce, působil dojmem, jakoby podřimoval. „Zaklínač s tím nemá pranic společného. Dobře mě poslouchej, Yennefer: učinili jsme králi nabídku, ale on se neobtěžoval s odpovědí. Jsme trpěliví, počkáme do rána. Jestli na naše podmínky přistoupí, půjdeme s ním dál. Jestli ne, vracíme se."
„My taky," zavrčel trpaslík.
„Buď anebo, žádné handrkování," pokračoval Boholt. „Můžeš to vyřídit Nedamirovi. Koneckonců je to nabídka výhodná i pro tebe, Yennefer, i pro Dorregaraye, pokud se spolu dohodnete. Mrtvý drak nám není k ničemu, bereme jenom ohon. Ze zbytku si můžete vzít, co bude libo: mozek, zuby, všechno, co potřebujete k čarování."
„Baže," zachechtal se Yarpen Zigrin. „Zdechlina ostane čarodějníkom, nikdo jim ju nevezme- ledaže jiní supi mrchožrúti."
Yennefer vstala a přehodila si plášť přes ramena.
„Nedamir nebude čekat do rána," řekla ostře. „Předem souhlasí s vašimi podmínkami. A to, abyste věděli, navzdory mým a Dorregarayovým radám."
„Nedamir," pravil uvážlivě Boholt, „projevil značnou moudrost, jež udivuje u tak mladého vladaře. Protože podle mě, paní Yennefer, o státnické moudrosti svědčí kromě jiného rovněž schopnost neposlouchat hloupé nebo falešné rady."
Yarpen Zigrin vyprskl do vousů.
„Začnete jinak zpívat, až na vás drak zítra udeří, díry do vás nadělá a hnáty zpřeráží," zapřela si čarodějka ruce v bok.
„Boty mi budete lízat a škemrat o pomoc. Jako obvykle. Znám vás, příliš dobře vás znám. Až zle je mi z toho, jak dobře znám takové, jako jste vy."
Otočila se a odešla do tmy beze slova rozloučení.
„Pamatuju, že za starých dob," řekl Yarpen Zigrin, „čarodějníci sedávali ve svojich věžích, čítali učené knížky a míchali magické lekvary. Nemotali se bojovníkom pod nohama a nestrkali frňáky do jejich věcí. A najisto žádný z nich nekrútil zadkem chlapom před očima."
„Tenhle zadek, abych pravdu řekl, zase za tolik nestál," poznamenal při ladění své loutny Marigold. „Co ty na to, Geralte? Geralte?! Hej, kam se poděl zaklínač?"
„Co je nám po tom," pokrčil rameny Boholt a přiložil do ohně. „Odešel. Třeba si musel jít ulevit. Jeho věc."
„Jasně," přisvědčil minstrel a hrábl prsty do strun. „Mám zazpívat?"
„Zazpívej, šumaře," pobídl ho Yarpen Zigrin a plivl do ohně. „ale nemysli si, že ti za to tvoje brnkání dám bárs enem děravý měďák. Tady, šohaju, nejni královský dvůr."
„To jsem si všiml," kývl hlavou trubadúr.

V.

„Yennefer."
Otočila se, jakoby zaskočena, přestože zaklínač nepochyboval o tom, že už zdaleka slyšela jeho kroky. Položila na zem dřevěné vědro, vzpřímila se a odhrnula z čela černé vlasy; vysvobozené zpod zlaté síťky, padaly nyní v hustých pramenech na její ramena.
„Geralte?"
Jako vždy nosila pouze dvě barvy, své barvy: černou a bílou. Černé vlasy a dlouhé černé řasy, nutící hádat barvu očí, jež skrývaly. Černá sukně, krátký černý kabátek s bílým kožešinovým límcem. Bílá blůzka z nejtenčího lněného plátna. Na bílé šiji černá sametka, ozdobená obsidiánovou hvězdou s drobnými brilianty.
„Nezměnila ses."
„Ty také ne," zkřivila rty. „A v obou případech je to přirozené. Anebo stejně nepřirozené. A třebaže za jiných okolností by to nemusela být špatná záminka k navázání rozhovoru, připomínat to nyní je zbytečné. Je to tak?"
„Je to tak," souhlasil, dívaje se stranou. Jeho pohled zabloudil k Nedamirovu stanu, k ohňům královských lučištníků, zářícím za černými siluetami vozů. Až sem doléhal zvučný Marigoldův hlas. Minstrel zpíval „Hvězdy nad stezkou", jednu ze svých nejzdařilejších milostných balad.
„Nuže, úvod máme za sebou," konstatovala čarodějka. „Poslouchám, co dál."
„Podívej, Yennefer..."
„Dívám se!" přerušila ho ostře. „Ale nerozumím. Proč jsi sem přijel, Geralte? Přece ne kvůli drakovi? Ani v tomhle

ohledu se snad nic nezměnilo."
„Ne, nezměnilo."
„Ptám se, proč ses tedy připojil k této výpravě?"
„Jestli ti odpovím, že kvůli tobě, uvěříš?"
Mlčky se na něho dívala a v jejích lesklých očích bylo něco, co se mu pranic nelíbilo.
„Uvěřím, proč ne," řekla konečně. „Muže prý těší setkání s jejich bývalými milenkami, rádi si oživí vzpomínky. Namlouvají si, že někdejší milostná pletka jim dává na ženy nějaká vlastnická práva. To prý příznivě působí na jejich sebevědomí. Tak ani ty nejsi výjimkou. Přese všechno."
„Přese všechno," usmál se, „máš pravdu, Yennefer. Pohled na tebe působí příznivě na moje sebevědomí. Jinými slovy, mám radost, že tě vidím."
„To je všechno? Řekněme tedy, že i já mám radost. Tak a dost bylo radosti, přeji dobrou noc. Jak vidíš, chystám se k spánku. Chtěla bych se umýt a mám ve zvyku se před tím svléknout. Tak se laskavě vzdal a poskytni mi alespoň tu malou míru soukromí."
„Yen..." vztáhl k ní ruce.
„Neříkej mi tak!" zasyčela vztekle. Uskočila a napřáhla proti němu prsty, z nichž se červeně a modře zajiskřilo. „Jestli se mne jen dotkneš, lumpe, vypálím ti oči."
Zaklínač couvl. Poněkud uklidněná čarodějka si znovu odhrnula vlasy z čela a s pěstmi opřenými v bok se postavila proti němu.
„Cos čekal, Geralte? Že spolu zvesela poklábosíme a zavzpomínáme na společné zážitky? Že na závěr našeho shledání zalezeme do vozu a tak říkajíc pro oživení vzpomínek se spolu vyspíme? Co?"
Geralt, nejistý, zda čarodějnice čte jeho myšlenky anebo je tak přesně uhodla, s křivým úsměvem mlčel.
„Jsou to čtyři roky, Geralte. Už mne to přešlo a jenom proto jsem ti neplivla do očí, když jsem tě dnes uviděla. Ale nenechej se uchlácholit mou dobrou vůlí."
„Yennefer..."
„Mlč! Dala jsem ti více než kterémukoli jinému muži, lotře. Sama nevím, proč právě tobě. A ty... Jenže já nejsem žádná lehká holka ani z lesa přivedená elfka, kterým se můžeš ztratit - ráno, když ještě spí. Které můžeš pokořit a vystavit na posměch. Dej si pozor! Jestli teď řekneš jediné slovo, budeš litovat!"
Geralt neřekl jediné slovo, neomylně cítil čarodějčin vztek. Žena si opět odhrnula neposlušné vlasy z čela a zblízka mu upřela pohled do očí.
„Setkali jsme se, budiž," řekla tiše. „Nebudeme hrát lidem divadlo, zachováme dekorum. Navenek budeme dobrými známými. Ale pozor, ať neuděláš chybu, Geralte! Mezi tebou a mnou nezůstalo už nic. Nic, rozumíš? A buď rád, protože to znamená, že jsem už upustila od jistých plánů, které jsem ještě donedávna měla pro případ našeho setkání připravené. To však rozhodně neznamená, že bych ti odpustila. Nikdy ti neodpustím, zaklínači. Tobě nikdy."
Prudce se otočila, popadla vědro, až voda vyšplíchla, a odešla za nejbližší vůz. Geralt se ohnal po komárovi, který mu bzučel kolem ucha, a vykročil k ohni, kde zrovna Marigoldova píseň sklízela chabý potlesk. Podíval se na tmavomodré nebe nad černou, zubatou pilou horských štítů. Měl chuť se rozesmát. Ani nevěděl proč.

VI.

„Opatrně! Dávejte tam pozor!" zvolal Boholt. Otočil se na kozlíku a přehlédl za ním jedoucí kolonu. „Blíž ke skále! Pozor!"
Vozy se líně sunuly vpřed, nadskakovaly na kamenech. Vozkové kleli, švihali koně opratěmi, vykláněli se z vozů a neklidně sledovali, zda jsou kola v bezpečné vzdálenosti od okraje srázu. Klikatá, úzká cesta se vinula nad propastí, hluboko dole se na balvanech tříštily vody Braa do bílé pěny.
Geralt zadržel klisnu a ustoupil s ní těsně ke skalní stěně porostlé řídkým rezavým mechem a bělavým lišejníkem. Pustil před sebe spřežení Sekáčů. Z čela kolony přiklusal Hrombidlo, dosud jedoucí vepředu s holopolskými průvodci.
„Dobrý!" zahulákal. „Hněte sebou! Dál bude víc místa!"
Král Nedamir a Gyllenstiern, oba koňmo, doprovázení několika lučištníky, dostihli Geralta. Za nimi rachotily vozy královského průvodu. Ještě dále se valil těžký povoz trpaslíků s neustále povykujícím Yarpenem Zigrinem na místě vozky. Nedamir, hubený a pihovatý výrostek v bílém kožíšku, si zaklínače změřil znuděným, přezíravým pohledem. Gyllenstiern se narovnal a zastavil svého koně.
„Hej, ty! Zaklínači!" křikl pánovitě.
„Slyším," pobídl Geralt patami kobylku a pomalu pokračoval v cestě po kancléřově boku. Udivilo ho, že majitel tak mohutného teřicha dává přednost sedlu před pohodlnou jízdou na voze. Gyllenstiern lehce přitáhl zlatými cvočky pobitou uzdu a odhodil z ramen tyrkysový plášť.
„Včera," začal, „včera jsi prohlásil, že tě drak nezajímá. Co tě tedy zajímá, zaklínači? Proč s námi jedeš?"
„Tohle je svobodná země, pane kancléři."
„Zatím. Avšak na této výpravě musí každý znát svoje místo. A úkol, který musí splnit, bude-li to vůle krále Nedamira. Chápeš?"
„O co ti jde, pane Gyllenstierne?"
„Vysvětlím ti to. Doneslo se mi, že poslední dobou je stále těžší domluvit se s vámi, zaklínači. Potíž je v tom, že když se některému zaklínači ukáže potvora, kterou je třeba zabít, zaklínač, místo aby popadl meč a sekal, začíná meditovat, jestli je to nezbytné, jestli to nepřekračuje hranice možností, jestli se to nepříčí jakémusi vašemu kodexu a jestli je dotyčná potvora doopravdy taková nebezpečná, jako by to nebylo jasné na první pohled. Zdá se mi, že se vám prostě začalo dobře dařit. Dneska už zaklínači nesmrdí grošem, leda špinavými onucemi. Kdysi nediskutovali, ale sekali do všeho, na

co si je zákazník najal. Bylo jim jedno, jestli to byl vlkodlak, drak anebo výběrčí daní. Platilo se za dobrou ránu. Co, Geralte?"
„Chceš si mne najmout, Gyllenstierne?" reptal se suše Geralt. „Tedy pověz, o co ti jde. Já to uvážím. Jestli nechceš, nač ty řeči?"
„Najmout?" frkl kancléř. „Ne, nemám zájem. Tady se jedná o draka, a to, zdá se, nebetyčně přesahuje tvoje hranice možností, zaklínači. Já sázím na Sekáče. Tebe jsem chtěl jen upozornit. Varovat. Zaklínačské blouznění, dělení netvorů na dobré a zlé, můžeme já a král Nedamir tolerovat, avšak nepřejeme si o tom cokoliv slyšet a tím méně být svědky toho, jak je chce kdokoliv uskutečňovat. Takže se nemíchej do královských zájmů. A neintrikuj s Dorregarayem."
„Nemám ve zvyku intrikovat - a už vůbec ne s čaroději. Jak tě to napadlo?"
„Dorregaray," vysvětlil Gyllenstiern, „je pomatenec, jenž svými bláboly překoná i zaklínače. Nestačí mu dělení netvorů na dobré a zlé. Podle něj jsou všichni dobří."
„Trochu to přehání."
„Bezesporu. Nicméně brání svoje názory se zarážející tvrdohlavostí. Vůbec bych se nedivil, kdyby se mu něco stalo. A protože se k nám připojil s podivnými přáteli..."
„Nejsem Dorregarayův přítel. Ani on můj..."
„Nepřerušuj mne! Jste navýsost podivná společnost. Zaklínač plný skrupulí, jako liščí kožich blech. Čarodějník omílající druidské žvásty o rovnováze v přírodě. Pochybný rytíř Tři kavky a jeho osobní stráž ze Zerrikánie, kde se, jak známo, skládají zbožné oběti před sochou draka. Tihle všichni se znenadání připojí k výpravě. Není to podezřelé?"
„Když myslíš."
„Tak abys věděl," řekl kancléř, „ty nejzamotanější problémy vyžadují, jak nám doporučuje zkušenost, zcela jednoduchá, avšak účinná řešení. Nenuť mne, zaklínači, abych je použil."
„Nerozumím."
„Rozumíš, rozumíš. Děkuji za pozornost."
Geralt se zastavil. Gyllenstiern popohnal koně, dohonil krále a pokračoval dále vedle něj.
Okolo projel Eyck z Denesle v kazajce ze světlé kůže, odřené od pancíře. Vedl nákladního soumara obtíženého zbrojí, jednolitě stříbrným štítem a těžkým kopím. Geralt jej pozdravil zvednutou dlaní, leč bludný rytíř stiskl úzké rty, odvrátil hlavu a bodl koně ostruhami.
„Nemá tě v oblibě," poznamenal přijíždějící Dorregaray.
„Zdá se."
„Konkurence, že? Podobný obor. Pouze Eyck je idealista, kdežto pro tebe je to povolání. Malý rozdíl, zvlášť pro ty, které vraždíte."
„Nesrovnávej mne s Eyckem, Dorregarayi. Čert ví, koho urážíš tímhle srovnáváním, jeho či mne, ale nesrovnávej nás!"
„Jak chceš. Upřímně řečeno, oba jste mi stejně odporní."
„Děkuji."
„Není zač," popleskal čaroděj po šíji svého koně, poplašeného halekáním Zigrina a jeho trpaslíků. „Podle mne, zaklínači, učiní-li někdo vraždění svým povoláním, je odporný, nízký a tupý. Náš svět je v rovnováze. Ničení, zabíjení jakýchkoliv tvorů, jenž tento svět obývají, rovnováhu narušuje. Přibližuje se tím konec, neodvratný konec světa v podobě, jaké jej známe."
„Druidské učení," poznamenal Geralt. „Znám je. Vyložil mi je kdysi jeden starý mystik. Ještě v Rivii. Dva dny po našem rozhovoru ho rozsápali krysodlaci. Narušení rovnováhy při tom jsem nezaznamenal."
„Opakuji ti," podíval se na něj hněvivě Dorregaray, „že svět je vyvážen. Je to přirozená rovnováha: každý druh má své přirozené nepřátele, každý je přirozeným nepřítelem jiných druhů. To se týká i lidí. Vyhlazování přirozených nepřátel člověka, ke kterému přispíváš a jehož výsledky jsou již sdostatek zřetelné, hrozí degenerací rovněž naší rase."
„Víš co, čaroději?!" rozhněval se Geralt. „Zajdi někdy za matkou, jejíž dítě roztrhal bazilišek, a vysvětli jí, že má být ráda, neboť díky tomu se lidské plemeno vyhne degeneraci. Uvidíš, co se bude dít."
„Dobrá námitka, zaklínači," ozvala se Yennefer, která je během jejich rozhovoru dohonila. „Dorregarayi, dávej si pozor, co říkáš."
„Nemám ve zvyku skrývat své přesvědčení."
Čarodějčin vraník vjel mezi jejich koně. Geralt si všiml, že na cestu nahradila Yennefer zlatou síťku na vlasy čelenkou ze srolovaného bílého šátku.
„Ve vlastním zájmu tenhle zvyk urychleně změň," poradila černokněžníkovi. „Nedamir a Sekáči tě už podezírají, že se jim chystáš překazit lov na draka. Dokud jen mluvíš, považují tě za neškodného blázna. Jestli se však o něco podobného pokusíš, zakroutí ti krkem, že ani nestačíš pípnout."
Čaroděj se pohrdavě a přezíravě usmál.
„Krom toho," pokračovala Yennefer, „škodíš svými názory vážnosti našeho povolání."
„Co nepovíš?"
„Tvoje teorie se může týkat veškerého tvorstva a havěti, Dorregarayi. Jenom ne draků. Draci jsou odvěkými a nejnebezpečnějšími nepřáteli člověka. Zde nejde o nějakou degeneraci lidského plemene, nýbrž o jeho zachování. Z toho důvodu je nezbytné zničit všechny nepřátele dostatečně silné, aby mohli lidstvo ohrozit."
„Draci nejsou vrozenými nepřáteli lidí," namítl Geralt. Čarodějka po něm šlehla očima a krutě se zasmála.
„V této otázce," řekla mrazivě, „přenechej rozhodnutí nám, lidem. Zaklínač má zabíjet, ne se rozmýšlet."
„Jako poslušný golem bez vlastní vůle."
„To přirovnání jsi použil ty, ne já," opáčila. „Nicméně musím uznat, že je celkem výstižné."
„Yennefer," řekl Dorregaray káravě. „Na ženu tvého věku a vzdělání žvaníš nehorázné nesmysly. Pověz mi, proč právě

draky považuješ za nejúhlavnější nepřátele člověka? Proč ne jiná, stonásobně nebezpečnější stvoření, která mají na svědomí stokrát více lidských životů? Proč ne třebas hirriky, vidlohony, mantichory, amfisbainy nebo gryfy? Nebo vlky... Proč ne vlky?"
„Vysvětlím ti to. Boj člověka o životní prostor a místo, které mu v přírodě náleží, může být vyhrán a převaha Glověka nad ostatními druhy a rasami zajištěna pouze tehdy, přestane-li kočovat, vláčet se za živobytím z místa na místo, poháněn ročními obdobími a přírodními zákonitostmi. Jinak lidská populace nikdy nedosáhne patřičného rozvoje, neboť vývoj lidského jedince je příliš dlouhý, dítě je příliš dlouho bezmocné. Jedině v bezpečí, za hradbami města nebo tvrze bude žena schopna rodit rok co rok, přivést na svět dostatečné množství dětí a postarat se o ně, dokud se neosamostatní. Plodnost, Dorregarayi, to je rozvoj, to je podmínka přetrvání a nadvlády. A zde se střetáváme s draky. Pouze drak, žádný jiný netvor, je schopen ohrozit opevněné město anebo hrad. Kdybychom nehubili draky, lidé by se neshromažďovali, nýbrž by kvůli bezpečí žili odděleně. V hustě zastavěném lidském sídlišti je dračí oheň strašlivá pohroma, pohltí stovky obětí, hubí a ničí. Proto musí být draci vyhlazeni do posledního, Dorregarayi."
Černokněžník si ji změřil s posměškem na rtech.
„Víš, Yennefer, nechtěl bych se dožít doby, kdy se uskuteční tvoje myšlenky o panování člověka nad světem a kdy ty a tobě podobní zaujmete v přírodě místo, které vám, jak se domníváš, náleží. Naštěstí k tomu nikdy nedojde. Dříve se pozabíjíte navzájem, otrávíte se a pochcípáte na mor a tyfus, protože nikoliv draci, ale špína a vši ohrožují ta vaše skvělá města, v nichž sice ženy rodí každý rok, leč stěží jeden novorozenec z desíti přežívá prvních deset dní. Ovšem, Yennefer, plodnost a zase plodnost. Pusť se, má milá, radši taky do rození dětí. To je přece přirozené poslání ženy, ne? Alespoň nebudeš mít čas na vymýšlení takových hloupostí. Buďte zdrávi."
Dorregaray pobídl koně, předhonil je a zařadil se někam do středu kolony. Když Geralt pohlédl na bílou, vzteky zrůzněnou tvář ženy po svém boku, málem by čaroděje politoval. Velmi dobře věděl, oč tu šlo. Jako většina čarodějek ani Yennefer nemohla mít děti. Jenže jako málokterá z nich se s tím nikdy nesmířila a jakákoliv narážka týkající se její neplodnosti ji dohánělа k zuřivosti. Dorregaray o tom bezpochyby věděl. Pravděpodobně však nevěděl, jak dokáže být Yennefer mstivá.
„Čekají ho nepříjemnosti," zasyčela, „na to může vzít jed. Ty si taky dávej pozor. Nic si nenamlouvej. Jestliže se něco semele a ty se nebudeš chovat rozumně, nebudu brát ohled ani na tebe."
„Bez obav," usmál se. „Nám, to značí zaklínačům a golemům bez vlastní vůle, ani nezbývá nic jiného než se chovat rozumně. Jsou zde přece jednoznačně a pevně vymezené hranice možností, které nesmíme překročit."
„Vida, vida," ušklíbla se stále ještě bledá Yennefer. „Zaklínač se nám urazil jako panenka, které je vytýkán nedostatek ctnosti. Jednou jsi ale zaklínač a nic na tom nezměníš. Tvoje povolání..."
„Přestaň už o tom zaklínačském povolání, Yen, začíná mi to lézt krkem."
„Takovým tónem na mne nemluv, radím ti! Kam ti co leze, mne ani za mák nezajímá. Ani to, ani žádné jiné omezené zaklínačské reflexy."
„Abys některé z těch reflexů nepoznala na vlastní kůži, jestli mě nepřestaneš krmit svými pohádkami o vznešeném poslání a boji o dobro lidstva. A o dracích, coby úhlavních nepřátelích lidského rodu. Vím o tom dost."
„Ano?" přimhouřila oči čarodějka. „O čempak víš, zaklínači?"
„Například o tom," řekl Geralt, nedbaje na silné, varovné chvění medailónu na své šíji, „že kdyby draci neměli své poklady, ani prašivý pes by po nich neštěkl, a už vůbec ne čarodějové. Zvláštní, při každém lovu na draka se někde poblíž motá nějaký mág, vesměs s velice úzkými vztahy s klenotnickou Gildou. Například ty. A přestože by měl být trh zanedlouho po drakově skolení doslova zavalen drahokamy, celkem se jich moc neobjeví - to znamená, že ani jejich cena neklesne. Proto mě laskavě neunavuj řečmi o poslání a zápase o přežití lidské rasy. Znám tě příliš dobře a příliš dlouho."
„Příliš dlouho," opakovala zlověstně sevřenými rty. „Skutečně. Ale nemysli si, že dobře, ty pse. Jaká jsem to byla pitomá husa... Ach, aby tě lepra sežrala! Nechci tě mít na očích!"
Jezdkyně vykřikla, vraník se vzepjal a odcválal dopředu. Zaklínač zadržel svoji klisnu a čekal, až ho mine další vůz. Na něm jedoucí trpaslíci hlučeli, nadávali a pískali na kostěné flétny. Mezi nimi, rozvalený na pytlech s ovsem, ležel Marigold a brnkal na loutnu.
„He!" ukázal Yarpen Zigrin z kozlíku na odjíždějící Yennefer. „Co je to hen za čertisko na tej cestě? Vypadá to na černú kobylu. Ba jó, je to kobyla."
„To se ví," připojil se trubadúr. Posunul si svůj klobouček do týla a zasmál se. „Kobyla! A na koni, namísto aby byla pod ním. Viděl to už někdo?"
Yarpenovým „ogarům" se smíchy natřásaly dlouhé brady. Yennefer předstírala, že nic neslyší.
Geralt zastavil a nechal projet hlídku Nedamirových jízdních lučištníků. Kousek za nimi jel Borch, následován oběma Zerrikánkami, trojice tvořila zadní voj průvodu. Geralt na ně počkal a pokračoval v cestě s nimi. Jeli mlčky.
„Zaklínači," obrátil se na něj po chvíli Tři kavky. „Chci ti položit jednu otázku."
„Ptej se."
„Proč se nevrátíš?"
Zaklínač váhal s odpovědí:
„Opravdu to chceš vědět?"
„Chci," potvrdil Tři kavky.
„Jedu s nimi, poněvadž jsem golem bez vlastní vůle. Jsem věchet slámy hnaný větrem po cestě. Poraď mi, kam bych měl jet. A proč? Zde se alespoň sešli takoví, se kterými se mohu bavit. Takoví, kteří hned neukončí hovor, jen co se přiblížím. Takoví, kteří mi řeknou do očí, co si o mně myslí, místo aby po mně odněkud zpoza plotu házeli kamením. Jedu s nimi ze stejného důvodu jako s tebou do té plavecké hospody. Neznám místo, kam bych měl jet, neznám cíl, který se

nalézá na konci mé cesty."
Tři kavky si odkašlal:
„Ten cíl je stejný na konci všech cest. Každý k němu nakonec dospěje. Dokonce i ty, třebaže se domníváš, jak hodně se lišíš od ostatních."
„Teď ti položím otázku já."
„Ptej se."
„Ty znáš cíl na konci svojí cesty?"
„Znám."
„Jsi šťastný člověk."
„To není záležitost štěstí, Geralte. Záleží na tom, čemu věříš a co pokládáš za své poslání. Kdo by to měl vědět lépe než... než zaklínač."
„Tohle dneska poslouchám celý den. Stále nějaká poslání," povzdechl si Geralt. „Nedamirovým posláním je ovládnout Malleore. Posláním Eycka z Denesle je bránit lidi před draky. Dorregarayovi se dostalo poslání přesně opačného. Yennefer, důsledkem jistých změn, k nimž došlo v jejím těle, nemůže plnit svoje biologické poslání, a proto je jako posedlá zlým duchem. U ďasa, jenom ty Sekáče a trpaslíky neřídí žádné poslání, chtějí prostě jen urvat, co se dá. Možná proto mě to k nim táhne."
„Ne k nim tě to táhne, Geralte z Rivie. Nejsem hluchý ani slepý. Nebyla to jejich jména, jež tě tam na mostě přiměla vytáhnout měšec. Ale zdá se mi..."
„Zbytečně se ti zdá," řek zaklínač bez hněvu.
„Omlouvám se."
„Zbytečně se omlouváš."
Zadrželi koně, aby nenarazili na caingorské lučištníky. Kolona se nečekaně zastavila.
„Co se stalo?" postavil se Geralt ve třmenech. „Proč stojíme?"
„Nevím," otočil se Borch. Vea s nezvykle napjatou tváří vyhrkla rychle pár nesrozumitelných slov.
„Zajedu dopředu," navrhl zaklínač. „Zjistím, co se děje."
„Zůstaň."
„Proč?"
Tři kavky mlčky hleděl do země.
„Proč?" opakoval Geralt.
„Jeď," řekl Borch. „Snad to tak bude lepší."
„Co má být lepší?"
„Jeď!"
Most nad propastí vypadal spolehlivě. Byl zbudován ze silných borových klád a uprostřed podepřen čtyřhranným kamenným pilířem, o jehož patu se s hukotem tříštil proud řeky.
„Hola, Bidlo!" houkl Boholt, popojížděje k mostu. „Na co čekáš?"
„Copak já vím, co ten most udrží?"
„Musíme jet tudy?" tázal se Gyllenstiern. „Není nebezpečné jet s vozy přes takový most? Hej, ševče! Proč nás vlečeš tudy? Obchodní stezka přece vede dále na západ."
Chrabrý holopolský travič přistoupil blíže a smekl čapku. Jeho vzhled vzbuzoval veselí: aby si dodal bojovného vzezření, přivázal si povříslem na halenu starobylý kyrys, snad ještě z dob krále Klacka.
„Tohle je kratší cesta, Veličenstvo," odpověděl nikoliv kancléři, nýbrž rovnou králi, v jehož obličeji se nepřetržitě zračila vskutku královská nuda.
„Jakže?" zajímal se ustaraně Gyllenstiern. Nedamir ševce nepoctil ani pohledem.
„Támhle ty hory," ukázal Kozojed na tři rozeklané štíty, tyčící se nad okolními vrchy, „to jsou Chiava a Poštolka a Svišťový zub. Stezka vede ke zřícenině starý tvrze, a pak po severní straně Chiavy až k pramenům řeky. Když přejdeme most, zkrátíme si cestu a na planinu mezi horama se dostanem průsmykem. Jestli tam nenajdem žádný stopy po drakovi, mohli bysme jít východním směrem a prozkoumat horský rokliny. Ještě dál na východ začínaj poloniny a odtamtud je už přímá cesta do Caingornu, na tvoje državy, nejmilostivější pane."
„Kde ses, Kozojede, naučil tak znát hory?" zeptal se Boholt. „U kopyta?"
„Ne, pane, zamlada jsem ovce pásal."
„A ten most vydrží?" zvedl se Boholt na kozlíku a podíval se dolů na zpěněnou řeku. „Ten sráz má dobře čtyřicet sáhů."
„Vydrží, pane."
„Odkud se vůbec vzal most v takové divočině?"
„Ten most," vysvětloval Kozojed, „před mnoha lety postavili trollové. Kdo tadyma jel, musel jim mastně zaplatit. Lidi přestali jezdit a trollové přišli na hunt. Ale most zůstal."
„Máme naložené vozy," řekl s nedůvěrou kancléř. „Vezeme výzbroj a zásoby. Můžeme někde v horách uvíznout. Nebude lepší jet přece jen kupeckou stezkou?"
„Je to ale delší cesta," pokrčil rameny švec. „A král pravil, že na toho draka spěchá. A přes most to k němu bude mít blíž."
„No tak jedem, Kozojede," rozhodl Boholt. „Pochoduj napřed, ty a tvoje vojsko. U nás je obyčej, že v čele jdou ti nejstatečnější."
„Ne víc, než po jednom voze," upozorňoval kancléř.
„Dobrá," práskl Boholt do koní a vůz zaduněl na mostních trámech. „Za námi! Bidlo, dávej pozor, ať jdou kola rovně!"

Geralt zadržel koně. Před ním se tísnili Nedamirovi lučištníci v purpurovozlatých kazajkách. Klisna odfrkla.
Země se zachvěla. Hory se zatřásly. Zubatý okraj skalní stěny, rýsující se proti obloze, se náhle zhroutil a stěna sama jakoby promluvila hluchým duněním.
„Pozor!" křičel Boholt už z druhé strany mostu. „Pozor!"
První kameny, zatím nevelké, zarachotily na povrchu cesty. Před Geraltovýma očima se začala hrozivou rychlostí otevírat puklina ve skále. Vzápětí se urval kus skalní římsy a s ohlušujícím rachotem se zřítil do propasti.
„Koně!!!" zaječel Gyllenstiern. „Na druhou stranu, pane!"
Nedamir s obličejem vtisklým do koňské hřívy se hnal přes most, jemu v patách kancléř a několik lučištníků. Za nimi se řítil po praskajících trámech královský vůz s gryfem na vlající korouhvi.
„Lavina! Z cesty!" řval zezadu Yarpen Zigrin. Jeho spřežení, šleháno opratěmi, si bezohledně prorazilo cestu mezi lučištníky a předhonilo druhý Nedamirův vůz.
„Z cesty, zaklínači! Uhni!"
Kolem vozu trpaslíků projel tryskem Eyck z Denesle, v sedle vzpřímený a pevný. Nebýt smrtelně sinalé tváře a rtů stisknutých v křečovité grimase, zdálo by se, že bludný rytíř si na cestu padajícího kamení nevšímá. Vzadu mezi lučištníky někdo hlasitě sténal, ržáli splašení koně.
Zaklínač trhl uzdou, jeho kůň se vzepjal, těsně před ním se roztříštil padající balvan. Trpaslický povoz přehrčel přes kamení, avšak před mostem najel na větší úlomek, nadskočil
a se zapraštěním se převrátil na bok, na zlomenou osu. Upadlé kolo se odrazilo od zábradlí a spadlo dolů do peřejí. Ostrými úlomky skály poraněná kobyla se splašila. Geralt chtěl seskočit, ale zachytit přezkou boty o třmen a spadl na zem. Klisna zařehtala a rozběhla se vpřed, rovnou na praskající most. Za ní utíkali s řevem a kletbami trpaslíci.
„Rychleji, Geralte!" zavolal s nimi prchající Marigold, ohlížeje se dozadu.
„Naskoč, zaklínači!" vyzval ho Dorregaray, přestože jen s námahou ovládal vzpouzejícího se koně.
Vzadu za nimi zahalilo cestu mračno prachu. Řítící se balvany tam rozbíjely caingorské povozy. Geralt se zachytil řemene čarodějovy sedlové brašny. Uslyšel výkřik.
Yennefer spadla zároveň s koněm, odkutálela se stranou od zběsile bijících kopyt a zůstala ležet, chráníc si hlavu sepjatýma rukama. Zaklínač se pustil a uhýbaje letícímu kamení a přeskakuje otevírající se pukliny, rozběhl se k ní. Uchopil ji za rameno a zacloumal s ní. Yénnefer se zvedla na kolena. Oči měla široce otevřené, k uchu jí stékala stružka krve z rozbitého obočí.
„Vstávej, Yen!"
„Geralte! Pozor!"
Ohromný plochý skalní blok se s hřmotem a skřípotem sesouval po srázu. Řítil se přímo na ně. Geralt padl a kryl tělem čarodějku. V té chvíli blok vybuchl, roztříštil se na milióny úlomků, jenž na ně spadly, bodajíce jako hejno vos.
„Pospěšte!" křičel Dorregaray na vzpínajícím se hřebci. Mával kouzelnou hůlkou kolem sebe, rozbíjeje na prach další padající balvany. „Na druhou stranu, zaklínači!"
Yennefer zvedla ruce s ohnutými prsty a nesrozumitelně vykřikla. Všechny kameny, které se dotkly průzračné modré kopule, jež se znenadání objevila nad jejich hlavami, mizely jako kapky vody dopadající na rozpálenou plotnu.
„Na most, Geralte!" vykřikla čarodějka. „Drž se mě!"
Rozběhli se za Dorregarayem a ještě několika lučištníky. Most se houpal a praštěl, pohazujíce jimi od jednoho zábradlí ke druhému.
„Rychleji!!!"
Konstrukce se náhle s pronikavým třeskem zhroutila; půlka, kterou už přeběhli, se i s poškozeným vozem utrhla, spadla dolů a za hlučného praskotu a šíleného řičení koní se roztříštila o skalní útesy. Polovina, na níž se nacházeli, vydržela, ale Geralt si uvědomil, že najednou běží nahoru, do stále prudšího stoupání. Yennefer těžce dýchala.
„Padni, Yen! Drž se!"
Zbytek mostu zavrzal a klesl jako propadliště. Vrhli se na zem, zatínajíce prsty do puklin ve dřevě. Yennefer se nemohla udržet. Pištíc jako malá holka, sjížděla dolů. Geralt se chytil jednou rukou, vytáhl dýku a vrazil její čepel do skuliny mezi fošnami. Oběma rukama sevřel její rukojeť. Padající Yennefer se chytila řemene pochvy na jeho zádech a trhla jím, až mu zapraštělo v kloubech. Most opět zaskřípal a sklonil se ještě více, téměř svisle.
„Yen..." zasípal zaklínač. „Udělej něco... Nějaké kouzlo, hrome!"
„Jak?" slyšel její zoufalý a současně vzteklý šepot. „Přece visím!"
„Pusť se jednou rukou!"
„Nemůžu..."
„Hej!" volal shora Marigold. „Držíte se? Haló!"
Geralt se neunavoval s odpovědí.
„Podejte sem lano!" rozčiloval se někde nad nimi trubadúr. „Hněte sebou, do prdele!"
Vedle Marigolda se ukázali Sekáči, trpaslíci a Gyllenstiern. Geralt zaslechl Boholtova tichá slova:
„Počkej, zpěváku. Ona hned spadne. Potom zaklínače vytáhneme."
Yennefer, svíjející se na Geraltových zádech, zasyčela jako zmije. Pás, na němž visela, se mu bolestivě zařízl do prsou.
„Yen, můžeš naj it oporu? Nohama? Můžeš něco udělat nohama?"
„Jo," vzlykla, „Kopat."
Geralt mrkl dolů na řeku. Zahlédl pár klád, které ještě voda ženoucí se mezi skalisky neodnesla, mršinu koně a mrtvolu muže v barvách Caingornu. V průzračné smaragdové tůni pod skalami rozeznal vřetenovitá těla velkých pstruhů, lenivě se pohybujících proti proudu.
„Držíš se, Yen?"

„Zatím... ano..."
„Vytáhni se. Musíš najít oporu..."
„Ne... nemůžu..."
„Dejte mi lano!" křičel Marigold. „Copak vám všem přeskočilo? Spadnou oba."
„Možná, že to bude lepší," soudil neviditelný Gyllenstiern.
Most zaskřípal a poznenáhlu začal ujíždět dolů. Geralt necítil prsty, sevřené na jílci dýky.
„Yen..."
„Buď tiše... A nevrť se..."
„Yen?"
„Neříkej mi tak..."
„Vydržíš?"
„Ne," řekla odevzdaně. Už nebojovala, jen mu visela na zádech mrtvou, bezvládnou tíží.
„Yen?"
„Drž hubu!"
„Yen, odpusť mi."
„Ne. Nikdy!"
Něco klouzalo dolů. Rychle. Jako dlouhý, tenký had. Bílým přísvitem svítící lano, plazící se a svíjející jako živé, nahmatalo pohyblivým koncem Geraltův krk, sklouzlo mu pod paže a uvázalo se do volné smyčky. Čarodějka nahlas zalapala po dechu. Čekal, že vzlykne. Mýlil se.
„Pozor!" varoval je shora Marigold. „Vytáhneme vás! Mordochu! Kennete! Zaberte! Nahoru!"
Škubnutí a po něm bolestivý, dusivý stisk napínajícího se lana. Yennefer zhluboka vydechla. Jeli nahoru. Rychle, drhnouce těly o drsné dřevo.
Nahoře Yennefer vstala první.

VII.
„Z celé kolony," hlásil Gyllenstiern, Jsme zachránili jedno spřežení, králi, nepočítaje povoz Sekáčů. Z oddílu přežilo sedm mužů. Na druhé straně propasti už není žádná cesta, jen příkrá stěna a sráz, kam až skalní hrana dovolí dohlédnout. Kdoví, jestli se zachránil někdo z těch, jenž byli vzadu, když spadla lavina."
Nedamir neodpověděl. Eyck z Denesle stanul zpříma před králem, upíraje na něj horečnatě se lesknoucí oči.
„Pronásleduje nás hněv bohů," zvolal a vztáhl ruce k nebi. „Zhřešili jsme, králi Nedamire. Měla to být svatá výprava - výprava proti zlu. Ano, každý drak jest vtěleným zlem. Já, setkám-li se se zlem, lhostejně je nemíjím, já je rozdrtím patou... Zničím. Tak kážou bohové a Svatá kniha."
„Co to blábolí?" svraštil čelo Boholt.
„Nevím," odvětil Geralt, dávaje do pořádku ohlávku své kobylky. „Nerozuměl jsem ani slovu."
„Tiše,"napomenul je Marigold. „Snažím se zapamatovat, co se dá. Můžu to využít, když to převedu do rýmů."
„Svatá kniha nám zvěstuje," kázal zaníceně Eyck, „že z hlubiny vystoupí drak, ohavný plaz mající sedm hlav a deset rohů! A na jeho hřbetě pak pojede žena v purpuru a šarlatu a zlatý pohár bude třímat v dlani a na čele jejím skvět se bude nesmazatelné znamení všelikého a veškerého smilstva!"
„Tu znám!" zaradoval se Marigold. „To nemůže být žádná jiná než Cilie, žena radního Sommerhaldera."
„Utiš se, básníku," napomenul jej Gyllenstiern. „A ty, rytíři z Denesle, buď té lásky a mluv srozumitelněji."
„Proti zlu, králi," pokračoval Eyck, je nutno vytáhnout s čistým srdcem a svědomím, s hlavou vztyčenou! A koho zde vidíme? Skřety - pohany zrozené v temnotách a temným mocnostem se klanějící! Čarodějníky - rouhače, osobující si božská práva a privileje! Zaklínače - proměněnce, prašivého a nepřirozeného vyvrhele. Divíš se, že nás postihl trest? Králi Nedamire, dosáhli jsme hranice možností! Nezkoušejme, kam až sahá shovívavost bohů. Zapřísahám tě, králi, očisti naše řady od špíny a kalu."
„Ani slovo o mně," postěžoval si Marigold. „Básníky nepočítá. A to jsem se tak snažil."
Geralt se usmál na Yarpena Zigrina. Trpaslík sice bezděčně hladil sekeru zasunutou za opaskem, avšak cenil zuby a očividně se náramně bavil. Yennefer se obrátila zády k nim, dávajíc okatě najevo, že až k pasu roztržená sukně ji zajímá více než Eyckovo kázání.
„Poněkud jsi to přehnal, rytíři," ozval se ostře Dorregaray. „Byť nepochybně ze šlechetných pohnutek. Seznamovat nás s tím, co si myslíš o čarodějích, trpaslících či zaklínačích, považuji za zhola nepotřebné. Všichni jsme si již samozřejmě zvykli na podobné názory, nicméně to z tvé strany není ani slušné, ani rytířské, pane Eycku. A pro mne navíc i nepochopitelné, když jsi právě ty, a nikdo jiný, použil zakletou elfskou šňůru, abys zachránil životy zaklínače a čarodějky. Z tvých slov by člověk málem usuzoval, že se radši budeš modlit, aby spadli."
„Aby ho mor..." zašeptal Geralt Marigoldovi. „To on nám hodil lano? Eyck? Ne Dorregaray?"
„Čaroděj ne," odvětil minstrel. „Skutečně Eyck."
Geralt nedůvěřivě zakroutil hlavou. Yennefer tiše zaklela a otočila se.
„Rytíři Eycku," oslovila svého zachránce s úsměvem, který mohl kdokoliv, ovšem s výjimkou Geralta, považovat za milý a přívětivý. „Jak je to možné? Jsem přece špína a ty zrovna mne zachraňuješ před jistou smrtí."
„Jsi především dáma, paní Yennefer," uklonil se upjatě rytíř. „A tvá sličná a čistá líc mi dovoluje věřit, že se jednoho dne zřekneš prokletého bludu čarodějnictví."
Boholt vyprskl.
„Děkuji ti, rytíři," řekla chladně Yennefer. „Rovněž zde zaklínač Geralt ti děkuje. Poděkuj, Geralte."
„To mě dříve trefí šlak," zahučel zaklínač s odzbrojující upřímností. „Za co? Jsem přece prašivý vyvrhel a moje hrubě

nesličná líc nedává nijakou naději na případnou nápravu. Šlechetný rytíř Eyck mě z propasti vytáhl nechtě, vlastně jen proto, že jsem se držel půvabné dámy jako klíště. Kdybych tam visel sám, ani prstem by nehnul. Nemýlím se, rytíři?"
„Mýlíš se, pane Geralte," pravil bludný rytíř trpělivě. „Nikomu, kdo jest v potřebě, neodepřu pomoc. Dokonce ani někomu takovému, jako je zaklínač."
„Tak vidíš. Poděkuj," zopakovala přísně čarodějka. „A omluv se. Jinak dokážeš, že přinejmenším ve tvém případě měl pan Eyck naprostou pravdu. Nedokážeš žít s lidmi. Jsi jiný. Tvoje účast na této výpravě je veliký omyl. Její důvod postrádá smysl. Rozumnější bude odejít. Copak jsi to ještě nepoznal? Pochop to už konečně!"
„O jakém důvodu ses to zmínila?" zajímal se Gyllenstiern.
Čarodějka na něj pohlédla, leč neodpověděla. Marigold s Yarpenem Zigrinem na sebe významně zamrkali - tak, aby si toho čarodějka všimla.
Zaklínač pohlédl Yennefer do očí. Byly studené jako led.
„Omlouvám se a děkuji, rytíři z Denesle," sklonil hlavu. „Děkuji všem zde přítomným. Děkuji vám za ochotu, za brzkou záchranu. Slyšel jsem zezdola, jak jste se jeden přes druhého hrnuli na pomoc. Všechny vás prosím o odpuštění. Ovšem s výjimkou paní Yennefer, které děkuji, aniž bych ji o cokoliv prosil. Vyvrhel dobrovolně opouští společnost, vyvrhel vás už má totiž dost. Sbohem. Buď zdráv, Marigolde."
„No tak, Geralte," zahlaholil Boholt. „Co ti to přeletělo přes nos. Nedělej z komára velblouda. Vykašli se..."
„Lidiii!!!"
Od východu z údolí pádil Kozojed a několik Holopolanů, s nimiž byl na zvědách.
„Co je? Co tak ječí?" zvedl hlavu Modroch.
„Lidi... Milostivý pane..." lapal po dechu švec.
„Vymáčkni se, člověče," ponoukl ho Gyllenstiern s palci zaklesnutými za zlatý pás.
„Drak! Tam! Drak!"
„Kde?"
„Za průsmykem... V dolině... Pane, on je..."
„Na koně!" zavelel Gyllenstiern, nenechávaje ho dokončit.
„Mordochu, na vůz!" zahřměl Boholt. „Bidlo, koně!"
„Ideme, ogaři!" zahulákal Yarpen Zigrin. „Hrrr na tu potvoru, fenapes!"
„Hej, počkejte!" Marigold si hodil loutnu přes rameno. „Geralte, svez mě."
„Naskoč si."
Průsmyk ústil do suťoviska. Směrem dolů balvanů ubývalo a svah klesal do travnatého kotle, obklopeného vápencovými stěnami, v nichž se černaly otvory četných jeskyní. Tři úzké soutěsky, koryta dávno vyschlých bystřin, tvořily kromě průsmyku, z něhož přišli, jediné cesty do kotliny a ven.
Boholt, který jako první projel suťoviskem, zadržel koně a stanul ve třmenech, aby viděl přes skalní bariéru, navršenou před vstupem do kotle.
„Och, mor... „ vydechl. „To není možné."
„Co je? Co se děje?" volal přijíždějící Dorregaray.
Yennefer seskočila z vozu Sekáčů, opřela se o skalní blok, vyhlédla přes něj, couvla a protřela si oči.
„Co se děje, Boholte?" křičel Marigold, vyhlížející přes Geraltovo rameno. „Co tam vidíš?"
„Ten drak... je zlatý."
Ne dále než sto kroků od průsmyku, odkud sestoupili, ve směru k severní úžlabině seděl na mírném svahu ON.
Dlouhou, štíhlou šíji ohnutou do oblouku, hlavu skloněnou na klenutý hrudník, napjaté přední nohy ovinuté stočeným ohonem. Byla v něm, v jeho pozici a způsobu jakým seděl, určitá překvapivá elegance. Něco téměř kočičího, co jakoby chtělo popřít jeho očividně plazí původ. Nepopiratelně plazí, neboť byl pokryt šupinami - zřetelně se rýsujícími na jeho těle a bijícími do očí jasným leskem ryzího zlata.
Protože on byl zlatý, zlatý od drápů, zarytých do země, až po konec dlouhého ocasu, mírně se pohybujícího v trávě porůstající návrší. Upřel na ně velké zlaté oči, rozepjal široká, blanitá, zlatá křídla a znehybněl.
„Zlatý drak," zašeptal Dorregaray. „Nemožné... Živoucí legenda."
„Nejsou, mrcha, žádní zlatí draci," odplivl si Mordoch. „Vím to natuty."
„Tak co to sedí tamhle v dolině?" zeptal se věcně Marigold.
„To je nějaký švindl."
„Přelud."
„To není přelud," ozvala se Yennefer.
„To je zlatý drak," řekl Gyllenstiern. „Opravdový, živý, zlatý drak."
„Zlatí draci jsou jenom v pohádkách."
„Přestaňte," okřikl je Boholt. „K čemu ty řeči. Každý hlupák vidí, že ten drak je zlatý. To je cirátů - zlatý, modrý, kropenatý nebo károvaný. Není moc velký, budeme s ním hotovi raz dva. Bidlo, Mordochu, vyložit vůz, přichystat nářadí. Jaký je v tom rozdíl, zlatý - nezlatý."
„Rozdíl to je, Boholte," namítl Hrombidlo. „A pořádnej. To nejni ten drak, co ho hledáme. Ten přiotrávenej u Holopolí sedí ve svý díře na klenotech. Tenhle tady sedí akorát na prdeli. Na kýho šlaka je nám třeba?"
„Je zlatý, Kennete," zavrčel Yarpen Zigrin. „Viděls už někdy něco takého? Co máš v tej lebeni; nedošlo ti, že jeho kůža má větší cenu než lecjaký poklad."
„A to bez poklesu cen na trhu s drahokamy," dodala Yennefer se zlomyslným úsměškem určeným zaklínači. „Zigrin má pravdu. Úmluva platí. Je co dělit."
„Hej, Boholte!" houkl Mordoch z vozu, kde s lomozem přehrabával výzbroj. „Co si berem na sebe? A co na koně? Čím

nás ta zlatá potvora počastuje, ha? Ohněm? Párou? Kyselinou?"
„U ďasa, to ví leda ona," znejistěl Boholt. „Hola, čarodějové! Říkají legendy něco o tom, jak se dá takový zlatý drak zabít?"
„Jak ho zabít? Jednoduše!" zavřískl náhle Kozojed. „Jaký s tím štráchy, potřebujeme akorát nějaké zabité zvíře. Nacpem ho jedem a hodíme bestii. Ať zdechne."
Dorregaray na ševce úkosem pohlédl. Boholt si odplivl. Marigold se znechuceným výrazem odvrátil obličej. Zato Yarpen Zigrin si zapřel ruce v bok a roztomile se usmál.
„Co tak civíte?" divil se Kozojed. „Do díla. Poraďme se, co do tý mršiny dáme. Ať jsme s obludou fofrem hotovi. Musí to ale bejt něco hrozně jedovatýho, odpornýho anebo shnilýho."
„Ahá," přisvědčil chápavě trpaslík, stále ještě s úsměvem. „Něco ukrutánsky jedovatého, hnusného aj smradlavého. Víš co, prťáku, mně sa zdá, že bys to mohl být ty."
„Cooo?"
„Hovno! Táhni, hadrlumpe, ať už ťa moje oči nevidí!" .
„Pane Dorregarayi," přistoupil Boholt k čaroději. „Poraď nám. Znáš zkazky a pověsti. Co v nich stojí o zlatých dracích?"
Černokněžník se usmál a zvedl hlavu.
„O zlatých dracích? Není toho moc, ale stačí."
„Posloucháme."
„Poslouchejte tedy pozorně. Před námi sedí zlatý drak. Živá legenda. Asi jediný tvor svého druhu - poslední, který přežil vaše vražedné šílenství. Legendy se nesmí zabíjet. Já, Dorregaray, vám nedovolím dotknout se toho draka. Rozumíte? Schovejte zbraně, sbalte si svoje saky paky a marš odsud!"
Geralt byl přesvědčen, že vypukne vřava. Mýlil se.
„Vážený mágu," přerušil ticho jako první Gyllenstiern. „Dej si pozor, ke komu hovoříš. Král Nedamir ti může poručit, ať si sbalíš svoje krámy a táhneš k ďasu. Ale ne obráceně! Jasné?"
„Ne!" odpověděl zpupně Dorregaray. „To mi jasné není! Já jsem černokněžný mistr a nenechám si rozkazovat od někoho, jehož moc sahá sotva tak daleko, kam může dohlédnout z věže svého ubohého, zapadlého hrádku. Jestli teď, Gyllenstierne, vyslovím zaklínadlo a pohnu rukou, můžu tě proměnit ve smrdutý kravinec a tvého usmrkaného krále ještě v něco mnohem ohavnějšího. Tohle Je jasné!"
Gyllenstiern nestačil odpovědět, protože Boholt přistoupil k čaroději, chytil ho za rameno a trhnutím obrátil proti sobě. Mordoch a Hrombidlo, mlčící a zamračení, se postavili vedle svého druha.
„Teď mě dobře poslouchej, mágu," prohlásil potichu obrovský Sekáč. „Ve vlastním zájmu, ještě než zkusíš čarovat a jenom pohnout rukou. Mohl bych ti dlouho vysvětlovat, kam mně můžeš vlézt se svými zákazy a legendami a pitomými žvásty. Ale nemám náladu. Tohle musí stačit jako odpověď."
Boholt zachrchlal, přiložil si palec k nosu a vysmrkal se čaroději na špičky vyleštěných bot.
Dorregaray zbledl jako křída, ale ani se nepohnul. Viděl - stejně jako všichni - řetězový řemdih na loket dlouhé násadě, třímané Mordochem ve spuštěné paži. Věděl - stejně jako všichni - že čas, potřebný k zakletí, by byl nesrovnatelně delší než ten, jenž by stačil Sekáčovi, aby mu rozrazil lebku na krvavou kaši.
„Tak," dokončil spokojeně Boholt. „Teď nám pěkně poslušně půjdeš z cesty. A kdyby na tebe ještě přišlo nutkání otevřít hubu, radši si do ní rychle nacpi hrst trávy. Poněvadž jestli ještě jednou uslyším tvoje mečení, do smrti na mne nezapomeneš." .
Boholt se obrátil a zamnul si ruce.
„No, Mordochu, Bidlo, do práce, ať nám plaz nakonec ještě neufrnkne."
„Nezdá se, že by chtěl frnknout," poznamenal Marigold sledující předpolí. „Jen se na něho podívejte."
Sedící zlatý drak zvedl hlavu na hadí šíji, mávl křídly a udeřil ohonem o zem.
„Králi Nedamire a vy, rytíři!" zaryčel jeho hlas jako mosazná trubka. „Jsem drak Villentretenmerth. Jak vidím, ne všechny vás zadržela lavina, kterou jsem - ne, že bych se chvástal - svrhl na vaše hlavy. Dorazili jste až sem. Jak se můžete přesvědčit, vedou z této doliny pouze tři cesty. Východni k Holopolím a západní do Caingornu - těmi smíte odejít. Však směrem severním nepůjdete, pánové, protože já, Villentretenmerth, vám to nedovolím. Je-li mezi vámi takový, kdož se mému příkazu podrobit nehodlá, vyzývám jej tímto do pole, na čestný rytířský souboj. Konfesní zbraní a vlastní silou, bez čarování, bez chrlení ohně. Boj bude veden až do úplného poddání se jedné ze stran, neb její neschopností vést jej dále. Čekám na odpověď, vyšlete herolda, jak káže mrav!"
Zůstali stát s otevřenými ústy.
„On mluví," vydechl Boholt. „To jsem nezažil."
„A ještě jak múdro," podivil se Yarpen Zigrin. „Máte kdo šajn, co je to zač, ta konfesní zbraň?"
„Dohodnutá zbraň. Běžná, nezačarovaná," vysvětlila Yennefer. „Zvláštní je něco jiného: s rozeklaným jazykem nemůže žádný plaz srozumitelně hovořit. Ten prevít ovládá telepatii. Dejte si pozor, mohl by číst i vaše myšlenky."
„Nikdo ze mě nebude dělat šaška!" dopálil se Kennet-Bidlo. „Čestnej souboj? S tupým ještěrem? Hovno! Jdem na něho všichni naráz."
„Ne!"
Ohlédli se.
Eyck z Denesle, na koni a v plné zbroji, s kopím opřeným ve třmeni, vyhlížel mnohem okázalej i než donedávna ve svém obnošeném kabátci. Pod zvednutým hledím helmice plály v bledém obličeji horečnaté oči.
„Ne, pane Kennete," pravil rytíř. „Jen přes mou mrtvolu. Nepřipustím, aby v mé přítomnosti doznala újmy rytířská čest. Kdo se pokusí porušit pravidla rytířského souboje..." Eyck hovořil stále hlasitěji, vzrušený hlas se mu chvěl a lámal. „...

kdo pohaní rytířskou čest, pohaní tím i mne a vina může být smyta pouze krví. Bestie si žádá souboj? Dobře tedy. Nechť rozhodne soud bohů! Nechť herold ohlásí mé jméno! S drakem je síla tesáků a spárů, krvelačnost a nenávist, se mnou pak..."
„To je přeca vůl," vzdychl si Yarpen Zigrin.
„... se mnou je pravda a víra, se mnou jsou slzy panen, které ten krutý netvor..."
„Konči, Eycku, nebo se mi udělá zle!" okřikl jej Boholt. „Do pole! Pusť se do draka, namísto toho žvanění!"
„Hej, Boholte, počkaj," zarazil ho trpaslík, škubaje se vzrušením za vousy. „Co naša úmluva? Esli Eyck ještěra složí, sebere polovicu..."
„Eyck nic nesebere," odbyl ho Sekáč. „Znám ho. Bude mu stačit, když Marigold složí baladu o jeho hrdinství."
„Klid!" ozval se Gyllenstiern. „Je rozhodnuto. Proti drakovi stane pravý rytíř pan Eyck z Denesle. Bude se bít v barvách Caingornu, jako meč a kopí krále Nedamira. Taková jest královská vůle!"
„Tož tu to máš," zaskřípal zuby Yarpen Zigrin. „Nedamirův meč a kopí. Ten caingorský usoplenec nás oškube jak slépky. Co včíl?"
„Nic," zamručel Boholt. „Nechceš si to, doufám, rozdat s Eyckem, Yarpene? Žvaní sice nesmysly, ale když vyleze na koně a chystá se bít, je lepší uhnout mu z cesty, aby ho šlak trefil. Ať jde a zapíchne toho ještěra - a potom se uvidí."
„Drak chtěl herolda," připomněl Marigold. „Kdo jím bude? Můžu já?"
„Ne, ne, to nebude žádné zpívání, Marigolde," zavrtěl hlavou Boholt. „Ať je heroldem Yarpen, má hlas jako pastýřova trouba."
„Coby né," souhlasil Yarpen Zigrin. „Ale dajte mně nějakého zbrojnoša, co bude držet tu Nedamirovu fánglu, ať je šecko jaksepatří."
„Hlavně musíš mluvit zdvořile, pane trpaslíku, a dvorně," napomínal novopečeného herolda Gyllenstiern.
„Neuč mňa, jak mám mluvit," vypjal trpaslík hrdě břicho. „Já sem chodíval s poselstvama, tos eště robil na svoju mamu búúú, chytrolíne."
Drak klidně seděl a švihal ohonem, zdálo se, že vesele. Trpaslík popošel blíže, vydrápal se na největší balvan, zachrchlal a odplivl si.
„Herež, ty tam!" zařval jak na lesy. „Mrcho, draku! Slyš a ušiska našpicuj, co ti včíl praví herold! To jako já. Jako nejprvnější sa s tebú chytne čestně obludný rytíř z Denesle, Eyck! A zarazí ti píku do břucha, podle nakázání bohů, pravil, aby ťa zamordoval pro radosť ubohým pannám a tuhle Nedamirovi, královi! Fechtuňg mosí byť čestný a podia regulí, né abys plul oheň, poněváč sa enem konfesně mosíte biť, dokavaď jeden z vás ducha nevypustí anebo nechcípne! To ti přejeme ze srdca aj z duše! Rozuměls, hade?!"
Drak zívl, zamával křídly a pak rychle sklouzl se svahu na rovný terén.
„Rozuměl, vážený herolde!" zaryčel v odpověď. „Nechť" vstoupí v pole šlechetný Eyck z Denesle. Jsemť připraven!"
„Roztomilé, hotová idylka," zahuhlal Boholt, podmračeně sledující Eycka, který zvolna vyjel zpoza skalní bariéry. „K posrání..."
„Drž klapačku," přerušil ho Marigold. „Hleď, Eyck se chystá k útoku. Hrome, to bude balada," zamnul si potěšeně ruce.
„Hurá! Sláva Eyckovi!" křikl někdo ze skupiny lučištníků.
„A já," ozval se nespokojeně Kozojed, „bych ho pro jistotu nacpal sírou a nehašeným vápnem."
V poli Eyck pozdravil soupeře zvednutým kopím, sklopil hledí a bodl hřebce ostruhami.
„Hm, hm," pokýval hlavou trpaslík. „Hlúpý možná je, ale v útočení na kopí sa vyzná, to sa mosí nechat. Enem sa dívajte."
Eyck, přihrben, pevně zapřen ve vysokém sedle, v plném cvalu sklonil kopí. Drak navzdory předpokladům neskočil obloukem, nýbrž přitisknut k zemi, vrhl se naproti útočícímu rytíři.
„Bij ho, Eycku!" zakřičel někdo.
Ačkoliv Eyck útočil v prudkém cvalu, neriskoval bezhlavý čelní útok. V posledním okamžiku změnil plynule směr a přehodil kopí nad koňskou hlavou. Míjeje draka, vztyčil se ve třmenech a vší silou bodl. Diváci jednohlasně vykřikli. Geralt mlčel.
Drak lehkým, pružným, elegantním obratem uhnul bodnutí, svinul se jako živá zlatá stuha, bleskurychle se otočil a měkce, takřka jako kočka, sekl tlapou pod koňské břicho. Hřebec zařičel a vyhodil zadkem, jezdec zakolísal v sedle, leč kopí nepustil. V okamžiku, kdy se kůň zaryl nozdrami do země, drak úderem tlapy Eycka doslova smetl ze sedla. Všichni viděli odlétající utržené plechy brnění, všichni slyšeli zařinčení a zadunění, když rytíř dopadl.
Drak se posadil a přitlačil koně drápatou tlapou k zemi. Sklonil k němu zubatou tlamu. Kůň dušeně zaržál, zazmítal se a ztichl.
Do nastalého ticha zaduněl hluboký hlas draka Villentretenmertha:
„Odneste statečného Eycka z Denesle z pole. Není schopen pokračovat v boji. Další, prosím."
„Kurva," řekl Yarpen Zigrin.

VIII.
„Obě nohy," konstatovala Yennefer, vstala a utřela si dlaně do bílého šátku. „A pochroumaná páteř, jak se zdá. Pancíř na zádech měl prohnutý jako po ráně kladivem. Nohy mu zřejmě přerazilo dřevce vlastního kopí. Bude to trvat, než se opět posadí na koně. Pokud se ještě vůbec někdy posadí."
„Riziko jeho řemesla," poznamenal Geralt. Čarodějka se zamračila:
„To je vše, co k tomu můžeš říci?"
„Co bys chtěla ještě slyšet, Yennefer?"
„Ten drak je neuvěřitelně rychlý, Geralte. Příliš rychlý, než aby s ním mohl bojovat kterýkoli člověk."

„Rozumím. Ne, Yen. Já ne!"
„Zásady," ušklíbla se opovržlivě čarodějka. „Nebo jen obyčejný, prachobyčejný strach? Jediný lidský pocit, který ti zůstal?"
„Obojí," potvrdil nevzrušeně Geralt. „Jaký je v tom rozdíl?"
„Právě." Yennefer přistoupila těsně k němu. „Žádný. Zásady je možno porušit, strach lze překonat. Zabij to zvíře, Geralte. Pro mne."
„Pro tebe?"
„Pro mne. Chci ho mít, Geralte. Jen já. Chci ho mít jen pro sebe."
„Užij svoje kouzla a zabij ho."
„Ne, ty ho zabij. Já kouzly zadržím Sekáče a ostatní, aby ti nepřekáželi."
„Budou při tom mrtví, Yennefer."
„Od kdy ti vadí mrtví? Ty se postarej o draka, já o lidi!"
„Yennefer," promluvil zaklínač chladně. „Nerozumím. Nač potřebuješ toho draka? Tolik tě oslepuje zlatý lesk jeho šupin? Netrpíš přece nouzí, jsi bohatá, slavná. Oč ti tedy jde? Jen mi nenamlouvej nic o nějakém poslání, prosím."
Yennefer mlčela. Kopla do kamene pod svýma nohama.
„Je někdo, kdo mi dokáže pomoci, Geralte. Prý to... Víš přece, co mám na mysli. Prý to není nevyléčitelné. Mám šanci, ještě mohu mít... Chápeš?"
„Chápu."
„Je to složité, náročně, drahé. Ale za zlatého draka... Geralte?"
Zaklínač nepromluvil.
„Když jsme viseli na mostě," pokračovala čarodějka, „o něco jsi mne prosil. Splním tvoji prosbu. Navzdory tomu, co bylo."
Zaklínač se smutně usmál a dotkl se prsty obsidiánové hvězdy na jejím hrdle.
„Příliš pozdě, Yen. Už nevisíme nad propastí. Už mi na tom přestalo záležet. Navzdory tomu, co bylo."
Čekal to nejhorší: oheň, blesky, ránu do tváře, urážky, prokletí. Udivilo jej pouhé chvění jejích rtů, jediná reakce. Yennefer se pomalu odvrátila. Geralt zalitoval svých slov. Zalitoval pocitu, který ho přinutil je vyslovit. Překročená hranice možností praskla jako struna loutny. Zvedl zrak. Zahlédl, jak Marigold rychle uhnul očima.
„Vida, věc rytířské cti je už vyřízena, panstvo," oznámil Boholt a postavil se v plné zbroji před Nedamira, sedícího se znuděným výrazem na kameni. „Rytířská čest tamhle leží a jenom tiše skučí. Poslat Eycka jako vašeho rytíře a vazala byla, s odpuštěním, hloupá myšlenka. Nemusím ani ukazovat prstem, komu Eyck vděčí za polámané hnáty, že? Tak, máme to s krku, dvě mouchy jednou ranou. Jednoho blázna, který chtěl oživit bláznivé legendy o tom, kterak udatný rytíř sám přemůže draka. A jednoho darebáka, který chtěl na tom šílenství vydělat. Víš, o kom je řeč, Gyllenstierne? Výborně, teď jsme na tahu my. Drak je náš. Ale Sekáči ho uloví pro sebe."
„A úmluva, Boholte?" namítl kancléř. „Co s naší úmluvou?"
„Na tu seru!"
„To je nestydatost, urážka majestátu!" vykřikl pohoršeně kancléř. „Král Nedamir..."
„Co, král Nedamir?" zahřměl Boholt, opíraje se o široký obouruční meč. „Přeje si král jít na draka osobně? Anebo chce jeho věrný kancléř nacpat pupek do brnění a stanout v poli? Proč ne, my rádi počkáme. Měl jsi šanci, Gyllenstierne; kdyby draka dostal Eyck, mohli byste si ho vzít sakumprásk celého a nedat nám ani zlatou šupinku z jeho hřbetu. Ale teď je pozdě. Rozhlédni se kolem. Kdo se bude bít v barvách Caingornu? Druhého takového pitomce jako byl Eyck už nenajdeš."
„To není pravda," vrhl se švec Kozojed ke králi, stále nezúčastněně sledujícímu cosi na obzoru. „Pane králi! Počkej chvilku, než dojdou naši z Holopolí, a všichni uviděj. Neposlouchej pyšnou šlechtu, vyžeň nafoukance! Uvidíš, kdo je doopravdy odvážnej, a ne akorát na hubě."
„Zavři držku," poradil mu Boholt seškrabující nevzrušeně rezavou skvrnku z pancíře. „Zavři držku, šmejde, jinak ti ji zavřu já, až ti zuby vletí do chřtánu."
Kozojed vidící Mordocha a Hrombidlo v nebezpečné blízkosti chvatně couval skrýt se mezi holopolské zvědy.
„Králi!" zvolal Gyllenstiern. „Co rozkážeš, králi?"
Znuděný výraz náhle zmizel s Nedamirova obličeje. Mladistvý vladař ohrnul pihovatý nos a vstal.
„Co rozkážu?" zeptal se vysokým hlasem. „Těší mne, že ses na to konečně zeptal, místo abys dál rozhodoval za mne a promlouval mým jménem. A tak už to zůstane! Od této chvíle budeš jen odpovídat na otázky a plnit rozkazy. Toto je první: svolej naše lidi a dej uložit na vůz raněného rytíře z Denesle. Vracíme se do Caingornu."
„Pane..."
„Ani slovo, Gyllenstierne! Paní Yennefer, vzácní pánové, loučím se s vámi. Na této výpravě jsem ztratil trochu času, avšak víc jsem získal. Hodně jsem se naučil. Díky vám za vaše slova, paní Yennefer, pane Dorregarayi, pane Boholte. A díky za tvé mlčení, pane Geralte."
„Králi," namítl Gyllenstiern. „Proč? Drak je tady, jen rukou sáhnout. Pane, tvůj velký sen..."
„Můj sen," opakoval zamyšleně Nedamir. „Zatím ještě nemám velký sen. A jestli tady zůstanu... Kdoví, možná jej už nikdy ani mít nebudu."
„A Malleore? A princeznina ruka?" nevzdával se kancléř, mávaje vzrušeně rukama. „A trůn? Králi, tamní lid tě uzná jen..."
„Seru na tamní lid, jak by řekl pan Boholt," zasmál se Nedamir. „Trůn Malleore bude můj, protože mám v Caingornu tři sta železných jezdců a půldruhého tisíce pěších, proti jejich tisícovce všivých pavézníků. Takže nic jiného, než mne uznat, jim stejně nezbude. A jejich princezna, ta tlustá nána... Nepotřebuji její ruku, ale něco úplně jiného - musí mi

porodit dědice. Potom ji můžu dát klidně otrávit, metoda mistra Kozojeda. Nyní splň rozkaz, Gyllenstierne! A bez řečí!"
„Skutečně," pošeptal Marigold Geraltovi. „Hodně se naučil."
„Hodně," přisvědčil Geralt, nespouštěje z očí svah, na který se vrátil vítěz souboje. Zlatý drak sklonil klínovitou hlavu a rozeklaným šarlatovým jazykem lízal něco v trávě. „Ale nechtěl bych být jeho poddaným."
„Co se bude dít teď? Jak myslíš?"
Zaklínač si pozorně prohlížel malé šedozelené stvoření třepetající netopýřími křidélky mezi zlatýma nohama skloněného draka.
„A ty, Marigolde? Co na to všechno říkáš ty?"
„Jaký to má význam? Jsem jenom básník, Geralte. Můj názor nemá žádnou cenu."
„Pro mne má."
„Tak ti to povím. Abys věděl, Geralte, had, dejme tomu zmije, anebo ještěrka, mlok, se mi hnusí. Štítím se té havěti a bojím. Ale ten drak..."
„No?"
„On... On je krásný, Geralte."
„Díky, Marigolde."
„Za co?"
Geralt nacvičeným pohybem sáhl na přezku pásu na prsou a přitáhl ho o dvě dírky. Zvedl pravou ruku, ověřil si, zda je jílec meče ve správné poloze. Marigold jej sledoval vykulenýma očima.
„Geralte! Ty chceš..."
„Ano," řekl klidně zaklínač. „Je opravdu hranice možností. Mám už toho dost. Odjíždíš s Nedamirem, Marigolde, nebo zůstaneš?"
Trubadúr se sklonil, optaně a pečlivě uložil loutnu mezi kamení a vzpřímil se:
„Zůstanu. Říkals hranice možností? To bude pěkný název pro mou baladu."
„Může se stát, že už žádnou baladu nesložíš, Marigolde."
„Geralte?"
„Hm?"
„Nezabíjej. Můžeš?"
„Meč je meč, Marigolde. Když se už jednou vytasí..."
„Aspoň se pokus."
„Pokusím."
Dorregaray se zasmál, otočil se k Yennefer a Sekáčům a ukázal na vzdalující se caingornské.
„Tam odchází Nedamir," řekl. „Nevydává již žádné rozkazy ústy Gyllenstiernovými ani svými. Dostal rozum, odchází. Dobře, že jsi zůstal, Marigolde. Můžeš začít skládat tu svou baladu."
„O čem?«
„O tom," vytáhl čaroděj z podpaží hůlku, „kterak černokněžník mistr Dorregaray rozehnal chamraď, která chtěla zločinně ubít posledního zlatého draka, jaký na světě zůstal. Stůj, Boholte, ruce pryč od sekery! Ani se nehni, Yennefer! Marš, bando, za Nedamirem! Táhněte odtud! Ke koním, na vůz. Varuji vás, kdo udělá jen jeden neopatrný pohyb, po tom zbude jenom dým a trocha popela. Já nežertuji!"
„Dorregarayi," zasyčela Yennefer.
„Mistře čaroději," začal smířlivě Boholt. „Nemůžeš..."
„Mlč, Boholte! Řekl jsem, že toho draka necháte na pokoji. Nesmí se zabíjet legendy. Čelem vzad a odchod!"
Yennefer využila Dorregarayovy chvilkové nepozornosti, její ruka vystřelila dopředu - a země okolo čaroděje vzplála modrým ohněm. Zvedl se vír štěrku a vyrvaných drnů. Plameny obklíčený čaroděj zakolísal. Přiskočil k němu Mordoch a udeřil ho pěstí do obličeje. Dorregaray upadl, z jeho hůlky vyšlehl rudý blesk, leč neškodně uhasl mezi balvany. Hrombidlo přiskočil z druhé strany, nakopl ležícího čaroděje, ustoupil o krok, aby ho kopl ještě jednou. Geralt skočil mezi ně, odstrčil Hrombidlo, tasil meč a vodorovně sekl. Mířil mezi nárameník a přední plech, avšak odrazil jej Boholt širokou čepelí svého obouručáku. Marigold nastavil nohu Mordochovi, ale nadarmo - padající Sekáč se chytil básníkovy vesty na prsou a praštil ho mezi oči. Yarpen Zigrin přiskočil zezadu a úderem toporem sekery do ohbí kolen podrazil trubadúrovi nohy.
Geralt se piruetou vyhnul Boholtovu meči a lehce sekl útočící Hrombidlo. Strhl mu jen ocelovou náloketnici. Bidlo odskočil, klopýtl a upadl. Boholt hekl a rozehnal se mečem jako kosou. Geralt přeskočil nízko svištící ostří, jílcem meče uhodil Boholta doprostřed prsního plechu, odrazil ho a sekl. Mířil do obličeje. Boholt viděl, že nestihne ránu svou těžkou zbraní odrazit, vrhl se dozadu, padaje naznak. Zaklínač k němu přiskočil a...
V tom okamžiku ucítil, jak ztrácí zemi pod ochromenýma nohama. Překvapeně sledoval, jak se obzor staví do svislé polohy. Ještě se zbytečně snažil zkřížit prsty do ochranného Znamení, když těžce dopadl bokem na zem. Meč mu vypadl z ochrnuté ruky. V uších mu hučelo a šumělo.
„Svažte je, dokud účinkuje zaklетí," ozvala se Yennefer někde shora a z velmi, velmi daleka. „Všechny tři."
Dorregaray a Geralt, ohlušení a bezvládní, dali se připoutat k vozu bez odporu. Marigold se bránil a vzpouzel, tak dostal ještě před svázáním do zubů.
„Na co je vázat, zrádce, psí syny?" vřeštěl okolo poskakující Kozojed. „Rovnou je utlouct a basta."
„Ty sám si syn, a kdyby enem psí," houkl na něho Yarpen Zigrin. „To bysem urážel všeckých psů. Zmizni!"
„Ale hrdina," skuhral Kozojed. „Uvidíme, jestli bude stejnej hrdina, až přitáhnou naši z Holopolí, a že jich bude. Potom se uká..."
Yarpen při jeho postavě neuvěřitelnou rychlostí přiskočil k ševci a vzal ho toporem přes hlavu. Vedle stojící Mordoch

přidal důkladný kopanec. Kozojed proletěl několik sáhů vzduchem a zaryl se papulou do štěrku.
„To vás přijde draho!" zavřeštěl se země. „Všechny vás..."
„Ogaři!" zařval trpaslík. „Skopajte mu řiť! Mordochu, lapni ho, dratvysyna!"
Kozojed na víc nečekal, vyskočil a metelil si to směrem k východní soutěsce. Za ním prchali holopolští zvědové. Řehtající se trpaslíci za nimi házeli kamením.
„Hnedka sa tu lepší dýchá," pochvaloval si Yarpen Zigrin. „Tož, Boholte, dáme sa do teho draka."
„Pomalu," řekla varovně Yennefer a vztáhla ruku. „Dát můžete leda nohy na ramena. Všichni, jak tady stojíte."
„Cože?" Boholt se přihrbil a v očích mu nebezpečně zablýsklo. „Co to blábolíš, zatracená čarodějnice?"
„Padejte za ševcem a jeho bandou!" poručila Yennefer. „Všichni! S drakem si poradím sama. Nekonfesní zbraní. A to mi ještě před odchodem můžete poděkovat. Nebýt mých kouzel, ochutnali byste zaklínačského meče. Pohni sebou, Boholte, než se rozzlobím. Varuji vás, znám zakletí, kterým z vás všech udělám v mžiku oka eunuchy. Stačí, abych jen mávla rukou."
„No ne," zavrčel Boholt. „Moje trpělivost dosáhla hranice možností. Nenechám ze sebe dělat vola. Bidlo, podej mi klanici z vozu. Mám dojem, že i já budu potřebovat nějakou nekonfesní zbraň. A pak taky někomu zmaluju prdel. Nechci ukazovat prstem, ale asi jisté mizerné čarodějnici."
„Jen to zkus, halamo. Postaráš se mi o zábavu."
„Yennefer," řekl vyčítavě vůdce trpaslíků. „Proč?"
„Možná se prostě nechci dělit, Yarpene."
„Ba, to je ludský obyčej," pousmál se Yarpen Zigrin. „Tak ludský, že skorem až trpaslický. Svoju náturu nakonec najdem aj u vědmy. Poněváč ani já sa nechcu dělit, Yennefer."
Bleskově švihl rukou. Železná kulička, která se neznámo kdy a jak dostala do jeho dlaně, zasvištěla vzduchem a zasáhla Yennefer doprostřed čela. Než se omráčená čarodějka stačila vzpamatovat, visela za ruce nad zemí, držená Mordochem a Bidlem, a jeden z trpaslíků jí provazem svazoval nohy. Yennefer vztekle zaječela, avšak další z Yarpenových „ogarů" stojící za ní jí přehodil přes hlavu uzdu a pevně utáhl. Kožený řemen se jí zařízl do otevřených úst a zdusil její křik.
„Tak co, Yennefer," přistoupil k ní Boholt. „Rukou už nemávneš. Jakpak ze mě uděláš toho eunucha, co?"
Uškubl jí límec kabátku, roztrhl blůzku pod ním. Uzdou dušená Yennefer jen zasípala.
„Teď nemám čas," pokračoval Boholt, nestydatě ohmatávaje polonahou čarodějku. „Musíš chvíli počkat. Jen co vyřídíme draka, pobavíme se spolu. Přivažte ji pevně ke kolu, hoši. Obě ručičky k loukotím, aby ani prstem nepohnula. Tak. Ale zatím si nechejte zajít chutě, o pořadí rozhodne to, jak se kdo vyznamená proti drakovi."
„Boholte," ozval se spoutaný Geralt tiše, klidně, zlověstně. „Dej si pozor. Najdu si tě třeba na konci světa."
„Divím se ti," odvětil stejně klidně Sekáč. „Na tvém místě bych o něčem takovém ani nepípl. Znám tě, proto musím tvoji hrozbu brát smrtelně vážně. Asi tě budu muset odstranit, zaklínači, nemám jiné východisko. Takže se k tobě brzy vrátím. Mordochu, Hrombidlo, na koně!"
„Zábava skončila," konstatoval Marigold. „K šlaku, proč jsem se do toho jenom zamíchal?"
Dorregaray se svěšenou hlavou pozoroval husté kapky krve, pomalu mu odkapávající z nosu na břicho.
„Přestaň na mě tak nestydatě čumět!" křikla na Geralta čarodějka, svíjející se v poutech v marné snaze nějak zakrýt odhalená ňadra. Zaklínač poslušně odvrátil hlavu. Marigold ne.
„Na to, co vidím," usmál se trubadúr, „jsi užila dozajista plnou bečku mandragorového elixíru, Yennefer. Máš pleť jako šestnáctka."
„Drž hubu, sviňáku!" zaječela čarodějka.
„Kolik ti je vlastně let, Yennefer?" nenechal se odbýt Marigold. „Dvě stě? No, řekněme sto padesát. Ale jsi zachovalá, to musím..."
Yennefer natáhla krk a plivla po něm, ale netrefila.
„Yen," řekl vyčítavě zaklínač, otíraje slinu z ucha o rameno.
„Ať nečumí!"
„Ani mě nenapadne," odsekl Marigold, nespouštěje oči s obnažené čarodějky. „Kvůli ní jsme v téhle bryndě. Mohou nás podřezat jako ovce. Ji akorát přefiknou, a to v jejím věku..."
„Mlč už, Marigolde," požádal zaklínač.
„Kdepak. Právě jsem se rozhodl složit baladu o dvou bílých kozičkách. Prosím, neruště mne."
„Marigolde," popotáhl Dorregaray krvácejícím nosem. „Mohl bys to brát vážně."
„Beru to vážně, do prdele!"
Železnými a koženými součástmi zbroje obtěžkaný Boholt se za pomoci trpaslíků vydrápal na koňský hřbet. Mordoch s Hrombidlem již seděli na svých valaších, křížem přes sedla položené olbřími dvouruční šaršouny.
„Dobrá," zachrčel Boholt. „Jdem na něj."
„Není třeba!" zahřměl dračí hlas zblízka. „Já jsem přišel za vámi!"
O kamenný val se opřely drápaté tlapy a nad ním se na dlouhé šíji vztyčila zlatá hlava. V otevřené tlamě se leskly dvě řady trojhranných zubů, pod zrohovatělými víčky sveřepé hadí oči se svislou zřítelnicí.
„Nemohl jsem se vás dočkat," oznámil drak Villentretenmerth, prohlížeje si je. „Přišel jsem tedy sám. Jak vidím, do boje se moc nehrnete."
Boholt vzal uzdu do zubů a oběma rukama sevřel meč.
„Mof fe netěf," zahuhňal s řemenem v ústech. „Jfme pfipfaveni."
„Já rovněž," řekl drak, prohnul hřbet a zvedl ohon.
Boholt se rozhlédl. Mordoch a Hrombidlo zvolna, s okázalým klidem obklíčili draka ze dvou stran. Vzadu postupovali s připravenými sekerami Zigrinovi trpaslíci.

„Aaargh!" zaryčel Boholt, kopl patami boky svého koně a zvedl meč. Drak se nahrbil, přitiskl hruď k zemi a shora, přes hřbet jako štír šlehl ocasem. Nemířil však na Boholta, nýbrž na Mordocha útočícího z boku. Zasažený Sekáč se za rachotu a řinčení svalil i s koněm. Cvalem se ženoucí Boholt ťal širokým obloukem, leč drak těžkému meči lehce uhnul. Boholt div nevypadl ze sedla. Drak se otočil, zvedl se na zadní a sekl drápy Hrombidlo. Jediným švihnutím rozerval koňský bok i stehno jezdce. Boholt v sedle mocně zakolísal, nicméně se mu podařilo znovu nabýt rovnováhu a obrátit koně. Zahryzl se do uzdy a opět zaútočil.
Drak smetl úderem ocasu dotírající trpaslíky a vrhl se vstříc jezdci. Přitom jakoby mimochodem důrazně přišlápl Hrombidlo, který se snažil vstát. Boholt, škubaje hlavou, pokoušel se řídit cválajícího koně, jenže drak byl nepoměrně rychlejší a obratnější. Chytře obešel svého protivníka zleva, aby mu ztížil seknutí a tlapou jej srazil s koně. Padající jezdec ztratil ještě v letu meč a přilbu, padl naznak na zem a uhodil hlavou o kámen.
„Ústup, ogaři! Do skal!" překřikl Yarpen Zigrin skučení Mordocha přivaleného padlým koněm. Trpaslíci utíkali na svých krátkých nohách, až jim vousy vlály. Drak je nepronásledoval. Spokojeně se posadil a rozhlédl okolo.
Mordoch se svíjel a řval pod koněm, Boholt ležel bez hnutí a Bidlo lezl z pole jako obří železný krab.
„Neuvěřitelné," zašeptal Dorregaray. „Neuvěřitelné..."
„Hele!" křikl Marigold, cloumaje pouty, až se celý vůz zakymácel. „Co je to? Tamhle! Podívejte se!"
Od východní úžlabiny se blížil oblak prachu a už bylo slyšet i dusot kopyt, rachot vozů a křik. Drak tím směrem otočil hlavu.
Na rovinu se vyřítily tři velké povozy, plné zbrojného lidu. Rozdělily se a začaly obkličovat sedícího draka.
To je holopolská domobrana, pakáž mizerná!" zvolal Marigold. „Obešli prameny Braa. Podívejte, na prvním voze jede Kozojed."
Drak se sklonil a postrčil směrem k vozu drobného šedozeleného tvorečka. Pak uhodil ocasem o zem, mocně zařval a vrhl se Holopolanům v ústrety.
„Co je to?" zeptala se překvapeně Yennefer. „Vidíš, co to k nám běží, Geralte?"
„To, co před námi drak bránil," odvětil zaklínač. „To, co se nedávno vylíhlo v některé jeskyni, zřejmě v severní soutěsce. Z vejce saně, kterou Kozojed otrávil."
Dráček přiklopýtal na nejistých nožkách k vozu, zapištěl, zapanáčkoval a bez váhání se přitiskl k čarodějčině boku. Yennefer s rozpačitým výrazem nahlas vydechla.
„Líbíš se mu," usoudil Geralt.
„Je malý, ale není už hloupý," vyprskl Marigold a zavrtěl se v poutech. „Koukejte, kam strká hlavičku, šikula, teď bych chtěl být na jeho místě. Hej, mrně, utíkej! To je Yennefer - postrach draků. A zaklínačů. Tedy hlavně jednoho zaklínače."
„Ticho, Marigolde!" okřikl ho Dorregaray. „Podívejte se tam! Už ho mají, aby je lepra sežrala!"
Těžké vozy se s rachotem řítily na útočícího draka.
„Bijte ho!" ječel Kozojed držící se vozkových ramen. „Bijte ho, sousedi, co se do něj vejde! Nešetřete potvoru!"
Drak obratně uskočil před prvním spřežením, ježícím se vidlemi, kosami a sudlicemi, ale dostal se mezi další dva, z nichž na něj hodili velkou, dvojitou rybářskou síť. Upadl, převalil se, svinul dlouhé tělo a trhl tlapami. Oka sítě s praskotem povolila. Mezitím ho však už omotaly další sítě vržené z prvního vozu, který se již stačil vrátit. Oba další vozy se rovněž obrátily a blížily se k uvězněnému drakovi.
„Máme štiku v síti!" řehtal se Kozojed. „Teďko ji oškrábem šupiny!"
Drak zařval a vydechl oblak páry. Holopolští seskakovali z vozů a hrnuli se na něj. Drak zařval ještě jednou, zoufalým, vibrujícím hlasem.
Ze severní úžlabiny přišla odpověď - vysoký bojový pokřik. S rozevlátými copy, za pronikavého hvizdu a blýskání šavlí, se ze soutěsky divokým tryskem vyřítily...
„Zerrikánky!" vykřikl zaklínač, bezmocně cloumaje pouty.
„U ďasa!" přidal se Marigold. „Vidíš to, Geralte?"
Zerrikánky, značíce svou cestu porubanými mrtvolami, projely útočníky jako horký nůž máslem a zastavily se až u draka zmítajícího se v síti. První z přibíhajících mužů přišel rázem o hlavu. Druhý se na Veu rozpřáhl vidlemi, avšak Zerrikánka, třímajíc šavli v obou rukách, leč hrotem k zemi, sekla vzhůru a rozťala ho od rozkroku až po hrudní kost. Ostatní spěšně ustoupili.
„Na vozy!" hulákal Kozojed. „Na vozy, sousedi! Rozšmelcujeme je koly!"
„Geralte!" vykřikla Yennefer, skrčila nohy a otočila je stranou pod vůz ke spoutaným, dozadu zkrouceným zaklínačovým dlaním. „Znamení Ingy! Přepal pouta! Cítíš provaz? Přepal ho, hrome!"
„Na slepo?" namítl Geralt. „Popálím tě, Yen."
„Dělej! Vydržím!"
Poslechl. V prstech složených na čarodějčiných kotnících do magického Znamení, ucítil mravenčení. Yennefer odvrátila obličej a zakousla se do límce, aby nevykřikla bolestí. Dráček se k ní tiskl, pištěl a poděšeně tloukl křidélky.
„Yen?"
„Přepaluj!" zasténala.
Pouta povolila právě ve chvíli, když se ohavný zápach pálící se kůže stával téměř nesnesitelný. Dorregaray ze sebe vyrazil podivný zvuk a omdlel. Jeho bezvládné tělo zůstalo viset v poutech.
Čarodějka se s tváří znetvořenou bolestí narovnala a zvedla uvolněnou nohu. Vykřikla strašlivým hlasem, plným bolesti a vzteku. Geraltův zaklínačský medailón sebou trhal jako živý. Yennefer mávla nohou proti útočícím holopolským spřežením a vykřikla zaklínadlo. Ve vzduchu to zasvištělo a zavonělo ozónem.
„Bohové," vyjekl ohromený Marigold. „To bude balada, jakou svět neslyšel, Yennefer."

Zaklетí vržené nohou se čarodějce nevydařilo přesně podle jejích představ. První povoz se vším, co se na něm nacházelo, prostě jen změnil barvu na pampeliškově žlutou, aniž by si toho osazenstvo v bojovém zápalu vůbec všimlo: Zneškodnit následující se jí podařilo lépe - všichni, kdož na něm jeli, se proměnili v obrovské, nohaté žáby, které s ohlušujícím kvákáním odskákaly na všechny strany. Nikým neřízený vůz se převrátil a roztříštil na kusy. Splašení koně se hnali pryč, vlekouce za sebou ulomenou oj.
Yennefer se kousla do rtu a ještě jednou zamávala nohou ve vzduchu. Pampeliškový vůz se rázem ztratil v pampeliškovém dýmu a zpitomělí Holopolané se svalili na jednu hromadu. Kola posledního, třetího vozu se znenadání změnila z kulatých na hranaté. Účinek byl okamžitý: koně se utrhli, vůz se převrhl a holopolští ozbrojenci letěli na zem. Yennefer, už jen z čiré pomstychtivosti, dále mávala nohou a křičela nová a nová zaklínadla, jimiž měnila Holopolany na želvy, husy, plameňáky a pruhovaná prasata. Zerrikánky zkušeně a metodicky pobíjely ostatní.
Drak konečně rozervал sítě na cáry, zamával uvolněnými křídly, vznesl se a se zařváním se vrhl na Kozojeda, kterému se podařilo vyváznout a nyní zbaběle prchal z místa ostudné porážky svých rodáků. Běžel jako zajíc, jenže drak byl rychlejší. Geralt, vidící otevírající se tlamu s tesáky ostrými jako dýky, sklopil zrak. Marigold dušeně vykřikl. Yennefer se s tváří bílou jako plátno zhroutila stranou a zvracela pod vůz. V dolině bylo slyšet jen kuňkání, kejhání a kvičení proměněných Holopolanů.
Vea se postavila před Yennefer. Ohavně se ušklíbla, rozkročila se a rozmáchla šavlí. Bledá čarodějka zvedla nohu.
„Ne," řekl Borch, řečený Tři kavky. Seděl na kameni, na kolenou choval uklidněného a očividně spokojeného dráčka.
„Nezabijeme paní Yennefer," pokračoval Villentretenmerth. „Už to není třeba. Co více, nyní jsme paní Yennefer zavázáni za neocenitelnou pomoc. Odvaž je, Veo."
„Rozumíš tomu, Geralte?" zašeptal Marigold mnoucí si ochromená zápěstí. „Víš, co se praví v té staré pověsti o zlatém draku? Zlatý drak může..."
„... na sebe vzít jakoukoli podobu. Včetně lidské. Také jsem o tom slyšel. Ale nevěřil jsem."
„Pane Yarpene Zigrine!" zavolal Villentretenmerth na trpaslíka křečovitě se držícího na skalní stěně dobrých dvacet loktů nad zemí. „Co tam hledáš? Sviště?
Pokud si dobře vzpomínám, není to tvoje oblíbená pochoutka. Slez se svými ogary dolů a postarej se o Sekáče. Potřebují pomoc. Nebude už žádné zabíjení."
Marigold křísil Dorregaraye, který se stále neprobral z mdlob, a po očku, nedůvěřivě sledoval zerrikánské bojovnice obezřetně obcházející bojiště. Geralt mazal hojivou mastí čarodějčiny popálené kotníky. Yennefer skřípala zuby a mumlala pomocná zaříkávání. Zaklínač ji ošetřil a vstal.
„Zůstaňte tady," řekl. „Musím s ním mluvit."
Yennefer, syčíc bolestí, se rovněž postavila. „Půjdu s tebou," prohlásila a chytila ho pod paží. „Mohu, Geralte? Prosím."
„Se mnou, Yen? Myslel jsem..."
„Nemysli," přitiskla se k jeho boku.
„Yen."
„Už je to v pořádku, Geralte."
Pohlédl jí do očí. Byly teplé. Jako dříve. Sklonil hlavu a políbil ji. Její ústa byla měkká, horká a dychtivá. Jako dříve.
„Tři kav... Villentretenmerthe..." řekl zaklínač. Yennefer vzala látku sukně do prstů a uklonila se hluboce jako před králem.
„Moje jméno by se dalo ve vaší řeči volně přeložit jako ‚Tři černí ptáci', vysvětlil s úsměvem Villentretenmerth. Pohladil hlavičku mláděte držícího se drápky jeho předloktí a pokračoval. „Chaos a Řád, pamatuješ, Geralte? Chaos je násilí, Řád je obrana před ním. Stojí za to, jít až na kraj světa, postavit se násilí a zlu, nemám pravdu, zaklínači? Obzvlášť, jestli odměna stojí za to, vzpomínáš? Tentokrát stála. Toto je skutečný poklad saně Myrgtabrakke, té otrávené u Holopolí. To ona mne zavolala na pomoc, abych zastavil zlo, které ji ohrožovalo. Myrgtabrakke už odletěla, brzy po tom, co odnesli z pole Eycka z Denesle. Měla dost času, zatímco se její nepřátelé hádali a rvali. Ale nechala zde svůj poklad, mou odměnu."
Dráček vesele zamával křídly. „Takže ty jsi vlastně..."
„Ano," přisvědčil Villentretenmerth. „Takové jsou už časy. Bytosti, které jste si zvykli označovat za netvory, se již dost dlouho cítí být stále více ohroženy vámi, lidmi. Samy, jednotlivě si již nedokážou pomoci. I moje plemeno potřebuje ochránce. Takového svého... zaklínače."
„A cíl? Ten, který se nachází na konci cesty?"
„Tady je," zvedl tázaný předloktí. Dráček poplašeně vypískl. „Právě jsem ho dosáhl. Díky němu přetrvám, Geralte z Rivie, a dokážu, že není žádné hranice možností. I ty jednou nalezneš svůj cíl, zaklínači. Přetrvat mohou všichni. I ti, kteří se liší. Buď zdráv, Geralte. Buď zdráva, Yennefer."
Čarodějka silně stiskla zaklínačovu paži a zachvěla se. Villentretenmerth vstal a pohlédl jí zpříma do očí. Tvářil se nezvykle vážně.
„Promiň mi mou upřímnost a přímočarost, Yennefer. Máte to napsáno ve tvářích, nemusím ani číst ve vašich myslích. Jste si navzájem souzeni - ty a zaklínač. Ale nic z toho nebude. Vůbec nic. Lituji."
„Vím," šeptla pobledlá Yennefer. „Já to vím, Villentretenmerthe. Ale já chci také doufat a věřit, že ani pro mne není hranice možností. Nebo přinejmenším, že je ještě velmi, velmi daleko."
Ke Geraltovi přiběhla Vea, dotkla se jeho ramene a rychle vychrlila pár slov. Její pán se zasmál:
„Geralte, Vea říká, že bude dlouho vzpomínat na noc „U zadumaného draka". Bude se těšit, že se ještě někdy setkáme."
„Cože?" zajímala se Yennefer, mhouříc podezřívavě oči.
„Ale nic," odbyl ji kvapně zaklínač. „Villentretenmerthe..."

„Poslouchám, Geralte z Rivie."
„Můžeš přijmout každou podobu. Jakoukoliv chceš?"
„Ovšem."
„Proč ale člověk? Proč Borch s třemi černými ptáky v erbu?"
Villentretenmerth se mírně usmál:
„Nemám zdání, Geralte, za jakých okolností se před dávnými věky setkali vzdálení předkové našich ras. Nicméně je skutečností, že drakům není snad žádný tvor protivnější než člověk. Člověk vzbuzuje v dracích nevysvětlitelný, instinktivní odpor. Já se lišim. Já vás... mám rád. Buďte zdrávi."
To nebyla stupňovitá, rozmazaná proměna, ani mlhavé chvění doprovázející přeludy. Bylo to bleskové, rychlejší než mrknutí oka. Na místě, kde ještě nyní stál kučeravý rytíř v tunice s třemi černými ptáky, seděl mohutný zlatý drak. Sklonil před nimi hlavu na dlouhé šíji a rozepjal zlatá křídla oslnivě se třpytící v paprscích slunce. Yennefer hlasitě vydechla.
Jedna z dívek sedících v sedlech zamávala rukou.
„Veo," oslovil ji zaklínač. „Mělas pravdu."
„Hm?"
„On je opravdu nejkrásnější."

STŘÍPEK LEDU

I.

Zdechlá ovce, napuchlá a vzdutá, se ztuhlýma, k obloze trčícíma nohama, se pohnula. U zdi dřepící Geralt pomalu vytahoval meč. Dával si pozor, aby při tom nezazvonil o kování pochvy. Hromada odpadků ani ne deset kroků od něj se pomalu vyboulila a zavlnila. Zaklínač se zvedl a vyskočil dříve, než k němu stačila dorazit vlna smradu z otevřeného smetiště.
Z odpadků proti němu najednou vyrazilo chapadlo, zakončené oblým, válcovitým, trny naježeným kyjem. Zaklínač se pevně postavil na zbytky rozlámaného nábytku, kymácející se na hromadě shnilé zeleniny. Rychle získal rovnováhu, poté jedním úderem meče odsekl palcátovitou přísavku chapadla. Okamžitě uskočil, teď ale sklouzl z prken a zapadl až po pás do hnojiště.
Smetiště vybuchlo, vyšplíchla z něj hustá, smrdutá sprška, rozletěly se střepy hrnců, cáry plesnivých hadrů a světlá vlákna kysaného zelí - a zpod nich se vyvalila mohutná masa, beztvará, groteskní hlíza, bijící do vzduchu třemi chapadly a pahýlem čtvrtého. Znehybnělý, ve smetišti uvízlý Geralt, ťal zeširoka a hladce odsekl další chapadlo. Dvě zbývající, silná jako větve starého stromu, na něj těžce dopadla a vrazila jej ještě hlouběji do třasoviska. Příšera se k němu valila, orala přitom smetiště jako na laně vlečený sud. Spatřil, jak tlustá hlíza puká a cení širokou tlamu, plnou velkých, hranatých zubů.
Dovolil chapadlům, aby ho uchopila kolem pasu a s mlasknutím vytrhla ze smrduté břečky, aby jej vlekla ke svému tělu, krouživými pohyby se nořícímu do smetiště. Zubatá tlama zběsile zaklapala. Zaklínač, přivlečený k tomu hnusnému chřtánu, uchopil oběma rukama meč a bodl; hrot lehce pronikl do nestvůrného těla. Odporný, nasládlý pach znemožňoval dýchání. Bestie zasyčela a otřásla se, chapadla uvolnila sevření a křečovitě bičovala vzduch. V odpadcích zabředlý Geralt bodl ještě jednou, čepel odporně zaskřípala na vyceněných zubiskách. Monstrum zabublalo a ztichlo, hned nato se ale nafouklo a se zasyčením na zaklínače vystříklo páchnoucí sliz. Geralt prudce zahýbal nohama, uvězněnýma ve shnilé břečce a rozráženje smetí hrudí jako plavec vodu se vrhl kupředu, aby sekl ze všech sil seshora. Celým tělem nalehl na čepel, vnikající do hlízy přímo mezi fosforeskující oči. Nestvůra bublavě zasténala, roztřásla se a rozlila se po hromadě svinstva jako propíchnutý měchýř, z něhož unikaly odpudivé závany tepla a smradu. Chapadla se ve shnilotině křečovitě zmítala a svíjela. Zaklínač se vyhrabal z husté kaše a dostal se na sice ještě nepříliš jistou, ale přece jen o něco pevnější půdu. Cítil, že se mu do boty dostalo něco lepkavého a odporného, co mu zvolna stéká po lýtku. Honem ke studni, pomyslel si, co nejdříve se umýt, zbavit se toho hnusu. Umýt se. Chapadla nestvůry ještě jednou uhodila do smetiště a znehybněla.
Padala hvězda, okamžik trvající záblesk, oživující černou, nehybnými světélky posetou oblohu. Zaklínač si nepřál nic. Dýchal těžce, chraptivě, cítil, jak se ztrácí účinek elixírů, vypitých před bojem. Obrovská hromada odpadků, příkře se svažující od městských hradeb dolů k řece, vypadala ve svitu hvězd docela zajímavě. Zaklínač si odplivl.
Nestvůra už byla po smrti. Stala se součástí hromady smetí, kde kdysi žila.
Padala další hvězda.
„Smetiště," vyslovil zaklínač s námahou. „Hnus, hnůj a hovna."

II.

„Smrdíš, Geralte," ušklíbla se Yennefer, aniž by se odvrátila od zrcadla, před nímž si smývala líčidlo z víček a řas.
„Vykoupej se."
„Nemáme vodu," řekl, když se podíval do džberu.
„S tím si poradíme." Čarodějka vstala a doširoka otevřela okno. „Chceš raději mořskou nebo obyčejnou?"
„Mořskou, aby byla nějaká změna."
Yennefer roztáhla ruce, vykřikla zaklínadlo a vykonala rukama krátké, úsečné gesto. Otevřeným oknem náhle zavanul ostrý, vlhký chlad, okenice bouchly a do světnice se syčením vtrhl zelený, nepravidelně krouživý vír. Káď se naplnila rozbouřenou vodou, vlny narážely na její okraje a stříkaly na podlahu. Čarodějka usedla a vrátila se k přerušené

činnosti.
„Dařilo se?" otázala se. „Co to na tom smetišti bylo?"
„Zeugl, jak jsem si myslel," odvětil Geralt, stáhl si boty, svlékl se a strčil nohu do lázně. „U ďasa, Yen, je to ledové. Nemůžeš tu vodu ohřát?"
„Nemůžu," naklonila se čarodějka k zrcadlu a skleněnou tyčinkou si něco kápla do oka. „Takové kouzlo je hrozně namáhavé a nedělá mi dobře. A pak, tobě studená voda po těch tvých elixírech jen prospěje."
Geralt se nehádal. Hádat se s Yennefer nemělo žádný smysl.
„Dělal ten zeugl nějaké potíže?" ponořila čarodějka tyčinku do flakónku, kápla si něco i do druhého oka a komicky se při tom zašklebila.
„Nic zvláštního." Za otevřeným oknem se ozval hluk, hlasité zapraskání lámaného stromu a blábolivý hlas, falešně a neuspořádaně opakující refrén známé obscénní odrhovačky.
„Zeugl," sáhla Yennefer po dalším flakónu z působivé baterie na stole a vytáhla z něj zátku. Světnicí zavoněl šeřík a angrešt.
„No prosím, pro zaklínače se najde dost práce i ve městě, ani se nemusíš tahat po pustinách. Víš, Istredd tvrdí, že je to zákonitost: každou nestvůru, vyhubenou v lesích a močálech, nahradí něco jiného, nějaká nová mutace, přizpůsobená umělému, lidmi vytvořenému prostředí."
Geralt se jako vždy, když se zmínila o Istreddovi, ušklíbl. Začínal už mít plné zuby nadšení své partnerky Istreddovou genialitou. A to i když měl Istredd náhodou pravdu.
„Istredd má pravdu," pokračovala Yennefer, vtírající si to, co vonělo šeříkem a angreštem, do tváří. „Podívej se sám - krysodlaci v kanálech a sklepích, zeugli na smetištích, škeblice ve znečištěných zavodňovacích příkopech a kanálech, taječice v mlýnských náhonech. Není to nejpříjemnější symbióza, nemyslíš?"
A ghúlové na hřbitovech, požírající nebožtíky již druhý den po pohřbu, pomyslel si, smývaje ze sebe mýdlo. Dokonalá symbióza.
„Ano," odstrčila čarodějka flakónky a krabičky stranou. „I ve městě může být pro zaklínače práce až nad hlavu. Mám dojem, Geralte, že se jednou v nějakém městě usídlíš natrvalo."
To by mě nejdřív musel trefit šlak, pomyslel si Geralt. Ovšem nahlas to neřekl. Nesouhlasit s Yennefer, jak velmi dobře věděl, byla nejjistější cesta k hádce - a hádka s Yennefer byla značně nebezpečná záležitost.
„Už ses umyl?"
„Ano."
„Tak vylez z toho škopku."
Yennefer ani nevstala, jen nedbale mávla rukou a vyslovila zaklínadlo. Voda ze škopku, z podlahy i ta, co stékala z Geralta, utvořila průsvitnou kouli a se zasyčením vyletěla z okna. Uslyšel hlasité šplouchnutí.
„Ať vás hrom praští, parchanti!" ozval se z ulice rozzlobený výkřik. „Nemáte kam chcanky vylívat? Aby vás zaživa vši sežraly, aby vás pokřivilo, zdechněte!"
Čarodějka zavřela okno.
„Do psí mateři, Yen," uchechtl se zaklínač. „Mohla jsi tu vodu hodit kousek dál."
„Mohla," zamumlala, „jenže se mi nechtělo."
Vzala se stolu lampičku a přistoupila k němu. Bílá noční košile, lepící se v pohybu na její tělo, ji činila nadpozemsky krásnou. Více než kdyby byla nahá, napadlo jej.
„Chci se na tebe podívat," vysvětlila. „Zeugl tě mohl škrábnout."
„Neškrábl mě. Cítil bych to."
„Po těch tvých elixírech? Nesnaž se mě rozesmát. Po těch dryácích bys necítil ani otevřenou zlomeninu, dokud bys trčící kostí nezačal drhnout o plot. A na tom zeuglovi mohlo být leccos: tetanus, sněť, mrtvolný jed. Kdyby něco, dá se ještě něco dělat. Otoč se."
Cítil na kůži něžné světlo lampičky a občasné pohlazení jejích vlasů.
„Zdá se, že je všechno v pořádku," konstatovala. „Lehni si, než tě ty elixíry složí. Ty směsi jsou ďábelsky nebezpečné, uvědomuješ si to? Pomalu, ale jistě se jimi ničíš."
„Před bojem si je vzít musím."
Yennefer neodpověděla. Opět se posadila před zrcadlo a pomalu si rozčesávala černé, zvlněné, lesklé vlasy. Vždy se česala než šla do postele. Geralt to považoval za podivínství, ale přímo zbožňoval sledovat ji při tom. Měl podezření, že to Yennefer až moc dobře věděla.
Najednou mu začala být zima, elixíry s ním dokonale zamávaly, ztuhl mu krk a přišly na něj mrákoty. Tiše zaklel a svalil se na postel, aniž by přitom spustil z Yennefer oči.
Jeho pozornost však připoutal nějaký pohyb v rohu světnice. Podíval se tam. Na pavučinou omotaném jelením paroží, nakřivo přibitém na zdi, seděl jako smola černý ptáček. Otočil hlavu a pohlédl na zaklínače nehybným žlutým okem.
„Co je to, Yen? Kde se to tu vzalo?"
„Copak?" otočila Yennefer hlavu. „Á, tohle. To je poštolka."
„Poštolka? Poštolky jsou rudohnědé, tahle je černá."
„To je čarodějná poštolka. Udělala jsem si ji." „A proč?"
„Protože ji potřebuji," odsekla. Geralt už neměl další otázky. Věděl, že by mu stejně neodpověděla.
„Jdeš zítra k Istreddovi?"
Čarodějka odsunula flakónky na okraj stolu, strčila hřeben do krabičky a zavřela trojdílné zrcadlo.
„Jdu. Hned ráno. Proč?"
„Nic."

Položila se vedle něj, lampičku nezhasla. Nikdy nezhasínala, nerada usínala potmě. Ať už to byla lampička, lucernička nebo svíčka, musela dohořet až do konce. Vždy. Další podivínství. Yennefer měla neuvěřitelně mnoho podivných zvyků.
„Yen?"
„Copak?"
„Kdy odtud odjedeme?"
„Nezlob," škubla prudce přikrývkou. „Jsme tu sotva tři dny a ty se na to ptáš už nejméně potřicáté. Říkala jsem ti, že si tu musím něco zařídit."
„S Istreddem?"
„S Istreddem." Povzdechl si a objal ji. A neskrýval své záměry.
„Hej," zašeptala. „Bral jsi elixíry."
„No a co?"
„Nic," zasmála se jako nějaký žabec, přitulila se k němu a začala se prohýbat a zvedat, aby mu usnadnila svléknout jí košili. Úžas z její nahoty mu jako vždy proběhl mrazivě po zádech, zamravenčil jej v prstech, dotýkajících se její pokožky. Dotkl se rty jejích ňader, tak okrouhlých a něžných, s tak světlými bradavkami, že se od okolní kůže lišily jen tvarem. Vnikl prsty do jejích vlasů, vonících šeříkem a angreštem. Poddávala se jeho laskání, předla jako kočka a ohnutými koleny třela jeho boky.
Rychle se projevilo, že - jako obvykle - přecenil svou odolnost vůči zaklínačským elixíriun, zapomněl na jejich nepříznivý vliv na organismus. A třeba to ani není elixíry, napadlo ho, třeba je to jen únava z boje, rizika, nebezpečí a smrti? Vysílení, jehož už si ani nevšímám? Ovšem můj organismus, byť uměle upravený, nemůže odolat úplně všemu. Reaguje přirozeně. Jenže vždy, když to nejméně potřebuji. Do pekel!
Ale Yennefer se - jako obvykle - takovou nicotností nenechala vyvést z míry. Ucítil, jak se ho dotýká, uslyšel, jak těsně u jeho ucha brouká zaklínadlo. Jako obvykle se mimoděk pozastavil nad tím, kolik už bylo situací, kdy se musela uchýlit k onomu veskrze praktickému kouzlu. A potom už uvažovat přestal.
Jako obyčejně to bylo neobyčejné.
Díval se na její ústa, na jejich koutky, chvějící se v mimovolném úsměvu. Ten úsměv dobře znal, vždy mu připadal spíše jako výraz triumfu, a ne štěstí. Nikdy se jí na to nezeptal, věděl, že neodpoví.
Černá poštolka, sedící na paroží, zatřepala křídly a klapla zakřiveným zobákem. Yennefer otočila hlavu a povzdechla si. Příliš smutně.
„Yen?"
„Hm?"
„Odjeďme odtud. Necítím se tady dobře. To město na mne působí hrozně špatně."
Obrátila se na bok a pohladila ho po tváři, přejela mu po vlasech, pak zabloudila svými prsty níže a dotkla se tuhých jizev, jimiž byl hustě poznamenán jeho krk.
„Víš, co znamená název tohoto města? Aedd Gynvael?"
„Ne. Není to staroelfsky?"
„Je. Znamená to Střípek ledu."
„To je zvláštní. K téhle díře se to ani trochu nehodí."
„Elfové si vyprávějí," zašeptala čarodějka zamyšleně, „legendu o Zimní královně, která se za vánic projíždí krajem na saních, do nichž jsou zapřaženi bílí koně. Královna za jízdy kolem sebe rozhazuje tvrdé, malé, ostré střípky ledu a běda tomu, koho takový střípek zasáhne do oka anebo do srdce. Takový člověk je ztracen. Nikdy mu už nic neudělá radost, všechno, co není sněhobílé, mu bude připadat šeredné, protivné, odporné. Nebude mít klid, všeho nechá a vydá se za Královnou, za svou touhou a láskou. Samozřejmě ji nikdy nenajde a zemře touhou. Prý se tady, v tomto městě, kdysi něco takového stalo. Hezká pověst, že?"
„Elfové umí všechno zahalit do hezkých slovíček," zabručel ospale, bloudě rty po její paži. „To není vůbec žádná legenda, Yen. Je to jenom poetický popis prokletí některých krajů, nebezpečného jevu, jemuž se říká Divoký hon. Jde o nevysvětlitelné, někdy masové šílenství, nutící lidi přidat se k přízračnému průvodu, uhánějícímu po obloze. Viděl jsem to. Skutečně, obvykle se to stává v zimě. Byly mi nabízeny velké peníze, abych tu hrůzu nějak zastavil, ale já se do toho nepustil. S Divokým honem se nedá nic dělat..."
„Zaklínači," zašeptala a políbila ho na tvář, „nemáš v sobě ani za mák romantiky. Ale já... Já mám elfské pověsti ráda. Jsou tak krásné. Škoda, že lidé takové legendy nemají. Jednou je možná mít budou. Vytvoří si je. O čem ale lidské legendy mohou být? Všude kolem, kam jen se podíváš, pouze šeď a nicota. I to, co začíná hezky, rychle končí nudou a všedností. Tím únavným rytmem, jemuž se říká život. Ach, Geralte, není lehké být čarodějkou. Ale když to srovnám s obyčejnou lidskou existencí... Geralte?"
Položila hlavu na jeho hruď, zvedající se pomalým dechem.
„Spi," zašeptala. „Jen spi, zaklínači."

III.
To město mu nedělalo dobře.
Hned od rána mu všechno kazilo náladu, uvádělo ho do smutku a vyvolávalo hněv. Všechno. Zlobilo ho, že zaspal, čímž se z jitra stalo dopoledne. Vztekalo ho, že Yennefer zmizela dříve než se probudil.
Musela asi hodně spěchat, protože její malovátka, která měla obvykle pečlivě uložená, ležela rozházená po stolku jako věštecké kostky. Štětečky s jemnými chloupky - ty velké, jimiž si pudrovala tvář, ty menší na líčení i ty úplně nejmenší na henu, jíž si barvila řasy. Tužky na obočí, umělé řasy. Pinzety a stříbrné lžičky. Krabičky a flakónky z porcelánu a

mléčného skla, obsahující, jak dobře věděl, krémy a mastičky z tak obyčejných složek, jako byly saze, husí sádlo a mrkvová šťáva, i tak vybraně tajuplných, jako mandragora, antimon, belladonna, cannabis, dračí krev či koncentrovaný jed obrovských štírů. A nad tím vším, všude kolem - vůně šeříku a angreštu, voňavky, kterou používala za všech okolností.
Zůstávala v těch věcech. Setrvávala v té vůni.
Ale ona sama tady nebyla.
Sešel dolů stále rozrušenější a navztekanější. Na všechno.
Naštvala ho studená a ztuhlá smaženice, kterou mu ke snídani podal hospodský, když se na chvilku s nechutí odtrhl od služky, kterou ohmatával v kuchyni. Zaklínače to hněvalo, protože to děvče mělo nanejvýš dvanáct let. A slzy v očích.
Geraltovi nespravil náladu ani vlahý jarní vzduch, ba ani živý ruch v ulicích. Pořád se mu v Aedd Gynvael nelíbilo. V městečku, které, jak si říkal, bylo směšnou parodií na všechna městečka, která doposud poznal. Byla to jen karikatura - hlučnější, dusnější, špinavější a otravnější.
Stále ještě cítil zbytky zápachu smetiště ve vlasech i oděvu. Rozhodl se zajít do lázně.
V lázních jej rozčiloval výraz lazebníka, zírajícího na jeho zaklínačský medailón a na meč, položený na okraji kádě. Rozčilovalo ho, že mu nenabídl nevěstku. Neměl na ni chuť, ale v lázních nabízeli děvky každému, takže jej zlobilo, že u něj udělali výjimku.
Když vyšel, byl štiplavě cítit laciným mýdlem, ale jeho nálada se ani trochu nezlepšila. A Aedd Gynvael ani trochu nezkrásnělo. Pořád tu nebylo nic, co by se mu mohlo líbit. Nelíbily se mu hromady kravského hnoje, jímž byly některé uličky doslova zavaleny. Nelíbili se mu žebráci, dřepící u zdi svatyně. Nelíbil se mu kostrbatý nápis na zdi, hlásající: ELFI DO REZERVACE.
Na radnici ho nepustili, poslali ho za starostou na kupeckou gildu. Rozčílilo ho to. Následně ho dopálilo, že starší cechu ho pro změnu poslal na náměstí, kde prý teď má starosta být. Byl to elf, ale díval se na něj tak pohrdavě a spatra, že to bylo velice udivující u někoho, koho mají co nevidět zahnat do rezervace.
Na náměstí bylo plno lidí, stánků, vozů, koní, volů a much. Na stupínku byl umístěn pranýř s provinilcem, po němž chátra házela bláto a lejna. Odsouzenec s pozoruhodným sebeovládáním sprostě nadával svým trýznitelům, aniž by přitom nějak zvedal hlas.
Geralt měl dost zkušeností, aby mu bylo naprosto jasné, proč se starosta zdržuje v tomhle rumraji. Kupci z karavan měli úplatky už zakalkulovány do ceny zboží a museli je někomu předat. Starosta, který tento zvyk ctil také, přišel, aby se obchodníci nemuseli trmácet až na rathaus. Místo, kde úřadoval, označoval špinavě modrý baldachýn, zvednutý na tyčích. Pod ním stál stůl obležený rozhádanými zájemci. Za stolem seděl starosta Herbolth, projevující všem bez rozdílu pohrdání a znechucení, jež se mu zračilo na pobledlé tváři.
„Hej! A ty, kampak?"
Geralt pomalu zvedl hlavu. A okamžitě v sobě ztlumil rozčilení, ovládl vztek, zchladl, až byl jako tvrdý, studený střípek ledu. Teď si nemohl dovolit žádné emoce.
Muž, který mu vstoupil do cesty, měl vlasy žluté jako peří žluvy a stejné obočí nad prázdnýma bledýma očima. Úzké dlaně s dlouhými prsty si opíral o pás z masívních mosazných destiček, na němž visel meč, palcát a dvě dýky.
„Ach tak," poznamenal muž. „Poznávám tě. Zaklínač, nemýlím-li se? Za Herbolthem?"
Geralt přikývl, nespustil ale oči z mužových rukou. Věděl, že přestat je sledovat by mohlo být nebezpečné.
„Slyšel jsem o tobě, zabíječi nestvůr," pokračoval žlutovlasý a pozoroval Geraltovy ruce. „Ačkoliv jsme se dosud nesetkali, určitě jsi o mně už slyšel. Jmenuji se Ivo Mirce, ale říkají mi Cikáda."
Zaklínač přikývl, že slyšel. Znal také odměnu, jaká byla na Cikádovu hlavu vypsána ve Wyzimě, Caelfu a Vattweiru. Kdyby do toho mohl mluvit, upozornil by, že ta odměna je příliš malá. Jenže do toho mluvit nemohl.
„Dobrá," řekl Cikáda. „Starosta už na tebe čeká. Můžeš jít. Ale meč tu, příteli, ponecháš. Mě tady platí, abys věděl, za to, že dohlížím na pořádek. K Herbolthovi se zbraní nikdo nesmí, rozumíš?"
Geralt lhostejně pokrčil rameny, odepnul pás, ovinul jím pochvu a podal zbraň Cikádovi. Ten se jen pousmál.
„No vida," pokýval hlavou. „Jak hezky, beze slůvka protestu. Věděl jsem, že řeči o tobě budou přehnané. Rád bych, abys mě jednou o meč požádal ty. Poznal bys, co bych ti odpověděl."
„Hej, Cikádo!" zvolal najednou starosta. „Pusť ho! Pojďsem, pane Geralte, pospěš. Vítej, vítej. Nechejte nás na chviličku o samotě, páni kupci. Vaše zájmy teď musí ustoupit záležitostem, které jsou pro město mnohem důležitější. Své žádosti předejte mému tajemníkovi."
Hraná srdečnost uvítání Geralta nezmátla. Věděl, že to je pouze taktický manévr, který má pomoci při smlouvání. A zároveň dostali též kupci čas, aby zvážili, zda jsou jejich úplatky dost vysoké.
„Vsadím se, že se tě Cikáda snažil vyprovokovat," promluvil Herbolth, když letmým pohybem ruky odpověděl na stejně ledabylou Geraltovu úklonu. „Nevšímej si toho. Cikáda sbírá zbraně na můj příkaz. Pravda, moc mu to nejde pod vousy, dokud ho ale platím já, musí poslouchat, jinak alou ven za městské hradby. Nevšímej si ho."
„Nač, k čertu, potřebuješ takového lotra, jako je Cikáda? To je tu tak nebezpečno?"
„Je tady klid, protože platím Cikádu," zachechtal se mazaně Herbolth. „Jeho ' věhlas sahá daleko a to se mi hodí. Víš, Aedd Gynvael a další města v údolí Toiny, podléhají regentům z Rakverelinu. A regenti bývají poslední dobou dosazováni a odvoláváni i několikrát do roka. Kdyby se aspoň vědělo, proč se vůbec mění, vždyť stejně je každý druhý z nich půlelf nebo čtvrtelf - prokletá krev a rasa. Za všechno zlé stejně mohou elfové."
Geralt nedodal, že také vozkové, protože ten vtip, i když byl dost známý, každého nerozesmál.
„Každý nový regent," pokračoval Herbolth pobouřeně, „začíná odstraňováním místodržících a starostů, které schválil jeho předchůdce, poněvadž potřebuje nějaká vyhřátá místečka pro svoje příbuzné a známé. Ale po tom, co Cikáda udělal před časem vyslancům jistého regenta, se mě už nikdo nepokouší vyšoupnout z mé židle, takže jsem služebně

nejstarším starostou nejstaršího režimu - už si ani nevzpomínám kterého. No, ale my tady tlacháme a skutek utek, jak říkávala nebožka moje první žena. Přejděme k věci. Copak to bylo za plaza na našem smetišti?"
„Zeugl."
„V životě jsem o ničem takovém neslyšel. Mám dojem, že už je po něm, nemám pravdu?"
„Je po něm."
„A kolikpak to bude stát městskou pokladnu? Sedmdesát?"
„Sto."
„No tak, pane zaklínači! Nenapil ses přes míru? Sto marek za zabití nějakého plže, usídleného v hromadě hnoje?"
„Plž neplž, starosto, sežral osm lidí, jak jsi mně sám říkal."
„Lidí? To je k smíchu! Potvora, jak mi bylo řečeno, sežrala starého Zákorku, který se proslavil tím, že ho nikdo nikdy neviděl střízlivého, jednu starou babku z podhradí a pár děcek převozníka Sulirada, což se zjistilo dost pozdě, protože Sulirad ani sám neví kolik harantů vlastně má. Dělá je totiž moc rychle na to, aby je vůbec dokázal spočítat. To jsou mi ale lidé - vybraní občané našeho města! Osmdesát."
„Kdybych toho zeugla nezabil, sežral by co nevidět někoho důležitějšího. Dejme tomu lékárníka. A kde byste pak vzali mast na čankr? Sto."
„Sto marek je hromada peněz. Nevím, jestli bych mohl tolik zaplatit třebas i za devítihlavou hydru. Osmdesát pět."
„Sto, pane Herbolthe. Uvaž, že i když to nebyla zrovna devítihlavá hydra, nikdo tady, včetně slavného Cikády, si s tím zeuglem nedokázal poradit."
„Poněvadž nikdo neměl žaludek na to, aby se hrabal v hovnech a odpadcích. Poslední slovo: devadesát."
„Sto."
„Devadesát pět, u všech démonů a čertů!"
„Platí."
„Vyřízeno," usmál se široce Herbolth. „Pokaždé tak parádně smlouváš, zaklínači?"
„Kdepak," usmál se nyní pro změnu Geralt. „Spíše jen málokdy. Chtěl jsem ti, starosto, udělat radost."
„A udělals, ať tě mor schvátí," zařehtal se Herbolth. „Hola, Pahříbku! Poběž sem! Podej mi knihu a měšec a pěkně tu vysázej devadesát marek."
„Dohodli jsme se na pětadevadesáti."
„A co daň?"
Geralt tiše zaláteřil. Starosta podepsal rozmáchlou značkou stvrzenku a pak se podrbal v uchu čistějším koncem pera.
„Takže teď už na tom smetišti bude klid, he, zaklínači?"
„Měl by být. Byl tam jenom jeden zeugl. Mohl se, pravda, rozmnožit. Zeugli jsou oboupohlavní jako třeba slimáci."
„Co mi to věříš na nos?" pohlédl na něj Herbolth úkosem. „K rozmnožování Jsou vždycky třeba dva: samec a samice. Copak se zeugli líhnou jako myši anebo vši ze shnilé slámy ve slamníku? Každý hlupák přece ví, že nejsou žádní myšáci a myšky, že myši jsou všechny stejné a líhnou se samy ze sebe a ze shnilé slámy."
„A slimáci se líhnou z mokrého listí," poznamenal tajemník Pahříbek, stále ještě zaměstnaný ukládáním mincí do sloupečků.
„To přece každý ví," souhlasil Geralt s klidným úsměvem na rtech. „Nejsou žádní slimáci a slimačky, jen listí. A kdo si myslí něco jiného, je hlupák."
„Dost!" přerušil ho netrpělivě starosta a změřil si ho podezíravým zrakem. „Dost už o té havěti. Ptal jsem se tě, jestli se na smetišti může ještě něco objevit a tak mi laskavě odpověz. Stručně a jasně."
„Za nějaký ten měsíc by bylo užitečné smetiště zkontrolovat, nejlépe se psy. Malí zeugli nejsou nebezpeční."
„A ty bys to, zaklínači, udělat nemohl? Na odměně bychom se domluvili."
„Kdepak," zabručel Geralt a převzal peníze z Pahříbkových rukou. „Nemám v úmyslu zdržet se ve vašem kouzelném městečku ani týden, natož pak měsíc."
„Oznamuješ mi tady zajímavou věc," nenamáhal se Herbolth skrýt posměch, třebaže hleděl zaklínači přímo do očí.
„Náramně zajímavou. Protože já si myslím, že tu pobudeš déle."
„Jsi na omylu, starosto."
„Vskutku? Přijels sem přece s tou černou vědmou, jak se to, nikdy si nemohu vzpomenou... Guinever, nebo tak nějak. Bydlíš s ní ‚U Jesetera' a povídá se, že v jedné světnici."
„A co má být?"
„Jen to, že když ta ženská zavítá do Aedd Gynvael, nikdy odtud příliš nespěchá. A byla u nás už mockrát."
Pahříbek se široce usmál svým vykotlaným, významným úsměvem. Herbolth nepřestával hledět Geraltovi zpříma do očí, jenže bez úsměvu. Geralt se pousmál, nejohavněji, jak uměl.
„Já tedy samozřejmě nic nevím," odvrátil Herbolth zrak a začal vrtat podpatkem do země. „A zajímá mě to jako psí lejno. Ale pamatuj si, že čaroděj Istredd je v tomto městě tuze významná osobnost. V podstatě nenahraditelná a doslova k nezaplacení. Těší se u zdejších obyvatel i u přespolních nesmírné vážnosti. My do jeho čarodějnictví ani do jiných věcí nosy nestrkáme."
„Nejspíše jednáte správně," souhlasil zaklínač. „A kdepak bydlí, mohu-li se zeptat?"
„Ty to nevíš? Přece tamhle, vidíš ten dům? Ten bílý, vysoký, zasazený mezi sklad a šenk, abych to přirovnal, jako svíčka do prdele. Teď ho ale doma nezastihneš. Istredd nedávno u jižního valu vykopal něco ze země a teď tam kolem ryje jako krtek. Nahnal do těch výkopů i spoustu lidí. Přijdu tam a ptám se slušně: ‚Copak to, mistře, kopeš za dolíky, jako děcko?' A lidi se začnou smát. ‚Co tam v té zemi hledáš?' A on na mě koukne jako na nějakého pitomce a povídá: ‚Historii.' ‚Jakoupak historii?' ptám se zase já. A on na to: ‚Historii lidstva. Odpovědi na otázky. Na to, co bylo a na to, co bude.' ‚Hovno tu bylo,' já na to. ‚Úhor, hloží a vlkodlaci, dokud nepřišli lidé a nepostavili město. A co bude, záleží na

tom, koho zase v Rakverelinu udělají regentem, jakého prašivého půlelfa. A v zemi přece žádná historie není, nic tam není, akorát žížaly, jestli je někdo potřebuje na ryby.' A myslíš, že mě poslouchal? Kope si klidně dál. Jestli se s ním chceš vidět, zajdi si k jižnímu valu."
„Eee, pane starosto," ozval se Pahříbek. „Teď bude nejspíš doma. Co by dělal při výkopech, teď, když..."
Herbolth se na něj výhružně zamračil. Pahříbek se přikrčil, odkašlal si a rozpačitě přešlápl z nohy na nohu. Zaklínač, pořád ještě s ošklivým úsměškem na rtech, zkřížil paže na prsou.
„Tedy, hm, hm," odkašlal si starosta. „Kdo ví, třeba je Istredd opravdu doma. Co mně je konečně po tom..."
„Buď zdráv, starosto," řekl Geralt, nenamáhaje se ani s parodií úklony. „Přeji dobrý den."
Přistoupil k Cikádovi, který mu s řinčením zbraní, vykročil v ústrety. Beze slova natáhl ruku pro svůj meč, ležící v ohybu Cikádova lokte. Cikáda ucukl.
„Spěcháš, zaklínači?"
„Spěchám."
„Prohlédl jsem si tvůj meč."
Geralt jej přelétl pohledem, jenž se při nejlepší vůli nedal označit jako vřelý.
„Máš se čím chlubit," poznamenal. „Není moc těch, kdo ho viděli takhle zblízka. A málokdo z nich o tom pak mohl ještě i mluvit."
„Ho, ho!" zablýskal Cikáda zuby v úsměvu. „To znělo tak hrozivě, až mi přeběhl mráz po zádech. Vždycky mě, zaklínači, zajímalo, proč se vás lidi tak bojí. A mám dojem, že jsem na to už přišel."
„Mám naspěch, Cikádo. Vrať mi můj meč, buď tak laskav."
„Jenom kouř v očích, zaklínači, nic víc než kouř v očích. Strašíte lidi jako včelař včely kouřem a dýmem, těmi svými kamennými ksichty, těmi svými tajemnými pověstmi, které o sobě nejspíš sami rozšiřujete. A včely před kouřem utíkají, jsou hloupé, místo aby vrazily svoje žihadlo do zaklínačské prdele, která zpuchne jako každá jiná. Říká se o vás, že necítíte jako lidé. Je to lež. Kdyby se do někoho z vás pořádně píchlo, tutově by to ucítil."
„Už jsi skončil?"
„Jo," kývl Cikáda a odevzdal mu meč. „Víš, co by mě zajímalo, zaklínači?"
„Vím, včelařství."
„Ne. Jenom tak uvažuju, že kdybys třeba vešel do uličky s mečem v ruce z jedné strany ty a z druhé zase já, kdo z nás by došel na konec té uličky. Myslím, že by nebylo špatné vsadit se."
„Proč ses na mě přilepil, Cikádo? Hledáš záminku? O co ti jde?"
„O nic. Akorát mě moc zajímá, co je pravdy na tom, co se říká mezi lidmi. Že vy, zaklínači, jste tak dobří válečníci, protože nemáte ani srdce, ani duši, ani milosrdenství, ani svědomí. A to má stačit? Protože například o mně se říká totéž. A ne bezdůvodně. Strašně by mě tedy zajímalo, kdo z nás dvou by došel na konec uličky. Nevsadíme se? Co říkáš?"
„Říkám, že mám naspěch. Nehodlám ztrácet čas přemýšlením o pitomostech. A nemám ve zvyku se sázet. Kdyby tě ale, Cikádo, někdy napadlo překážet mi projít nějakou uličkou, předem tě varuji, dobře si to rozmysli."
„Kouř," ušklíbl se Cikáda. „Jenom kouř v očích, zaklínači. Nic víc. Na shledanou, kdo ví, třebas v nějaké uličce?"
„Kdo ví."

IV

„Zde si budeme moci nerušeně promluvit. Posaď se, Geralte."
To, co bylo v pracovně nejnápadnější, bylo úžasné množství knih - zabíraly v této nevelké komnatě nejvíce místa. Tlusté svazky zaplňovaly police na zdech, prohýbaly se pod nimi regály, vršily se na skříních a komodách. Musely stát jmění, uvědomoval si zaklínač. Pochopitelně tady nechyběly ani ostatní typické části magického příslušenství - preparovaný krokodýl, vysušená ryba ježovka visící na stropě, zaprášená kostra a řada nádob s lihem, v němž byla naložena všemožná havěť - skolopendry, pavouci, hadi, ropuchy a také kusy těl lidí i jiných tvorů, hlavně vnitřní orgány. Byl zde dokonce homunkulus nebo něco, co jako homunkulus vypadalo; mohlo to být ovšem i vyuzené novorozeně.
Na Geralta ta kolekce příliš nezapůsobila - bydlel více než půl roku u Yennefer ve Vengerbergu a čarodějka měla sbírku ještě o poznání zajímavější. Vlastnila dokonce i neuvěřitelně veliký falus, patrně horského trolla. Měla také velmi zdařile vycpaného jednorožce, na jehož hřbetě se ráda milovala. Geralt měl dojem, že pokud existovalo ještě méně vhodné místo k milování, pak to mohl být pouze hřbet jednorožce živého. Na rozdíl od něj, který považoval postel za luxus a dokázal ocenit všechna možná použití tohoto kusu nábytku, dokázala být Yennefer až bláznivě výstřední. Geralt si připomněl milé chvíle, strávené s čarodějkou na šikmé prejzové střeše, v zaprášené díře, na balkóně cizího domu, na balustrádě mostu, v děravé loďce, plující po rozbouřené řece i při levitaci dobrých třicet sáhů nad zemí. Jednorožec byl ale rozhodně ze všeho nejhorší. Jednoho šťastného dne se však pod nimi stará vycpanina definitivně rozpadla, čímž jim poskytla mnoho příčin ke smíchu.
„Co tě tak pobavilo, zaklínači?" otázal se Istredd, když usedal k dlouhému stolu, na němž leželo množství zašlých střepů, kostí a zrezivělého železa.
„Pokaždé, když vidím tyhle věci," řekl zaklínač, posadil se proti němu a ukázal na nádoby a nádobky, „uvažuji, zda se magie skutečně nedá dělat bez všech těch ohavností, z nichž se zvedá žaludek."
„Otázka vkusu," odtušil čaroděj. „A taky zvyku. Co se jednomu oškliví, nemusí s druhým ani hnout. A tobě se, Geralte, hnusí co? Co se může hnusit někomu, kdo je pro peníze ochoten vlézt až po krk do hnoje a sraček? Nepovažuj, prosím, tuto otázku za urážku anebo provokaci. Opravdu mne zajímá, co může u zaklínače vyvolat pocit odporu."
„Nemáš, Istredde, v téhle nádobce náhodou menstruační krev nedotčené panny? Tak abys věděl, hnusí se mi, když si

představím tebe, váženého mága, s lahvičkou v ruce, jak se snažíš v kleče, abych tak řekl přímo u zdroje, získat tu převzácnou tekutinu."
„Ohromné," usmál se Istredd. „Hovořím, samozřejmě, o tvém povedeném vtipu, protože co se týče obsahu nádobky, jsi úplně vedle."
„Občas ale takovou krev používáš, nemám pravdu? Některá kouzla se, jak jsem slyšel, bez panenské krve ani uskutečnit nedají. A nejlepší je, když je ta panna usmrcena bleskem z čistého nebe za měsíčního úplňku. Proč, a to by mě opravdu zajímalo, je taková krev lepší než krev staré žebračky, která spadla ožralá z šancí?"
„Není lepší," souhlasil čaroděj s roztomilým úsměvem na rtech. „Jenže kdyby se prozradilo, že stejné účinky má třeba i prasečí krev, která se dá samozřejmě získat mnohem snadněji, začala by s čáry experimentovat kdejaký fušer.Ale když musí takový diletant získat tu panenskou krev, co tě tak fascinuje, případně dračí slzy, jed bílých tarantulí, vývar z usekaných ruček nemluvňat nebo z mrtvoly vykopané o půlnoci, tak si to nejeden rozmyslí."
Zmlkli. Istredd působil hluboce zamyšleným dojmem, klepal prsty na popraskanou zahnědlou lebku bez spodní čelisti, jež ležela před ním na stole - a ukazováčkem přejížděl po zubaté díře, zející v jejím spánku. Geralt jej klidně pozoroval. Přemítal, kolik může být čaroději let. Věděl, že ti nejschopnější mágové dokázali zastavit proces stárnutí prakticky v libovolném věku. Muži kvůli reputaci a prestiži dávali přednost věku zralému, působili tak zkušeně a důstojně. Ženy - jako třeba i Yennefer - dbaly méně o prestiž a více o přitažlivost. Istredd nevypadal na více než čtyřicet let. Měl mírně prošedivělé, rovné vlasy po ramena a mnoho vrásek na čele, kolem úst a v koutcích očí, jež mu dodávaly vážnosti. Geralt nevěděl, zda byla hloubka a moudrost mírných šedých očí přirozená nebo upravená kouzly. Po krátkém zamyšlení dospěl k názoru, že to je celkem jedno.
„Istredde," přerušil zbrkle mlčení. „Přišel jsem do tvého domu, protože jsem se chtěl vidět s Yennefer. Přestože jsem ji nezastihl, pozvals mě dále. Pohovořit si. O čem? O diletantech, pokoušející se narušit váš monopol na magii? Dobře vím, že mezi ty fušery počítáš i zaklínače. To pro mne není nic nového. Na okamžik jsem měl dojem, že bys mohl být jiný než tvoji kolegové, kteří se mnou často navazují vážné rozhovory jen proto, aby mi nakonec vyjevili, jak moc mě nesnášejí."
„Nemám v úmyslu omlouvat se ti za moje údajné kolegy," odvětil čaroděj nevzrušeně. „Chápu je, poněvadž stejně jako oni jsem se musel hodně a hodně napracovat, abych získal takové znalosti v tomhle řemesle. Jako naprostý mlíčňák, když moji vrstevníci běhali po polích s luky, chytali ryby nebo si bezstarostně hráli, jsem musel dřepět nad manuskripty. Z kamenné podlahy ve věži mě bolelo v kostech a lámalo v kloubech i v nejteplejším létě, v zimě jsem tam tak cvakal zuby, až mi praskala sklovina. Z prachu na starých knihách jsem kašlal, až mi lezly oči z důlků a můj mistr, starý Roeskilde, nikdy nevynechal příležitost, kdy mě mohl švihnout nahajkou po zádech, zřejmě v přesvědčení, že bez výprasku nelze dosáhnout žádoucího pokroku v učení. Ve svých nejlepších letech, kdy životní potěšení chutnají nejvíce, jsem si neužil ani vojny, ani děvčat, ani piva."
„Chudinko," ušklíbl se zaklínač. „Až mi vyhrkly slzy."
„Nač ta ironie? Pokouším se ti vysvětlit, proč čarodějové nemají rádi vesnické zaříkávače, zaklínače, léčitele, mastičkáře a vědmy. Říkej si tomu, jak chceš, třeba závist, ale právě tady je příčina antipatií. Zlobí nás, když magii, elitní umění, které jsme si zvykli považovat za privilegium nejlepších a svaté mystérium, vidíme v rukou amatérů a samouků. I kdyby to byla jen ta věštecká, ubohá a směšná magie. Proto tě moji bratři nemají rádi. A abych řekl pravdu, já tě taky zrovna nemiluju."
Geralt už měl dost diskusí, dost dohadování, dost nepříjemného pocitu nejistoty, klouzajícího mu po šíji a zádech. Pohlédl Istreddovi zpříma do očí a sevřel prsty na hraně stolu.
„Jde o Yennefer, že?"
Čaroděj zvedl hlavu. Stále ještě klepal prsty o lebku.
„Gratuluji ti k pronikavému úsudku," řekl. Zaklínačův pohled vydržel. „Mé uznání. Ano, jde o Yennefer."
Geralt mlčel. Kdysi dávno, před mnoha lety, před mnoha a mnoha lety, ještě jako mladý zaklínač, čekal na mantichoru. A cítil, že se mantichora blíží. Neviděl ji, ani neslyšel. Jen cítil. Nikdy na ten pocit nezapomněl. A teď měl navlas stejný pocit.
„Tvoje chápavost," pokračoval čaroděj, „nám ušetří hodně času, který bychom ztratili dalšími okolky. Takhle bude mezi námi jasno."
Geralt to nijak nekomentoval.
„Má důvěrná známost s Yennefer," hovořil Istredd dále, „začala dost dávno, zaklínači. Dlouhou dobu to byla známost nezávazná, byly to jen delší nebo kratší chvilky, kdy jsme byli spolu. Takový volný vztah je mezi lidmi naší profese docela běžný. Jenže mně to časem přestalo stačit. Rozhodl jsem se navrhnout jí, aby se mnou zůstala natrvalo."
„A co ti odpověděla?"
„Že to zváží. Dal jsem jí čas na rozmyšlenou. Věděl jsem, že to pro ni nebude snadné rozhodnutí."
„Proč mi to říkáš, Istredde? Proč to děláš, proč jsi tak chvályhodně a až překvapivě upřímný, což je u lidí tvého druhu vzácnost? Proč ta přímočarost?"
„To je jednoduché," povzdechl si čaroděj. „Protože vidím, že ty Yennefer v tom rozhodnutí bráníš. Proto tě žádám, abys zmizel z jejího života. Aby ses ztratil a přestal jí překážet. Zkrátka, abys šel k čertu. Nejlépe potichu a bez rozloučení, což je ostatně, jak se mi svěřila, tvým zvykem."
„Jistě," usmál se Geralt nuceně. „Tvoje přímočarost mě stále více udivuje. Mohl jsem čekat cokoliv, jen ne takovou prosbu. Nemyslíš, že by bylo lepší neprosit mne a radši mě zpoza rohu srazit kulovým bleskem? Nic by tomu nedokázalo zabránit, zbyla by po mně jen troška sazí, kterou by bylo nutno seškrábat ze zdi. Protože, jak jistě víš, prosbu odmítnout lze, kulový blesk nikoliv."
„O tom, že bys mne odmítl, vůbec neuvažuji."

„Proč? Byla snad ta prosba jen varováním předcházejícím kulový blesk anebo nějaké jiné vydařené kouzlo? Anebo je ta prosba podepřena cinkavými argumenty? Sumou, která dokáže zaslepit chamtivého zaklínače? Kolik mi chceš zaplatit, abych se ti klidil z cesty za štěstím?"
Čaroděj přestal ťukat na lebku, položil na ni dlaň a sevřel prsty. Geralt si všiml, že mu zbělaly klouby.
„Neměl jsem v úmyslu urážet tě takovou nabídkou," řekl. „K tomu jsem měl daleko. Ale pokud... Geralte, jsem čaroděj - a ne nejhorší. Nemohu se tu vychloubat všemohoucností, ale mnohá ztvých přání, pokud bys je vyslovil, bych splnit mohl, samozřejmě v rozumných mezích. Některá i takhle lehce..."
Nedbale mávl rukou, jako by odháněl komára a ve vzduchu nad stolem se zarojilo hejno báječně barevných motýlků.
„Já bych si, Istredde, přál," vycedil zaklínač skrze zuby, „aby ses přestal cpát mezi mne a Yennefer. Tvoje návrhy mě zajímají asi jako loňský sníh. Mohl ses jí vyznávat, když byla s tebou. Dříve. Protože dříve bylo dříve a teď je teď. Nejenže ti nepomohu, já ti dokonce budu překážet, jak jen budu moci. Jak vidíš, nejsem o nic méně upřímný než ty."
„Ty mi nemáš pravo odmlouvat, ty ne!"
„Za koho mě máš, Istredde?"
Čaroděj, nakláněje se přes stůl, mu pohlédl rovnou do očí.
„Za její přechodnou avantýru. Za chvilkové vzplanutí, poblouznění, dobrodružství, jakých měla Yenna stovky, protože si ráda pohrává s city a emocemi, je impulsivní a přímo nevypočitatelně rozmarná. Za tohle tě považuji, protože když jsem si s tebou vyměnil těch
pár slov, odmítl jsem možnost, že by tě používala jen čistě instrumentálně. A můžeš mi věřit, že i tohle se jí stávalo dost často."
„Ty jsi tu otázku nepochopil."
„Mýlíš se. Pochopil jsem ji dobře. Úmyslně ale hovořím jen o Yenniných emocích. Protože ty jsi zaklínač a jako takový žádné emoce mít nemůžeš. Nechceš mi vyhovět, protože se ti zdá, že ti na ní záleží, myslíš si, že... Geralte, jsi s ní pouze proto, že to chce ona a budeš s ní tak dlouho, dokud ona bude chtít. A to, co cítíš, je jen projekce jejích emocí, zájmu, který o tebe projevuje. Při všech démonech podsvětí, Geralte, nejsi přece dítě, víš, kdo jsi! Jsi mutant! Nevysvětluj si to špatně, neříkám to proto, abych tě urazil nebo že bych tebou pohrdal. Říkám jen, jak to opravdu je. Jsi mutant a jednou ze základních vlastností tvé mutace je naprostá neschopnost cítit. Tak jsi byl stvořen, abys mohl vykonávat svou práci. Rozumíš? Ty nemůžeš nic cítit. To, co považuješ za city, je jen buněčná paměť, somatická, pokud víš, co to slovo znamená."
„Představ si, že vím."
„Tím lépe. Tak mne tedy poslouchej. Žádám tě o něco, oč mohu žádat pouze zaklínače. Člověka bych o to žádat nemohl. K zaklínači jsem upřímný, k člověku bych nemohl. Geralte, chci dát Yenně pochopení a stálost, cit a štěstí. Můžeš, ruku na srdce, říci totéž? Ne, nemůžeš. Pro tebe jsou to jen pouhá slova. Vláčíš se za Yennou, raduješ se jako dítě z její chvilkové přízně. Spokojeně předeš jako zdivočelý kocour, po němž kdekdo háže kamením, protože se nečekaně našel někdo, kdo se tě nebojí pohladit. Rozumíš, co tím myslím? Ach ano, vím, že to chápeš, hlupák nejsi, to ne. Sám tedy vidíš, že mne nemůžeš odmítnout, když tě slušně požádám."
„Mám stejné právo odmítnout, jako ty prosit," procedil Geralt skrze zuby. „V tom jsou naše práva stejná. Vraťme se však k výchozímu bodu a co uvidíme? Yen, kterou vůbec nezajímá moje mutace ani její následky, je teď se mnou. Vyznal ses jí, na to máš právo. Máš dojem, že jí překážím v rozhodnutí? Že je nerozhodná? A že příčinou její nerozhodnosti jsem já? Tak to je zase moje právo. A pokud se nedokáže rozhodnout, má k tomu určitě svoje důvody. Nejspíš jí něco dávám, ačkoliv pro to v zaklínačském slovníku možná chybí správné slovo."
„Poslyš..."
„Ne! Teď poslouchej ty mne! Kdysi byla s tebou, říkáš? Kdo ví, třeba to nejsem já, ale ty, kdo je pro ni jen přechodná známost, rozmar, nezvládnutelná emoce, což je prý pro ni tak typické? Já, Istredde, nemohu vyloučit dokonce ani to, že tě používala čistě instrumentálně. To se, pane čaroději, jen na základě krátkého rozhovoru zcela vyloučit nedá. V tomto případě, jak se zdá, je nástroj, důležitější než výřečnost."
Istredd se ani nezachvěl, ani nestiskl zuby. Geralt musel jeho sebeovládání chtě nechtě obdivovat. Přesto ale dlouhá odmlka naznačila, že rána zasáhla cíl.
„Hraješ si se slovíčky," řekl čaroděj konečně. „Opájíš se jimi. Slovy chceš nahradit normální lidské city, které neznáš. Tvoje slova nevyjadřují žádné city, jsou to jen zvuky, podobné, jaké vydává tato lebka, když na ni poklepu. Protože ty jsi stejně prázdný jako ta lebka. Nemáš právo..."
„Přestaň!" přerušil jej Geralt ostře. Možná až příliš ostře. „Přestaň už s tím, že nemám právo. Mám toho už až po krk, rozumíš? Řekl jsem ti, že naše práva jsou stejná. Ne, u všech ďasů, já mám větší."
„Opravdu?" pobledl čaroděj a způsobil tak Geraltovi nevyslovitelné potěšení. „A to proč?"
Zaklínač se chvilku rozhodoval a pak se rozhodl soka dobít.
„Proto," vypálil, „že se včera v noci milovala se mnou, a ne s tebou."
Istredd si přitáhl lebku blíže a pohladil ji. Ruka se mu, ke Geraltově zklamání, ani nezachvěla.
„A to podle tebe znamená, že máš nějaká práva?"
„Jen jedno. Právo k vyvozování důsledků."
„Aha," promluvil čaroděj pomalu. „Dobrá. Jak chceš. Se mnou se milovala dnes dopoledne. Vyvoď si z toho důsledky, máš na to právo. Já jsem si je už vyvodil."
Mlčení bylo dlouhé. Geralt rozpačitě hledal slova. Nenašel žádná.
„Škoda řečí," řekl nakonec a vstal. Zlobil se na sebe, protože to zaznělo bezohledně a hloupě. „Jdu."
„Běž k čertu," rozloučil se Istredd stejně bezohledně a ani na něj nepohlédl.

V.
Když vešla, ležel oblečený na lůžku s rukama založenýma za hlavou. Tvářil se, že hledí do stropu. Díval se ale na ni. Yennefer za sebou pomalu zavřela dveře. Byla krásná.
Jak je krásná, pomyslel si. Všechno na ní je krásné. A strašné. Ty její barvy, ten kontrast černé a bílé. Krása a hrůza. Její přirozeně havraní vlasy. Výrazné lícní kosti s rýhou, kterou úsměv - uzná-li za vhodné se usmát - vytvoří kolem rtů, tak úžasně tenkých a světlých pod rtěnkou. Její obočí, tak krásně nepravidelné, když si smyje barvu, jíž si je ve dne zdůrazňuje. Její nos, tak božsky dlouhý. Její drobné ruce, tak krásně nervózní, neklidné a obratné. Postava, útlá a štíhlá, zvýrazněná pevně utáhnutým páskem. Štíhlé nohy, tvořící při chůzi na sukni tak nádherně oblé tvary. Krása. '
Beze slova usedla ke stolu a podepřela si rukama bradu.
„Tak dobře, začněme," řekla. „To dlouhé, dramatické mlčení je na mě příliš banální. Vyřiďme to. Vstávej z té postele a nekoukej uraženě do stropu. Je to všechno dost pitomé a nemá cenu to ještě více zhoršovat. Říkám ti, vstávej!"
Poslušně vstal, neprodlužoval to, posadil se na obrácenou židli naproti ní. Nevyhýbala se jeho zraku. Mohl to čekat.
„Jak jsem řekla: musíme to vyřídit. Co nejrychleji. Abys nebyl na rozpacích, odpovím ti na všechny otázky, nemusíš je ani vyslovit. Ano, je pravda, že když jsem s tebou jela do Aedd Gynvael, jela jsem za Istreddem a věděla jsem, že když s ním budu, půjdu s ním i do postele. Nemyslela jsem si, že se to prozradí, že se budete jeden před druhým vytahovat. Dobře vím, jak se teď cítíš a moc mě to mrzí. Necítím se ale nijak provinile."
Mlčel.
Yennefer potřásla hlavou a černé vlasy jí sklouzly po ramenou jako vodopád.
„Řekni něco, Geralte!"
„On..." odkašlal si. ‚On ti říká Yenna."
„Ano," nespustila z něj oči. „A já mu říkám Val. To je jeho jméno, Istredd je příjmení. Znám ho už léta, Geralte. Je mi velice blízký. Nedívej se tak na mě. Ty jsi mi taky blízký, v tom je celá potíž."
„Uvažuješ o tom, že bys přijala jeho návrh?"
„Abys věděl, tak ano. Říkala jsem ti, že se známe léta. Už... mnoho let. Máme společné zájmy, cíle, ambice. Rozumíme si beze slov. Může mi být oporou - a kdo ví, třeba přijde den, kdy oporu potřebovat budu. A navíc... On... On mě miluje. Věřím mu."
„Nebudu ti překážet, Yen."
Zvedla hlavu a její fialové oči se ohnivě zaleskly.
„Překážet? Copak nic nechápeš, osle? Kdybys mi překážel, kdybys mi stál v cestě, zbavila bych se tě dříve než bys stačil mrknout. Teleportovala bych tě na konec mysu Bremervoord anebo bych tě vzdušným vírem odeslala do země Hannu. Při troše námahy bych tě mohla zaklít do kusu křemene a postavit si tě na zahrádku k pivoňkám. Dokázala bych ti také tak vyprat mozek, že bys dokonale zapomněl, kdo jsem a jak se jmenuji. A to všechno pod podmínkou, že by se mi chtělo. Protože bych taky mohla jen jednoduše říci: ‚Bylo to hezké, sbohem.' Mohla bych též potichu zmizet, jak jsi to udělal kdysi ty, když ses vytratil z mého domu ve Vengerbergu."
„Nekřič, Yennefer, nabuď tak útočná. A nevytahuj už tu vengerberskou historku, slíbili jsme si, že o tom už nikdy nebudeme mluvit. Nezlobím se na tebe, Yen, nic ti přece nevyčítám. Vím, že tě nejde posuzovat podle běžných měřítek. A to, že je mi to líto... To, že mě zabíjí vědomí, že tě ztrácím... To je jen buněčná paměť. Atavistické zbytky citů mutanta zbaveného emocí..."
„Tyhle řeči nesnáším!" vybuchla. „Nesnáším to slovo! Víckrát už je přede mnou nesmíš vyslovit! Nikdy!"
„Copak to může něco změnit? Jsem přece mutant."
„Není žádné něco. Prostě přede mnou to slovo už nikdy neříkej."
Na paroží sedící černá poštolka mávla křídly a zaskřípala drápy. Geralt pohlédl na ptáka, na jeho žluté, nehybné oko.
Yennefer si opět podepřela bradu.
„Yen?"
„Copak, Geralte?"
„Slíbilas mi odpovědět na moje otázky. Na otázky, které ani nemusím vyslovit. Zbyla jedna, nejdůležitější. Ta, kterou jsem ti nikdy nepoložil. Kterou jsem se bál vyslovit. Odpověz mně na ni."
„To nedokážu, Geralte," odpověděla neoblomně.
„Nevěřím ti, Yen. Na to tě znám až příliš dobře."
„Nemůžeš mě znát, jsem čarodějka."
„Odpověz na mou otázku, Yen."
„Odpověď zní: nevím. Jenže to není žádná odpověď, viď?"
Zmlkli. Ruch na ulici již opadl, bylo ticho. Zapadající slunce protínalo oblohu šikmými pruhy světla a plálo ohnivou září ve škvírách okenic.
„Aedd Gynvael," zamručel zaklínač. „Střípek ledu... Cítil jsem to. Věděl jsem, že toto město je nepřátelské... Zlé."
„Aedd Gynvael," zopakovala pomalu. „Sáně elfské královny. Proč? Proč, Geralte?"
„Jedu za tebou, Yen, protože jsem své sáně připoutal ke tvým. A kolem mě zuří sněhová bouře. Je mráz. Zima."
„Teplo by v tobě rozpustilo střípek ledu, kterým jsem tě zasáhla," zašeptala. „A pak by kouzlo puklo a ty bys mě uviděl takovou, jaká opravdu jsem."
„Popožeň tedy svoje bílé koně, Yen, ať uhánějí k severu, tam, kam nikdy nepřijde jaro. Kéž by nikdy nepřišlo. Chtěl bych se co nejrychleji ocitnout ve tvém ledovém paláci."
„Ten palác, Geralte, neexistuje," zkřivily se její rty v hořkém úsměšku. „Je to pouhý symbol. A naše jízda na saních je pouze honička za nedosažitelnou touhou. Protože já, královna elfů, toužím po teple. To je mé tajemství. Proto mne také rok co rok moje sáně vezou sněžnou bouří nějakým městečkem a rok co rok někdo, očarovaný mým kouzlem, přivazuje

svoje sáně za moje. Rok co rok. Každý rok někdo jiný. Nikdy to nekončí. Protože teplo, po němž toužím, ničí kouzlo, ničí čáry i krásu. Můj vyvolený, zasažený ledovým střípkem, se najednou stane obyčejným smrtelníkem. A v jeho tajících očích už nejsem lepší než ostatní... smrtelnice..."
„A z neporušené běli se klube jaro," řekl. „Vynořuje se Aedd Gynvael, ošklivé městečko s krásným názvem. Aedd Gynvael se svým smetištěm, obrovskou hromadou odpadků, do níž musím vstoupit, protože mně za to zaplatí, protože jsem k tomu stvořen. Musím lézt do toho hnoje, které se ostatním hnusí, které je jim odporné. Byl jsem zbaven citu, abych nebyl schopen poznat, jak odporné je to svinstvo, abych neustoupil, abych před ním neutekl s hrůzou v očích. Ano, byl jsem zbaven citu, jenže ne dokonale. Ten, kdo to dělal, svou práci zbabral, Yen."
Zmlkli. Černá poštolka si protáhla křídla, až pera letek zašelestila.
„Geralte..."
„Ano, Yen?"
„A teď ty odpověz na mou otázku. Na tu otázku, kterou jsem ti nikdy nepoložila. Tu, které jsem se vždycky bála... Teď ji také nevyslovím, ale ty mi odpověz. Protože... protože strašně moc toužím slyšet tvou odpověď. To jedno, jediné slůvko, které jsi nikdy nevyslovil. Řekni je, Geralte. Prosím."
„Nedokážu to, Yen."
„Proč?"
„Nevíš?" pousmál se smutně. „Moje odpověď by byla jen slova. Slova, která nevyjadřují žádný cit, žádné emoce, protože jsem jich byl zbaven. Slova, která by byla jen prázdným zvukem, jaký vydává při úderu prázdná, mrtvá lebka."
Tiše na něj hleděla. Její široce otevřené oči hluboce, hořce zfialověly.
„Ne, Geralte," řekla. „To není pravda. Nebo možná je, ale ne celá. Nejsi bezcitný. Teď to vidím. Teď už vím, že..."
Zmlkla.
„Domluv to, Yen. Už ses rozhodla. Nelži. Znám tě. Vidím ti to na očích."
Nesklopila zrak. Věděl to.
„Yen," zašeptal.
„Podej mi ruku," řekla.
Uchopila jeho ruku mezi své dlaně. Okamžitě ucítil mravenčení a bušení krve v tepnách lokte. Yennefer šeptala svá zaklínadla klidným, pravidelným hlasem. Dobře ale viděl kapičky potu, jimiž námaha orosila její pobledlé čelo, viděl bolestí rozšířené panenky.
Pustila jeho ruku, natáhla paže, pohnula jimi, laskajíc nějaký neviditelný tvar, pomalu, odshora dolů. Vzduch mezi jejími prsty začal houstnout a tmavnout, proudit a vířit.
Fascinovaně ji pozoroval. Tvůrčí magie, považovaná za nejvyšší dosažitelný cíl všech čarodějů, jej vždy ohromovala. Mnohem více než iluze nebo transformační magie. Ano, Istredd měl pravdu, pomyslel si, v porovnání s takovou magií jsou má Znamení prostě směšná.
Mezi námahou se chvějícími ženskými dlaněmi se pomalu zhmotňoval pták - černý jako uhel. Čarodějčiny prsty něžně hladily rozčepýřená pírka, plochou hlavičku, zakřivený zobák. Další pohyb, hypnoticky plynulý a laskající a černá poštolka zakroutila hlavičkou a hlasitě zakřičela. Její dvojče, pořád ještě sedící na paroží, odpovědělo zaskřehotáním.
„Dvě poštolky," promluvil Geralt tiše. „Dvě černé poštolky stvořené kouzlem. Jak se domnívám, obě potřebuješ."
„Domníváš se správně," odpověděla s námahou. Potřebuji obě. Mýlila jsem se, když jsem si myslela, že bude stačit jedna. Jak moc jsem se spletla, Geralte... Do takového omylu mne zavedla pýcha Zimní královny, přesvědčené o své všemocnosti. Ale jsou věci... kterých nelze dosáhnout ani magií. A jsou dary, které nelze přijmout, není-li obdarovaný schopen oplatit je... něčím stejně cenným. V opačném případě dar proklouzne mezi prsty, roztaje jako střípek ledu v sevřené ruce. Zůstane jen žal, pocit ztráty a křivdy..."
„Yen..."
„Jsem čarodějka, Geralte. Moc nad hmotou, kterou mám, je dar. Splacený dar. Zaplatila jsem za něj... vším, co jsem měla. Nezbylo nic."
Mlčel. Čarodějnice si rozechvělou rukou otřela čelo.
„Mýlila jsem se," opakovala. „Svou chybu ale napravím. Emoce a city..."
Dotkla se hlavičky černé poštolky. Pták se načepýřil a němě otevřel svůj zakřivený zobák.
„Emoce, rozmary a lži, fascinace a hra. City a jejich nedostatek... Dary, které není možno přijmout... Lež a pravda. Co je pravda? Opak lži? Anebo potvrzení skutečnosti? Aleje-li skutečnost lží, čím je pak pravda? Kdo je plný citu, jenž jím lomcuje a kdo je jen studená lebka? Kdo? Co je to pravda, Geralte? Co je to pravda?"
„Nevím, Yen. Pověz mi to."
„Ne," řekla a sklopila zrak. Poprvé. Nikdy dříve neviděl, že by to udělala. Nikdy.
„Ne," zopakovala. „Nemohu, Geralte. Nemohu ti to říci. Poví ti to ten pták, zrozený z doteku tvé ruky. Ptáku, co je to pravda?"
„Pravda," řekla poštolka, je jen střípek ledu."

VI.

I když měl pocit, že bloudí uličkami bez přesného cíle, ocitl se znenadání u jižní hradby, u výkopů pod ruinou kamenné zdi, táhnoucí se mezi odkrytými čtverci starobylých základů.
Istredd tam byl. V košili s vyhrnutými rukávy a ve vysokých botách. Pokřikoval na pacholky, rozkopávající motykami pruhovanou stěnu výkopu, tvořenou různobarevnými vrstvami půdy, jílu a dřevěného uhlí. Vedle ležely na prknech zčernalé kosti, střepy hrnců a všelijaké jiné, nerozeznatelné předměty, obalené rzí.
Čaroděj si ho okamžitě všiml. Vydal kopáčům několik hlasitých příkazů, vyskočil z výkopu a vykročil k němu, otíraje si

ruce o kalhoty.
„Poslouchám. Co chceš?" otázal se bez okolků.
Zaklínač stál před ním a ani se nepohnul. Neodpověděl. Pacholci, předstírající práci, je pozorně sledovali a něco si šeptali.
„Nenávist z tebe až sálá," ušklíbl se Istredd. „Co chceš, ptám se. Rozhodl ses? Kde je Yenna? Doufám, že..."
„Moc nedoufej, Istredde."
„Ohó," zvolal čaroděj. „Co to rozeznávám ve tvém hlase? Slyším dobře?"
„Co slyšíš?"
Istredd se opřel pěstmi o boky a vyzývavě na zaklínače upřel zrak.
„Nic si nenalhávejme, Geralte," prohlásil. „Nenávidíš mě a já tebe taky. Urazils mě, když jsi o Yennefer říkal... Však víš, co. Já jsem ti odpověděl stejnou urážkou. Stojíš mi v cestě a já zase stojím v cestě tobě. Vyřiďme to jako muži. Nevidím jiné řešení. Proto jsi sem také přišel, že?"
„Ano," odpověděl Geralt a otřel si čelo. „Máš pravdu, Istredde. Proto jsem tady. Nepochybně."
„Správně. Takhle to nemůže pokračovat dále. Teprve dneska jsem se dověděl, že Yenna mezi námi poletuje jako hadrový míček. Jednou je se mnou, jindy zase s tebou. Utíká ode mne, aby našla tebe a naopak. Ostatní, s nimiž je mezitím, se n epočítají. Počítáme se jen my dva. Takhle to nemůže jít dál. Jsme dva, zůstat může jen jeden."
„Ano," opakoval Geralt, neodtrhuje ruku od čela. „Jistě... Máš pravdu."
„V naší namyšlenosti," pokračoval čaroděj, jsme si byli jisti, že si Yenna bez váhání zvolí toho lepšího. O tom, kdo je lepší, neměl ani jeden z nás žádné pochybnosti. Až došlo k tomu, že jsme se její přízni začali trumfovat jako nějací holobrádci a jako holobrádci jsme také poznali, co ta její přízeň obnáší. Domnívám se, žes o tom, podobně jako já, dlouho uvažoval a že víš, jak jsme se oba mýlili. Yenna, Geralte, nemá vůbec v úmyslu volit mezi námi dvěma, i když oba věříme, že by zvolit uměla. Nu což, budeme to muset vyřešit za ni. Já se totiž o Yennu nechci dělit s nikým a to, že jsi přišel, svědčí o tom, že uvažuješ stejně. Známe ji, Geralte, až příliš dobře. Dokud jsme dva, nemůže si jí být ani jeden z nás jist. Musí zůstat jen jeden. Pochopils to, pravda?"
„Pravda," řekl zaklínač, jen z námahou pohybující ztuhlými rty. „Pravda je jen střípek ledu..."
„Cože?"
„Nic."
„Co se s tebou děje? Jsi nemocný nebo opilý? Anebo naditý zaklínačskými bylinami?"
„Nic mi není. Něco... něco mi spadlo do oka. Ano, Istredde, musí zůstat jen jeden. Proto jsem tady. Nepochybně."
„Věděl jsem to," odpověděl čaroděj. „Věděl jsem, že přijdeš. Konečně, budu k tobě upřímný, předběhls mě v úmyslech."
„Kulový blesk?" pousmál se zaklínač nevýrazně. Istredd se zachmuřil.
„Možná," řekl. „Možná i kulový blesk. Ale určitě ne zpoza rohu. Čestně, tváří v tvář. Jsi zaklínač, to vyrovnává šance. Tak se rozhodni kdy a kde."
Geralt se zamyslel a rozhodl.
„Ten plácek..." ukázal rukou za sebe. „Procházel jsem tudy..."
„Vím. Je tam studna. Jmenuje se Zelený klíč."
„Takže u studny. Ano. U studny... Zítra, dvě hodiny po východu slunce."
„Dobrá. Budu tam včas."
Stáli tak chvíli proti sobě, nevěnovali si ale jediný pohled. Nakonec čaroděj zabručel něco pod nosem, kopl do hroudy hlíny, až ji rozbil podpatkem.
„Geralte?"
„Co je?"
„Necítíš se hloupě?"
„Připadám si jako největší pitomec," přiznal zaklínač neochotně.
„To se mi ulevilo," zahučel Istredd. „Protože já se cítím naprosto stejně. Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že se někdy budu kvůli ženské bít na život a na smrt se zaklínačem."
„Moc dobře vím, jak ti je, Istredde."
„No..." pousmál se čaroděj nuceně. „To, že k tomu došlo, že jsem se rozhodl pro něco tak protikladného mému charakteru, svědčí o tom, že... Že je to nutné."
„Já vím, Istredde."
„Samozřejmě taky víš, že ten z nás, kdo přežije, bude muset co nejrychleji prchnout a schovat se před Yennou až někde na konci světa?"
„Vím."
„A samozřejmě počítáš i s tím, že až poněkud zchladne a přestane zuřit, bude možné vrátit se k ní?"
„Samozřejmě..."
„Tak to bychom měli," pohnul se čaroděj, jako kdyby se chtěl otočit, ale po kratičkém zaváhání podal zaklínači ruku.
„Takže zítra, Geralte."
„Zítra," stiskl zaklínač nabízenou ruku. „Zítra, Istredde."

VII.
„Hej, zaklínači!"
Geralt zvedl hlavu nad stůl, na jehož desce rozmazával rozlité pivo do fantastických ornamentů.
„Nebylo lehké tě najít." Starosta Herbolth si přisedl a odsunul džbánky a poháry. „V hospodě mi řekli, žes odešel do

stáje, ve stáji jsem ale našel akorát koně a vaky. A ty jsi tady... Tohle je nejpodřadnější knajpa v celém městě. Chodí sem ta nejhorší spodina. Co tady pohledáváš?"
„Piju."
„To vidím. Chtěl jsem si s tebou jen promluvit. Jsi střízlivý?"
„Jako dítě."
„To jsem rád."
„Co po mně chceš, Herbolthe? Jak vidíš, nemám čas," zazubil se Geralt na holku, stavějící na stůl další džbánek.
„Roznesly se nějaké řeči," zamračil se starosta, „že jste se vy dva, ty a náš čaroděj, rozhodli navzájem pozabíjet."
„To je naše věc. Jeho a moje. Nepleťte se do toho."
„Kdepak, to vůbec není jenom vaše věc," nesouhlasil Herbolth. „Istredda potřebujeme. Na druhého čaroděje nemáme."
„Tak běž do svatyně a pomodli se za jeho vítězství."
„Přestaň," zavrčel starosta. „A moc se nevytahuj, vandráku. U všech bohů, kdybych nevěděl, že mi to čaroděj neodpustí, hodil bych tě do lochu až na samotné dno, vyvlekl koňmi za hradby anebo přikázal Cikádovi, aby tě zapíchl jako podsvinče. Žel, Istredd má příliš vyvinutý smysl pro čest a tohle by mi nedaroval. Dobře vím, že by mi to neprošlo."
„To je výborné," dopil zaklínač další džbánek a vyplivl pod stůl stéblo slámy, které mu spadlo do piva asi z hambalků. „To se nám to pěkně rozběhlo, že? Domluvils?"
„Ne," odvětil Herbolth a vytáhl zpod pláště naditý váček. „Tady máš sto marek, zaklínači, ber je a vypadni z Aedd Gynvael. Pokud možno hned, nejpozději do východu slunce. Řekl jsem, že si druhého čaroděje dovolit nemůžeme. Nepřipustím, aby ten současný riskoval život v souboji s někým, jako jsi ty. A to pro takovou pitomost, kvůli nějaké..."
Odmlčel se, nedokončil, ačkoliv se zaklínač ani nepohnul.
„Kliď se od mého stolu s tou svojí nestydatou tlamou, Herbolthe," promluvil Geralt pomalu. „A těch sto marek si strč do prdele. Běž pryč, protože se mi z tebe dělá špatně. Ještě chvilku a pobiju tě od čepice k botám."
Starosta schoval váček a položil ruce na stůl.
„Když ne, tak ne," zasupěl. „Chtěl jsem se dohodnout po dobrém, ale když ne, tak ne. Bijte se, porubejte, rozsekejte a roztrhejte na kusy kvůli té kurvě, která roztáhne nohy každému, kdo si řekne. Věřím, že s tebou, ty nájemný vrahu, Istredd zamete tak, že z tebe zůstanou jen boty. Ale jestli ne, tak tě dostanu já. A to dřív než jeho mrtvola bude stačit vychladnout. Polámu ti na mučidlech všechny hnáty. Nezůstane na tobě jediné místečko celé, ty..."
Ani nestačil stáhnout ruce ze stolní desky, zaklínačův pohyb byl příliš rychlý. Paži, která se mihla zpod stolu, vnímaly starostovy oči jen jako rozmazanou šmouhu a mezi jeho roztažené prsty se s lupnutím zabodla dýka.
„Možná," zašeptal zaklínač, svíraje prsty na jílci dýky a hledě do Herbolthovy tváře, z níž se úplně ztratila krev. „Možná, že mě Istredd zabije. Ale jestli ne... Pak odtud odejdu a ty, šmejde, se mě nepokoušej zastavit, nechceš-li, aby se uličky vašeho špinavého města nevykoupaly v krvi. Vypadni odtud!"
„Co se tu děje, pane starosto? Hej, ty..."
„Jen klid, Cikádo," řekl Herbolth. Pomalu stahoval ruku, pomalu, pomaličku klouzala po stole, jen dále od čepele dýky. „Nic se nestalo. Nic."
Cikáda opět zastrčil meč do pochvy. Geralt na něj ani nepohlédl. Nedíval se na starostu odcházejícího z krčmy, jehož chránil Cikáda před potácejícími se, opilými vozky. Hleděl na mužíka s krysí tváří a s pichlavýma černýma očima, sedícího o několik stolů dál.
Rozčílil jsem se, podivil se. Třesou se mi ruce. Opravdu, třesou se mi ruce. To je neskutečné, co se se mnou děje. Copak to znamená, že...
Ano, řekl si, dívaje na človíčka s krysí tváří. Nejspíše ano.
Musí to být, říkal si.
Je mi taková zima...
Vstal.
Pohlédl na človíčka. Usmál se. Pak sáhl pod kazajku, vytáhl z naditého váčku dvě zlaté mince a hodil je na stůl. Mince zazvonily, jedna se roztočila a cinkla o čepel dýky, stále ještě zabodnuté do hlazeného dřeva.

VIII.
Rána byla nečekaná. Kyj tiše zasvištěl tmou. Tak rychle, že nechybělo moc a zaklínač by se ani nestačil krýt instinktivně zvednutou paží, že by nestačil zmírnit ránu plavným pohybem těla. Odskočil, padl na koleno, udělal kotrmelec, postavil se, vycítil pohyb vzduchu před novým mávnutím kyje, piruetou se vyhnul ráně, zavířil mezi dvěma postavami, které ho ve tmě obstoupily a sáhl nad pravé rameno. Pro meč.
Ale meč nikde.
Nic mě těch instinktů nezbaví, pomyslel si a měkce odskočil. Rutina? Buněčná paměť? Jsem mutant, reaguji jako mutant, pomyslel si, když opět padl na koleno, vyhnul se ráně a sáhl do boty pro dýku. Neměl ji.
Ušklíbl se a dostal kyjem po hlavě. Zablesklo se mu v očích, bolest jím projela až do konečků prstů. Upadl, uvolnil se, úšklebek z jeho rtů ale nezmizel.
Někdo se na něj svalil a přitiskl ho k zemi. Někdo jiný mu od opasku utrhl váček. Koutkem oka zahlédl záblesk nože. Muž, který na něm klečel, mu roztrhl kazajku pod krkem, uchopil řetízek a vytáhl medailón. A okamžitě ho upustil.
„U Baal-Zebutha," zaslechl zasípání. „Je to zaklínač..."
Ten druhý udýchaně zaklel:
„Neměl meč... U všech bohů... Tfuj, tfuj, proti uřknutí, proti zlu... Padejme odtud, Radgoste! Nedotýkej se ho, tfuj, tfuj!"
Měsíc na okamžik prosvitl řidším mrakem. Geralt nad sebou spatřil vyhublou krysí tvář, malá, černá, lesklá očka. Slyšel

dusot nohou toho druhého, prchajícího, mizejícího v zákoutí, kde to smrdělo kočičinou a připáleným tukem. Mužík s krysí tváří pomalu sundal koleno z jeho prsou.
„Příště..." zaslechl Geralt zřetelně jeho šeptání. „Příště, až budeš chtít spáchat sebevraždu, vědmáku, tak do toho nezatahuj jiné. Prostě se pověs v maštali na opratích."

IX.
V noci muselo pršet.
Geralt vyšel před stáj, protíral si oči a vyčesával slámu z vlasů. Vycházející slunce se lesklo na mokrých střechách a zlatě zářilo v kalužích. Zaklínač si , odplivl. V ústech ještě cítil ošklivou pachuť a boule na hlavě se ozývala tupou bolestí.
Na plůtku před stájí seděl vychrtlý černý kocour a soustředěně si lízal tlapku.
„Čičí, kocourku," řekl zaklínač.
Kocour ztuhl, nepřátelsky na něj pohlédl, stáhl uši, obnažil zuby a zasyčel.
„Já vím," přikývl Geralt. „Já tě taky nemám rád. Jenom jsem žertoval."
Pomalými pohyby si přitáhl šněrovadla kazajky, narovnal na oděvu všechny záhyby a přesvědčil se, zdali mu nic nepřekáží ve volném pohybu. Hodil si meč na záda a upravil jílec nad pravým ramenem. Čelo si opásal koženou čelenkou a vlasy shrnul dozadu za uši. Natáhl si vysoké bojové rukavice, naježené hroty stříbrných cvočků.
Znovu pohlédl do slunce a stáhl zornice do svislých čárek. Krásný den, pomyslel si, krásný den k boji.
Vzdychl a odplivl si, potom zvolna vykročil dolů uličkou, podél zdí vonících ostrým pachem mokré omítky a vápenné malty.
„Hej, proměněnče!"
Ohlédl se. Na hromadě klád pod hradbou seděl ve společnosti tří zločinecky vyhlížejících chlapů Cikáda. Nyní vstal, protáhl se, vyšel doprostřed uličky, pečlivě se přitom vyhýbaje kalužím.
„Kampak?" otázal se, opíraje úzké ruce o zbraní zatížený pás.
„Po tom ti nic není."
„Aby bylo jasno, hovno mě zajímá starosta, čarodějník i celé to zasrané město," promluvil Cikáda pomalu a důrazně.
„Jde mně o tebe, vědmáku. Nedojdeš na konec téhle uličky, rozumíš?
Chci se přesvědčit, jak umíš bojovat. Nedá mi to spát. Stůj, říkám!"
„Uhni mi z cesty!"
„Stůj!" zařval Cikáda s rukou na meči. „Nechápeš, co po tobě chci? Budeme se bít! Já tě vyzývám! Ať se ukáže, kdo je lepší."
Geralt pokrčil rameny, ale ani nezpomalil.
„Vyzývám tě k souboji! Slyšíš, ty zbabělče?" vykřikl Cikáda a opět mu skočil do cesty. „Na co čekáš? Vytahuj železo! Copak, máš strach? Anebo se dokážeš postavit akorát těm, co šoustají tu tvoji čarodějnici jako Istredd?"
Geralt kráčel dále, nutil tak Cikádu, aby neobratně ustupoval dozadu. Cikádovi společníci vstali z hromady klád a vydali se za nimi. Drželi si ale odstup. Geralt jen slyšel, jak pod jejich nohama čvachtá bláto.
„Vyzývám tě!" opakoval střídavě rudnoucí a blednoucí Cikáda. „Dělej něco, zrůdo? Co ještě chceš? Mám ti naplivat do ksichtu?"
„Plivni si."
Cikáda se zastavil a opravdu se nadechl a sešpulil rty k plivnutí. Sledoval teď zaklínačovy oči, a ne ruce. A to byla chyba. Geralt ani nezpomalil, jen ho bleskově udeřil, bez nápřahu, jen ze zhoupnutí v kolenou, pěstí v okované rukavici. Udeřil ho rovnou do úst, přímo do ušklíbajících se rtů, které praskly jako přezrálé višně. Zaklínač se nahrbil a udeřil ještě jednou do stejného místa. Vložil do silného úderem všechen vztek. Cikáda s jednou nohou v blátě a druhou ve vzduchu, za sebou táhl krvavou sprškou, jak sebou plácl na znak do louže. Zaklínač za sebou zaslechl škřípnutí z pochvy tasené dýky, zastavil se tedy a otočil se s rukou na jílci meče.
„Nu," pronesl vztekem se chvějícím hlasem. „Kdo má zájem?"
Muž s dýkou mu pohlédl do očí. Na okamžik. Pak odvrátil zrak. Poslední z trojice se dal na ústup. Pomalu, pak rychleji. Když to muž s dýkou slyšel, začal také couvat, bezhlasně přitom hýbaje rty. Ten vzdálenější se otočil a dal na útěk, až mu pod nohama stříkalo bláto. Druzí dva ztuhli na místě, neopovažovali se ale přistoupit blíže.
Cikáda se obrátil v blátě, zvedl se na loktech, něco zablábolil, rozkašlal se a vyplivl něco bílého a něco červeného.
Geralt kolem něj prošel a jakoby mimochodem ho kopl do tváře, takže mu zlomil lícní kost a srazil ho zpátky do louže.
Šel dále a ani se neohlédl.
Istredd už čekal u studně opřený o dřevěnou, mechem porostlou konstrukci rumpálu. U pasu měl meč. Krásný, lehký terganský meč s polouzavřeným chráničem, opírající se okovaným koncem pochvy o lesklou jezdeckou čižmu. Na rameni mu seděl načepýřený černý pták.
Poštolka.
„Přišels, zaklínači," konstatoval čaroděj, nastavil poštolce rukavici a opatrně a něžně ptáka posadil na stříšku nad studní.
„Přišel jsem, Istredde."
Nevěřil jsem, že přijdeš. Čekal jsem, že odjedeš."
„Neodjel jsem."
Čaroděj se hlasitě a uvolněně rozesmál s hlavou zakloněnou dozadu.
„Chtěla nás... Chtěla nás zachránit," řekl. „Oba. Jenže z toho nic nebude, Geralte. Zkřížíme čepele. Musí zůstat jen jeden."

„Chceš se bít mečem?"
„Divíš se tomu? Proč? Mečem přece chceš bojovat i ty. Tak začneme. Do střehu!"
„Proč, Istredde? Proč mečem, a ne magií?"
Čaroděj zbledl a ústa se mu zachvěla rozčilením.
„Do střehu, říkám!" vykřikl. „Teď není čas na otázky, ten už je pryč! Teď nastal čas činů!"
„Chci to vědět," trval na svém Geralt. „Chci vědět, proč meč. Chci vědět, kdy a proč se u tebe ocitla ta černá poštolka. Mám právo to vědět. Mám nárok znát pravdu!"
„Vážně?" odvětil čaroděj hořce. „Možná, že máš. Ano, určitě máš. Máme stejná práva. Poštolka? Přiletěla za úsvitu, celá zmoklá. Přinesla dopis. Kratičké psaní, znám je nazpaměť: ‚Sbohem, Vale. Jsou dary, které nelze přijmout a já nemám nic, čím bych ti mohla oplatit. A to je pravda, Vale. Pravda je střípek ledu.' Tak, Geralte, jsi spokojen? Využils svého práva?"
Zaklínač pomalu přikývl.
„Dobrá," řekl Istredd. „A teď zase já využiji svoje. Protože já jsem ten dopis odmítl vzít na vědomí. Já bez ní nemohu... To raději... Do střehu, k čertu!"
Přikrčil se a rychle, zručně tasil. Byl zkušený. Poštolka zakřičela.
Zaklínač stál nehnutě, s rukama stále spuštěnýma podél těla.
„Na co čekáš?" vyštěkl čaroděj.
Geralt pomalu zvedl hlavu, na okamžik na něm spočinul pohledem a pak se otočil na patě.
„Ne, Istredde," pronesl tiše. „Sbohem."
„U všech čertů, co to má znamenat?"
Zaklínač se zastavil.
„Poslyš, Istredde," prohodil přes rameno, „nezatahuj do toho druhé. Pokud opravdu musíš, pověs se v maštali na opratích."
„Geralte!" vykřikl čaroděj, až se mu hlas zlomil a udeřil do ucha falešnou, zlou notou. „Já se jí nevzdám! Neuteče mi! Pojedu za ní do Vengerbergu, pojedu za ní na konec světa, najdu ji! Nikdy seji nevzdám! Pamatuj si to!"
„Sbohem, Istredde."
Odcházel pryč a ani jednou se už neotočil. Šel, nevšímal si lidí, kteří mu spěšně vyklízeli cestu, nevšímal si bleskově zabouchávaných dveří a okenic. Nevšímal si nikoho a ničeho.
Přemýšlel o dopise, který na něj čeká v hostinci. Přidal do kroku. Věděl, že na pelesti postele na něho čeká zmoklá poštolka, držící v zakřiveném zobáku dopis. Chtěl si to psaní přečíst co nejrychleji.
Ačkoliv dobře věděl, co v něm stojí.

VĚČNÝ OHEŇ

I.

„Ty prasáku! Pouťový brnkale! Lháři!"
Geralta přemohla zvědavost, tak zamířil s klisnou za roh ulice. Ještě než dospěl ke zdroji toho křiku, doplnilo jej hluboké, lepkavě skleněné zacinkání. Sklenka zavařeniny, pomyslel si zaklínač. Takový zvuk vydává sklenice například višňové zavařeniny, když se po někom hodí z velké výšky anebo velkou silou. Pamatoval si to dobře; když nějakou dobu bydlel s Yennefer, stávalo se, že po něm někdy v hádce házela sklenicemi se zavařeninou. Občas je dostávala jako pozornost od svých zákazníků, protože sama neměla o zavařování ani ponětí a kouzla v tomto případě zcela selhávala.
Za rohem uličky, před domem s úzkým průčelím a růžovou fasádou, se shromáždila početná skupinka čumilů.
Světlovlasá mladá žena v noční košilce, která stála na maličkém, květy ozdobeném balkóně pod střešním okapem, právě zvedla kyprou, baculatou paži v krajkovém rukávku a mrštila dolů otlučený květináč.
Štíhlý chlapík ve švestkově modrém kloboučku s bílým volavčím pírkem odskočil jako opařený. Květináč křápl na zem těsně před ním a jeho střepy se rozletěly na všechny strany.
„Vespulko, prosím tě!" vykřikl muž v kloboučku s pírkem. „Nevěř klevetám! Byl jsem ti věrný, ať mě hrom bací, jestli to není pravda!"
„Ty lumpe! Čertovo kvítko! Pobudo!" zavřeštěla kyprá blondýnka a zmizela v domě, určitě pro další munici.
„Hej, Marigolde!" zavolal na muže zaklínač a popohnal vzpouzející se a frkající klisnu na bojiště. „Jak se máš? Co se to tu děje?"
„To víš, ženská," zazubil se trubadúr. „Vítej, Geralte. Jaký vítr tě sem přivál? K čertu, pozor!"
Vzduchem zasvištěl cínový pohárek a s řinčením se odrazil od dlažby. Marigold jej zvedl, prohlédl si ho a hodil jej do stoky.
„Seber si ty svoje hadry!" křičela baculka, až seji natřásaly krajky na dmoucích se ňadrech. „A zmiz mi z očí! Aby tady tvoje noha už nikdy nestanula, ty skřípale!"
„To není moje," řekl udiveně Marigold, zvedaje ze země mužské kalhoty s různobarevnými nohavicemi, „v životě jsem takové kalhoty neměl."
„Vypadni! Nechci tě vidět! Ty... ty... Víš jaký jsi v posteli? K ničemu! K ničemu, slyšíš? Slyšíte lidi?"
Další květináč zasvištěl vzduchem, nebohá rostlina v něm zatřepetala listy. Marigold se mu stěží vyhnul. Za květináčem se otáčel v letu měděný kotlík o obsahu nejméně půldruhého galonu. Hlouček čumilů, držící se mimo dostřel, fičel smíchy. Ti největší vtipálci tleskali a potměšile povzbuzovali blondýnku k dalšímu představení.
„Doufám, že doma nemá kuši?" zneklidněl zaklínač.
„To nelze vyloučit," odpověděl básník, pokukuje po balkónu. „Ona má doma spoustu haraburdí. Viděls přece ty kalhoty."

„V tom případě odtud raději zmizíme, ne? Vrátíš se, až trochu vychladne."
„K čertu s ní," zašklebil se Marigold. „Nevrátím se do domu, kde mě pomlouvají a házejí po mně nádobí. Nestálý tento vztah pokládám tímto za ukončený. Počkejme jen, až vyhodí mou... U všech bohů, ne! Vespulo! Moje loutna!"
Vrhl se pod balkón, roztáhl ruce, zakopl a upadl, ale v poslední chvíli, těsně nad dlažbou svůj drahocenný nástroj chytil. Loutna táhle, melodicky zazvučela.
„Uff," oddechl si trubadúr, když se zvedal se země. „Mám ji. Je v pořádku. Můžeme jít, Geralte. Mám u ní, pravda, ještě plášť" podšitý kuninou, ale co se dá dělat, budu ho muset oželet. Plášť, jak ji znám, nevyhodí."
„Ty prolhaný syčáku!" zahrozila mu blondýnka vztekle a znechuceně si odplivla z balkónu. „Ty hadrníku! Ty ochraptělý kapoune!"
„Proč je na tebe taková? Co jsi zase provedl, Marigolde?"
„Jako obvykle," pokrčil trubadúr rameny. „Vyžaduje monogamii jako každá, ale sama po člověku hází cizími kalhotami. Slyšels, co o mně vykřikovala? U bohů, já znám i takové, které lépe odmítají než ona dává, nevykřikuji to ale na ulici. Jdeme odtud."
„Kam navrhuješ?"
„A kam myslíš? Do svatyně Věčného Ohně? Pojď, podíváme se k ‚Hrotu kopí`. Musím si uklidnit nervy."
Zaklínač bez námitek pobídl Klepnu za Marigoldem, rázně kráčejícím do malé uličky. Trubadúr za pochodu zakroutil kolíčky na loutně, na zkoušku přejel po strunách a brnkl vysoký, rozechvělý akord.

Zase zavonělo listí podzimní
chladná slova zrodil chladný čas
Musí to být, nic se již nezmění
jen démanty na konečcích tvých řas...

Přestal zpívat a vesele zamával dvěma dívkám přecházejícím okolo s košíky plnými zeleniny. Děvčata se zachichotala.
„Co tě přivedlo do Novigradu, Geralte?"
„Nákupy. Postroj pro Klepnu, trocha výstroje. A něco na sebe," popotáhl si zaklínač novotou vonící koženou blůzu.
„Jak se ti líbí moje nová kazajka, Marigolde?"
„Nejdeš s módou," zašklebil se básník, setřepávaje slepičí pírko z rukávu svého ošoupaného modrého kabátku s nabíranými rukávy a ozdobně vykrajovaným límcem. „Ach, to jsem rád, že jsme se potkali. Tady v Novigradu, hlavním městě světa, centru a kolébce kultury. Tady může pokrokový člověk dýchat svobodně a naplno!"
„Pojďme radši dýchat o uličku dále," navrhl Geralt, když si všiml otrhance, který se v dřepu a s vyvalenýma očima vyprazdňoval v boční uličce.
„Začíná mě dráždit ta tvoje věčná ironie," zaškaredil se Marigold. „Novigrad, opakuji, je hlavním městem světa. Třicet tisíc obyvatel, Geralte, nepočítaje v to pocestné a návštěvníky. Umíš si to představit? Zděné domy, hlavní ulice dlážděné, mořský přístav, sklady, čtyři vodní mlýny, jatka, pily, velká manufaktura na výrobu bot, cechy všech možných řemesel. Mincovna, osm bank a devatenáct zastaváren. Hrad a strážnice, až se tají dech. A tolik zábavy: pranýř, šibenice s hlubokým propadlištěm, divadlo, zvěřinec, tržnice, třicet pět hospod a dvanáct bordelů. A svatyně, nepamatuji si už kolik. Hrozně moc. No a ty ženské, Geralte, vymydlené, vonící a elegantní, samý atlas a samet a hedvábí, všelijaké korzety a stužky... Ach, Geralte! Verše se samy tlačí na rty:

Sníh napaď tam, kde teď musíš žít,
kde vídáš zamrzlých jezer lesk
Nic se již nezmění, musí to být
ten v hloubi tvých očí stesk...

„Nová balada?"
„Mhm. Nazvu ji ‚Zima`. Ale není ještě hotová, nemůžu ji dokončit, po tom výstupu s Vespulou jsem nějak roztěkaný a nenapadají mne žádné rýmy. Ha, Geralte, zapomněl jsem se zeptat, co ty a Yennefer?"
„Nic."
„Chápu."
„Nic nechápeš. Kde je ta hospoda, hrome, je to ještě daleko?"
„Hned za rohem. Už tam budeme. Vidíš ten štít?"
„Vidím."
„Okouzlen se před tebou klaním," zaculil se Marigold na děvečku zametající schody. „Už ti někdo vyznal, panno, že jsi překrásná?"
Dívka zrudla a silně stiskla násadu koštěte. Geralt si na okamžik pomyslel, že dívka trubadúra koštětem přetáhne. Zmýlil se. Služtička se mile usmála a zatřepetala řasami. Marigold, jako obvykle, si toho ani nevšiml.
„Zdravím vás vespolek! Dobrý den!" zahalekal, vcházeje do krčmy a ostře přejel prstem po strunách loutny. „Mistr Marigold, nejslavnější básník v tomto kraji, navštívil tvůj špinavý lokál, krčmáři! Dostal totiž chuť napít se piva! Dokážeš ocenit poctu, jakou jsem ti projevil, vydřiduchu?"
„Oceňuji," odpověděl zamračeně krčmář, nahýbaje se přes pult. „Rád tě vidím, pane zpěváku. Vidím, že vaše slovo opravdu platí. Slibovals, že se stavíš hned po ránu a zaplatíš včerejší útratu. A já, považ, jsem si myslel, že jako obyčejně lžeš. Vskutku se za to stydím."
„Zbytečně se namáháš, dobrý muži," řekl bezstarostně trubadúr. „Neboť jsem opět bez peněz. Promluvíme si o tom

později."
„Ne," opáčil mrazivě hospodský, „promluvíme si o tom hned. S úvěrem je konec, velkomožný pane šumaři. Dvakrát po sobě mě nikdo neoblbne."
Marigold pověsil loutnu na hák trčící ze zdi, posadil se ke stolu, smekl klobouk a zadumaně pohladil dlouhé volavčí pírko.
„Máš nějaké peníze, Geralte?" zeptal se s nadějí v hlase.
„Ne. Všechno, co jsem měl, jsem dal za kazajku."
„To je špatné, moc špatné." povzdechl si Marigold. „K čertu, nikde ani živáčka, nikdo, kdo by nás mohl pozvat. Hospodáři, jak to, že je u tebe dneska tak prázdno?"
„Je moc brzy pro obvyklé hosty. Akorát zedníci, kteří opravují svatyni, se tady stihli zastavit, ale hned se vrátili zpátky na stavbu a vzali sebou i políra."
„Takže tu opravdu nikoho nemáš?"
„Nikoho kromě ctihodného kupce Biberveldta, jenž právě snídá v jídelně za výčepem."
„Dainty je tady?" zaradoval se Marigold. „To jsi měl říct hned. Pospěšme do jídelny, Geralte. Znáš Daintyho Biberveldta, půlčíka?"
„Ne."
„To nevadí, seznámím vás. Hohó!" zvolal trubadúr a zamířil do zadní místnosti. „Cítím od západu vůni cibulačky, tolik lahodící mému čichu. Kuku, to jsme my! Překvápko!"
U hlavního stolu v jídelně, pod sloupem ozdobeným girlandami česneku a svazečky bylinek, seděl baculatý kudrnatý půlčík v pistáciově zelené vestě. V pravé ruce držel dřevěnou lžíci a levou si přidržoval hliněnou misku. Když uviděl Marigolda a Geralta, ztuhl, otevřel ústa a jeho velké ořechové oči se rozšířily úlekem.
„Nazdárek, Dainty." pozdravil Marigold, rozverně mávaje kloboučkem. Půlčík se ani nepohnul, ani nezavřel ústa. Ruka, jak si Geralt všiml, se mu chvěla, a ze lžíce visící dlouhý pásek vařené cibule se houpal jako kyvadlo sem tam.
„Vvvi... vvvítej, Marigolde" vykoktal a hlasitě polkl slinu.
„Máš škytavku? Vystraším tě, chceš? Dávej si pozor, na předměstí viděli tvou ženu! Za chvíli tu bude tvoje milá Gardénie osobně. Hahaha!"
„Ty jsi ale vůl, Marigolde," řekl s výčitkou v hlase půlčík.
Marigold se znovu zvonivě rozesmál a zároveň vyloudil ze strun dva složité akordy.
„To proto, brachu, že se dnes tváříš obzvláště hloupě a poulíš na nás bulvy, jako bychom měli rohy a ohony. Snad ses nepolekal zaklínače, co? Napadlo tě, že zaklínači zahájili hon na půlčíky? Anebo..."
„Nech toho," nevydržel Geralt a přistoupil ke stolu. „Promiň, příteli. Marigold dnes prožil těžkou osobní tragédii, ještě se z toho nevzpamatoval. Vtipkováním se snaží zahnat smutek, stísněnost a hanbu."
„Nic mi neříkejte," vysrkl půlčík konečně obsah lžičky, „zkusím to uhodnout sám. Vespula tě nakonec přece jenom vyhodila na dlažbu? Že, Marigolde?"
„Nepouštím se do hovoru o intimních věcec s lakomci, kteří se sami cpou a nalévají, zato přátele nechávají stát," odsekl trubadúr a nečekaje na pozvání se posadil. Půlčík nabral plnou lžíci polévky a olízlo visící z ní nitky sýra.
„Co se dá dělat?" řekl ponuře. „Prosím tedy. Posaďte se a častujte se. Jee libo cibulačku?"
„I když nejídám o tak časné hodině," ohrnul nos Marigold, „udělám tentokrát výjimku a něco málo pojím. Ale ne na prázdný žaludek. Hej, hospodáři, pivo na stůl A pospěš si!"
Dívka s úžasně tlustým copem dlouhým až pod zadeček, přinesla holby piva a misky polévky. Geralt si prohlédl její kulatou, ruměnnou tvářičku a musel uznat, že by měla celkem pěkná ústa, kdyby je nezapomínala zavírat.
„Lesní panno!" vykřikl Marigold, chytaje dívku za ruku a líbaje ji současně na vnitřní stranu dlaní. „Ó, spanilá sylfido! Vílo! Božská bytosti s očima jako blankytná jezera! Jsi krásná jako jitro a tvé slibně pootevřené rty tolik vzrušují..."
„Podej mu rychle to pivo," pobídl služtičku Dainty, „nebo se stane neštěstí."
„Nestane, nestane," ujišťoval ho trubadúr. „Že ne, Geralte? Těžko bys našel někoho klidnějšího než jsme my dva. Já, pane kupče, jsem básník a pěvec - a umění povznáší obyčeje. A zde přítomný zaklínač je nebezpečný pouze netvorům. Představuji ti proslulého Geralta z Rivie, jenž je postrachem strig, vlkodlaků a dalšího potvorstva. Doufám, žes už o něm slyšel, Dainty?"
„Slyšel," blýskl půlčík zvědavě očima po zaklínači. „Co... co tě přivádí do Novigradu, pane Geralte? Že by se zde objevily nějaké hrozné nestvůry? Někdo si tě... Ehm, ehm... najal?"
„Ne," usmál se zaklínač, „přijel jsem se do města pobavit."
„Aha," řekl Dainty, houpaje chlupatýma nohama, visícími půl lokte nad podlahou, „to je dobře..."
„Co je dobře?" polkl Marigold lžíci polévky a zapil ji pivem. „Chtěl by ses k nám snad přidat, Biberveldte? V naší zábavě, rozumí se samo sebou? To je skvělé. Protože se tady máme v úmyslu opít. A potom si plánujeme vrazit do ‚Passiflory`, to je jeden zdejší velice drahý a fajnový nevěstinec, kde si můžeš koupit půlelfku, a kdo ví, možná i čistokrevnou elfku. Potřebujeme ale sponzora."
„Koho?"
„Někoho, kdo bude platit."
„To jsem si mohl myslet," zahučel Dainty. „Je mi líto. Za prvé: mám smluvené obchodní jednání. Za druhé: nemám na to, abych mohl platit podobné radovánky. A za třetí: do ‚Passiflory` určitě pouštějí jenom lidi."
„A my jsme co, sovy puštíci? Aha, chápu. Nepouštějí tam půlčíky, to je fakt. Máš pravdu, Dainty. Tady je Novigrad, hlavní město světa."
„Jo..." přikývl půlčík s podivným výrazen v obličeji, nespouštěje oči ze zaklínače. „Tak já pomalu půjdu. Mám schůzku..."

Dveře do sálu se prudce otevřely, a v nich stanul... Dainty Biberveldt. „U všech bohů!" vyjekl Marigold.
Ve dveřích stál půlčík, jenž se v ničem nelišil od půlčíka sedícího za stolem, pokud nebrali v úvahu, že ten za stolem je čistý, a ten ve dveřích špinavý a otrhaný.
„Konečně tě mám, ty čubčí synu!" rozkčikl se špinavý půlčík a vrhl se k jejich stolu. „Ty zloději!"
Jeho dokonalé dvojče vyskočilo, až převrhlo židli a shodilo na zem talíř. Geralt zareagoval instinktivně - vsedě na lavici popadl bleskově odepnutou pochvu s mečem a švihl Biberveldta těžkým pásem přes krk. Půlčík se svalil na podlahu, překulil se, prosmekl se Marigoldovi mezi nohama a po čtyřech pelášil k východu; ruce a nohy se mu náhle prodloužily jako pavoukovi. Když to spatřil špinavý Dainty Biberveldt, vykřikl, zaklel a odskočil jako opařený, až narazil zády do dřevěného ostění. Geralt tasil, odhodil nepotřebnou pochvu, odkopl židli, jež mu ležela v cestě a vrhl se za uprchlíkem.
Čistý Dainty Biberveldt, až na barvu vesty již ničím nepodobný Daintymu Biberveldtovi, přeskočil práh na dlouhých nohou jako lučního koník a vletěl do šenku. Tam se srazil s dívkou s pootevřenými ústy. Když spatřila jeho dlouhé tlapy a rozmazanou karikaturu obličeje, otevřela ústa doširoka a pronikavě zaječela.
Geralt využil toho, že srážka se služkou utíkající stvoření zpomalila, uprostřed místnosti je dostihl a přesným kopancem do kolena je složil na podlahu.
„Ani se nehni, neřáde," sykl skrze zuby a přiložil na krk té zvláštnosti čepel meče. „Ani se nehni."
„Co se to tu děje?" zařval hostinský, přibíhající s násadou od lopaty v ruce. „Co je to zač? Stráž! Dečko, utíkej pro městskou stráž!"
„Neee!" zavylo stvoření a dále se měnilo, až se téměř rozpláclo na podlaze. „Slitování! Neee!"
„Žádnou stráž!" přidal se špinavý půlčík, který za nimi vyběhl z jídelny. „Zadrž to děvče, Marigolde!"
Trubadúr chytil pištící Dečku, avšak i ve spěchu si vybíral, za které části těla ji má popadnout. Dečka naposledy zapištěla a svezla se v mdlobách k Marigoldovým nohám.
„Klid, hospodáři," lapal po dechu tlouštík Biberveldt, jde o soukromou záležitost, kvůli které nebudeme obtěžovat stráž. Zaplatím všechny škody."
„Žádné škody mi nevznikly," řekl suše hospodský, když se porozhlédl kolem.
„Ale vzniknou," zaskřípal zuby půlčík, „protože za chvíli mu naložím, co se do něj vejde. Budu ho bít dlouho, důkladně a s gustem, až to tady všechno rozbije."
Na podlaze rozplesklá a dlouhotlapá rozteklá karikatura Daintyho Biberveldta žalostně zanaříkala.
„Tak to ne," řekl mrazivě krčmář, zakoulel očima a pohrozil násadou lopaty. „Napráskej mu na ulici nebo na dvoře, pane půlčíku, ale tady ne. A já zatím zavolám stráž. Musím, jde mi o krk. Vždyť je to... potvora jakási!"
„Pane šenkýři," promluvil klidně Geralt, nepřestávaje tisknout ostří na krk dostihnutého uprchlíka. „Zachovej klid. Nikdo tady nic nerozbije a nic se nebude ničit. Situace je zcela pod kontrolou. Jsem zaklínač a netvora, jak sám vidíš, mám v hrsti. Poněvadž to opravdu vypadá na osobní záležitost, vynasnažíme se ji vyjasnit v klidu vedle v jídelně. Pusť tu dívku, Marigolde, a pojď sem. V brašně mám stříbrný řetěz, vytáhni ho a důkladně spoutej tomuhle podvodníkovi tlapy - v loktech za zády. A ty se ani nehni."
Stvoření tiše zaskučelo.
„Hotovo, Geralte," ohlásil Marigold. „Svázal jsem ho. Pojďme do jídelny. A ty, hospodáři, nestůj tu tak, objednal jsem přece pivo. A když objednám pivo, tak ho máš nosit tak dlouho, dokud nezavolám, že chci vodu."
Geralt popostrčil spoutaného tvora do jídelny a hrubě ho posadil pod sloup. Dainty Biberveldt si rovněž sedl a znechuceně si úlovek prohlížel.
„Vypadá to hrozně," řekl. „Jako hrouda kynutého těsta. Podívej se na jeho nos, Marigolde, za chvíli mu odpadne. Ohavnost. A uši má jako moje tchýně před pohřbem. Brrr!"
„Okamžik," zarazil ho Marigold. „Ty jsi Biberveldt? No jasně, o tom není pochyb. Ale to, co sedí pod sloupem, bylo ještě před chvíli tebou, jestli se nepletu. Geralte, obracíme se na tebe. Jsi zaklínač. Co se to tu, k čertu, děje? Co je to zač?"
„Mimik."
„Sám jsi mimik," promluvilo hrdelně stvoření a zakývalo dlouhým nosem. „Nejsem žádný mimik, nýbrž doppler. Jmenuji se Tellico Lunngrevink Letorte, zkráceně Penstock. Přátelé mi říkají Dudu."
„Já ti dám Dudu, prašivče jeden!" zařval Dainty a zvedl hůl. „Kde jsou moji koně, loupežníku?"
„Ale pánové," napomenul je hospodský, vcházeje do jídelny s plnými korbely, „slíbili jste, že to proběhne v klidu."
„Ááá, pivo," zaradoval se půlčík. „Mám to ale žízeň, k ďasu. A hlad!"
„Taky bych se rád napil," přihlásil se klokotavě Tellico Lunngrevink Letorte. Jeho přání zůstalo zcela nepovšimnuto.
„Co je to zač?" zeptal se krčmář, dívaje se na stvoření, které při pohledu na pěnivý mok vyplázlo z beztvarých, těstovitých úst dlouhý jazyk. „Co to je, pánové?"
„Mimik," zopakoval zaklínač, nevšímaje si pitvoření ulovené obludy. „Má ostatně tolik jmen jako podob: měňák, dvojník, vexling, bedak, anebo doppler, jak se sám nazval."
„Vexling!" zvolal hostinský. „Tady v Novigradu? V mém podniku? Musíme neprodleně zavolat městskou stráž! A kněze! Vždyť mi jde o krk..."
„Jen pomalu," zavrčel Dainty Biberveldt, spěšně dojídaje Marigoldovu polévku z náhodou zachráněné misky. „Stihneme zavolat, koho budeme potřebovat. Ale až později. Tenhleten prevít mě okradl a já ho nemám v úmyslu předat úřadům dříve než získám zpět svůj majetek. Znám vás moc dobře, Novigradští, i vaše soudy. Dostal bych zpátky možná desetinu, více sotva."
„Slitování!" zalkal srdceryvně doppler. „Nevydávejte mě jim! Víte, co dělají s takovými, jako jsem já?"
„To si piš, že víme," přikývl hostinský. „Z chyceného dopplera kněží vymítají zlé duchy. Potom se dotyčný sváže, že se nemůže hnout, olepí se tlustou vrstvou cihlářské hlíny smíchané s pilinami a tak dlouho se opéká v ohni, dokud hlína

neztvrdne na cihlu. Tak se to každopádně dělalo dříve, kdy se ty potvory vyskytovaly častěji."
„Barbarský zvyk, nepochybně lidský," zašklebil se Dainty, odsouvaje prázdnou misku. „Ale možná, že je to docela spravedlivý trest za lupičství a zlodějnu. Tak mluv, ničemo, kde jsou mí koně? A fofrem, nebo ti protáhnu ten tvůj chobot mezi nohama a vrazím ti ho do prdele! Ptám se naposledy, cos provedl s mými koňmi!"
„Pro... Prodal jsem je," vykoktal Tellico Lunngrevink Letorte a plandavé uši se mu stočily do kuliček, připomínajících miniaturní květáky.
„Prodal? Slyšeli jste?" rozběsnil se Dainty. „On prodal moje koně!"
„No jasně," promluvil Marigold. „Měl na to tři dny času. Už tři dny tě potkávám ve městě... Tedy jeho. U všech hromů, Dainty, znamená to, že..."
„To se ví, že znamená!" zařval kupec a zadupal chlupatýma nohama. „Přepadl mě den cesty od města! Přijel sem a vydával se za mne, považte? A prodal moje koně! Já ho zabiju! Zaškrtím ho vlastníma rukama!"
„Pověz nám, jak se to stalo, pane Biberveldte."
„Geralt z Rivie, nemýlím-li se? Zaklínač?" Geralt potvrdil přikývnutím.
„To se mi hodí," řekl půlčík. „Jak už víš, jsem Dainty Biberveldt z Rdestové Loučky, sedlák, farmář, a obchodník. Můžeš mi říkat Dainty, pane zaklínači."
„Tak povídej, Dainty."
„Stalo se to takhle: já a mí vozkové jsme vedli koně na prodej, na trh do Ďáblova Brodu. Den cesty od města nás zastihl večer. Zalehli jsme, když jsme si spravili náladu lahví pálenky. Uprostřed noci mě probudil plný měchýř, slezl jsem tedy z vozu, abych si ulevil a tak mě napadlo, že bych se mohl podívat, co dělají moji koníčci. Jdu na louku, mlha jako mléko, když tu najednou vidím někoho přicházet. Ptám se, co je zač. On nic. Přijdu blíže a co vidím? Sám sebe. Jako v zrcadle. Říkám si, že jsem večer neměl vypít tolik toho svinského utrejchu. A tenhleten - poněvadž to byl on - prásk mě po hlavě! Uviděl jsem hvězdičky a natáhl se jak dlouhý tak široký.
Ráno jsem se probral v nějakém hustém křoví, na hlavě bouli jako pěst, nikde ani živáčka, po našem táboře jakoby se slehla země. Celý den jsem se nemohl vzpamatovat a další dva dny trmácel cestou necestou, živil se kořínky a syrovými houbami. A zatím ten... zasraný Dudulico, nebo jak se jmenuje, přijel do Novigradu, vydával se tu za mě a prodal moje koně. Ale já ho hned... A svým koňákům taky zmaluju prdele, slepejšům jedněm. Aby svého chlebodárce nepoznali, a nechali se tak napálit! Hlupáci, troupové, ochlastové..."
„Nebuď na ně tak přísný, Dainty," zastal se ubohých pacholků Geralt. „Neměli žádnou šanci. Mimik umí měnit podobu tak věrně, že se nedá rozeznat od originálu, to značí oběti, kterou si vyhlédne. Copak jsi nikdy neslyšel o mimicích?"
„Slyšel, to víš, že slyšel. Ale vždycky jsem si myslel, že to jsou pohádky."
„Žádné pohádky. Dopplerovi stačí prohlédnout si zblízka svou oběť, aby bleskově a bezchybně přizpůsobil svoje tělo jejímu vnějšímu vzhledu. Podotýkám, že se nejedná o žádnou iluzi, ale o dokonalou celkovou proměnu. Do nejmenších podrobností. Jak to mimikové dělají, není známo. Čarodějové si myslí, že příčina je ve složení krve, podobně jako u lykantropie, ale já si myslím, že jde o něco jiného. Vždyť je to tisíckrát silnější: vlkodlak může mít pouze dvě, maximálně tři podoby, zatímco doppler, se může vtělit v cokoli se mu zlíbí, pochopitelně alespoň přibližně stejného tělesného objemu."
„Tělesného objemu?"
„Inu, v mastodonta se nezmění. Ani v myš."
„Chápu. A co ten řetěz, kterým jsi ho svázal?"
„Je stříbrný. Lykantropa stříbro zabíjí, mimikovi, jak sám vidíš, pouze znemožňuje proměnu. Proto tady teď sedí ve své skutečné podobě."
Doppler zavřel roztékající se papulu a vrhl na zaklínače zamračený pohled kalných očí, které již ztratily ořechovou barvu očí půlčíka a zežloutly.
„Dobře mu tak, drzému zloduchovi," zavrčel Dainty. „Považte, ubytoval se právě tady, u ‚Hrotu kopí`. Sám tady bydlím, když přijedu do města. Nejspíš mu přeskočilo v palici a myslel jsi, že je já!"
Marigold zavrtěl hlavou.
„Dainty," ujistil půlčíka, „on byl ty. Potkával jsem se tu s ním celé tři dny. Vypadal jako ty, mluvil jako ty, myslel jako ty. A když přišlo na zaplacení rundy, byl skoupý jako ty. Možná ještě více."
„To poslední mě neznepokojuje," řekl kupec, „poněvadž bych tak mohl dostat zpět aspoň část svých peněz. Štítím se hojen dotknout. Prosím, vezmi mu šrajtofli, Marigolde, a zjisti, co je uvnitř. Mělo by tam být dost peněz, pokud ten bandita opravdu prodal moje koníčky."
„Kolik jsi jich měl, Dainty?"
„Dvanáct."
„Při běžných cenách," shledal trubadúr, nahlížeje do peněženky, „to co tady je, stačí s bídou na jednoho koně, a to ještě starou herku. Ovšem při cenách novigradských by sis za tuhle hotovost mohl koupit leda tak dvě až tři kozy."
Kupec neřekl nic, ale vypadalo to, že se každou chvíli rozpláče. Tellico Lunngrevink Letorte svěsil nízko nos a ještě níže spodní ret, poté se tlumeně rozvzlykal.
„Zkrátka řečeno," povzdechl si odevzdaně půlčík, „okradlo a zruinovalo mě stvoření, které jsem do dneška pokládal za pohádkovou postavu. Tomu se říká pech."
„V podstatě k tomu nemám co dodat," řekl zaklínač, vrhaje pohled na dopplera krčícího se na židli. „I já jsem si myslel, že mimikové byli už dávno vyhubeni. Dříve, jak jsem slyšel, jich žila spousta v blízkých lesích a na vysočině. Ale jejich schopnosti mimikry znepokojovaly a lekaly první osadníky do té míry, že je začali hromadně lovit. Se značným úspěchem. A tak rychle vyhubili bezmála všechny dopplery."
„Naštěstí," ozval se hospodský. „Tfuj, tfuj, zaklínám se Věčným Ohněm, to radši draka anebo čerta, kteří jsou pořád

draky a čerty, aspoň vím, co od nich můžu čekat. Ale vlkodlactví a všelijaké ty proměny a přeměny, to je nečisté mámení, záludný úskok a klam člověku ke škodě a zhoubě těmi zloduchy prováděný! Povídám, zavolejme stráž, ať tu ohavnost šoupne do ohně!"
„Geralte?" zajímalo Marigolda. „Rád bych slyšel, co si o tom myslí odborník. Opravdu jsou ti mimikové lidem tak nebezpeční?"
„Jejich schopnost napodobování," uvažoval nahlas zaklínač, je vlastnost, která slouží spíše k obraně než k útoku. Dosud jsem neslyšel..."
„Zadrž!" přerušil jej nasupeně Dainty a uhodil pěstí do stolu, „Praštit někoho přes hlavu a obrat ho, to podle tebe není útok? Přestaňte hloupě tlachat, jeho vina je jasná: napadl mě a oloupil, nejen o usilovnou prací nabytý majetek, nýbrž i o mou vlastní podobu. Žádám zadostiučinění a nepřestanu..."
„Stráž, stráž je třeba zavolat," přesvědčoval je šenkýř, „a taky kněze! A upálit tu ohavnou zrůdu, prokletého nečlověka!"
„Přestaň, hospodáři," zvedl hlavu půlčík, „neotravuj už s tou stráží. Musím ti připomenout, že ten nečlověk tobě osobně nic neprovedl, jen mně. A mimochodem, i já jsem nečlověk."
„Co se to mi snažíš namluvit, pane Biberveldte," zasmál se nejistě hospodský. „Kdo jsi ty a kdo je on. Tys bezmála člověk, tady to je hotová stvůra. Divím se, pane zaklínači, že zde můžeš tak klidně sedět. Copak, s prominutím, není náplní tvé práce zabíjet monstra, jako je tohle?"
„Monstra ano," uznal chladně Geralt, „ale ne představitele rozumných ras."
„Jářku, zaklínači," řekl hospodský, „teď jsi plácl pěknou hloupost."
„To tedy ano," přisadil si Marigold. „Co je to za nesmysl s tou rozumnou rasou, Geralte. Vždyť se na něj podívej."
Tellico Lunngrevink Letorte v této chvíli skutečně nevypadal jako příslušník myslící rasy. Připomínal spíše kuklu slepenou z bláta a mouky, která na zaklínače v prosebném pohledu poulila kalné žluté oči. Též zvuky, jenž vyluzoval až na stolní desku visícím nosem, nepříslušely obzvláště rozumné bytosti.
„Konec toho žvanění!" rozkřikl se Dainty Biberveldt. „Není o čem diskutovat! Jediné, co se počítá, jsou moji koně a moje škoda! Cos provedl s mým majetkem? Rychle mluv nebo tě zmlátím a zkopu a sedřu z kůže!"
Dečka pootevřela dveře jídelny a strčila do nich svou plavou hlavičku.
„Máme hosty, pane otče," špitla. „Zedníky ze stavby a jiné. Obsloužila jsem je, ale vy tolik nekřičte, poněvadž se začínají zajímat, co se tady děje."
„Na Věčný Oheň!" polekal se hospodský, dívaje se na rozteklého dopplera. „Jestli sem někdo nahlédne a uvidí ho... Ouvej, bude zle. Pokud nemáme volat stráž, tak... Co, pane zaklínači? Když je to opravdu vexling, tak mu řekni, ať se kvůli utajení změní v něco přijatelnějšího. Alespoň dočasně."
„Má pravdu," přikývl Dainty. „Ať se v něco změní, Geralte."
„V koho?" zabublal náhle doppler. „Mohu se změnit v každého, koho si důkladně prohlédnu. Čí podobu mám tedy na sebe vzít?"
„Moji ne," pospíšil si šenkýř.
„Ani moji," vyprskl Marigold. „Ostatně, co by to bylo za kamufláž. Všichni mě tu znají, pohled na dva Marigoldy u jednoho stolu by vyvolal větší poprask než tenhle šereda ve vlastní podobě."
„Se mnou by to bylo stejné," pousmál se Geralt. „Zbýváš ty, Dainty. Bude tak nejlepší. Neuraz se, ale sám nejlépe víš, že většině lidí připadají všichni půlčíci stejní."
Kupec se rozmýšlel jen chvilku.
„No dobře," souhlasil, „sundej mu ten řetěz zaklínači. Tak sebou mrskni a změň se ve mě, rozumná raso."
Poté, co mu sundali řetěz, roztáhl doppler těstovité tlapy, pomačkal si nos a vytřeštil na půlčíka oči. Volně visící kůže v obličeji se smrštila a získala barvu. Nos se zkrátil a s tlumeným mlasknutím se vtáhl dovnitř, na lysé lebce vyrašily kudrnaté vlasy. Dainty nestačil zírat, hospodský otevřel ústa v němém úžasu a Marigold naprázdno polkl.
Poslední, co se změnilo, byla barva očí.
Dainty Biberveldt Druhý si odkašlal, sáhl přes stůl, popadl korbel Daintyho Biberveldta Prvního a žíznivě ho přitiskl ke rtům.
„To není možné, to není možné," huhlal si pod nosem Marigold. „Jen se podívejte, napodobil ho k nerozeznání. Do nejmenších podrobností. I s těmi píchanci od komárů a skvrnami na kalhotách... Ha, na kalhotách! Geralte, tohle nedokáží ani čarodějové. Sáhni si, to je opravdová vlna, žádná iluze. Neuvěřitelné! Jak to dělá?"
„To nikdo neví," pokrčil rameny zaklínač, „ani on ne. Říkal jsem už, že má schopnost změnit se v cokoli, ale je to schopnost vrozená, pudová..."
„Ale kalhoty... Z čeho udělal kalhoty? A vestu?"
„To se přizpůsobila jeho vlastní kůže. Myslím, že by se těch kalhot nerad vzdával. Navíc by ihned ztratily vlastnosti vlny."
„Škoda," projevil Dainty podnikavého ducha. „Zrovna mě napadlo, že mu poručím, ať promění kousek vlastní hmoty v kousek zlata."
Půlčíkova věrná kopie se pohodlně usadila na lavici a široce se usmála, zjevně potěšena skutečností, že se stala středem pozornosti. Falešný půlčík seděl ve stejné poloze jako Dainty a stejně pohupoval chlupatýma nohama.
„Víš toho o dopplerech hodně, Geralte," řekl, přihnul si z korbele, zamlaskal a říhl. „Opravdu hodně."
„Bohové, hlas a návyky má taky Biberveldtovy," konstatoval Marigold. „Nemáte někdo červenou mašli? Musíme ho nějak označit, jinak ho od toho pravého nerozeznáme."
„Co to blábolíš, Marigolde," ohradil se Dainty Biberveldt První, „přece by sis toho podvodníka se mnou nespletl? Na první..."

„...pohled jsou vidět rozdíly," dokončil Dainty Biberveldt Druhý a opět si ulehčeně říhl. „Musel bys být slepý a navíc úplně pitomý, abys nás nerozpoznal."
„Co jsem říkal?" vydechl udiveně Marigold. „Myslí a mluví jako Biberveldt. K nerozeznání..."
„Přeháníš," zkřivil ústa půlčík, „zatraceně přeháníš."
„Ne," zastal se trubadúra Geralt, „nepřehání. Věř tomu anebo ne, ale on je v této chvíli tebou, Dainty. Není známo jak, ale doppler věrně kopíruje též psychiku oběti.
„Psy... co?"
„No, rozumové schopnosti, způsob myšlení, povahu, city! Duši. Což by potvrzovalo to, čemu nevěří většina čarodějů, zato všichni kněží: že duše je rovněž hmota."
„To je rouhání..." zasípal hospodský.
„A blbost," dodal tvrdě Dainty Biberveldt. „Nevykládej nám tady pohádky, zaklínači. Rozumové schopnosti, to je dobré. Napodobit něčí frňák a kalhoty je jedno, ale stejné myšlení, to není sranda. Hned ti to zdůvodním. Kdyby ten všivý doppler přebral i můj kupecký rozum, neprodal by koně v Novigradu, kde nejdou na odbyt, ale jel by s nimi na koňský trh do Ďáblova Brodu, kde jsou ceny aukční - kdo dá víc. Tam by netratil..."
„Ale tratil," zparodoval doppler půlčíkovu uraženou grimasu a stejně jako on popuzeně zaprskal. „Za prvé: ceny v Ďáblově Brodu šly dolů, protože koňští handlíři se smluvili, jak mají licitovat. Kromě toho je třeba platit provizi vyvolávačům."
„Neuč mě, jak se má obchodovat, tupoune," obořil se na svého dvojníka Biberveldt. „Já bych v Ďáblově Brodu dostal devadesát, možná i sto za kus. Kolik jsi dostal od novigradských šejdířů?"
„Sto třicet," přiznal doppler. „Lžeš, lumpe!"
„Nelžu. Přihnal jsem koně rovnou do přístavu, pane Dainty, a tam jsem našel zámořského obchodníka s kožešinami. Kožešináři nepoužívají do karavan tažné voly, protože jsou moc pomalí. Kožešiny jsou lehké, ale drahé, ale rychlá přeprava umožní rychlou návratnost investic. V Novigradu nejdou koně na odbyt, proto je jich tu tak málo na prodej. Já jsem měl jediné dostupné, tak jsem si mohl diktovat cenu. Jednoduché, že..."
„Nepoučuj mě, povídám!" rozkřikl se brunátý Dainty. „Dobrá, vydělals. Ale kde máš peníze?"
„Investoval jsem je," odvětil hrdě Tellico a gestem charakteristickým pro Biberveldta si prsty prohrábl hustou čupřinu. „Peníze, pane Dainty, musí obíhat, a obchod musí běžet."
„Dej si pozor, abych ti nezakroutil krkem! Přiznej se, cos provedl s penězi za koně?"
„Už jsem to říkal. Nakoupil jsem jiné zboží."
„Jaké? Cos nakoupil, zloději?"
„Ko... košenilu," zajíkl se doppler, ale vzápětí vychrlil. „Pět set korců košenily, dvaašedesát centů mimózové kůry, pětapadesát hrnců růžového oleje, třiadvacet soudků rybího tuku, šest set hliněných misek a osmdesát liber včelího vosku. Mezi námi, rybí tuk jsem koupil za babku, poněvadž byl úplně žluklý. Málem bych zapomněl, ještě jsem koupil sto loktů bavlněného provazu."
Nastalo dlouhé, velmi dlouhé ticho.
„Žluklý rybí tuk," promluvil konečně Dainty, hláskuje nesmírně pomalu jednotlivá slova, „bavlněný špagát, růžový olejíček. Já snad sním. Ano, to je zlý sen. V Novigradu je možno koupit všechno, jakékoliv cenné a užitečné věci, zatím tahleta skopová hlava utratí moje peníze za nějaký šmejd. A to v mé podobě. Jsem vyřízený, moje peníze jsou pryč, moje obchodní pověst je pryč. Ne, už toho mátn dost. Půjč mi svůj meč, Geralte, ať toho zmetka na místě rozsekám."
Vtom skříply dveře do jídelny.
„Kupec Biberveldt?" zakokrhal příchozí v aksamitovém čepci tvaru obráceného nočníku a purpurové tóze, visící na jeho vychrtlé postavě jako na strašákovi. „Je zde přítomen kupec Biberveldt?"
„Ano!" vyhrkli současně oba půlčíci.
V následujícím okamžiku vychrstl jeden z Biberveldtů obsah holby zaklínači do tváře, obratně podkopl židli pod Marigoldem, prosmekl se pod stolem a jak uháněl ke dveřím, povalil ještě cestou hubeňoura ve směšném čepci.
„Pomóc!" zakvílel postižený a převrátil se na záda zpátky do šenku. „Vražda! Hoří!"
Geralt, si otřel pěnu z obličeje a skočil za prchajícím dopplerem, jenže Biberveldt, který jej chtěl rovněž pronásledovat, upadl a svalil se mu pod nohy. Marigold se zvedal z podlahy a hlasitě klel.
„Loupež!" ječel na zemi ležící, ve své tóze zamotaný hubeňour. „Přepadeníí! Vraždaaa!"
Geralt se převalil přes půlčíka a vletěl po hlavě do výčepu, aby ještě zahlédl, jak doppler poráží právě vcházející hosty a vybíhá na ulici. Vrhl se za ním, avšak zastavila ho pružná, ale pevná stěna lidských těl, která mu zahradila cestu. Jednoho muže ušpiněného hlínou a páchnoucího pivem se mu podařilo odstrčit, ale ostatní ho znehybnili v železném stisku svalnatých rukou. Vztekle sebou škubl, avšak ten nerozvážný pohyb následoval suchý třesk praskajících nití a trhané kůže. Ucítil, jak mu jeho zánovní blůza povolila pod pravou paží. Zaklel a přestal se bránit.
„Máme ho!" hlaholili zedníci. „Máme banditu! Co s ním, mistře?"
„Hoďte ho do vápna!" zahuhlal jejich předák, když zvedl hlavu ze stolní desky a vytřeštil na ně krhavé oči.
„Stráž!" volal hubeňour přilézající po čtyřech ode dveří jídelny. „Napadení veřejného činitele! Stráž! Za to budeš viset, násilníku!"
„Máme ho!" křičeli zedníci. „Máme ho, pane!"
„To není on!" křičel napadený veřejný činitel. „Chyťte lotra! Za ním!"
„Koho?"
„Půlčíka Biberveldta! Za ním, dožeňte ho! Do vězení s ním!"
„Co to má znamenat?" ozval se Dainty Biberveldt, jenž vstoupil dveřmi z jídelny do výčepu. „Co to povídáš, pane Schwanne? Žádný úředník nebude bezdůvodně osočovat počestného obchodníka? Nejsem žádný zločinec."

Úředník Schwann se zarazil a udiveně civěl na půlčíka. Ze salónku vyšel Marigold v kloboučku na stranu a prohlížel si svou loutnu. Zedníci si něco zašeptali a pustili chyceného Geralta. Zaklínač potlačil hněv, omezil se pouze na otrávené odplivnutí.
„Kupče Biberveldte!" zakokrhal Schwann, mžouraje krátkozrakýma očima. „Co to mělo znamenat? Útok na městského úředníka tě může přijít draho... Kdo to byl? Ten půlčík, co se vypařil?"
„Bratranec!" vyhrkl rychle Dainty. „Můj vzdálený bratranec..."
„Ano, ano," podpořil ho rychle Marigold, cítící se ve svém živlu. „Drahý bratranec Biberveldt. Známý jako Chocholáč-Biberveldt. Černá ovce rodiny. Když byl ještě malé děcko, spadl do studny. Vyschlé. Naneštěstí mu ale spadl přímo na hlavu těžký okov. Obyčejně je klidný, jen pohled na purpurovou barvu ho rozzuří. Ale neměj obavy, uklidní ho pro změnu pohled na rusé chloupky v ženském klíně. Proto upaloval rovnou do ‚Passiflory`. Řeknu ti, pane Schwanne..."
„Dost, Marigolde," zasyčel zaklínač. „Zavři tu svou klapačku, hrome."
Schwann si uhladil a oprášil tógu a s důležitým výrazem se vzpřímil.
„Tak," začal. „Dávej lepší pozor na svou rodinu, kupče Biberveldte, jistě dobře víš, že bys mohl být volán k zodpovědnosti. Kdybych to kupříkladu ohlásil... Ale mám málo času. Já jsem tady totiž služebně, Biberveldte. Jménem městského úřadu tě vyzývám k zaplacení daně."
„Čeho?"
„Daně," zopakoval úředník a zkřivil ústa v nadutém úšklebku, který zřejmě odkoukal od někoho mnohem vlivnějšího.
„Copak? Chceš ze sebe dělat blázna jako ten tvůj bratranec? Když se dělají kšefty, musí se platit daně. Jinak se jde do báně."
„Já?!" zařval Dainty. „Já a kšefty? Vždyť nemám žádný zisk, do prdele! Já..."
„Pozor, Biberveldte," zašeptal zaklínač, zatímco Marigold nenápadně kopl půlčíka do chlupatého kotníku. Půlčík si odkašlal.
„Ale to se rozumí," vypravil ze sebe namáhavě a vyloudil na baculaté tváři křivý úsměv. Máš pravdu, pane Schwanne. Když se dělají obchody, musí se i platit daně. Dobré obchody, velké daně. A naopak, domnívám se."
„Mně nepřísluší, abych hodnotil tvoje obchody, pane kupče," zatvářil se kysele úředník, posadil se ke stolu a odněkud ze záhybů své tógy vytáhl abakus, pero a svazek pergamenů, které rozložil na desce stolu, když ji prve otřel širokým rukávem. „Mým úkolem je počítat a vybírat daně. Aaano... Dejme se do toho... Takže to bude... Ehm... Dva, jedna zbývá... Takže tisíc pět set padesát tři koruny a dvacet šest kopperů."
Z hrdla Daintyho Biberveldta se ozvalo suché zachrčení. Zedníci ohromeně zamručeli. Krčmář upustil misku. Marigold vzdychl.
„Tak se tady mějte, přátelé," řekl odevzdaně půlčík. „Kdyby mě někdo hledal, sedím v base."

II.

„Do zítřejšího poledne," vztekal se Dainty. „To je ale psí syn, ten Schwann, aby ho mor sklátil, vyděrače jednoho, také mně mohl dát více času. Půldruha tisíce korun, kde do zítřka schrastím tolik peněz? Jsem na mizině, docela zruinovaný, shniju v kriminále! Neseďme tak, k sakru, hledejme toho darebáka' dopplera. Musíme ho chytit!"
Seděli všichni tři na mramorovém okraji kašny uprostřed malého plácku mezi okázalými, ale jak už to bývá, dosti nevkusnými kupeckými domky. Vodotrysk nestříkal, fontána byla asi ucpaná. Voda v nádrži pod ní byla zelená a kalná. Mezi odpadky plavající zlatí karasi těžce pohybovali žábrami a otevřenými tlamičkami lapali vzduch z hladiny. Marigold s půlčíkem pojídali placky, které trubadúr zcizil ze stánku, kolem něhož před chvíli prošli.
„Na tvém místě," uvažoval právě básník, „bych se vykašlal na pátrání a poohlédl bych se po někom, kdo by mně půjčil peníze. K čemu ti hude, když dopplera chytíš? Myslíš si, že ho Schwann přijme jako náhradu namísto peněz?"
„Ty jsi ale trouba, Marigolde. Když dopplera dopadnu, seberu mu svoje peníze."
„Jaké peníze? To, co měl u sebe, stačilo stěží na pokrytí škody v hospodě a úplatek pro Schwanna, aby ti posečkal. Více u sebe neměl."
„Marigolde," ušklíbl se půlčík, „poezii možná rozumíš, ale v obchodních záležitostech, promiň, jsi úplný břídil. Slyšels, jak vysokou daň mi Schwann vypočetl? A z čeho se platí daně? No? Z čeho?"
„Ze všeho..." zakabonil se trubadúr, „já dokonce musím platit i daň z hraní. Výběrčí nedají na moje vysvětlování, že hraji a zpívám z vnitřní potřeby."
„Jak jsem říkal: jsi trouba. Při obchodování se platí daně ze zisku. Ze zisku, Marigolde! Už to chápeš? Ten mizera doppler se vydával za mne, poctivého kupce, a pustil se do nějakých obchodů, nepochybně špinavých. Ale vydělal na nich, měl zisk! A na mně zbude zaplatit daně a vyrovnat dluhy toho šibeničníka, jestli nějaké nadělal. Jestli nezaplatím, čeká mě šatlava, potom mě veřejně ocejchují žhavým železem a pošlou do dolů! Kat aby ho spral!"
„Vida," řekl vesele Marigold, „nemáš tedy na vybranou, Dainty. Musíš se nenápadně vytratit z města. Víš co? Mám nápad. Celého tě zabalíme do ovčího rouna. Projdeš branou s voláním: ‚Jsem ovečka, béé, béé.` Nikdo tě nepozná."
„Marigolde," utrousil ledově půlčík. „Sklapni, nebo tě nakopnu. Geralte?"
„Copak, Dainty?"
„Pomůžeš mi chytit dopplera?"
„Poslyš," řekl zaklínač marně se snažící zašít roztržený rukáv kazajky. „Jsme v Novigradu. Třicet tisíc obyvatel: lidí, trpaslíků, půlelfů, půlčíků a gnómů. A přibližně stejný počet cizinců a návštěvníků. Jak chceš najít dopplera v takovém davu?"
Dainty dojedl placku, olízl si prsty.
„A co magie, Geralte? Co ty vaše zaklínačské čáry, o kterých se tolik povídá?"

„Dopplera lze magicky vypátrat jedině ve vlastní podobě, a v té on se po ulicích neprochází. A i kdyby, byla by nám magie k ničemu, protože všude kolem je spousta slabých čarodějných signálů. Každý druhý dům tady má magický zámek u dveří a tři čtvrtiny místních obyvatel nosí nejrůznější amulety: proti zlodějům, blechám, jedům v jídle, nelze ani spočítat, jaké ještě."
Marigold přejel prsty po strunách loutny.
„Vrátí se jaro vlahým deštěm vonící!" zapěl. „Ne, to není ono. Vrátí se jaro sluncem... Ne, k čertu. Nejde mi to. Ani trochu..."
„Nechej toho skřehotání," brblal půlčík, „jdeš mi s ním na nervy."
Marigold hodil zlatým karasům zbytek placky a odplivl si do bazénu.
„Koukejte," ukázal. „Zlaté rybky. Povídá se, že ti takové rybičky mohou splnit přání."
„Tyhle jsou ale červené," upozornil ho Dainty.
„No a co, to je maličkost. Jsme tři a ony mohou splnit tři přání. Po jednom pro každého. Co na to říkáš, Dainty? Nepřál by sis, aby zlatá rybka za tebe zaplatila daně?"
„No zdali. A ještě, aby něco spadlo z oblohy dopplerovi rovnou na palici. A aby..."
„Zadrž, zadrž. My máme také svá přání. Já si například přeji, aby mi zlatá rybka napověděla, jak mám dokončit tu novou baladu. Co ty, Geralte?"
„Dej pokoj, Marigolde."
„Nekaz zábavu, zaklínači. Prozraď, jaké máš přání?"
Zaklínač se zvedl.
„Přeji si," zabručel, „aby to, že se nás právě teď pokoušejí obklíčit, bylo jenom nedorozumění."
Z uličky naproti kašny vyšli čtyři černě odění hromotluci v kulatých kožených čapkách a pomalým krokem zamířili k nim. Dainty tiše zaklel a ohlédl se.
Z uličky za jejich zády vyšli další čtyři. Nešli blíže, jen se rozestavili a zablokovali uličku. V rukou drželi zvláštně vypadající kroužky připomínající kotouče svinutých lan. Zaklínač se rozhlédl kolem, pokrčil rameny a upravil si na zádech pověšený meč. Marigold zasténal.
Za zády černých drábů se vynořil středně vysoký štíhlý muž v bílém rouchu a šedém plášti; na prsou se mu houpal zlatý řetěz blýskající se v rytmu jeho kroků.
„Chappelle," zasténal znovu Marigold. „To je Chappelle."
Doposud nehybně stojící černí pacholci nyní zvolna vykročili ke kašně. Zaklínač sáhl po meči.
„Ne, Geralte," naklonil se k němu Marigold. „U všech bohů, nevytahuj tu zbraň. To jsou chrámové stráže. Jestli se jim postavíme na odpor, nedostaneme se z Novigradu živí. Nedotýkej se meče."
Člověk v bílém rouchu se k nim křepkým krokem blížil. Jeho černí průvodci postupovali za ním, za pochodu obklíčili kašnu a zaujali bezchybně strategicky zvolená postavení. Geralt se mírně trochu nahrbil a ostražitě je pozoroval. Podivné kroužky, které drželi v rukou, nebyly, jak si původně myslel, obyčejné biče. Byly to lamie.
Člověk v bílém šatu a šedém plášti došel až k nim.
„Geralte," šeptal úpěnlivě básník. „Pro všechno svaté, zachovej klid..."
„Nedovolím, aby se mě dotkli," zavrčel zaklínač. „Nedovolím, aby se mě dotkli, ať jsou kdo jsou. Dávej pozor, Marigolde... Až to začne, vezměte nohy na ramena a utíkejte, jak nejrychleji umíte. Já je zdržím... Nějakou dobu."
Marigold neodpověděl. Hodil si loutnu přes rameno, a hluboce se uklonil muži, který se zastavil před nimi. Zblízka viděli, že jeho roucho nebylo čistě bílé, nýbrž bohatě vyšívané zlatými a stříbrnými nitěmi, jež na něm vytvářely drobný mozaikovitý vzor.
„Ctihodný Chappelle..."
Člověk zvaný Chappelle se zastavil a přelétl po nich pohledem. Geralt mu pohlédl do očí; byly ocelově šedé a studené jako led. Čelo měl bledé, chorobně zpocené, na lících nepravidelné skvrny rumělce.
„Pan Dainty Biberveldt, kupec," promluvil. „Talentovaný pan Marigold. A pan Geralt z Rivie, představitel dnes již tak vzácného zaklínačského řemesla. Setkání starých známých? U nás v Novigradu?"
Nikdo mu neodpověděl.
„Za velmi nešťastný," pokračoval Chappelle, „považuji fakt, že na vás bylo podáno udání."
Marigold zesinal, půlčík zacvakal zuby. Zaklínač se nedíval na Chappelleho; nespouštěl zrak ze zbraní v kruhu rozestavených drábů v kožených čapkách. Pokud Geralt věděl, bylo ve většině civilizovaných zemí držení, neřkuli používaní ostnaté lamie, zvané též mayhenský bič, přísně zakázáno - Novigrad nebyl výjimkou. Geralt viděl lidi, které ostny lamie zasáhly do tváře. Na ty obličeje nebylo možno zapomenout.
„Majitel lokálu ‚U hrotu kopí'," vysvětloval Chappelle, „ohlásil, že vaše trojice má spolky s démonem, jemuž se říká měňák neboli vexling."
Nikdo neodpověděl. Chappelle si sepjal ruce na prsou a změřil si je chladným zrakem.
„Cítím povinnost informovat vás o tomto udání. Zároveň vás informuji, že pomýlený hostinský byl uvězněn. Pro vlastní dobro, neboť vzniklo podezření, že své hlášení podal v pomatení smyslů, případně pod vlivem alkoholu. Sami dobře víte, co všechno si nevědomí lidé nevymyslí. Za prvé: vexlingové neexistují. Jsou to výmysly pověrčivých hlupáků a bludařů."
Nikdo se jeho tvrzení nepokoušel vyvracet.
„A za druhé: jaký podobný netvor by se odvážil přiblížit k zaklínači," usmál se Cappelle, „a nebyl by okamžitě zabit, že ano? Udání hostinského by nestálo za řeč, nebýt jednoho detailu."
Chappelle pokýval hlavou, dělaje dramatickou pauzu. Zaklínač uslyšel, jak Dainty pomalu vypouští z plic vzduch, kter7 nabral v hlubokém nádechu.

„Ano, jeden drobný, nicméně důležitý detail," pokračoval Chappelle. „Totiž to, že ta historka zavání kacířstvím a svatokrádežným rouháním. Všeobecně se přece ví, že žádný vexling, pokud by samozřejmě existoval, jakož ani žádný jiný netvor by se nemohl vetřít za hradby Novigradu, neboť zde v devatenácti chrámech hoří Věčný Oheň, jehož svatá moc město ochraňuje před vším zlem. Ten, kdo tvrdí, že viděl vexlinga v hospodě ‚Hrot Kopí`, která se nalézá pár desítek kroků od hlavní svatyně Věčného Ohně, je rouhačským kacířem a své tvrzení musí odvolat. Pokud by chtěl setrvávat ve svém bludu, byl bych mu nucen pomoci najít správnou cestu všemi silami a prostředky, jimiž disponuji - a mám jich v podzemních kobkách nepřeberné množství. Jak tedy sami vidíte, není proč se znepokojovat."
Bledé obličeje trubadúra a půlčíka však svědčily o tom, že jsou oba poněkud jiného názoru.
„Nemusíte mít absolutně žádné starosti," ujistil je ještě jednou Chappelle. „Můžete, pánové, kdykoliv opustit Novigrad. Nehodlám vás zdržovat. Musím na vás však naléhat, aby jste se o těchto, ehm, politováníhodných výmyslech hospodského ve vlastním zájmu nikde ani nezmiňovali. I zdánlivě bezvýznamné řeči, pokud podrývají víru v božskou moc Věčného Ohně, musíme my, skromní služebníci církve, pokládat za kacířství se všemi z toho plynoucími důsledky. Osobní názory pánů, ať už jsou jaké chtějí, v tomto případě nemají pražádný význam. Věřte si v co chcete. Jsem tolerantní do té doby, dokud dotyčný ctí Věčný Oheň a nerouhá se mu. Kdo se nepodřídí, musí pykat. Všichni v Novigradu jsou si před tímto zákonem rovni. Právo je stejné pro všechny: každý rouhač a kacíř musí skončit na hranici a jeho majetek bude zabaven. A na tom bych skončil.
Znovu opakuji: kdykoliv můžete bez překážek opustit Novigrad. Nejlépe..."
Chappelle se zlehka pousmál, vtáhl líce ve spiklenecké grimase a rozhlédl se po plácku. Několik čumilů se chvatně otočilo a klidilo se pryč.
„Nejlépe," dokončil větu Chappelle, „když tak učiníte hned, urychleně. Co se týče zde přítomného pana kupce Biberveldta, jeho odchod je podmíněn vyrovnáním všech jeho daňových povinností. Děkuji vám, pánové, že jste mi věnovali svůj drahocenný čas."
Dainty se obrátil a bezhlesně pohnul rty. Zaklínač neměl pochyb, že to nevyřčené slovo bylo „zkurvysyn". Marigold sklopil hlavu s přihlouplým úsměvem na rtech.
„Ach, pane zaklínači," vzpomněl si náhle Chappelle. „Chci si s tebou promluvit mezi čtyřma očima, když dovolíš."
Zaklínač k němu přistoupil, Chappelle vztáhl ruku. Jestli se dotkne mého lokte, tak se neudržím, pomyslel si zaklínač. Uhodím ho, ať to stojí, co to stojí.
Chappelle se Geraltova lokte nedotkl.
„Pane zaklínači," promluvil tiše, obraceje se zády k ostatním, je mi známo, že na rozdíl od Novigradu se některým městům nedostává blahodárné ochrany Věčného Ohně. Předpokládejme tedy čistě hypoteticky, že stvoření podobné neexistujícímu vexlingovi se pohybuje v takovémto městě. Jen tak pro zajímavost, za jakou sumu bys byl ochoten chytit takového tvora živého?"
„Nenechávám se najímat k lovu na netvory v zalidněných městech," pokrčil rameny zaklínač, „mohl by totiž doznat újmy někdo nevinný."
„Taková starost o osud nevinných?"
„Taková. Protože mne se vždy činí odpovědným za jejich osud. A hrozí se mi důsledky."
„Chápu. A nezmenšila by tvou starost o osud nevinných řekněme výše odměny?"
„Ne, nezmenšila."
„Nelíbí se mi tvůj tón, zaklínači. Ale to nic, vím co mi tím tónem chceš naznačit. Zkrátka nechceš přijmout určitou práci a výše odměny zde nehraje žádnou roli. A co druh odměny?"
„Nerozumím."
„Myslím, že ano."
„Přesto mi to vysvětli."
„Čistě hypoteticky," řekl Chappelle tiše, klidně, bez jakékoliv náznaku hrozby v hlase, „by mohla nastat situace, kdy odměnou by bylo to, že se ty a tví přátelé dostanete z toho hypotetického města - živí. Co pak?"
„Na takovou otázku," usmál se ohavně zaklínač, „nemohu odpovědět hypoteticky. Kdyby však taková situace nastala ve skutečnosti... Kdyby to bylo nutné... Kdyby nebylo jiné východisko... Jsem připraven problém vyřešit. Ale jsem si jist, že nám nic podobného nehrozí."
„Pochopitelně máš pravdu," ujistil ho Chappelle. „Nic ti nehrozí. Ani případná spolupráce se mnou. Možná, že je to tak lepší? Každopádně ale doufám, že to nebude důvod k rozepři mezi námi."
„Já," řekl Geralt, „také doufám."
„Nechť v nás tedy hoří ta naděje, Geralte z Rivie. Víš, co je Věčný Oheň? Nehasnoucí plamen, symbol života, cesta v temnotě, předzvěst pokroku, lepšího zítřka? Věčný Oheň, Geralte, to je naděje. Pro všechny, pro všechny bez výjimky. Protože jestli existuje něco, co máme společného... Já, ty, všichni ostatní... Tak to je právě naděje. Pamatuj si to. Rád jsem tě poznal, zaklínači."
Geralt se mlčky oměřeně uklonil. Chappelle si jej chvilku prohlížel, potom se energicky otočil a vydal se napříč plácken, aniž by pohlédl na svou eskortu. Muži s lamiemi jej ve vyrovnaném šiku následovali.
„Maminečko moje," zakvílel Marigold, ohlížeje se plaše za odcházejícími. „Měli jsme to ale štěstí. Pokud je už po všem? Pokud nás za chvíli nezatknou..."
„Uklidni se," řekl zaklínač, „a přestaň vřískat. Vždyť se nic nestalo."
„Víš, kdo to byl, Geralte?"
„Ne."
„To byl Chappelle, náměstek pro bezpečnost. Novigradská tajná služba podléhající církevní vrchnosti. Chappelle není kněz, ale je hierarchovou šedou eminencí, nejváženější a současně nejnebezpečnější člověk ve městě. Všichni se před

ním třesou, dokonce i Rada, Gilda a cechy, protože to je to největší lotr ve městě, Geralte, napitý mocí jako klíště krví. I když potichu, všude ve městě se povídá, co dokáže. Lidé mizející beze stopy, falešná obvinění, mučení, skryté vraždy, teror, vydírání... Do pěkné šlamastiky jsi nás to dostal, Biberveldte, jen co je pravda."
„Dej pokoj, Marigolde," zavzdychal Dainty. „Právě ty se nemáš čeho obávat. Proč by měl někdo ubližovat trubadúrovi. Z nějakých mně neznámých důvodů jste nedotknutelní."
„Nedotknutelný básník," zabědoval stále ještě bledý Marigold, „Za bílého dne mohu v nejrušnější novigradské ulici spadnout pod rozjetý vůz, otrávit se houbami anebo se nešťastnou náhodou utopit v kanále. Chappelle je odborník na takové nehody. To, že s námi vůbec mluvil, je svým způsobem zázrak. Jedním si ale můžeme být jisti, bezdůvodně to nebylo. Něco kuje. Uvidíte, že nás nakonec z něčeho obviní, uvrhne nás do želez a pak nás ve jménu práva nechá odvléci na mučidla. Tak to tady chodí!"
„V tom, co říká," obrátil se půlčík ke Geraltovi, je hodně pravdy. Musíme si dávat pozor. Že ten bídák Chappelle sám ještě není po smrti. Už pár let se povídá, že je vážně nemocen, že ho může každou chvíli ranit mrtvice, tak všichni čekají, kdy už pojde..."
„Buď zticha, Biberveldte," zašeptal bázlivě trubadúr, rozhlížeje se kolem,
„ještě tě někdo uslyší. Podívejte se, jak na nás všichni civí. Zmizme odtud. Radím vám, berme vážně, co nám Chappelle říkal o dopplerovi. Já jsem kupříkladu v životě žádného měňáka neviděl a jestl i bude třeba, odpřisáhnu to i před Věčným Ohněm."
„Koukněte," ukázal půlčík prstem, „kdo to k nám běží."
„Utíkejme!" vyjekl Marigold.
„Klid, klid," usmál se Dainty a prohrábl si prsty kudrnaté vlasy. „Znám ho. To je Pižmák, zdejší kupec a pokladník cechu. Dělali jsme spolu nějaké obchody. Hele, jak se tváří! Jako by si pustil do kalhot. Haló, Pižmáku, nehledáš mě náhodou?"
„Zaklínám se Věčným Ohněm," zasípal Pižmák, posouvaje si liščí čapku do týla a utíraje si čelo rukávem. „Byl jsem si jist, že vás odvlečou na mučidla. Je to div, že se to nestalo. Vrtá mi hlavou..."
„To je od tebe milé," přerušil ho důrazně půlčík, „že ti to vrtá hlavou! Potěš nás ještě více a řekni nám proč."
„Nehraj si na hlupáka, Biberveldte," zamračil se Pižmák, „celé město už ví, jak ses napakoval na košenile. Všichni o tom mluví a jak je vidět i k nejvyššímu mocipánovi se už doneslo, jak jsi mazaný, jak si vydělal balík na tom, co se stalo v Povissu."
„Co to blábolíš za nesmysly, Pižmáku."
„Ó bohové, přestaň za sebou zametat ocasem jako liška, Dainty. Koupils košenilu? Skoro zadarmo, pětadvacet za korec? Koupil. Využil jsi slabé poptávky a zaplatil úvěrovou směnkou, ani kopper v hotovosti jsi nevydal. A co se nestalo? Během jednoho dne jsi rozprodal celý náklad za čtyřnásobně vyšší cenu, za hotové, pěkně na ruku. Snad nebudeš mít tu drzost tvrdit, že to byla náhoda anebo štěstí? Že když jsi ji kupoval, nevěděl jsi nic o změně v Povissu! Že tam vypukla ta, jak se jenom... Levoruce! Svrhli krále Rhyda, a k moci se vrátil klan Thyssenidů. Královský dvůr, šlechta i vojsko krále Rhyda chodilo v modrém, proto i tamější tkalcovny kupovaly hlavně indigo. Jenže barvou Thyssenidů je purpur, proto indigo zlevnilo a košenila šla nahoru. A tu se zjistilo, že v současnosti jediný dostupný náklad košenily vlastníš ty, Biberveldte! Hahá!" Dainty zasmušile mlčel.
„To nebylo špatné, Biberveldte, opravdu," pokračoval Pižmák. „Nikomu ani slovo, ani přátelům. Kdybys mi něco řekl, mohli jsme natom vydělat všichni, snad i společnou manufakturu jsme mohli založit. Ale tys to raději provedl sám, pěkně pod pokličkou. No, jak myslíš, ale se mnou už nepočítej. Na Věčný Oheň, každý půlčík je vypečený hajzlík a čubčí syn. Mně Vimme Vivaldi nikdy úvěr na směnku nedal, zato tobě ano? Bez řečí. To protože jste jedna banda, vy nelidští proradní půlčíci a trpaslíci! Aby vás mor sklátil!"
Pižmák si odplivl, otočil se na patě a odešel. Dainty se zamyšleně poškrábal na hlavě, až mu čupřina zachrastila.
„Začíná mi svítat, přátelé," promluvil konečně. „Už vím, co musíme udělat. Jdeme do banky. Jestli se v tom někdo dokáže vyznat, pak jedině bankéř Vimme Vivaldi, shodou okolností můj dobrý známý."

III.

„Jinak jsem jsi představoval banku," zašeptal Marigold, rozhlížeje se zvědavě po místnosti. „Kde tady schovávají peníze, Geralte?"
„Čert ví?" zahučel tiše zaklínač, skrývaje roztržený rukáv kazajky. „Možná ve sklepě."
„Hloupost. Omrkl jsem si to tady. V tomhle domě nemají žádný sklep."
„Tak asi na půdě."
„Račte ke mně do kontoáru, pánové," řekl Vimme Vivaldi. U dlouhých stolů sedící mladí lidé a trpaslíci neodhadnutelného věku byli zaneprázdněni zaplňováním archů pergamenů řadami číslic a písmenek. Všichni beze zbytku se hrbili a maličko vyplazovali jazyky. Práce, jak ji viděl zaklínač, to byla zatraceně nudná, ale vypadalo to, že pracující zcela uchvátila. Na nízké stoličce v koutě seděl stařík navlas připomínající žebráka, který se zabýval ostřením per. Nešlo mu to špatně.
Bankéř pečlivě zavřel dveře kanceláře, pohladil si dlouhý, bílý, pěstěný plnovous, tu a tam poskvrněný inkoustem, a upravil si červený sametový kabátec, jen s obtížemi zapnutý na velkém břichu.
„Zdalipak víš, pane Marigolde," řekl, když usedal za obrovský mahagonový stůl zavalený pergameny, „že jsem si tě představoval docela jinak? Znám tvoje písničky, slyšel jsem je. O královně Wandě, co se utopila v řece Duppě, protože ji nikdo nechtěl. I tu o rybaříku, co spadl do latríny..."
„Ty nejsou moje," zrudl Marigold zlostí. „Nikdy jsem něco takového nenapsal."
„Ach tak. V tom případě se omlouvám."

„Co kdybychom šli rovnou k věci," vložil se do toho Dainty. „Čas kvapí, vy se zabýváte takovými prkotinami. Mám velké problémy, Vimme."
„Toho jsem se obával," přikývl trpaslík. „Pamatuješ, varoval jsem tě, Biberveldte. Copak jsem ti před třemi dny neříkal, abys nestrkal peníze do toho žluklého rybího tuku. Co na tom, že byl levný, nominální cena není důležitá, důležitá je výše zisku při prodeji. Stejně tak ten růžový olejíček, vosk a hliněné misky. Co tě to napadlo, Dainty, abys kupoval takové smetí a ještě k tomu, v hotovosti, namísto rozumnějšího placení šekem anebo směnkou? Říkal jsem ti, že náklady na skladování jsou v Novigradu po čertech vysoké a že za dva týdny třikrát převýší hodnotu toho zboží. A ty, co..."
„Co?" zasténal přidušeně půlčík. „Mluv, Vivaldi, co já?"
„A ty, že se nemusím strachovat, že všechno prodáš během do dalšího dne. A teď tu stojíš, přiznáváš, že jsi až po uši v maléru a přihlouple a nevinně se při tom usmíváš. Nedaří se to prodat, že ano? A náklady rostou, že? To je zlé, a jak. Jak tě mám z toho dostat, Dainty? Kdybys aspoň pojistil ten svůj brak, poslal bych jednoho z mých úředníků, aby ten sklad tajně podpálil. Ne, můj milý, jediné co můžeme udělat, že to vezmeme filosoficky čili sral to pes. Takový je obchod, jednou získáš, podruhé ztratíš. Stejně těch pár drobných, co stál ten rybí tuk, vosk a olejíček, je k smíchu. Přejděme raději k důležitějším věcem. Řekni, jestli už mám začít s prodejem mimózové kůry, protože nabídky se ustálily na pět celých pět šestin."
„Kolik?"
„Jsi hluchý?`` zamračil se bankéř. „Poslední nabídka je přesně pět a pět šestin. Doufám, že ses to vrátil odklepnout. Sedm z toho stejně nevyrazíš, Dainty." Vivaldi si pohladil vousy a vylovil z nich drobek štrúdlu.
„Byl jsi u mne před hodinou," vysvětloval, „s příkazem, abych to držel do sedmi. Sedmínásobek ceny, kterou jsi za ni zaplatil, dělá dvě koruny čtyřicet pět kopperů za libru. To je pěkně vysoko, Dainty, dokonce i u tak vydařeného obchodu. Koželužny se určitě smluvily a budou cenu solidárně držet. Dám na to krk..."
Vtom se rozletěly dveře a do kanceláře vklouzlo něco v zelené filcové čapce a laciném králičím kožíšku přepásaném konopným provázkem.
„Kupec Sulimir dává dvě koruny patnáct!" zakvičelo to.
„Šest a jedna šestina," spočítal rychle Vivaldi. „Co budeme dělat, Dainty?"
„Prodávat!" vykřikl půlčík. „Šestinásobek kupní ceny a ty se ještě ptáš, u ďasa?"
Do kanceláře vklouzlo něco podobného jako prve, avšak ve žluté čapce a kaftanu připomínajícím starý pytel. Stejně jako to první příchozí to mělo sotva něco okolo dvou loktů výšky.
„Kupec Biberveldt přikazuje neprodávat pod sedm!" vřísklo to, utřelo si nos do rukávu a odběhlo.
„Ach tak," promluvil po delší chvíli ticha trpaslík. „Jeden Biberveldt přikazuje prodávat, druhý přikazuje čekat. Zajímavá situace. Co s tím uděláme, Dainty? Vysvětlíš to hned anebo počkáme, až nějaký třetí Biberveldt přikáže naložit kůru na galéry a odvézt do země psohlavců? Tak co?"
„Co to je?" vykoktal Marigold, ukazuje na něco v zelené kapuci, co dosud stálo u dveří. „Co to, k čertu, je?"
„Mladý gnóm," vysvětlil mu Geralt.
„Skutečně," potvrdil suše Vivaldi, „starý troll to není. Ostatně není důležité, co to je. No, Dainty, poslouchám."
„Vimme," řekl půlčík, „moc tě prosím. Neptej se mě na to. Stalo se něco strašného. Pochop a vezmi na vědomí, že já, Dainty Biberveldt z Rdestové Loučky, poctivý kupec, nemám ponětí, co se to tady děje. Všechno mi vysvětli, do všech podrobností. Vše, co stalo během posledních tří dnů. Prosím, Vimme."
„Zajímavé," uvážil trpaslík. „No ale za provizi, jakou beru, musím plnit přání klientů, ať jsou jakákoliv. Tak poslouchej. Vrazil jsi sem před třemi dny, celý udýchaný, dais mi jako zálohu tisícovku a požádal mě o úvěrovou směnku na dva tisíce pět set dvacet korun na doručitele. Tak jsem ti ji dal."
„Jen tak, bez záruky?"
„Bez. Líbíš se mi, Dainty."
„Pokračuj, Vimme."
„Druhého dne z rána jsi sem přiběhl s náramným dupotem a chtěl jsi po mně, abych ti otevřel úvěr v bance ve Wyzimě. Na zanedbatelnou sumu tří tisíc pěti set korun. Čerpajícím měl být, pokud se nepletu, nějaký Ther Lukokian, zvaný Trufel. Tak jsem ti otevřel ten úvěr."
„Bez záruky?" špitl půlčík s nadějí v hlase.
„Biberveldte, moje sympatie k tobě," povzdechl si bankéř, „končí u tří tisíc korun. Tentokrát jsem si od tebe vzal písemné potvrzení, že v případě nesplacení je mlýn můj."
„Jaký mlýn?"
„Mlýn tvého tchána Arneho Hardbottoma z Rdestové Loučky."
„Domů se nevrátím," prohlásil smutně, leč odhodlaně Dainty. „Nechám se najmout na nějakou loď a stanu se pirátem."
Vimme Vivaldi se poškrábal za uchem a podezíravě se na nešťastníka podíval.
„Ééé," namítl, „potvrzení jsi přece už dávno vyzvedl a roztrhal. Úvěr je splacený. Není divu, při takových ziscích..."
„Ziscích?"
No ovšem, zapomněl jsem," zabručel trpaslík. „Neměl jsem se ničemu divit. Slušně jsi vydělal na košenile, Biberveldte. Abys rozuměl, v Povissu došlo k převratu..."
„O tom už vím," skočil mu do řečí půlčík, „indigo zlevnilo, kdežto košenila podražila. A já jsem na tom vydělal. Je to tak, Vimme?"
„Je. Máš u mě deponováno šest tisíc tři sta čtyřicet šest korun a osmdesát kopperů. Netto, po odpočtu mé provize a daně."
„Tys za mě zaplatil daň?"
„A co sis myslel?" podivil se Vivaldi. „Vždyť před necelou hodinou jsi byl tady a přikázals mi, abych ji zaplatil. Jeden z

mých úředníků už odnesl celou sumu na radnici. Něco kolem jednoho a půl tisíce, protože k tomu byl samozřejmě připočítán i zisk z prodeje koní."
Dveře se opět s hlukem rozletěly a do kanceláře vběhlo něco v hrozně špinavém klobouku.
„Dvě koruny třicet!" zavřeštělo. „Kupec Hazelquist!"
„Neprodávat!" volal Dainty. „Počkáme na solidnější cenu! Alou zpátky na burzu!"
Oba gnómové chytili měďáky a nikláky, které jim trpaslík hodil, a zmizeli.
„Taaakže... Kde jsem to skončil?" přemýšlel Vivaldi, pohrávaje si s velkým ametystem zvláštního tvaru, který mu sloužil jako těžítko na lejstra. „Aha, u košenily koupené na úvěr. A směnku jsi potřeboval na zakoupení velkého nákladu mimózové kůry. Koupil jsi toho hodně, ale celkem lacino, třicet pět kopperů za libru, od zangwebarského faktora, vzpomínaného Trufla či Smrže. Galéra vplula do přístavu včera. A tehdy to začalo."
„Dovedu si představit," zaskuhral Dainty.
„K čemu je dobrá mimózová kůra?" nevydržel to Marigold.
„Žel, k ničemu," zamručel vztekle půlčík.
„Mimózová kůra, pane básníku," vysvětloval trpaslík, je tříslo používané k vydělávání kůží."
„Kdo by byl takový hlupák," vložil se do toho Dainty, „aby kupoval mimózovou kůru z dovozu, když v Temerii se dá sehnat dubová. Skoro zadanno?"
„A tady je zakopaný pes," řekl Vivaldi. „Poněvadž v Temerii zrovinka druidi vyhlásili, že pokud se okamžitě nepřestane s kácením posvátných dubů, sešlou na kraj pohromu v podobě sarančat a hrabošů. K druidům se přidaly dryády a jak víš, tamní král má pro dryády slabost. Od včerejška zkrátka nedostaneme z Temerie ani žalud, a proto jde mimóza nahoru. Měl jsi po čertech dobré informace, Dainty."
Z vedlejší místnosti k nim dolehl rachot, dupot, načež do kanceláře vtrhlo udýchané něco v zelené čapce.
„Ctihodný kupec Sulimir..." vydechl gnóm, „vzkazuje, že kupec Biberveldt je divoký vepř štětináč, spekulant a vydřiduch a že on, Sulimir, přeje Biberveldtovi, aby dostal prašivinu. Dává dvě koruny čtyřicet pět a je to jeho poslední slovo."
„Prodávat!" křikl půlčík. „Tak rychle, mrňousi, utíkej a potvrď to."
Vivaldi sáhl pod štosy lejster a vytáhl odtamtud trpaslické počítadlo, takovou hračičku. Na ozdíl od počitadel používaných lidmi, mají počítadla trpaslíků tvar azurové pyramidy. Vivaldiho počitadlo bylo zkonstruováno ze zlatých drátů, po kterých se přesouvaly dokonale vybroušené rubíny, smaragdy, onyxy a acháty. Trpaslík rychlými, hbitými pohyby tlustého prstu chvilku přesouval drahokamy nahoru, dolů a stranou.
„Takže to bude... Ehm, hm... Odpočítáme-li náklady a mou provizi, minus daně... Táák. Patnáct tisíc šest set dvacet dvě koruny a dvacet pět kopperů. To není špatné."
„Jestli dobře počítám," řekl pomalu Dainty Biberveldt, „tak dohromady bych měl mít u tebe..."
„Přesně dvacet jeden tisíc devět set šedesát devět korun a pět kopperů. Slušné."
„Slušné?" zasípal Marigold. „Slušné? Za to se dá koupit větší ves anebo menší hrad! Já jsem za celý svůj život neviděl tolik peněz pohromadě!"
„Já taky ne," přiznal se půlčík. „Ale nevzrušuj se, Marigolde. Zatím ještě nikdo ty peníze neviděl a kdo ví, jestli vůbec někdy uvidí."
„Ale, Biberveldte," rozhořčil se trpaslík, „odkud ty černé myšlenky? Sulimir zaplatí v hotovosti anebo směnkou a Sulimirovy směnky jsou jisté. Tak v čem je problém? Máš strach ze ztráty z toho smradlavého rybího tuku a vosku? Z takového zisku tu ztrátu hravě pokryješ..."
„O to nejde."
„Tak o co?" Dainty si odkašlal a sklopil kudrnatou hlavu.
„Vimme," řekl, dívaje se do země, „čenichá za mnou Chappelle."
Bankéř se zarazil.
„To je zlé," ucedil. „Ale dalo se to čekat. To víš, Biberveldte, informace, které jsi použil při transakcích, nemají význam pouze obchodní, ale i politický. O tom, co se chystá v Povissu a Temerii, nevěděl nikdo, ani Chappelle ne, přitom Chappelle je zvyklý o všem vědět jako první. Dovedeš si jistě sám představit, že se mu teď honí hlavou, odkud jsi to všechno věděl. A myslím, že nato už přišel. Protože i já jsem na to už přišel."
„Zajímavé."
Vivaldi přelétl pohledem Marigolda a Geralta a ohrnul baňatý nos.
„Zajímavé? Zajímavá je ta vaše společnost, Dainty," odpověděl. „Šumař, vědmák a handlíř. Gratuluji. Pan Marigold je chvíli tady a chvíli zase tam, dokonce i na královských dvorech a určitě mezi řečí leccos zaslechne. A zaklínač? Osobní stráž? Strašák na dlužníky?"
„To jsou zbrklé závěry, pane Vivaldi," řekl ledově Geralt. „Nejsme žádný spolek."
„A já," zrudl Marigold, „nikde nevyzvídám. Jsem básník, ne špicl!"
„Povídají se různé věci," zašklebil se trpaslík. „Velmi různé, pane Marigolde."
„Lži!" vykřikl trubadúr. „Samé lži!"
„V pořádku, věřím vám. Jenom nevím, jestli tomu uvěří Chappelle. Ale kdo ví, možná, že se všechno vyřeší. Chappelle se poslední dobou hodně změnil. Možná, že strach ze smrti mu stiskl chřtán a přinutil ho zamyslet se nad sebou? Už to není ten starý Chappelle. Stal se z něj nějaký změkčilý, rozumný, klidný a... Poctivý člověk."
„Cože?" podivil se půlčík, „Chappelle a poctivý? Hodný? To není možné."
„Říkám jen, co je pravda," odsekl Vivaldi. „A pravda je to, co říkám. Kromě toho, církev má teď jinou starost. Jmenuje se Věčný Oheň."
„Jakže?"

„Všude má přece planout Věčný Oheň, jak se říká. Všude v okolí mají být stavěny kaple zasvěcené tomuto svatému ohni. Mnoho kaplí, mnoho oltářů. Neptej se mě na podrobnosti, Dainty, neorientuji se příliš dobře v lidských pověrách. Ale vím, že všichni kněží, rovněž Chappelle, se nezabývají prakticky ničím jiným než těmi oltáři s Věčným Ohněm. Připravuje se něco velkého. Daně porostou, to je jisté."
„No," řekl Dainty, „nic moc, ale..."
Dveře do kanceláře se znovu rozlétly, a dovnitř vletělo přítomným již známé něco v zelené čapce a králičím kožíšku.
„Kupec Biberveldt," vyhlásilo to, „přikazuje dokoupit k hliněným miskám i hrníčky, kdyby pochybělo. Cena nerozhoduje."
„Jasně," usmál se půlčík. Jeho úsměv připomínal vykřivený rypák vzteklého tura. „Nakoupíme spoustu hrnků. Přání pana Biberveldta jsou pro nás rozkazem. Neříkal, co ještě máme koupit? Kapustu? Dehet? Železné hrábě?"
„Kromě toho," zachrčelo to něco v kožíšku, „kupec Biberveldt prosí o třicet korun v hotovosti, protože musí dát někomu úplatek a taky něco pojíst a napít se piva. U ‚Hrotu Kopí` mu totiž jacísi tři šibeničníci ukradli peněženku."
„Ach tak. Tři šibeničníci," řekl protáhle Dainty. „To vypadá, jako kdyby celé město bylo plné šibeničníků. A kde, jestli se můžeme zeptat, se nyní nachází ctihodný kupec Biberveldt?"
„Kde by byl," řeklo to něco, popotahujíc nosem, „když ne na Západním bazaru?"
„Vimme," promluvil zlověstně Dainty, „na nic se neptej, najdi mi tu jenom nějaký tlustý pádný kyj. Mám totiž v úmyslu jít na Západní bazar, ale bez klacku si tam netroufám. Hemží se to tam různými šibeničníky a zloději."
„Kyj, povídáš? To nebude problém. Ale Dainty, jedno bych chtěl vědět, protože mě to dost trápí. Vím, že jsem neměl klást otázky, proto se nebudu ptát, ale pokusím se to uhodnout. A ty mi dáš za pravdu nebo ne. Souhlasíš?"
„Hádej."
„Ten žluklý rybí tuk, olejíček, vosk a misky, ten mizerný špagát, to všechno byl jen takový taktický tah, že? Chtěl oklamat konkurenci, aby nekápla na tu košenilu a mimózovou kůru? Vyvolat na trhu zmatek? Co, Dainty?"
Dveře se prudce rozlétly a do kanceláře vběhlo něco bez čapky.
„Šťavák hlásí, že všechno je připravené!" zapištělo to tence. „Ptá se, jestli má začít s naléváním?"
„Nalévat!" zaburácel půlčík. „Okamžitě nalévat!"
„Na ryšavou bradu starého Rhundurina!" zaklel Vimme Vivaldi, jen co se za gnómem zavřely dveře. „Nic nechápu! O co tu jde? Co nalévat? Do čeho nalévat?"
„Jak to mám vědět?" odpověděl Dainty. „Ale obchody se musí hýbat."

IV

Geralt se s námahou prodral tlačenicí a zastavil se před stánkem ověšeným měděnými rendlíky, kotlíky a pánvemi rudě se lesknoucími v paprscích zapadajícího slunce. Za stánkem stál zrzavý trpaslík v olivové kapuci a těžkých botách z hovězí kůže. Trpaslíkova tvář prozrazovala nehoráznou nudu, přesněji řečeno: tvářil se, jako by chtěl v nejbližší každou chvíli plivnout na zákaznici přehrabující se v jeho zboží. Žena vlnila bujným poprsím, potřásala zlatými kadeřemi a unavovala trpaslíka proudem nekonečného žvanění bez hlavy a paty.
Tou zákaznicí nebyl nikdo jiný nežli Vespula, kterou Geralt poznal coby vrhačku na živý cíl. Nečekal, až ho pozná, a rychle se vmísil do davu.
Západní bazar pulsoval životem; cesta napříč davem připomínala cestu hlohovým keřem. Stále se něco chytalo rukávů a kalhot, ať už to byly děti, které se ztratily svým matkám, jež odtahovaly otce od stanů s nálevnami, anebo špiclové, pokoutní obchodníci s čapkami neviditelnosti, afrodisiaky či hanbatými obrázky vyřezanými do cedrového dřeva. Geralt se přestal usmívat, a začal klít, používaje úspěšně svých loktů.
Zaslechl zvuk loutny a známý zvonivý smích. Zvuky přicházely od pestrobarevného stánku ozdobeného nápisem: ZDE DIVY, AMULETY A NÁVNADY NA RYBY.
„Už ti někdo řekl, že jsi překrásná?" vřískal Marigold sedící na stánku a vesele kopající nohama. „Že ne? To není možné! Pak to je město slepců, na mou věru, město slepců. Jen přistupte, dobří lidé! Kdo z vás chce uslyšet baladu o lásce? Kdo chce být dojat a duševně obohacen, ten ať vhodí do klobouku nějakou tu minci. S čím se to sem cpeš, ty otrapo? Měď si schovej pro žebráky, neurážej umělce zašlou mědí. Já bych ti snad prominul, ale umění nikdy!"
„Marigolde," promluvil na něj Geralt, když přišel blíže, „pokud si vzpomínám, rozdělili jsme se, abychom našli dopplera. A ty tady chystáš koncert. Nestydíš se zpívat po jannarcích jako nějaký poslední žebrák?"
„Stydět se?" podivil se Marigold. „Důležité je, co a jak se zpívá, a ne kde se zpívá. Kromě toho jsem dostal hlad a majitel stánku mně slíbil oběd. Co se dopplera týče, toho si hledejte sami. Já se nehodím k stíhání, bitkám a trestání. Já jsem básník."
„Udělal bys lépe, kdybys nedělal takový rozruch, básníku. Potuluje se tady totiž tvoje bývalá snoubenka, mohly by nastat potíže."
„Snoubenka?" zamrkal neklidně Marigold. „A kterou máš na mysli? Protože jich mám více."
Vespula držící v ruce měděnou pánev se protlačila davem posluchačů s prudkostí útočícího býka. Marigold seskočil se stánku a dal se na útěk, hbitě přeskakuje koše s mrkví. Vespula se s křikem otočila k zaklínači. Geralt couvl, narážeje zády na stěnu stánu, která mu nevhodně odřízla ústup.
„Geralte!" vykřikl Dainty Biberveldt, vyskočil z davu a div Vespulu neporazil. „Rychle, rychle! Viděl jsem ho! Tamhle prchá!"
„Ještě vás dostanu, smilníci!" zavřeštěla Vespula, snažíc se získat ztracenou rovnováhu. „Ještě to spočítám celé té vaší bandě! Pěkná sebranka, jen co je pravda! Skřípal, trhan a zakrslík s chlupatýma nohama! Ještě si mě budete pamatovat!"
„Tudy, Geralte!" volal Dainty, rozrážeje v běhu skupinku vagantů zcela zaujatých hrou v skořápky. „Tam, tam, zmizel

mezi vozy! Vezmi to zleva! Rychle!"
Vrhli se za uprchlíkem, sami stíháni nadávkami prodávajících i kupujících Geralt jen zázrakem nezakopl o maličkého usmrkance, který se mu přimotal pod nohy. Podařilo se mu ho přeskočit, ale převrhl přitom dvě bečky sleďů, tn což ho vzteklý rybář praštil po zádech živým úhořem, kterého právě ukazoval zákazníkům.
Uviděli dopplera snažícího se uniknout kolem ohrady pro ovce.
„Z druhé strany!" zařval Dainty. „Nadběhni mu z druhé strany, Geralte!"
Doppler proletěl jako střela podél plotu, jen se mihla zelená vestička. Nyní už bylo jasné, proč se nezměnil v někoho jiného. Nikdo se nemohl hbitostí vyrovnat půlčíkovi. Nikdo kromě jiného půlčíka. A zaklínače.
Geralt spatřil, jak doppler prudce změnil směr a zvedaje oblaka prachu, vklouzl do díry v ohradě kolem velkého stanu sloužícího jako řeznictví a zároveň jatka. Dainty si toho rovněž všiml, přeskočil latě a začal se prodírat v ohradě natlačeným stádem bečících ovcí. Bylo jasné, že to nestihne. Geralt zabočil, vrhaje se za dopplerem za roh ohrady. Vtom ucítil škubnutí, uslyšel zvuk trhané kůže a rovněž pod druhou paží se kazajka stala náhle příliš volná.
7aklínač se zastavil. Zaklel. Odplivl si. Ještě jednou zaklel.
Dainty vběhl do stanu za dopplerem. Zevnitř doléhal řev, rány, nadávky, zkrátka hrozný rámus.
Zaklínač zaklel potřetí, zaskřípal zuby, zvedl pravou ruku a skládaje prsty do Znamení Aard, namířil ji přímo na stan. Stan se rázem změnil v plachtu ve vichřici a zevnitř se ozývalo nechutné vytí, bečení ovcí a bučení volů. Potom stan klesl.
Po břiše se plazící doppler se protáhl pod plachtou a vrhl se k vedlejšímu, menšímu stanu, pravděpodobně spižírně. Geralt bez rozmýšlení zamířil rukou a uhodil ho do zad Znamením. Doppler se svalil, udělal pár kotrmelců, ale ihned se zvedl a vletěl do stanu. Se zaklínačem v patách.
Ve stanu páchlo maso. A byla tam tma.
Tellico Lunngrevink Letorte stál uvnitř, lapaje po dechu a oběma rukama objímal na háku visící půlku prasete. Nebylo úniku. Ve stanu nebyl druhý východ a plachta byla hustě a důkladně přikolíkována k zemi.
„Rád tě znovu vidím, mimiku," promluvil ledově Geralt.
Doppler ztěžka, chraptivě oddechoval.
„Nechej mě na pokoji," zasténal. „Proč mě pronásleduješ, zaklínači?"
„Tellico," řekl Geralt, „kladeš hloupé otázky. Abys získal koně a Bibervedltovu podobu, rozbil jsi mu hlavu a zanechals ho v pustině jeho osudu. Nadále používáš jeho podobu a kašleš na problémy, které mu tím působíš. Čert ví, co ještě zamýšlíš, ale já ti ty plány překazím, ať už jsou jakékoliv. Nechci tě zabít ani odevzdat stráži, ale z města musíš zmizet. Postarám se o to, abys ho opustil."
„A když nebudu chtít?"
„Tak tě vyvezu na trakaři. V pytli."
Doppler se prudce nafoukl, potom náhle zeštíhlel a začal růst. Jeho kudrnaté huctanové vlasy zbělaly a narovnaly se, sahajíce mu po ramena. Zelená půlčíkova vestička se olejově zaleskla, stávajíc se černou kůží, na manžetách zajiskřily stříbrné cvočky. Baculatá, růžolící tvář se prodloužila a zbledla.
Nad pravým ramenem se vysunula rukojeť meče.
„Nepřibližuj se!" zachroptěl druhý zaklínač a usmál se. „Nepřibližuj se, Geralte, nedovolím, aby ses mě dotkl."
„Mám to ale příšerný úsměv," pomyslel si Geralt, sahaje po meči. „A ta tvář? Jak to ohavně mračím obočí. Takhle tedy vypadám? Hrůza!"
Dopplerova ruka i ruka zaklínače se současně dotkly rukojetí, oba meče současně vylétly z pochev. Oba zaklínači současně provedli dva hbité, měkké kroky - jeden vpřed, druhý stranou. Oba současně zvedli meče a zatočili jimi v krátkém mlýnku.
Oba současně znehybněli, zamrzli v pozici.
„Nemůžeš mě porazit," zavrčel doppler. „Protože jsem ty, Geralte."
„Mýlíš se, Tellico," odpověděl tiše zaklínač. „Odhoď zbraň a vrať se zpátky do Biberveldtovy podoby. Jinak toho budeš litovat, varuji tě."
„Teď jsem tebou," zopakoval doppler, „nezískáš nade mnou převahu. Nemůžeš mne porazit, protože já jsem ty!"
„Nevíš, co znamená být mnou, mimiku."
Tellico spustil ruku, kterou měl sevřenou na jílci.
„Jsem ty," zopakoval.
„Ne," popřel zaklínač. „Ne, nejsi. A víš, proč nejsi? Protože jsi malý, ubohý, dobrácký tvor. Doppler, který mohl zabít Biberveldta a zakopat jeho tělo někde ve křoví. Získal bys tím absolutní bezpečnost a absolutní jistotu, že nebudeš nikdy odhalen. Nikdy a nikým, včetně půlčíkovy hubaté manželky Gardénie. Ale tys ho nezabil, Tellico, protože jsi to nedokázal. Protože jsi malý, ubohý, dobrácký doppler, kterému přátelé říkají Dudu. A ať se změníš v kohokoliv, zůstaneš takový. Umíš napodobit jenom to, co je v nás dobré, protože tomu, co je v nás zlé, nerozumíš. Takový jsi, mimiku."
Tellico couvl, narážeje zády do plachty stanu.
„Proto," pokračoval Geralt, „se teď změníš do Biberveldtovy podoby a ochotně mi podáš ruce, abych tě mohl svázat. Nejsi schopen postavit se mi na odpor, protože já jsem to, co ty nedokážeš napodobit. Víš to moc dobře, Dudu. Protože na chvíli jsi přece poznal moje myšlenky."
Tellico se prudce narovnal, rysy jeho tváře, bledé tváře zaklínače, se rozmazaly a rozlily, bílé vlasy se zvlnily a začaly tmavnout.
„Máš pravdu, Geralte," řekl nevýrazně, protože jeho ústa měnila tvar, „poznal jsem tvé myšlenky. Nakrátko, ale stačilo to. Víš, co teď udělám?"

Kožená zaklínačská blůza změnila barvu na modrou. Doppler se usmál, upravil si klobouček s volavčím pírkem a popotáhl si pás loutny, kterou měl přehozenu přes rameno. Loutny, která
byla před chvílí mečem.
„Řeknu ti, co teď udělám, zaklínači," zasmál se zvonivým a perlivým Marigoldovým smíchem. „Půjdu, ztratím se v davu a potají se změním... To už je jedno v koho, třeba
v žebráka. Protože radši budu žebrákem v Novigradu než dopplerem v pustině. Novigrad mi něco dluží, Geralte. Při založení města se zničila místa, kde jsme mohli žít v našich přirozených podmínkách. Vyhubili nás, lovili nás jako vzteklé psy. Jsem jeden z mála, kdož
to přežili. Chci přežít a také přežiju. Jednou, když mě v zimě honili vlci, změnil jsem se ve vlkaa několiktýdnů jsem běhal se smečkou. A přežil jsem to. Teď to taky tak udělám, protože se už nechci potloukat divočinou a přezimovávat pod vývraty, nechci být neustále hladový, neustále terčem šípů. Tady v Novigradu je teplo, dostatek jídla, je možné si vydělat a jenom velmi velmi zřídka tady po tobě střílejí z luku. Novigrad je moje nová vlčí smečka. Přidám se k ní a přežiju. Rozumíš?"
Geralt váhavě přikývl.
„Dali jste," pokračoval doppler a zašklebil se Marigoldovým drzým úsměvem, „skromnou možnost asimilace trpaslíkům, půlčíkům, gnómům, dokonce i elfům. Oč jsem já horší? Proč mně nechcete dát stejné právo? Co mám udělat, abych mohl žít v tomto městě? Změnit se v elfku s očima laně, hedvábnými vlasy a dlouhýma nohama? Ano? Proč je elfka lepší než já? Protože když uvidíte krásnou elfku, nevíte kam s očima, zato když uvidíte mě, chce se vám zvracet? Běžte se vycpat s takovým argumentem. Já stejně přežiju. Vím jak na to. Jako vlk jsem běhal, lovil a rval se s ostatními o samice, jako obyvatel Novigradu budu obchodovat, plést košíky z proutí, žebrat anebo krást, prostě budu dělat to, co dělá každý z vás. Kdo ví, možná, že se i ožením?"
Zaklínač mlčel.
„Jak jsem řekl," pokračoval klidně Tellico, „odcházím. A ty, Geralte, se mne nebudeš snažit zadržet, ani prstem nehneš. Protože já, Geralte, jsem na chvíli přijal i tvé myšlenky. Rovněž ty, ke kterým se nechceš přiznat, které skrýváš dokonce i před sebou samým. Protože abys mě zadržel, musel bys mě zabít. A tebe přece myšlenka, že bys mne měl chladnokrevně zabít, naplňuje odporem, viď?"
Zaklínač mlčel.
Tellico si nadhodil loutnu na rameni, otočil se a zamířil k východu. Vykračoval si směle, ale Geralt viděl, jak sklání krk a hrbí ramena v očekávání svistu ostří. Zaklínač skryl meč zpátky úo pochvy. V půli cesty se doppler zastavil a ohlédl se.
„Buď zdráv, Geralte," rozloučil se. „Díky."
„Buď zdráv, Dudu," odpověděl zaklínač. „Hodně štěstí."
Doppler se obrátil a vydal se rázným, houpavým Marigoldovým krokem směrem k lidnatému tržišti. Stejně jako Marigold se prudce rozmachoval levou rukou, stejně jako Marigold se i on zubil na dívky, které míjel. Geralt se pomalu vydal za ním. Velmi pomalu.
Tellico za chůze uchopil loutnu, zpomalil mírně krok, vyzkoušel dva akordy, načež zručně vyloudil ze strun Geraltovi známou melodii. Otáčeje se, zazpíval docela jako Marigold:

Vrátí se jaro a slunce nás zahřeje
led v srdcích roztaje zas
Musí to být, nehasne naděje
věčný oheň, jenž plane v nás

„Zopakuj to Marigoldovi, jestli si to zapamatuješ," zavolal. „A vyřiď mu, že ‚Zima` se jako název moc nehodí. Ta balada by se měla spíše jmenovat ‚Věčný Oheň`. Měj se, zaklínači!"
„Stůj!" rozlehlo se náhle. „Šumaři!"
Tellico se zaskočeně otočil. Zpoza stánku se vynořila Vespula a zpražila ho ho zlostným pohledem.
„Tak po courách se rozhlížíš, lháři?" zasyčela a nadmula prsa. „Písničky jim vyzpěvuješ, lajdáku?"
Tellico smekl klobouček, galantně se uklonil a usmál se Marigoldovým širokým úsměvem.
„Vespulko, má lásko," zazpíval sladce. „Jak rád tě vidím. Odpusť mi, cukroušku můj. Dlužím ti ..."
„To víš, že dlužíš," přerušila ho Vespula, „a to, co mi dlužíš, na místě zaplatíš! Tu máš!"
Na slunci se zaleskla široká měděná pánev a s hlučným břinknutím dopadla na dopplerovu hlavu. Tellico se s nepopsatelně pitomým výrazem v obličeji zapotácel, rozhodil ruce a poroučel se k zemi. Jeho postava se začala zčistajasna měnit, rozplývat a ztrácet podobu. Když to zaklínač uviděl, vrhl se k němu, strhávaje v běhu ze stanu veliký, hrubě tkaný koberec. Hodil jej na zem, dvěma kopanci na něj odkoulel dopplera a rychle a těsně jej sroloval.
Posadil se na dlouhý balík a rukávem si otřel čelo. Vespula, stále svírajíc pánev, si ho zlověstně měřila, zatímco se kolem nich sbíhali lidé.
„Je nemocný," vysvětlil zaklínač a nuceně se zasmál. „Je to pro jeho dobro. Netlačte se tolik, dobří lidé, potřebuje, chudák, trochu vzduchu."
„Slyšeli jste?" zeptal se tiše, leč zřetelně Chappelle, který se zde nečekaně objevil a prodral se k nim davem. „Nedělejte tu shromaždiště! Rozejděte se! Srocování je zakázáno! Trestá se pokutou!"
Čumilové se v mžiku rozprchli na všechny strany. Zato k nim vycházkovým krokem a za zvuku loutny přicházel Marigold. Jakmile ho Vespula uviděla, pronikavě zapištěla, zahodila pánev a rozběhla se pryč.
„Co jí tak sebralo?" podivil se Marigold, když se přiblížil. „Uviděla čerta?"
Geralt vstal z balíku, který se začal slabě hýbat. Chappelle se opatrně přiblížil. Byl zde sám, jeho tělesnou stráž nebylo

nikde vidět.
„Nepřibližoval bych se," řekl tiše Geralt. „Být tebou, Chappelle, tak bych se k tomu koberci nepřibližoval."
„To mi radíš?" stiskl Chappelle rty a zmrazil ho pohledem.
„Kdybych byl tebou, Chappelle, dělal bych, že jsem nic neviděl."
„To je možné," řekl Chappelle, „ale ty nejsi já."
Zpoza stanu vyběhl udýchaný a zpocený Dainty Biberveldt Když zpozoroval Chappelleho, zarazil se, začal si pohvizdovat, založil ruce za záda, a předstíral, že obdivuje střechu sýpky.
Chappelle došel ke Geraltovi. Velmi blízko. Zaklínač se nepohnul, jen přimhouřil oči. Chvilku na sebe hleděli, potom se Chappelle nachýlil nad balík.
„Dudu," promluvil tiše k podivně deformovaným Marigoldovým botám trčícím ze srolovaného koberce. „Změň se v Biberveldta, rychle."
„Koho?" hekl Dainty a hrnul se od sýpky k nim. „Jakže?"
„Tiše!" řekl Chappelle. „Tak co, Dudu, jak to jde?"
„Hned..." ozvalo se z koberce přitlumené funění. „Hned to bude."
Z koberce trčící boty se roztekly a vzápětí se změnily v chlupaté, bosé nohy půlčíka.
„Vylez, Dudu." řekl Chappelle. „A ty, Dainty, buď chvíli zticha. Všichni půlčíci přece připadají lidem stejní, že?"
Dainty cosi zabručel. Geralt si Chappelleho pozorně prohlížel. Náměstek se narovnal, rozhlédl se kolem sebe a po čumilech, kteří ještě vytrvali, zbyl v tu chvíli jen vzdalující se dusot škorní a klapot dřeváků.
Dainty Biberveldt Druhý se vyhrabal a vykutálel ze srolovaného koberce, kýchl, posadil se a utřel si oči a nos. Marigold si přisedl vedle něho a lehce hrábl do strun, ve tváři výraz dětinského údivu.
„Nechceš nám prozradit, kdo to je, Dainty?" zeptal se nevinně Chappelle. „Je ti dost podobný, že?"
„To je můj bratranec," vypálil půlčík a zazubil se. „Velmi blízká přízeň. Dudu Biberveldt z Rdestové Loučky, náramná hlava na obchody. Právě jsem se rozhodl ..."
„Ano, Dainty?"
„Právě jsem se rozhodl jmenovat ho mým faktorem v Novigradu. Co tomu říkáš, bratránku?"
„Ach, děkuji ti, bratránku," usmála se zeširoka velmi blízká přízeň, chlouba rodu Biberveldtů, náramná hlava na obchody. Chappelle se rovněž usmál.
„Tak co, vyplnilo se ti přání?" otázal se Geralt. „Život ve městě? Co na tom městě vidíte, Dudu... I ty, Chappelle?"
„Zkus nějakou dobu žít v bažinách," zahučel Chappelle, „živ se kořínky, mokni a mrzni, sám na to přijdeš. I my chceme mít něco ze života, Geralte. Nejsme horší než vy."
„Ne," přiznal Geralt. „Nejste. Někdy jste dokonce i lepší. Co se stalo s pravým Chappellem?"
„Trefil ho šlak," zašeptal Chappelle Druhý. „Budou to dva měsíce. Mrtvice. Nechť je mu země lehká a Věčný Oheň nechť mu svítí. Byl jsem zrovna poblíž. Nikdo mě neviděl... Geralte? Nechceš snad..."
„Co nikdo neviděl?" zeptal se zaklínač a v obličeji se mu nepohnul ani sval.
„Děkuji," zamrkal dojatě Chappelle.
„Je vás tady více?"
„Je to důležité?"
„Ne," odvětil zaklínač, „není to ani trochu důležité."
Mezi vozy a stánky se vynořila a poklusem k nim zamířila, ne více jak dva lokty vysoká postavička v zelené čapce a laciném kožíšku.
„Pane Biberveldte," vyhrkl gnóm, ale zakoktal se, přejížděje očima z jednoho půlčíka na druhého.
„Soudím; mrňousi," řekl Dainty, „že chceš něco od mého bratrance Dudu Biberveldta. Tak prosím, zde je."
„Šťavák hlásí, že se všechno prodalo," řekl gnóm, zeširoka se usmál a vycenil špičaté zoubky. „Čtyři koruny za kus."
„Hádám, že vím, oč jde," řekl Dainty. „Škoda jen, že tu s námi není Vivaldi, ten by bleskově spočítal zisk."
„Dovolíš, bratranče?" ozval se Tellico Lunngrevink Letorte, zkráceně Penstock, pro přátele Dudu, a pro celý Novigrad jeden člen velké rodiny Biberveldtů. „Dovolíš abych se toho ujal? Mám neomylnou paměť na čísla. Jako i na jiné věci."
„Prosím," uklonil se Dainty, „jen do toho, bratranče."
„Náklady," svraštil čelo doppler, „nebyly nijak vysoké. Osmnáct za olejíček, osmapadesát za rybí tuk, ehm... Dohromady to dělá, připočteme-li k tomu provázek, celkem čtyřicet pět korun. Tržba dělá, šest set krát čtyři koruny, čili dva tisíce čtyři sta korun. Provize není žádná, protože to bylo provedeno bez zprostředkovatelů..."
„Prosím, abyste nezapomínali na daně," připomenul Chappelle Druhý. „Prosím, abyste nezapomínali, že zde před vámi stojí představitel městského úřadu a církve, který poctivě a svědomitě vykonává své povinnosti."
„Osvobozeno," zvolal Dudu Biberveldt. „Osvobozeno od daně, protože se jedná o prodej na svatý cíl."
„Cože?"
„Ve správném poměru smíchaný rybí tuk, vosk a růžový olejíček, to vše přibarveno špetkou košenily," vysvětloval doppler, „stačí nalít do hliněných misek a vtopit do každé kousek provázku. Zapálený knůtek pak hoří pěkným, jasným plamínkem, který dlouho hoří a málo čadí. Věčný Oheň. Kněží sháněli něco na oltáře Věčného Ohně. Tak už nemusí."
„Hrome...`` zabručel Chappelle „To je pravda... Bylo zapotřebí... Dudu, ty jsi génius."
„Po mamince," špitl skromně Tellico.
„To je pravda, chytrá maminečka." potvrdil Dainty. „No jen se podívejte na jeho chytré oči. Celá Begónie Biberveldt, moje milovaná teta."
„Geralte," vydechl Marigold. „On během tří dnů vydělal více než já zpíváním za celý život."
„Na tvém místě," řekl zaklínač vážně, „bych nechal zpívání zpíváním a začal bych se věnovat obchodu. Popros ho, možná, že tě vezme do učení."

„Zaklínači," řekl Tellico, tahaje ho za rukáv, „pověz, jak bych se ti mohl... No, odvděčit..."
„Dvacet dvě koruny."
„Cože?"
„Na novou kazajku. Podívej se, co mi zůstalo z té, co jsem si koupil."
„Víte, co?" vykřikl náhle Marigold. „Pojďme všichni do hampejzu! Do ‚Passiflory`! A Biberveldtové platí!"
„Ale pustí tam půlčíky?" strachoval se Dainty.
„Ať zkusí nepustit," nasadil hrozivý, komisní výraz Chappelle. „Ať se o to jenom pokusí a obviním celý ten jejich bordel z kacířství."
„Takže," zvolal Marigold, „je všechno v nejlepším pořádku. Geralte, jdeš s námi?"
Zaklínač se usmál.
„A víš, Marigolde," odpověděl, „že docela rád."

TROCHU SE OBĚTOVAT

I.
Mořská víla se vynořila do půli těla z moře a prudce, ze všech sil plácla rukama do vody. Geralt zjistil, že má krásná, přímo dokonalá ňadra. Dojem kazila jen barva - bradavky byly tmavě zelené a dvorce kolem nich jen o málo světlejší. Obratně se přizpůsobujíc dorážející vlně, se mořská víla půvabně prohnula, potřásla mokrými, světle zelenými vlasy a melodicky zazpívala.
„Copak?" naklonil se kníže přes okraj bárky. „Co říká?"
„Odmítá," odpověděl Geralt. „Říká, že nechce."
„Přeložils jí, že ji miluji? Že si bez ní nedokážu představit svůj život? Že se s ní chci oženit? Že chci jen ji a žádnou jinou?"
„Přeložil."
„A co ona?"
„Nic."
„Tak jí to zopakuj."
Zaklínač se dotkl prsty rtů a vydal ze sebe rozechvělý trylek. S obtížemi vybíraje slova a melodie, začal překládat knížecí vyznání.
Mořská víla se otočila na znak a přerušila jej.
„Nepřekládej, nenamáhej se," zazpívala. „Všechno chápu. Vždycky, když říká, že mě miluje, tváří se tak přihlouple. Řekl něco důležitého?"
„Nic moc."
„Škoda," mořská víla zavířila vodou a ponořila se, ohýbajíc při tom silně ocas a bičujíc mořskou vodu rozeklanou ploutví, připomínající ploutev kladivouna.
„Cože? Co říkala?" otázal se kníže.
„Prý je to škoda."
„Čeho je škoda? Co to má znamenat, jaká škoda?"
„Mám dojem, že to bylo odmítnutí."
„Mně se neodmítá!" zaječel kníže, popíraje tak očividnou skutečnost.
„Pane," zamumlal kapitán bárky, přicházeje k nim. „Sítě jsou připraveny, stačí je jen vrhnout a bude vaše..."
„To bych nedoporučoval," řekl Geralt tiše. „Není sama. Pod vodou je jich víc a v hloubce pod námi by mohl být kraken."
Kapitán se roztřásl, zbledl a oběma rukama se nesmyslně chytil za zadek.
„Kra... kraken?"
„Kraken," ujistil jej zaklínač. „Nedoporučuji pokoušet se o nějaké žerty se sítěmi. Stačí když víla vykřikne a z tohoto vraku zůstanou jen třísky na vodě a my se utopíme jako koťata. A potom, Aglovale, rozhodni se, chceš se s ní oženit anebo ji chytit do sítě a pak ji držet někde v sudu?"
„Já ji miluji," řekl Agloval nesmlouvavě. „Chci ji za ženu. Jenomže k tomu ona musí mít dvě nohy, a ne šupinatý ocas. A to se zařídit dá, protože jsem za dvě libry krásných perel koupil kouzelný elixír - s plnou zárukou. Bude jen trošku trpět, tři dny, déle ne. Zavolej ji, zaklínači, a ještě jednou jí to zopakuj."
„Říkal jsem jí to už dvakrát. Odpověděla, že rozhodně ne, že nesouhlasí. Dodala ale, že zná mořskou čarodějnici, nymfu, která je schopna změnit ti nohy kouzlem v elegantní ocas. A to bezbolestně."
„Asi se zbláznila! Já mám mít rybí ocas? Nikdy v životě! Zavolej ji, Geralte!"
Zaklínač se hluboce naklonil přes palubu. Voda ve stínu lodi byla zelená a zdála se být hustá jako želatina. Nemusel volat. Mořská víla najednou vyskočila ve sprše vody nad hladinu. Na okamžik zůstala stát na ocase, pak sklouzla po vlně, obrátila se naznak a v celé kráse tak předvedla to, co na ní bylo nejpůvabnější. Geralt jen naprázdno polkl.
„Hej, vy!" zazpívala. „Bude to trvat ještě dlouho? Kůže mi už na slunci praská! Bělovlasý, zeptej se ho, jestli souhlasí."
„Nesouhlasí," odzpíval zaklínač. „Sh'eenaz, pochop to, on přece nemůže mít rybí ocas, nemůže žít pod vodou. Ty můžeš dýchat vzduch, ale on pod vodou v žádném případě žít nemůže."
„Já to věděla!" vykřikla tence víla. „Já to věděla! Výmluvy, hloupé, dětinské výmluvy, ani špetka obětavosti! Kdo miluje, ten se dokáže obětovat! Já se pro něj obětovala, den co den jsem kvůli němu lezla na skály, až jsem si na zadku vydřela šupiny, ploutve jsem si potrhala, nachladila se kvůli němu! A on pro mě nechce obětovat ani ty dva odporné pahýly! Láska, to není jen brát, je třeba se také něčeho vzdát, obětovat se! Přelož mu to!"

„Sh'eenaz," zvolal Geralt, „ty to nechápeš? On přece ve vodě žít nemůže!"
„Hloupé výmluvy mě nezajímají! Já ho taky... Já ho taky miluju a chci s ním mít potěr, jenže jak, když on se nechce stát mlíčňákem? Kam mu mám naklást jikry, co? Do čepice?"
„Co to říká?" vykřikl kníže. „Geralte! Nepřivezl jsem tě tady, aby sis s ní povídal, ale..."
„Trvá na svém. Hněvá se."
„Sem se sítěmi!" zařval Agloval. „Když ji podržím měsíc v zahradním jezírku, tak..."
„Takového!" křikl nesouhlasně kapitán a předvedl na lokti ‚jakého'. „Pod námi může být kraken! Viděls, milý pane, někdy krakena? Jestli chceš, skoč si do vody a chyť si ji do rukou! Já se do toho míchat nebudu. Já z téhle bárky žiju!"
„Žiješ jen díky mé milosti, drzý lumpe! Sem se sítěmi, sic tě nechám pověsit!"
„Běž do hajzlu! Na téhle lodi má moje slovo větší váhu než tvoje!"
„Buďte zticha! Oba!" křikl Geralt nazlobeně. „Něco říká. Je to těžké nářečí, musím se soustředit!"
„Už toho mám dost," zahalekala melodicky Sh'eenaz. „Mám hlad! No, Bělovlasý, ať se rozhodne - a to hned. Jedno mu ale řekni: nenechám si už ze sebe tropit žerty, nebudu se s ním zahazovat, bude-li vypadat jako čtyřcípá hvězdice. Řekni mu, že na hrátky, jaké mi on navrhuje na skalách, mám kamarádky, které to dělají mnohem lépe! Já to ale považuji za dětinskou zábavu, dobrou tak pro děti před výměnou šupin. Já jsem dospělá, zdravá mořská víla..."
„Sh'eenaz..."
„Nepřerušuj mě! Ještě jsem nedomluvila! Jsem zdravá a zralá ke tření, ale on, pokud po mně opravdu tak touží, musí mít ocas, ploutev a všechno jako pořádný tritón. Jinak ho nechci znát!"
Geralt překládal rychle, ale snažil se vybírat co nejcudnější výrazy. Moc se mu to nedařilo. Kníže zrudl a sám sprostě zanadával.
„Nestydatá coura!" zařval. „Studená makrela! Ať si najde sledě!"
„Co to řekl?" zajímalo Sh'eenaz. Připlula blíže.
„Že nechce mít ocas!"
„Tak mu řekni... Řekni mu, aby vyschl!"
„Co říká?"
„Říká," tlumočil zaklínač, „že se máš jít utopit."

II.
„To mě moc mrzí," řekl Marigold, „že jsem nemohl plout s vámi. Co se dá ale dělat, na moři zvracím, až hanba mluvit. Víš, jaktěživ jsem nemluvil s mořskou vílou. Škoda, do psí mateři."
„Jak tě znám," odpověděl Geralt, který právě zapínal sedlové brašny, „baladu napíšeš i tak."
„Jistě. Už mám i několik prvních slok. V mé baladě se víla pro knížete obětuje, vymění rybí ocas za hezké nožky, jenže za to zaplatí ztrátou hlasu. Kníže ji ale podvede, opustí a ona pak zemře žalem, změní se v mořskou pěnu a až první sluneční paprsky..."
„Kdo takovým pitomostem uvěří?"
„To není důležité," prskl Marigold. „Balady se nepíšou proto, aby se jim věřilo. Píšou se, aby dojímaly. Co ti to ale budu vykládat, stejně tomu houby rozumíš. Radši mi řekni, kolik ti Aglova zaplatil."
„Ani floka. Prohlásil, že jsem svoji práci zpackal. Že čekal něco jiného, on že platí za výsledky, a ne za snahu."
Marigold pokýval hlavou, smekl klobouček a žalostně na zaklínače pohlédl.
„Znamená to snad, že jsme pořád na mizině?"
„Vypadá to tak."
Marigold se zatvářil ještě žalostněji.
„Je to všechno moje vina," zavzlykal. „Všechno je to kvůli mně. Zlobíš se na mě, Geralte?!
Ne, zaklínač se na Marigolda nezlobil. Ani trochu.
To, co je potkalo, se stalo Marigoldovou vinou, o tom nebylo pochyb. Byl to Marigold, kdo naléhal, aby se vydali na slavnost do Čtyř Klenů. Pořádání slavností, argumentoval básník, uspokojuje hluboké a přirozené lidské potřeby. Tvrdil, že čas od času se člověk musí setkat s jinými lidmi tam, kde je možno poveselit se a zazpívat, do sytosti si nacpat břicho ražničím a pirohy, poslechnout si muziku a pomuchlat v tanci zpocené dívčí obliny. Kdyby chtěl každý z lidí tyto potřeby uspokojit samostatně, dokládal Marigold, náhodně a neorganizovaně, nastal by nepopsatelný zmatek. Proto byly vynalezeny svátky a slavnosti. A když už ty svátky a slavnosti máme, je třeba se jich zúčastňovat.
Geralt se nehádal, ačkoli na jeho soukromém seznamu hlubokých a přirozených potřeb měla účast na slavnostech velice nízkou pozici. Rozhodl se ale, že Marigolda doprovodí, neboť počítal s tím, že na takovém shromáždění lidí získá informace o možné práci nebo úkolu - už dávno si ho nikdo nenajal a jeho hotovost se nebezpečně tenčila.
Zaklínač se na Marigolda nijak nezlobil za to, že se navezl do Lesníků. Sám také nebyl bez viny - mohl zasáhnout a přítele včas zadržet. Neudělal to ale, sám totiž proslavené Strážce pralesa, jak se sami samolibě nazvali hrdlořezi z dobrovolnických jednotek, zabývající se potíráním nelidí, nesnášel. Otřásal se odporem, když slyšel vyprávění Lesníků o šípy prostřílených, zařízlutých nebo pověšených elfech, lesních mužích či divoženkách. A Marigold, který za svého putování se zaklínačem došel k přesvědčení, že je nepostižitelný, překonával sám sebe. Strážci si zpočátku jeho popichování, hanlivých poznámek a sprostot, vzbuzujících hromový smích přihlížejících vesničanů, nevšímali. Když pak ale zazpíval horkou jehlou šitý výsměšný a urážlivý kuplet, končící slovy: „chceš-li dobytkem se státi, musíš se k Lesníkům dáti", došlo k všeobecné prudké rvačce. Kůlna sloužící jako tančírna šla k čertu. Musela zasáhnout družina vévody Budiboga, zvaného Lysec, na jehož panství Čtyři Kleny ležely. Lesníci, Marigold i Geralt byli uznáni vinnými za všechny škody a provinění, počítaje v to i svedení jisté hluchoněmé mladistvé dívky, jež byla po rvačce nalezena v křoví za humny. Ležela tam zrudlá, s přihlouplým úsměvem a košilí vyhrnutou až někam pod bradu. Ještě štěstí, že

vévoda Lysec Marigolda znal, takže to všechno skončilo jen zaplacením pokuty, která ovšem pohltila všechny peníze, které jim ještě zbývaly. Navíc se museli dát na útěk ze Čtyřech Klenů tak rychle, jak jen koně stačili, protože ze vsi vyhnaní Lesníci jim hrozili pomstou a v okolních lesích jich byla právě celá rota, více než čtyřicet chlapů chystajících se na lov rusalek. Geralt neměl sebemenší chuť schytat lesnický šíp, protože jejich šípy mívaly hroty zubaté jako harpuny a dokázaly hrozně mrzačit.
Takže museli změnit původní plány na to, že objedou vesnice kolem pralesa, kde měl zaklínač přece jen jistou naději získat nějakou práci. Místo toho se rozjeli k moři, do Bremervoordu. Bohužel, kromě celkem beznadějného milostného dobrodružství knížete Aglovala s vílou Sh'eenaz, nenalezl zaklínač žádnou jinou zakázku. Projedli už Geraltův zlatý pečetní prsten i brož s alexandritem, kterou trubadúr kdysi dostal od jedné ze svých nesčetných snoubenek. Trpěli nouzí. Zaklínač se však na Marigolda nezlobil.
„Kdepak, Marigolde," řekl, já se na tebe nezlobím."
Marigold nevěřil, což vyplývalo ztoho, že nic neříkal. A Marigold mlčel jen zřídka. Poplácal koně po šíji a čert ví po kolikáté se začal hrabat v sedlových vacích. Geralt dobře věděl, že tam nenajde nic, co by se dalo zpeněžit. Vůně jídla, přinášená brízou z nedaleké hospody, začínala být nesnesitelná.
„Mistře!" zvolal kdosi. „Hej, mistře!"
„Ano?" otočil se Geralt. Z káry, v níž byli zapřaženi dva mezci, se vykutálel břichatý, sporý chlapík ve flcových botách a vlčím kožichu.
„Eee... Tedy..." zrozpačitěl břicháč, když přistoupil k nim. „Ne o tebe, pane, mně šlo... To mistr Marigold..."
„To jsem já," vzpřímil se básník hrdě a narazil si klobouček s volavčím pérem do čela. „Čím mohu sloužit, dobrý muži?"
„S veškerou úctou," pronesl tlouštík. „Jsem Teleri Drouhard, kupec s kořením, starší zdejší kupecké Gildy. Můj syn Gaspard se právě zasnoubil s Dalií, dcerou Mestvinovou, kterážto je lodním kapitánem."
„Ha," řekl Marigold, zachovávaje vznešenou vážnost. „Blahopřeji a přeji mladému páru mnoho štěstí. Čím vám ale mohu býti nápomocen? Jde snad o právo první noci? To nikdy neodmítám."
„He? Ne... toto... Abych pravdu řekl, dnes večer bude svatební hostina a oslava. Má žena, jak jen se rozneslo, že jsi, mistře, do Bremervoordu zavítal, se do mě pustila... Inu, ženská. ‚Poslyš,' řekla, Teleri, ukážeme všem, že ne jsme taková holota, jako oni, že na kulturu a umění dáme. Zeje-li u nás oslava, je to i slavnost ducha, nejenom se ožrat a pak blít.' Já jí, ženské hloupé, pravím, že jednu takovou osobu, co bude mít uměleckou produkci na starosti, jsme už najali, cožpak to nestačí? A ona na to, že je to málo, a že, hohó, mistr Marigold, je tak slavný a známý umělec, že se z něj všichni sousedi podělají. Mistře? Pocti nás... Dvacet pět tolarů na ruku, maličkost, pochopitelně... Jen abychom umění pomohli..."
„Šálí mě snad sluch?" otázal se Marigold protáhle. „Já mám být druhý na řadě? Jako přídavek po nějakém jiném muzikantovi? Já? Tak hluboko, abych někoho jen doprovázel, jsem ještě neklesl, vašnosto."
Drouhard zrudl.
„Odpusť, mistře," vykoktal. „Tak jsem to nemyslel... Akorát manželka... Odpusť... Pocti nás..."
„Marigolde," sykl Geralt tiše. „Neohrnuj nos. Potřebujeme ty peníze."
„Nepoučuj mě!" rozčílil se básník. „Já že zvedám nos? Já? Pohleďte na něj! A co bych pak měl říct o tobě, když ob den odmítáš výnosné nabídky? Hirikku nezabiješ, protože je na vyhynutí, wojsilka ne, protože je neškodný, nočnici ne, protože je milá, draka taky ne, protože to zakazuje kodex. Ale já, představ sí, mám také svou hrdost! Také mám svůj kodex!"
„Marigolde, prosím tě, udělej to pro mě. Trošku se obětuj, chlape, nic víc. Slibuji ti, že se nebudu vymlouvat, až se příště naskytne nějaká práce. No tak, Marigolde..."
Trubadúr hleděl do země, škrábaje se na bradě, porostlé hebkým plavým vousem. Drouhard roztáhl hubu a přistoupil blíže.
„Mistře... Přijmi mou nabídku. Stará mi to nedaruje, jestli tě nepřesvědčím. No tak... Dám třicet."
„Třicet pět," prohlásil Marigold nesmlouvavě. Geralt se pousmál a s nadějí vtáhl nosem vůni jídla nesoucí se od hospody.
„Dobře, mistře, souhlasím," řekl rychle Teleri Drouhard, tak rychle, že bylo jasné, že by dal i čtyřicet, kdyby bylo třeba.
„A nyní... Můj dům, chceš-li se umýt a odpočinout si, je tvým domem. A ty, pane... Jaké je tvé ctěné jméno?"
„Geralt z Rivie."
„I ty jsi samozřejmě zván. Něco pojíst, popít..."
„Jistě, s radostí," odpověděl Marigold za svého druha. „Veď nás, milý pane Drouharde. A jen tak, mezi námi, ten druhý zpěvák... Kdo je to?"
„Vzácná panna Essi Daven."

III.
Geralt si znovu rukávem přeleštil stříbrné cvočky na blůze a přezku opasku, pročesal si prsty vlasy, stáhl si je čistou čelenkou a vyčistil si boty, otíraje jednu o druhou.
„Marigolde?"
„Hmm?" narovnal si básník volavčí péro na klobouku, uhladil si a pevněji stáhl kamizolu. Oba strávili půl dne čištěním oděvu, aby ho dovedli do jakž takž přijatelného stavu. „Copak, Geralte?"
„Snaž se chovat tak, aby nás vyhodili až po večeři, a ne před ní."
„Nedělej si šoufky," urazil se básník. „Sám si dej pozor na to, jak se chováš. Jdeme?"
„Jdeme. Slyšíš? Někdo zpívá. Ženská."
„To ji slyšíš teprve teď? Je to Essi Daven, zvaná Očko. Nikdy jsi neviděl žádnou trubadúru? Jistě, zapomněl jsem, že se

vyhýbáš místům, kde kvete umění. Očko je velice schopná básnířka a zpěvačka, jenže trpí chybami, z nichž drzost, jak právě slyším, není nejmenší. To, co právě zpívá, je moje vlastní balada. Co nevidět si kvůli tomu vyslechne pár slov, po nichž se její očko rozslzí."
„Smiluj se, Marigolde. Vždyť nás vyhodí."
„Nepleť se do toho. Tohle je profesionální záležitost. Jdeme."
„Marigolde?"
„Co je?"
„Proč zrovna Očko?"
„Uvidíš."
Hostina se konala ve velkém skladišti, z něhož byly vyvezeny sudy s makrelami a sledi. Zápach - zdaleka ne všechen - byl odstraněn tím, že na všech možných místech byly rozvěšely svazky vřesu a mateřídoušky, převázané barevnými stužkami. Sem tam visely též - jak kázal starý obyčej - věnce česneku, jež měly zahánět upíry. Ke stěnám přisunuté stoly byly prostřeny bílým plátnem, v rohu bylo dočasně zřízeno ohniště s rožněm. Lidí tam bylo hodně, ale vládl poměrný klid. Více než půl sta lidí nejrůznějšího stavu a povolání i s uhrovitým snoubencem a do něj zahleděnou namyšlenou husičkou, soustředěně a tiše poslouchalo melodickou baladu, jíž zpívala dívka v prostých modrých šatech sedící na pódiu s loutnou opřenou o koleno. Dívka nemohla mít o moc více než osmnáct let a byla nápadně štíhlá. Její vlasy, dlouhé a nadýchané, měly barvu starého zlata. Ve chvíli, kdy vešli dovnitř, dívka dozpívala a děkovala za nadšený potlesk kýváním hlavy, potřásajíc přitom svou zlatou hřívou.
„Buď vítán, mistře, buď vítán," přiskočil k nim nadšeně svátečně oděný Drouhard a odtáhl je do středu skladiště. „I ty buď vítán, pane Gerarde... Jsem poctěn... Jistě... Dovolte... Vzácní pánové, ctěné dámy! Toto je náš čestný host, jenž nás poctil a je to pro nás velká čest... Mistr Marigold, slavný hudec a veršote... básník, tedy, poctil nás velice... Jsme tedy velice poctěni...!"
Ozvalo se volání a potlesk, a to právě včas, protože se zdálo, že se Drouhard upoctí a ukoktá k smrti. Samou pýchou zrudlý Marigold se zatvářil vznešeně a učinil nedbalou poklonu, pak zamával dívkám, sedícím na dlouhé lavici pod dohledem starších matrón jako slepice na hřadě. Děvčata seděla nepohnutě, vypadala, jako by byla k lavici přilepená klihem anebo jiným, ještě účinnějším lepidlem. Všechna bez výjimky držela ruce na křečovitě sevřených kolenou a měla pootevřená ústa.
„A nyní se, sousedi," zvolal Drouhard, „dáme do piva a do jídla! Prosím, prosím! Jako doma..."
Dívka v modrých šatech se prodrala davem, který se jako příboj vrhl na pod jídlem se prohýbající stoly.
„Buď zdráv, Marigolde," řekla.
Výraz ‚oči jako hvězdy` považoval Geralt za banální a ohraný, zvláště pak od té doby, co začal putovat s Marigoldem, neboť trubadúr měl ve zvyku rozdávat tento kompliment nalevo, napravo, obyčejně ale nezaslouženě. Ale v případě Essi Daven musel i člověk tak málo poetický, jako byl zaklínač, uznat případnost jejího přízviska. V milém a sympatickém, ale ničím zvláštním se nevyznačujícím obličeji totiž planulo obrovské, krásné, zářící, tmavě modré oko, od něhož nešlo odtrhnout zrak. Druhé oko bylo většinou skryto pod zlatavou loknou, padající na tvář. Essi loknu čas od času odhazovala pohozením hlavou nebo odfouknutím, pak bylo vidět, v její druhé oko za prvním v ničem nezaostává.
„Vítej, Očko," zašklebil se Marigold. „Hezkou baladu jsi to před chvílí zpívala. Velice sis vylepšila repertoár. Vždycky jsem říkal, že když někdo neumí psát verše, musí se chlubit cizím peřím. Vypůjčila sis hodně mých písní?"
„Několik," odrazila jeho útok Essi Daven okamžitě a usmála se, předvádějíc bílé zoubky. „Dvě nebo tři balady. Chtěla jsem více, ale nešlo to. Příšerné bláboly a melodie, ačkoli milé a bezprostřední ve své prostotě, ne-li primitivitě, nebyly takové, jaké očekávají moji posluchači. Nenapsals něco nového, Marigolde? Nějak dlouho jsem nic neslyšela."
„Není divu," frkl trubadúr. „Já své balady zpívám na místech, kam jsou zváni jen ti nejlepší a nejslavnější. A tam ty přece nechodíš."
Essi maličko zrudla a odfoukla loknu z oka.
„To je pravda," odpověděla. „Do bordelů nechodím, jejich atmosféra na mě působí dost tísnivě. Cítím s tebou, že musíš zpívat na takových místech. Co se s tím ale dá dělat. Když někomu chybí talent, nemůže si diváky moc vybírat."
Teď se zase zrudl Marigold. Očko se ale vesele rozesmála, hodila mu ruce kolem krku a hlasitě jej políbila na tvář. Zaklínače to udivilo, ne však příliš. Marigoldova přítelkyně se od něj, co se týče nevypočitatelnosti, nemohla nějak zvlášť lišit.
„Marigolde, ty starý proutníku!" zvolala Essi, pořád jej ještě objímajíc kolem krku. „Jsem tak ráda, že tě zase vidím při zdraví a v plné duševní síle."
„Ach, Pacinko," Marigold chytil dívku kolem pasu a roztočil ji, až jí šaty zavířily. „Bylas ohromná, u všech bohů, dávno jsem už neslyšel tak krásnou zlomyslnost. Hádáš se ještě lépe než zpíváš! A vypadáš prostě nádherně!"
„Tolikrát jsem tě prosila, Marigolde," Essi opět odfoukla loknu a hodila očkem po Geraltovi, „abys mi neříkal Pacinko. A pak, myslím, že je nejvyšší čas, abys mi představil svého druha. Jak vidím, nepatří mezi nás, služebníky Múz."
„Před tím ať nás chrání všichni bozi," zalomil rukama trubadúr. „Tenhle chlap. Pacinko, nemá hlas ani sluch a zrýmovat dokáže leda pití a řiti. Je to zástupce cechu zaklínačů, Geralt z Rivie. Pojď sem, Geralte, polib Očku ručku."
Zaklínač přistoupil poněkud v rozpacích, co si počít. Ruku, přesněji prsten, bývalo zvykem líbat výlučně vysoce postaveným dámám od komtesy výše a slušelo se při tom pokleknout. Vůči neurozeným ženám bylo zde, na Jihu, toto gesto považováno za eroticky vyzývavé a jako takové bylo vyhrazeno vesměs jen velmi blízkým dvojicím.
Očko ale jeho pochyby rychle rozptýlila, čile mu vysoko nastavujíc ruku s prsty namířenými dolů. Nešikovně ji uchopil a naznačil polibek. Essi, se svým nádherným očkem stále upřeným na něj, zrudla.
„Geralt z Rivie," řekla. „Nemáš zrovna nejhorší společnost, Marigolde."
„Je to pro mě čest," zamumlal zaklínač dobře si uvědomuje, že se výřečností rovná Drouhardovi. „Paní...!"

„K čertu," vyprskl Marigold. „Neuváděj Očko do rozpaků tím koktáním a titulováním. Ona se jmenuje Essi, on Geralt. Konec představováni. Přejděme k věci, Pacinko."
„Jestli mi ještě jednou řekneš Pacinko, dostaneš pohlavek. Co je to za věc, k níž máme přejít?"
„Musíme se dohodnout, jak budeme zpívat. Já navrhuju střídat se, každý několik balad. Aby to bylo efektní. Každý bude, to se rozumí, zpívat svoje balady."
„To by šlo."
„Kolik ti Drouhard platí?"
„Po tom ti nic není. Kdo začíná?"
"Ty."
„Souhlasím. Ech, podívejte se, kdo k nám zavítal. Jeho Jasnost kníže Agloval. Právě přichází, podívejte."
„He, he," zasmál se Marigold. „Publikum získává na kvalitě. I když, z druhé strany, s ničím moc nepočítej. Je to lakomec. Geralt ti to může potvrdit. Zdejší kníže hrozně nerad platí. Najímat lidi, to ano. S placením je to ale horší."
„Něco jsem zaslechla," odpověděla Essi a s pohledem upřeným na Geralta odhodila loknu z tváře. „Mluví se o tom v celém přístavu. Slavná Sh'eenaz, nemám pravdu?"
Agloval odpověděl na hluboké úklony špalíru u dveří úsečným přikývnutím, skoro hned přistoupil k Drouhardovi a odtáhl ho do kouta, dávaje najevo, že nechce žádné projevy úcty na veřejnosti. Geralt je sledoval koutkem oka. Rozhovor byl tichý, bylo ale zřejmé, že jsou oba rozrušeni. Drouhard si každou chvilku utíral rukávem čelo, kroutil hlavou a škrábal se na zátylku. Pokládal otázky, na něž zamračený kníže odpovídal jen krčením ramen.
„Kníže," zašeptala Essi, přistupujíc k Geraltovi, „vypadá rozčileně. Nejsou v tom zase nějaké srdeční záležitosti? Dnes ráno započaté nedorozumění s malou mořskou vílou? Copak, zaklínači?"
„To je možné," Geralt pohlédl na básnířku úkosem, zaskočen otázkou, která jej nějak zvláštně rozhněvala. „Inu což, každý má nějaké osobní problémy. Ne každý je ovšem nadšen tím, že se o nich zpívá na jarmarcích."
Očko maličko pobledla, odfoukla loknu a vyzývavě na něj pohlédla.
„Tím jsi mě chtěl urazit anebo ponížit?"
„Ani jedno, ani druhé. Chtěl jsem si jen ušetřit další otázky, týkající se Aglovalových problémů s jeho vílou. Otázky, na něž se necítím být oprávněn odpovídat."
„Chápu," krásné očko Essi Daven se mírně přivřelo. „Nebudu tě už vystavovat takovým rozpakům. Nepoložím ti už žádnou z otázek, které jsem ti položit chtěla a jež jsem, mám-li být upřímná, považovala jen za záminku k zahájení příjemného rozhovoru. Nu což, tak ta rozmluva nebude a ty se nemusíš bát, že by její obsah mohl být vyzpíván na nějakém jarmarku. Bylo mi potěšením."
Rychle se otočila a odešla ke stolům, kde byla okamžitě uctivě uvítána. Marigold přešlápl a významně si odkašlal.
„Nedá se říci, Geralte, že bys k ní byl nějak vybraně milý."
„Nedopadlo to nejlépe," souhlasil zaklínač. „Opravdu jsem ji urazil, a to naprosto bezdůvodně. Neměl bych za ní zajít a omluvit se jí?"
„Dej pokoj," odpověděl bard a dodal: „Nikdy nemáš druhou příležitost udělat první dojem. Pojď, radši si dáme pivo."
Dát si pivo ale nestačili. Rozpovídanou skupinou měšťanů se protáhl Drouhard.
„Pane Gerarde," řekl. „Dovolíte? Jasný kníže by s tebou chtěl hovořit."
„Už jdu."
„Geralte," uchopil jej Marigold z rukáv. „Nezapomeň."
„Nač?"
„Slíbils přijmout jakoukoli práci. Bez vytáček. Beru tě za slovo. Jak jsi to říkal? Trochu se obětovat?"
„Dobře, Marigolde. Jak ale můžeš vědět, že Agloval..."
„Cítím to. Pamatuj, Geralte."
„Dobrá, Marigolde."
Odešel s Drouhardem do rohu sálu, dál od hostů. Agloval seděl u nízkého stolku. Spolu s ním tam seděl i barevně oděný, opálený muž s krátkými černými kníry, jehož si Geralt předtím nevšiml.
„Takže se zase vidíme, zaklínači," promluvil kníže. „I když jsem se dneska ráno zařekl, že tě už víckrát nechci spatřit. Jiného zaklínače ale po ruce nemám, takže se musím spokojit s tebou. Seznam se, toto je Zelest, můj tajemník, který má na starosti lov perel. Mluv, Zeleste."
„Dnes ráno," začal opálený muž tiše, jsem se rozhodl rozšířit lov mimo obvyklou oblast. Jedna z lodí odplula dále na západ, za mys, směrem k Dračím Zubům."
„Dračí Zuby," přerušil jej Agloval, „jsou dva velké sopečné útesy za mysem. Můžeš je vidět z našeho přístavu."
„Ano," potvrdil Zelest. „Obvykle se tam nepluje, protože jsou tam víry a skály a potápění je nebezpečné. Jenže u pobřeží je čím dál méně perel. Takže tam odplula jedna loď. Sedmičlenná posádka, dva plavci a pět lovců, mezi nimi jedna dívka. Když se do večera nevrátili, začali jsme mít strach, i když moře bylo klidné jako by je polil olejem. Vyslali jsme několik rychlých člunů a zanedlouho jsme našli loď, driftující do moře. Na lodi ale nebyl nikdo, ani živá duše. Ztratili se jako kámen ve vodě. Nikdo neví, co se mohlo stát. Musela se tam ale odehrát rvačka, pořádná řež. Zůstaly tam stopy..."
„Jaké?" Zaklínač přimhouřil oči.
„Tedy, všechno bylo potřísněno krví." Drouhard sykl a neklidně se ohlédl. Zelest ztišil hlas.
„Bylo to tak, jak říkám," zdůraznil a stiskl zuby. „Paluba byla zbrocena krví po celé délce i šířce. Nemohlo být jinak, že na palubě došlo k úplným jatkám. Něco ty lidi pozabíjelo. Říká se, že to byla mořská nestvůra. Bezpochyby mořská nestvůra."
„A ne piráti?" otázal se Geralt tiše. „Nebo konkurence lovců perel? Vylučujete možnost obyčejného střetnutí na nože?"

„Vylučujeme," řekl kníže. „Tady nejsou žádní piráti ani konkurence. A střetnutí na nože nekončí zmizením všech účastníků. Kdepak, Geralte. Zelest má pravdu. Je to mořská nestvůra, nic jiného. Poslyš, nikdo se teď neodvažuje vyplout na moře, dokonce ani na blízká a dobře známá loviště. Na lidi padl strach a přístav je uzavřen. Z kotviště nevyplouvají ani bárky a galéry. Chápeš to, zaklínači?"
„Chápu," přikývl Geralt. „Kdo mi to místo ukáže?"
„Ha!" Agloval položil ruku na stůl a zabubnoval prsty. „Tak to se mi líbí. Takhle je to správně po zaklínačsku. Hned k věci, bez zbytečných řečí. Tak to mám rád. Vidíš, Drouharde, co jsem ti říkal? Dobrý zaklínač je hladový zaklínač. Že, Geralte? Přece kdyby nebylo tvého muzikálního kumpána, šel bys dneska zase spát bez večeře. Nemám špatné informace, což?"
Drouhard sklopil hlavu, Zelest tupě zíral před sebe.
„Kdo mi to místo ukáže?" zopakoval Geralt, s chladným pohledem upřeným na Aglovala.
„Zelest," odtušil kníže a přestal se usmívat. „Zelest ti ukáže Dračí Zuby i cestu k nim. Kdy se chceš pustit do práce?"
„Hned ráno. Buď v přístavišti, pane Zeleste."
„Dobrá, pane zaklínači."
„Výtečně," zamnul si ruce kníže a opět se výsměšně pousmál. „Geralte, počítám s tím, že ti to s nestvůrou půjde lépe než se Sh'eenaz. Opravdu s tím počítám. Aha, a ještě něco - zakazuji o té věci hovořit, nepřeji si větší paniku než už mám na krku. Rozumíš, Drouharde? Jestli jen špitneš, nechám ti vyrvat jazyk z huby."
„Rozumím, kníže."
„Výtečně," postavil se Agloval. „Tak já tedy půjdu, nebudu překážet v zábavě, nebudu provokovat nějaké drby. Měj se, Drouharde, popřej snoubencům mým jménem hodně štěstí."
„Děkuji, kníže."
Essi Daven seděla na křesílku, obležena hustým věncem posluchačů a zpívala tesknou baladu o žalostném osudu zhrzené milenky. Marigold, opřen o sloup, si něco brumlal pod vousy a počítal na prstech takty a verše.
„Tak co?" otázal se. „Máš nějakou práci, Geralte?"
„Mám," vyhnul se zaklínač jakýmkoliv podrobnostem, po nichž básníkovi stejně nic nebylo.
„Říkal jsem ti, že cítím peníze. Dobře, moc dobře. Já něco vydělám, ty něco vyděláš, bude zač se pobavit. Pojedeme do Cidaris, stihneme oslavu vinobraní. Ale teď se musím na okamžik omluvit. Tam na lavici jsem viděl něco moc zajímavého."
Geralt sledoval básníkův pohled, ale kromě několika děvčat s pootevřenými ústy nic zajímavého neviděl. Marigold si upravil kazajku, klobouček pošoupl na pravé ucho a roztančil se k lavici. Obratným postranním manévrem se vyhnul hlídajícím matronám a začal svůj obvyklý rituál mrkání a cenění zubů.
Essi Daven dozpívala baladu, byla odměněna potleskem, malým váčkem a velkou kyticí krásných, ač poněkud povadlých chrysantém.
Geralt kroužil mezi hosty, vyhlížeje příležitost konečně zaujmout místo u jídlem zavaleného stolu. Teskně hleděl na rychle mizející marinované sledě, holoubátka, vařené treščí hlavy a skopové kotlety, na jednotlivé nožky trhané věnce klobás, kapouny, jemné krájené uzené lososy a vepřové šunky. Potíž byla v tom, že na lavicích u stolu nebylo volné ani jedno místečko.
Vzrušené dívky a dokonce i matrony oblehly Marigolda a ječivě se domáhaly vystoupení. Marigold se neupřímně usmíval a vymlouval, nešikovně předstíraje skromnost. Geralt překonal rozpaky a skoro silou se prodral ke stolu. Postarší vašnosta, ostře páchnoucí octem, se odsunul až nečekaně přejícně a ochotně, až při tom málem shodil z lavice několik sousedů. Geralt se bez meškání pustil do jídla a v mžiku vyprázdnil jedinou misku, na niž dosáhl.
Octem páchnoucí vašnosta mu podal další. Zaklínač z vděčnosti pozorně vyslechl dlouhou tirádu onoho pantáty, týkající se dnešních časů a dnešní mládeže. Dotyčný paličatě označoval svobodu chování jako ‚uvolnění mravů", takže Geralt měl jisté potíže zachovat vážnost.
Essi stála u zdi pod jmelím, byla sama. Ladila loutnu. Zaklínač sledoval, jak se k ní blíží mladík ve vypasovaném brokátovém kabátci, jak básnířce něco říká a úlisně se přitom usmívá. Essi na mladíka pohlédla, maličko se ušklíbla krásnými rty a rychle pronesla několik slov. Mladík se jakoby zmenšil a ve spěchu se klidil, jen jeho rudé uši ještě dlouho plály v tlačenici.
„...smilstvo, hanebnosti a nestoudnosti," pokračoval octem páchnoucí vašnosta. „Jedno velké uvolnění mravů, milý pane."
„Máš pravdu," přitakal Geralt bezmyšlenkovitě, vytíraje chlebem talíř.
„Prosím o ticho, ctěné dámy a vážení pánové," zvolal Drouhard, který se objevil uprostřed sálu. „Slavný mistr Marigold, ač poněkud chorý na těle a unaven, nám teď zazpívá známou baladu o královně Marienn a černém krkavci! Učiní tak na horoucí prosbu panny Veviurky ze mlýna, jíž, jak prohlásil, nelze nic odmítnout."
Panna Veviurka, jedna z méně půvabných dívek na lavici, okamžitě zkrásněla. Vybuchla vřava a potlesk, přehlušující další uvolnění mravů octem páchnoucího vašnosty. Marigold počkal na naprosté ticho, zahrál na strunách efektní nástup a pak se dal do zpěvu, nespouštěje oči z panny Veviurky, která sloku od sloky krásněla. U všech ďasů, pomyslel si Geralt, ten sukničkář je účinnější než čarodějné olejíčky a masti, které prodává Yennefer ve svém krámku ve Vengerbergu.
Spatřil, jak Essi prchá za zády v půlkruhu směstnaných Marigoldových posluchačů, jak nenápadně mizí ve dveřích na terasu. Hnán zvláštním popudem se obratně dostal od stolu a šel za ní.
Stála nakloněna a lokty opřena o zábradlí terasy, hlavu vtaženu mezi drobná, shrbená ramena. Hleděla na zvlněné moře lesknoucí se měsíčním světlem a přístavními ohni. Pod Geraltovýma nohama zavrzalo prkno. Essi se narovnala.
„Omlouvám se, nechtěl jsem překážet," řekl škrobeně, hledaje na jejích rtech onen úsměšek, jenž před chvilkou uštědřila

brokátovému mladíkovi.
„Nepřekážíš mi," odpověděla a pousmála se, odhazujíc loknu. „Nehledám samotu, jen čerstvý vzduch. Tobě ten kouř a dusno také vadí?"
„Trochu. Víc mi ale vadí pocit, že jsem tě urazil. Přišel jsem se ti omluvit, Essi, získat opět naději na příjemný rozhovor."
„To já se musím omluvit," odpověděla, opírajíc se rukama o zábradlí. „Reagovala jsem příliš prudce. Vždycky se chovám příliš prudce, nedokážu se ovládnout. Odpusť mi a dej mi druhou příležitost - k rozhovoru."
Přistoupil blíž a opřel se o zábradlí vedle ní. Cítil její teplo a slabou vůni levandule. Měl vůni levandule rád, i když vůně levandule nebyla vůní šeříku a angreštu.
„Co ti připomíná moře, Geralte?" otázala se najednou.
„Neklid," odpověděl bez přemýšlení.
„Zajímavé. A zdáš se být tak klidný a vyrovnaný."
„Neřekl jsem, že cítím neklid. Ptala ses na dojem."
„Dojmy jsou obrazem duše. Něco o tom vím, jsem básnířka."
„A tobě, Essi, co tobě připomíná moře?" otázal se rychle, aby ukončil dohady o neklidu, který pociťoval.
„Věčný pohyb," odpověděla po chvíli. „Změnu. A hádanku, tajemství, něco, co nechápu, co bych mohla popsat tisíci způsoby, v tisících veršů, a přesto bych se nedobrala kořene, skutečné podoby věci. Ano, nejspíš toto."
„Takže," řekl s pocitem, že na něj levandule působí stále silněji, „to, co cítíš, je také neklid. A zdáš se být tak klidná a vyrovnaná."
Otočila se na něj, odhodila zlatou loknu a upřela na něj své krásné oči.
„Já, Geralte, nejsem ani klidná, ani vyrovnaná."
Stalo se to najednou, naprosto nečekaně. Pohyb, který udělal, který měl být jen dotekem, lehkým pohlazením její paže, se přerodil v silný stisk obou rukou na jejím útlém pase, v rychlé, třebaže ne prudké přiblížení, až po náhlé, krev bouřící setkání těl. Essi najednou ztuhla, napjala se, prohnula se co nejdále dozadu, opřela se dlaněmi o jeho ruce, tak silně, jako by je chtěla ze svého pasu strhnout, ale namísto toho je silně uchopila, naklonila hlavu vpřed, pootevřela ústa a znehybněla.
„Proč... Proč tohle?" zašeptala. Oko měla široce otevřené, do tvářejí sklouzla zlatá lokna.
Klidně a z rozmyslem se naklonil, přiblížil tvář k její a pak najednou spojili svá ústa v polibku. Essi ale ani teď nepustila jeho ruce objímající ji v pase a i teď co nejvíc ohýbala záda, aby se vyhnula doteku těl. Zůstali tak dlouho, pomalu se otáčeli jako v tanci. Líbala jej s chutí, zkušeně. A dlouho.
Pak se obratně a bez námahy vysvobodila z jeho rukou, otočila se, znovu se opřela o zábradlí a vtáhla hlavu mezi ramena. Geralt měl najednou nepříjemný, velice hloupý pocit. Ten pocit mu nedovolil přiblížit se k ní a obejmout její přihrbená záda.
„Proč?" otázala se chladně, ani se neotočila. „Proč jsi to udělal?"
Pohlédla na něj úkosem a zaklínač najednou pochopil, že se spletl. Náhle věděl, že jej lež, klam, přetvářka a lehkovážnost dovedou rovnou do bažiny, kde mezi ním a bezednou hlubinou bude jen tenký, houpavý, nejistý povlak rašeliníku a mechu, jenž může při jakémkoliv neopatrném pohybu povolit, prasknout, rozestoupit se pod ním.
„Proč?" zopakovala. Neodpověděl.
„Hledáš ženu na tuto noc?"
Neodpověděl. Essi se pomalu otočila a dotkla se jeho paže.
„Vraťme se do sálu," řekla uvolněně, ale ten hraný klid jej neoklamal, cítil, jak moc je napjatá. „Netvař se tak. Vždyť se nic nestalo. A za to, že já muže na tuto noc nehledám, přece nemůžeš. Nemám pravdu?"
„Essi..."
„Vraťme se, Geralte. Marigold už třikrát přidával. Tedje řada na mně. Pojď, budu zpívat..."
Vrhla na něj zvláštní pohled a odfoukla si loknu z oka.
„Budu zpívat pro tebe."

IV.

„No ne," zatvářil se zaklínač udiveně. „Tak jsi přece jen přišel? Myslel jsem, že se na noc nevrátíš."
Marigold zavřel dveře na závoru, pověsil na skobu loutnu a klobouček s volavčím pírkem, svlékl kazajku, vytřepal ji a položil na vaky v koutě pokojíku. Kromě těch vaků, džberu a obrovského slamníku nebylo v podkrovní komůrce vůbec nic, žádný nábytek, dokonce i svíčka stála jen ve ztuhlé kalužince vosku na podlaze. Drouhard Marigolda sice obdivoval, ne však natolik, aby mu poskytl pokoj anebo komnatu.
„Pročpak?" otázal se Marigold, zouvaje si boty. „Proč sis myslel, že se na noc nevrátím?"
„Myslel jsem si," zaklínač se zvedl na lokti až hrachovina zachřestila, „že půjdeš zpívat serenády pod okénko slečny Veviurky, před níž jsi celý večer tokal jako hluchý tetřev."
„Haha," zasmál se bard. „Ty jsi ale naivní trouba. Nic jsi nepochopil. Veviurka? Ta mě vůbec nezajímá. Chtěl jsem jen popíchnout ostnem žárlivosti spanilou pannu Akerettu, na niž uhodím zítra. Můžeš mi uvolnit kousek místa?"
Marigold se svalil na slamník a stáhl z Geralta přikrývku. Geralt otočil hlavu k maličkému okénku, kterým by, nebýt pracovitých pavouků, bylo zřetelně vidět hvězdnatou oblohu.
„Co jsi tak naštvaný?" otázal se básník. „Vadí ti, že svádím holky? Od kdy? Nestal ses náhodou druidem a neslíbils mravní čistotu`? Nebo..."
„Přestaň s těmi žvásty. Jsem unavený. Nevšiml sis, že poprvé po dvou týdnech máme slamník a střechu nad hlavou? Nejsi rád, že nám ráno nenapadá rosa do očí?"
„Pro mě," roztoužil se Marigold, „slamník bez holky není žádný slamník. Je to neúplné štěstí - a k čemu vůbec je takové

neúplné štěstí?"
Geralt si povzdechl jako vždy, když Marigolda popadla noční upovídanost.
„Neúplné štěstí," pokračoval trubadúr, zaposlouchán do vlastního hlasu, je jako... Jako přerušený polibek... Můžeš mi prozradit, proč skřípeš zuby?"
„Jsi nemožný, Marigolde. Nic než slamníky, holky, zadnice, prsa, neúplné štěstí a polibky přerušené psy, které na tebe poštvávají rodiče tvých náhodných známostí. No, nejspíše se nedokážeš ovládnout. Je vidět, že jen lechtivé milkování, abych tomu rovnou neřekl nevybíravé kurvení, vám, umělcům, pomáhá skládat balady, psát verše a zpívat. Je vidět, a to si zapiš za uši, že tohle je temná strana talentu."
Řekl toho příliš mnoho, ale nepříliš chladně. A Marigold to snadno a bezchybně prohlédl.
„Aha," prohlásil nevzrušeně. „Essi Daven, moje milá Pacinka. Krásné očko Očka se upřelo na zaklínače a pěkně s ním zamávalo. Zaklínač se k Očku zachoval jako křupan ke královně. A namísto aby hledal chybu u sebe, obviňuje ji a nachází v ní jakési temné strany."
„Nežvaň, Marigolde."
„Kdepak, můj milý. Essi na tebe zapůsobila, to neukryješ. Konečně, nevidím v tom nic špatného. Dej si ale pozor, nesmíš udělat chybu. Není taková, za jakou ji považuješ. Má-li její talent nějaké temné strany, pak určitě ne takové, jaké si představuješ."
„Domnívám se," řekl zaklínač, snaže se ovládnout hlas, že ji znáš opravdu dobře."
„Dost dobře. Ale ne tak, jak to myslíš. Tak ne."
„To je zvláštní. Alespoň u tebe, to musíš přiznat."
„Ty jsi ale pitomec," protáhl se trubadúr a založil si obě ruce pod hlavu. „Pacinku jsem znal už jako dítě. Je to pro mne... No, něco jako mladší sestra. Znovu ti říkám, neudělej u ní žádnou hloupou chybu. Moc bys jí tím ublížil, protože jsi na ni i ty udělal dojem. Přiznej se, že na ni máš chuť?"
„I kdyby, tak na rozdíl od tebe o tom nejsem zvyklý mluvit," odpověděl Geralt ostře. „Ani o tom skládat písničky. Děkuju ti za to, cos mi o ní řekl, protože jsi mne nejspíše opravdu zachránil před hloupou chybou. Ale teď už konec. Toto téma už považuju za uzavřené."
Marigold ležel dlouho bez pohybu a beze slova. Geralt ho ale znal příliš dobře.
„Už vím," řekl pak básník. „Už to vím."
„Víš houby, Marigolde."
„Vím, v čem je tvůj problém, Geralte. Tobě se zdá, že jsi jiný. Ty se vlastně chlubíš svou odlišností, tím, co považuješ za nepřirozené. Ty se s tou svou odlišností doslova vnucuješ a přitom nechápeš, že pro většinu střízlivě uvažujících lidí se nijak nelišíš od ostatních smrtelníků - a kéž by bylo více takových jako ty. Co na tom, že máš rychlejší reakce a zřítelnice se ti stahují a roztahují, takže ve tmě vidíš jako kočka? Že znáš nějaké ty čáry? To je toho. Já jsem, můj milý, znal kdysi jednoho krčmáře, ktery" dokázal vypouštět pšouky tak dlouho a tak je ovládat, že uměl vyprdět melodii žalmu ‚Vítej nám, vítej, jitřní hvězdo'. Nehledě na jeho jistě nevšední nadání, byl to ten nejobyčejnější člověk ze všech obyčejných lidí. Měl ženu, děti a ochrnutou babičku..."
„Co to má společného s Essi Daven? Mohl bys mi to vysvětlit?"
„Samozřejmě. Určitě máš dojem, Geralte, že se o tebe Očko začala zajímat jen díky chorobné, přímo úchylné zvědavosti, že se na tebe dívá jako na něco zvláštního, jako na dvouhlavé tele anebo salamandra ve zvěřinci. A okamžitě ses nafoukl, při první příležitosti jsi ji uštědřil sprostý a nezasloužený políček, vrátils jí ránu, kterou ti nedala. Nečerti se, vždyť jsem u toho sám byl. U dalších událostí jsem už ale nebyl, viděl jsem ale váš útěk ze sálu a její zrůžovělé tváře, když jste se vrátili. Ano, Geralte. Já tě tu varuji před chybou a tys ji už udělal. Chtěls ji vytrestat za - podle tebe chorobnou zvědavost. Zároveň ses ale rozhodl tu zvědavost využít."
„Znovu ti říkám: nežvaň!"
„Pokusil ses," pokračoval básník nevzrušeně, „zjistit, zda se s ní dá jít na seno, zda nebude zvědavá, jaké to je, pomilovat se s proměněncem, mutantem, se zaklínačem. Naštěstí se Essi projevila jako chytřejší z vás dvou a velkomyslně se smilovala nad tvou nejapností, protože pochopila její příčinu. To si myslím proto, že ses z terasy nevrátil s opuchlou hubou."
„Domluvils?"
„Domluvil."
„Tak dobrou noc."
„Vím, proč se vztekáš a skřípeš zuby."
„Jistě, ty přece víš všechno."
„Vím, kdo tě tak zpracoval, že už nedokážeš pochopit normální ženu. Pěkně se na tobě podepsala ta tvoje Yennefer. Ať mě hrom bací, jestli chápu, co na ní vidíš."
„Nech toho, Marigolde!"
„Opravdu raději nechceš obyčejné děvče, jako je třeba Essi? Má snad ta čarodějka něco, co by Essi neměla? Věk? Očko možná není nejmladší, ale má tolik, na kolik vypadá. A víš ty, k čemu se mi kdysi po pár pohárech Yennefer přiznala? Haha... Řekla mi, že to poprvé dělala s chlapem přesně rok po tom, co bylo vynalezeno ruchadlo."
„Lžeš. Yennefer tě má ráda jako morovou ránu a jakživa by se ti nesvěřila."
„No dobře. Zalhal jsem, přiznávám."
„Nemusíš se omlouvat. Znám tě."
„To se ti jen zdá, že mě znáš. Nezapomínej, že jsem dost složitý charakter."
„Marigolde," povzdechl Geralt, kterému se už opravdu chtělo spát. „Ty jsi cynik, prasák, kurevník a lhář. A na tom, příteli, to mi můžeš věřit, není nic složitého. Dobrou noc."

„Dobrou, příteli."

V.

„Brzy vstáváš, Essi."

Básnířka se pousmála, přidržujíc si větrem cuchané vlasy. Opatrně vešla na molo, vyhýbajíc se děrám a prohnilým prknům.

„Nemohla jsem si nechat ujít možnost vidět zaklínače při práci. Zase mě budeš považovat za příliš zvědavou, Geralte? No co, nezapírám, jsem opravdu zvědavá. Jak to jde?"

„Jak jde co?"

„Ach, Geralte," řekla. „Nedoceňuješ mou zvídavost, mé nadání k vyhledávání a vykládání informací. Vím už všechno o tom, co se stalo lovcům perel, znám podrobnosti tvé dohody s Aglovalem. Vím, že hledáš námořníka ochotného plout ke Dračím Zubům. Našels ho?"

Chvíli si ji zkoumavě prohlížel a pak se najednou rozhodl.

„Ne," odpověděl. „Nenašel. Ani jednoho."

„Bojí se?"

„Bojí."

„Jak si tam tedy chceš prohlédnout, aniž bys vyplul na moře? Jak se chceš dostat netvorovi, který pozabíjel lovce, na kobylku, když nemůžeš vyplout?"

Uchopil ji za ruku a odvedl z můstku. Šli pomalu po mořském břehu, po kamenité pláži, kolem člunů vytažených na břeh, kolem sítí, natažených na kůlech, mezi ve větru se klátícími, sušícími se rybami. Geralt nečekaně zjistil, že mu společnost básnířky vůbec nevadí, že ani nepřekáží, ani není vlezlá. A pak, doufal, že klidný a věcný rozhovor odstraní následky onoho hloupého polibku na terase. To, že za ním Essi přišla na molo, vzbuzovalo naději, že se na něj nehněvá. Byl tomu rád.

„Dostat se netvorovi na kobylku," zabručel, opakuje její slova. „Kdybych tak věděl, jak. Tak málo toho vím o mořských strašidlech."

„To je zajímavé. Podle toho, co vím, žije v moři daleko více netvorů než na souši - jak v množství jedinců, tak v množství druhů. Zdálo by se tedy, že by moře mohlo být docela dobrým polem k tomu, aby se zaklínač mohl uplatnit."

„Není."

„Proč?"

„Pronikání lidí na moře," odkašlal si, odvraceje tvář, „netrvá tak dlouho. Zaklínači byli potřební dříve, na souši, v první etapě osídlování. Nehodíme se k boji se stvůrami, obývajícími moře, i když je v něm skutečně bezpočtu netvorů. Ale naše zaklínačské schopnosti jsou proti mořským nestvůrám nedostatečné. Tahle monstra jsou pro nás buď příliš velká, nebo dokonale opancéřovaná, nebo svému živlu skvěle přizpůsobená. Nebo všechno současně."

„A ta nestvůra, co zabila lovce? Nemáš zdání, co by to mohlo být?"

„Snad kraken?"

„Kdepak. Kraken by rozbil loď, ale tahle zůstala celá. A, jak se říká, plná krve." polkla dívka a znatelně zbledla. „Nemysli si, že dělám chytrou. Vyrostla jsem u moře a leccos jsem viděla."

„Co by to v tom případě mohlo být? Obří chobotnice? Mohla postahovat lidi z paluby..."

„To by tam nebylo tolik krve. Nebyla to chobotnice, Geralte, ani kosatka, ani drakoželva, protože to nepřevrhlo ani nepotopilo loď. To něco vystoupilo na palubu a způsobilo tam masakr. Co když tím, že to hledáš v moři, děláš chybu?"

Zaklínač se zamyslel.

„Začínám tě obdivovat, Essi," řekl pak. Básnířka se začervenala. „Máš pravdu. To něco mohlo zaútočit ze vzduchu. Mohl to být ornitodragon, gryf, wyvern, klouzák nebo vidlohon. Anebo i rok..."

„Promiň," přerušila jej Essi. „Podívej, kdo sem jde."

Po břehu přicházel Agloval, byl sám, oděv měl zcela promočený. Na první pohled zuřil a když je uviděl, zrudl vztekem. Essi se lehce uklonila, Geralt se uklonil hlouběji a položil si pěst na srdce. Agloval si odplivl.

„Seděl jsem na skalách tři hodiny, již od úsvitu," zavrčel. „Ani se neukázala. Tři hodiny, jako hlupák, na útesech zalévaných mořem."

„To je mi líto..." zamumlal zaklínač.

„Je ti to líto?" vybuchl kníže. „Líto? Je to tvoje vina. Všechno jsi pokazil. Zpackals to."

„Co jsem zpackal? Já jsem tam byl jen jako tlumočník..."

„K čertu s takovou prací," přerušil jej Agloval nahněvaně, odvraceje se stranou. Profil měl rozhodně vladařský, hodný ražby na mincích. „Ano, bylo by lepší, kdybych tě vůbec nenajal. Je to paradox, ale dokud jsme neměli tlumočníka, rozuměli jsme si daleko lépe - já a Sh'eenaz, jestli chápeš, co tím myslím. Ale teď... Víš ty vůbec, co se povídá po městečku? Šeptají si v ústraní, že lovci zahynuli, protože jsem rozhněval mořskou vílu. Že je to její pomsta."

„Pitomost," ohodnotil to zaklínač chladně.

„Jak mám vědět, že je to opravdu pitomost?" zavrčel kníže. „Vím já, cos jí tenkrát namluvil? Vím já, čeho je schopna? S jakými nestvůrami se tam dole, v hlubinách, setkává? Moc tě prosím, dokaž mi, že je to pitomost. Přines mi hlavu té nestvůry, která zabila lovce. Dej se do práce a neflirtuj tady na pláži..."

„Do práce?" rozčílil se Geralt. „Jak? Mám snad na moře vyplout v neckách? Tvůj Zelest námořníkům hrozil mučidly i šibenicí, přesto nikoho nedonutil vyplout. A sám Zelest taky nijak nespěchá. Je to jako..."

„Proč by mne mělo zajímat jak?" přerušil ho Agloval vřísknutím. „To je tvoje věc! K čemu jsou zaklínači, když ne proto, aby si slušní lidé nemuseli lámat hlavu tím, jak se zbavit příšer? Najal jsem si tě na tu práci a požaduji, abys ji vykonal. A jestli ne, tak se odtud pakuj, nechám tě hnát psy až na hranice mého panství!"

„Uklidni se, Jasnosti," požádala Očko tiše. Bledé líce a rozechvělé ruce prozrazovaly její vzrušení. „A nevyhrožuj, prosím, Geraltovi. Já a Marigold totiž máme pár přátel. Král Ethain z Cidaris, abych se zmínila jen o jednom, má v oblibě nás i naše balady. Král Ethain je osvícený panovník a vždycky říkává, že naše tvorba není jen skočná hudba a nevážné rýmy, nýbrž že to je také jistý druh předávání informací - kronika lidstva. Mohu se postarat, kníže, aby ses i ty zapsal do kroniky lidstva. V dobrém anebo ve zlém - to už záleží jen na tobě."
Agloval na ní na chvilku upřel mrazivý, výsměšný pohled.
„Lovci, kteří zahynuli, měli ženy a děti," řekl pak o poznání klidněji. „Ostatní, až jim do hrnců nakoukne hlad, vyplují rychle znovu. Lovci perel, hub, ústřic a langust, rybáři, všichni. Teď se bojí, ale hlad ten strach rychle zažene. Vyplují. Jenže - vrátí se? Co ty na to, Geralte? Panno Daven? Jsem zvědav na tvou baladu, která o tom bude vyprávět. Baladu o zaklínači stojícím nečinně na břehu a hledícím na zkrvavené paluby lodí, na uplakané siroty."
Essi pobledla ještě více, pak ale hrdě pohodila hlavou, odfoukla loknu a už už se chystala odpovědět, Geralt ji ale rychle chytil za ruku a stiskl, aby jí zabránil promluvit.
„Stačí," řekl. „V celé té záplavě slov je důležité jen jedno: najal sis mne, Aglovale. Přijal jsem ten úkol a jestli je uskutečnitelný, tak jej splním."
„S tím také počítám," odsekl kníže. „Takže zatím na shledanou. Má poklona, panno Daven."
Essi se neuklonila, jen lehce kývla hlavou. Agloval si popotáhl mokré kalhoty a vykročil k přístavu, klouzaje po vlhkém kamení. Geralt si teprve teď uvědomil, že pořád ještě drží básnířku za ruku a že se básnířka vůbec nepokouší vyprostit z jeho sevření. Pustil ji. Essi k němu obrátila tvář, do níž se pomalu vracela barva.
„Je tak snadné, přimět tě, abys ses pustil do takového rizika," řekla. „Stačí jen pár slov o ženách a dětech. A tolik se toho navykládá o tom, jak prý jste vy, zaklínači, bezcitní. Geralte, Agloval kašle na ženy, děti i starce. On jen chce, aby se zase začaly lovit perly, protože ztrácí každým dnem, kdy se neloví. On se zmíní o hladových dětech a ty jsi okamžitě ochoten riskovat život..."
„Essi," přerušil ji. „Jsem zaklínač. Je to moje práce, riskovat život. Děti s tím nemají nic společného."
„Mě nepřesvědčíš."
„Proč si myslíš, že chci?"
„Protože kdybys byl tak chladný profesionál, jak se tváříš, pokusil by ses zvednout cenu. A ty ses ani slovem nezmínil o penězích. No dobrá, nechme už toho. Vracíme se?"
„Neprojdeme se ještě trochu?"
„Ráda. Geralte?"
„Prosím?"
„Říkala jsem ti, že jsem vyrostla u moře. Umím ovládat loď a..."
„To si vyžeň z hlavy."
„Proč?"
„Vyžeň si to z hlavy," zopakoval zostra.
„Mohl bys to," špitla dotčeně, „říci slušněji."
„Mohl bych. Jenže ty bys to pak brala... čert ví jak. A já jsem jen bezcitný zaklínač a chladný profesionál. Riskuju vlastní život. Cizí nikdy."
Essi zmlkla. Viděl, jak sevřela ústa, jak pohodila hlavou. Poryv větru jí opět rozcuchal vlasy, na okamžik zakryl její obličej změtí zlatých pramenů.
„Chtěla jsem ti jen pomoci," řekla.
„Já vím. A děkuju ti."
„Geralte?"
„Prosím?"
„Co když je na těch řečech, o nichž se zmínil Agloval, něco pravdy? Víš přece, že víly nejsou vždycky a všude přátelské. Byly už takové případy..."
„Tomu nevěřím."
„Nymfy," pokračovala Očko zamyšleně, „nereidy, tritóni, sirény. Kdo ví, čeho jsou schopni. A Sh'eenaz... Měla důvod..."
„Nevěřím," přerušil ji.
„Nevěříš anebo nechceš věřit?"
Neodpověděl.
„Dal bych krk, že ten balvan, na němž se Agloval setkává s vílou, byl blíže břehu a že byl větší. A teď ho už ani není vidět."
„Příliv," řekla Essi krátce. „Zanedlouho voda stoupne až tam k tomu útesu."
„Až tam?"
„Ano. Moře se zde vzdouvá a klesá dost silně. Dobrých deset loktů, protože tady, v úžině a v ústí řeky dochází k takzvané přílivové ozvěně - tak nějak tomu říkají námořníci."
Geralt hleděl k mysu, na Dračí Zuby zakousnuté do hučícího, zpěněného příboje.
„Essi," otázal se, „a co odliv?"
„Nerozumím."
„Jak daleko moře ustoupí?"
„Cože?... Aha, už chápu. Ustoupí až po čáru šelfu."
„Čáru čeho?"
„No, takové skalní police, která se táhne kus od břehu a potom končí strmým srázem do hlubiny."

„Dračí Zuby..."
„Se tyčí přesně na okraji šelfu."
„Budou dosažitelné suchou nohou? Kolik bych měl času?"
„To nevím," zamračila se Očko. „Bylo by třeba zeptat se domorodců. Nezdá se mi ale, že by to byl nejlepší nápad, Geralte. Hleď, mezi pevninou a Zuby jsou skaliska, celé pobřeží je rozsekáno zátokami a fjordy. Až začne odliv, vytvoří se tam tůně, úžiny, jimiž bude proudit voda. Nevím, jestli.."
Od moře, od takřka neviditelných skal k nim dolehlo šplouchnutí. A hlasitý, melodický výkřik
„Bělovlasý!" zvolala víla, půvabně přeskakujíc hřbet vlny a bijíc do vody krátkými, rychlými údery ocasní ploutve.
„Sh'eenaz!" vykřikl v odpověď a zamával.
Malá mořská víla připlavala ke skalám, vztyčila se ve zpěněné, zelené vodě, oběma rukama si hodila vlasy dozadu, předvádějíc přitom hruď se všemi jejími půvaby. Geralt mrkl na Essi. Dívka maličko zrudla a stydlivě na okamžik pohlédla na své vlastní vnady, skromně se rýsující pod oděvem.
„Kde je ten můj?" zazpívala Sh'eenaz, když připlavala blíže. „Vždyť tu přece měl být."
„Byl tady. Čekal tři hodiny a šel pryč."
„Odešel?" podivila se víla vysokým trylkem. „Nepočkal? Nevydržel mizerné tři hodiny? To jsem si mohla myslet. Ani trochu se nedokáže obětovat! Ani trochu! Je ošklivý, ošklivý, ošklivý! A co tady pohledáváš ty, Bělovlasý? Vyšel sis na procházku se svou milou? Jste moc hezký párek, jen ty nohy vás hyzdí."
„Není to moje milá. Skoro se neznáme."
„Opravdu?" podivila se Sh'eenaz. „Škoda. Hodíte se k sobě, sluší vám to spolu. Kdo je to?"
„Jsem Essi Daven, básnířka," zazpívala Očko s přízvukem a melodií, při nichž zaklínačův hlas zněl jako vraní krákání.
„Jsem ráda, že tě poznávám, Sh'eenaz."
Víla plácla rukama do vody a zvučně se zasmála.
„To je hezké!" vykřikla. „Ty znáš náš jazyk! Čestné slovo, překvapujete mě, vy lidé. Opravdu, nejsou mezi námi tak velké rozdíly, jak se obvykle tvrdí."
Zaklínač byl stejně zaskočený jako víla, ačkoli mohl předpokládat, že vzdělaná a sečtělá Essi zná lépe než on Starší mluvu - jazyk elfů, jehož zpěvnou verzi užívaly mořské víly, nymfy a nereidy. Mohlo by mu také být jasné, že složitá melodičnost vílí řeči, jež mu činila takové obtíže, znamenala pro Očko ulehčení.
„Sh'eenaz!" zvolal. „Něco nás přece jen odděluje - a někdy to může být i prolitá krev! Kdo... Kdo zabil lovce perel, tam u těch dvou skal? Pověz mi to!"
Víla se ponořila tak rychle, až rozbouřila vodu. Za chvilku opět vyplula na hladinu, avšak sličnou tvářičku měla staženou v nehezké grimase.
„Neopovažujte se!" vykřikla pronikavě. „Neopovažujte se přiblížit ke Schodům! Tam nesmíte! Vyhýbejte se tomu místu! To není pro vás!"
„Copak? Co není pro nás?"
„Není to pro vás" vykřikla Sh'eenaz ještě jednou a vrhla se na znak do vln.
Vodní tříšť vystříkla vysoko k obloze. Ještě na okamžik viděli její ocas, vidlicovitě rozeklanou ploutev třepetající se ve vlnách. Pak zmizela v hlubině.
Očko si upravila vlasy, rozcuchané větrem. Zůstala stát nehybně, pouze sklonila hlavu.
„Netušil jsem, Essi," odkašlal si Geralt, „že tak dobře ovládáš Starší mluvu..."
„Jak bys to mohl vědět?" odvětila s hořkostí v hlase. „Vždyť my... My se přece skoro neznáme."

VI.
„Geralte," ozval se Marigold a začenichal jako lovecký pes. „Děsně to tu smrdí, nemyslíš?"
„Co by?" popotáhl zaklínač nosem. „Byl jsem už na místech, kde smrdělo daleko více. Tohle je jen pach moře."
Trubadúrotočil hlavu a plivl mezi kameny. Voda bublala ve skalních úžlabinách, pěnila, šuměla, odkrývala vlnami vymleté rozsedliny. „Koukni, jak to moře opadlo, Geralte. Kam se poděla všechna ta voda? Jak to, k čertu, s těmi přílivy a odlivy vlastně je? Odkud se berou? Nikdy ses nad tím nezamyslel?"
„Ne. Měl jsem jiné starosti."
„Představuji si," zachvěl se Marigold, „že tam v hlubinách, na samotném dně toho nekonečného oceánu, sedí obrovské monstrum, tlustá, šupinatá příšera, ropucha s rohy na obludném čele. Někdy nasává vodu do panděra a s tou vodou všechno, co v ní žije a dá se jíst: ryby, tuleně, želvy, zkrátka všechno. A pak, až kořist stráví, zase vodu vyvrhne a nastane příliv. Co na to říkáš, Geralte?"
„Říkám, že jsi snílek. Yennefer mi kdysi vysvětlovala, že příliv i odliv způsobuje měsíc."
Marigold se rozesmál:
„To je ale blbina! Co má měsíc společného s mořem? Na měsíc leda vyjí psi. Dostala tě, ta tvoje lhářka, udělala si z tebe dobrý den. A podle toho, co vím, tak ne poprvé."
Zaklínač to přešel mlčením. Hleděl na mokře se lesknoucí kameny v úžinách odkrytých odlivem. Pořád v nich ještě bouřila a kypěla voda, ale zdálo se, že už co nevidět ustoupí.
No tak do práce," řekl, vstal a upravil si meč na zádech. „Déle už čekat nemůžeme, poněvadž bychom se do přílivu nestihli vrátit. Pořád ještě trváš na tom, že tam půjdeš se mnou?"
„Jistě. Náměty na balady nejsou šišky, nenajdu je pod smrčkem. A pak, Pacinka má zítra narozeniny."
„Nevidím v tom žádnou souvislost."
„To je škoda. Mezi námi, prostými lidmi, je takový obyčej dávat si k narozeninám dárky. Na to, abych jí něco koupil, nemám. Najdu pro ni něco na mořském dně."

„Sledě? Ježka?"
„Jsi hlupák. Najdu jantar, mořského koníka anebo nějakou krásnou lasturu. Jde o symbol, o projev toho, že na ni myslím, důkaz sympatií. Mám Očko rád a chci jí udělat radost. Nerozumíš? To jsem si mohl myslet. Jdeme. Ty první, protože tam může být nějaká potvora."
„Dobrá."
Zaklínač seskočil z útesu na slizké kameny pokryté chaluhami.
„Půjdu napřed, abych tě, kdyby něco, kryl. Protože na tebe myslím, na důkaz sympatií. Jen měj na paměti, že když vykřiknu, musíš vzít nohy na ramena a nemotat se mi před mečem. Nejdeme sbírat mořské koníky. Jdeme lovit nestvůru, která vraždí lidi."
Vykročili dolů na odkryté dno, místy se brodili vodou, dosud ještě kypící ve skalních průrvách. Šlapali do prohlubní zanesených pískem a kamením. A jako by toho nebylo dost, začalo pršet, takže byli zakrátko mokří od hlav k patám. Marigold se každou chvíli zastavoval a hrabal se holí ve štěrku a hromadách chaluh.
„Heleď, Geralte, rybička. Celá červená, ať mě vezme čert! A tady malý úhoř. A tohle? Co je to? Vypadá to jako velikánská průzračná blecha. A tohle... Ó, bohové! Geraaaltéé!! Zaklínač se prudce otočil s mečem v ruce.
Byla to lidská lebka, vklíněná ve skalní rozsedlině, vybílená pískem, hladká jako kámen. A nejen to. Když Marigold viděl mnohonožku vylézající z jejího očního důlku, roztřásl se a vykřikl. Zaklínač pokrčil rameny a šlapal dále k mořem odkryté kamenité plošině, ke dvěma zubatým útesům, zvaným Dračí Zuby, které odtud připomínaly horské štíty.
Postupoval opatrně. V loužích a tůních se vlnily velké medúzy a mořští hadi. Drobní krabi pestří jako kolibříci před nimi prchali - utíkali stranou a komicky přitom kmitali nožkama.
Geralt už zdaleka viděl mrtvolu uvízlou mezi kameny. Utopenec hýbal hrudníkem prosvítajícím zpod chaluh, ač už vědomě nemohl hýbat ničím. Hemžil se kraby z vnějšku i zevnitř. Nemohl být ve vodě déle než den, ale krabi ho stačili obrat tak, že nějaká prohlídka už neměla žádný smysl. Zaklínač beze slova změnil směr chůze a obešel mrtvolu velikým obloukem. Marigold si naštěstí ničeho nevšiml.
„Hrozně to tu smrdí shnilotinou," zanadával, doháněje Geralta, odplivl si a otřepal vodu z klobouku. „A prší. A ještě je mi zima. Nastydnu a ztratím hlas, u všech hrom!"
„Nebrblej. Jestli se chceš vrátit, cestu znáš."
Na úpatí Dračích Zubů se rozkládala rovná skalní police, za ní už jen hluboké, poklidně se vlnící moře. Hranice odlivu.
„Ha, Geralte," rozhlížel se Marigold. „Zdá se, že ta tvoje nestvůra měla dost rozumu, aby se ztratila v moři zároveň s ustupující vodou. A ty sis dozajista myslel, že tady někde bude ležet břichem nahoru a čekat, až ji podřízneš...!"
„Buď zticha!"
Zaklínač se přiblížil k okraji skály, klekl si a opatrně se rukama opřel o ostré mušle, které ji obrůstaly. Nic neviděl. Voda byla temná a neproniknutelná, hladina matná deštěm.
Marigold prozkoumával okolní útesy, kopanci zaháněl drzé větší kraby, prohlížel si a ohmatával mokrá skaliska, vousatá visícími řasami a hrbolatá koloniemi mlžů a korýšů.
„Hej, Geralte!"
„Co je?"
„Koukni na ty škeble. Nejsou to jsou perlorodky?"
„Ne."
„Ty tomu rozumíš?"
„Nerozumím."
„Tak se laskavě zdrž komentářů, dokud tomu rozumět nezačneš. Jsou to perlorodky, tím jsem si naprosto jist. Najdu nějaké perly, z té výpravy bude přece jen nějaký prospěch, nejenom rýma. Mám je nasbírat, Geralte?"
„Sbírej. Netvor zabíjí lovce. Sběrači do té kategorie spadají taky."
„To mám posloužit jako vábnička?!"
„Jenom sbírej, sbírej. A ber ty největší škeble. Jestli v nich nebudou perly, aspoň si uvaříme polévku."
„To tak. Budu brát jenom perly, na skořápky se vykašlu. K čertu... Jak se to... do psího lejna... otevírá? Nemáš nůž, Geralte?"
„Tak ty sis nevzal ani nůž?"
„Jsem umělec a ne nějaký raubíř. Šlak to tref, nasbírám je do torby a perly z nich vyloupám později. Ech ty, zmiz!"
Odkopnutý krab přeletěl nad Geraltovou hlavou a pleskl do vln. Zaklínač pomalu obcházel okraj police, zahleděn do temné vody. Slyšel jen rytmické klepání kamene; jímž Marigold otloukal mlže od skály.
„Marigolde! Pojď sem! Podívej!"
Plošina končila rovnou, ostrou hranou padající kolmo dolů. I přes zvířený písek byly pod hladinou vidět obrovské, pravidelné vápencové kvádry, porostlé sasankami, korály a všemožnými vodními rostlinami, vlnícími se v proudu jako květiny ve větru.
„Co je to? Vypadá to jako... Jako schodiště."
„Protože to schodiště je," vydechl Marigold užasle. „Ano, je to schodiště vedoucí do podmořského města. Do legendárního města Ys pohlceného mořem. Slyšels někdy legendu o městě v hlubinách, o Ys pod vodami? Ach, napíšu o tom takovou baladu, že konkurence zbledne závistí. Musím si to prohlédnout zblízka... Hele, je tam nějaká mozaika, něco je tam vyryto nebo vytesáno... Nějaké nápisy? Uhni stranou, Geralte, nevidím!"
„Marigolde! Je to hluboko! Spadneš..."
„No a, stejně už jsem dost mokrý. Podívej se, tady na tom prvním schodu je mělko, vody ledva po pás. A široký je, že by na něm dalo tancovat. Zatraceně!"
Geralt bleskově skočil do vody a zachytil básníka, který náhle zmizel až po krk pod hladinou.

„Uklouzl jsem na tomhle ksindlu!" otřepal se Marigold jako mokrý pes a v obou rukou zvedl velkou plochou mušli blankytné barvy, porostlou štětinkami sasanek. „Je toho na těch schodech plno. Nezdá se ti, že má docela pěknou barvu? Pojď sem, schovám ji do tvé brašny, moje už je plná."
„Polez nahoru!" zavrčel rozezlený zaklínač. „Okamžitě vylez na polici, Marigolde. Tohle není žádná procházka."
„Tiše! Slyšels? Co to bylo?"
Geralt slyšel. Zvuk zazněl zdola, z vody. Hluchý a hluboký, ale současně krátký a nedokončený. Zvuk zvonu.
„Zvon, aby to kat spral," zašeptal Marigold, šplhaje zpátky na polici. „Měl jsem pravdu, Geralte. Je to zvon potopeného Ys, zvon města přízraků, jehož hlas tlumí nezměrná tíha hlubiny. To nám prokletí vyprávějí..."
„Zavřeš už konečně zobák?"
Zvuk se ozval znovu, podstatně blíže.
„... vyprávějí nám." pokračoval trubadúr, ždímaje si kabátec, „o svém strašném osudu. Ten zvon nás varuje..."
Zaklínač si už nevěnoval pozornost Marigoldovu řečnění a přestal se spoléhat výlučně na smysly. Cítil. Něco cítil.
„Je to varování." vyplázl Marigold špičku jazyka, což u něj bylo příznakem hlubokého soustředění. „Varování, protože... hmm... abychom nezapomněli... uhm... hmm-n... Už to mám:

Zní hluše srdce zvonu hlas
o smrti píseň zpívá
o smrti, jež má tolik krás
víc, nežli svět nám skrývá

Voda vedle zaklínače vzkypěla. Marigold zaječel. Nestvůra s vypoulenýma očima, vynořivší se z pěny, se na zaklínače rozehnala širokou, zubatou, kose podobnou čepelí. Geralt držel meč v ruce, jen co voda začala stoupat, nyní se jen obratně zhoupl v bocích a sekl monstrum po šupinatém krku. Bleskově se otočil na druhou stranu, kde rozbouřil vodu další netvor, v podivné přilbici a v něčem, co vypadalo jako brnění ze zašlé mědi. Zaklínač se široce rozmáchl a odrazil krátké kopí, jímž se jej příšera pokusila bodnout. S prudkostí, kterou získal odražením útoku, sekl po zubaté rybohadí tlamě. Pak odskočil k hraně police, až voda vystříkla.
„Utíkej, Marigolde!"
„Podej mi ruku!"
„Utíkej!"
Třetí netvor se vynořil se zakřivenou šavlí v kostnatých zelených rukou. Zaklínač se odrazil zády od mušlemi naježené skály, zaujal postoj, ale rybooká stvůra se nepřibližovala. Vzrůstem se Geraltovi vyrovnala, voda jí dosahovala rovněž k pasu, ale působivě naježený hřeben na hlavě a rozevřené skřele budily dojem, že je o dost vyšší a mohutnější. Grimasa, v níž se zkřivila široká, ostrými zuby vyzbrojená tlama, neuvěřitelně připomínala krutý úsměv.
Nestvůra, aniž by si všímala dvou ve smrtelných křečích se svíjejících těl ve zrudlé vodě, zvedla svou šavli, jíž třímala za dlouhou, obouruční rukojeť bez záštity. Naježila hřeben ještě více, ještě více rozevřela skřele a zručně zatočila čepelí ve vzduchu. Geralt slyšel, jak lehké ostří syčí a sviští.
Netvor udělal krok kupředu a zvedl proti zaklínači vlnu. Geralt zatočil mečem a zasvištěl jím v odpověď. A také vykročil, přijímaje vyzvání.
Rybooký obratně přeložil prsty na rukojeti, pomalu složil bronzem a mědí opancéřované paže a ponořil je až po lokty, skrývaje zbraň pod vodou. Zaklínač uchopil meč obouruč, pravou rukou těsně pod záštitou, levou za hlavici, a zvedl zbraň trochu stranou, nad pravé rameno. Díval se do netvorových očí, jenže to byly prázdné oči rybí, oči s panenkami jako tečky, lesknoucí se studeně a kovově. Oči, které nic nevyjadřovaly a nic neprozrazovaly. Nic, co by mohlo soupeře varovat před útokem.
Ze schodiště mizícího v černé hloubi zaznívaly zvuky zvonu. Stále bližší, stále dunivější.
Rybooký zvedl šavli z vody a vrhl se kupředu, zaútočil jako myšlenka rychlým postranním seknutím. Geraltovi pomohlo štěstí, jenom hádal, že rána půjde zprava. Odrazil ji čepelí namířenou dolů, silně se vytočil, okamžitě meč obrátil a svázal jej naplocho s netvorovou šavlí. Teď vše záviselo na tom, kdo první přeloží prsty na jílci, kdo první přejde z plochého, statického postavení čepelí do úderu, úderu, jehož sílu už připravovali oba, přenášejíce váhu na správnou nohu. Geralt už věděl, že jsou oba stejně rychlí.
Jenže Rybooký měl delší prsty.
Zaklínač jej sekl do kyčle, těsně nad stehno, učinil půlobrat, přitlačil na meč a pak bez námahy uhnul široké a bezvládné, nepřesné a slabé ráně. Nehlasně otevírajíc tlamu, zmizela stvůra pod vodou, v níž tepala temně rudá oblaka.
„Podej mi ruku! Rychle!" křičel Marigold. „Plavou sem, je jich moc! Vidím je!"
Zaklínač se chytil druhovy pravice a vyskočil z vody na kamennou polici. Za ním těžce pleskla vlna. Začínal příliv. Rychle prchali, pronásledováni stoupající vodou. Geralt se otočil a spatřil, jak z moře vyskakují další a další rybí příšery, jak se za nimi ženou, jak skákají na svalnatých nohách. Mlčky přidal do běhu.
Marigold namáhavě oddechoval, běžel těžce, rozstřikoval kolem sebe vodu dosahující jim už bezmála po kolena. Najednou zakopl, upadl, převalil se na kamenech, opřel se o rozechvělé, odřené ruce. Geralt jej uchopil za pás a vytrhl ho z kolem se vařící pěny.
„Uteč!" křikl. „Zdržím je!"
„Geralte..."
„Uteč, Marigolde! Voda ten žleb co nevidět zalije a pak už se odtud nedostaneme! Uháněj, jak jen stačíš!"
Marigold vyjekl a rozběhl se k pobřeží. Zaklínač prchal za ním, počítaje s tím, že se skupina pronásledovatelů při běhu neudrží pohromadě. Bylo mu jasné, že v boji s celou smečkou by neměl nejmenší šanci.

Dohonili ho u průrvy, protože voda už byla natolik hluboká, že mohli plavat, zatímco on se musel namáhavě brodit pěnou přes kluzké balvany. V průrvě ale bylo příliš těsno, takže jej nemohli obklíčit ze všech stran. Zastavil se v tůňce, kde Marigold prve našel lebku.
Zastavil se a otočil. A hned se i uklidnil.
Prvního sekl hrotem meče do místa, kde by měla být skráň. Druhému, ozbrojenému něčím, co se podobalo krátkému tesáku, rozťal břicho. Třetí vyklidil bojiště.
Zaklínač se škrábal vzhůru po srázu, jenže v téže chvíli zahučela zvedající se voda, vybuchla pěnou, zavířila v úžlabině, strhla jej ze skály a vlekla dolů, do zvířeného proudu. Srazil se s jedním netvorem, odkopl ho. Někdo jej však chytil za nohy a táhl dolů ke dnu. Uhodil se zády o skálu, otevřel pod vodou oči - v pravý čas, aby zahlédl tmavé postavy nepřátel a dva rychlé záblesky. První záblesk odrazil mečem, před druhým se instinktivně kryl levou rukou. Ucítil ránu, bolest a hned nato ostré zaštípání soli. Odrazil se nohama ode dna, vyjel nahoru na hladinu, složil prsty a udeřil Znamením. Výbuch byl tlumený, jen do ušních bubínků ho bodl bolestí. Jestli se z toho dostanu, sliboval si, když mlátil do vody rukama nohama, jestli se z toho dostanu, pojedu za Yen do Vengerbergu, zkusím to ještě jednou... Jestli odtud vyváznu živ.
Zdálo se mu, že slyší zvuk trubky. Anebo rohu.
Vlna, která se znovu valila strží, jej zvedla nahoru a mrštila břichem na velký balvan. Teď už zřetelně slyšel troubení rohu i Marigoldův křik, který se zdál přicházet ze všech stran současně. Vyfoukl slanou vodu z nosu, odhodil mokré vlasy z očí a rozhlédl se.
Byl na břehu takřka na tomtéž místě, odkud vyrazili. Ležel na břiše na kamení, příboj kolem vřel v bílé pěně.
Za ním, v úžlabině, z níž byl nyní úzký záliv, tančil na vlnách veliký šedý delfín. Na jeho hřbetě, pohazujíc mokrými, světle zelenými vlasy, seděla malá mořská víla. Měla opravdu moc krásná ňadra.
„Bělovlasý!" zazpívala, mávajíc rukou, v níž držela velkou, ostnatou, spirálově vinutou lasturu. „Žiješ?"
„Žiju," podivil se zaklínač. Pěna kolem něj zrůžověla. Levá paže mu tuhla a štípala mořskou solí. Rukáv blůzy byl rozťatý, z díry prýštila krev. Dostal jsem se z toho, řekl si, zase to vyšlo. Ale ne, nikam nepojedu.
Spatřil Marigolda. Běžel k němu, klouzaje a vrávoraje na mokrých oblázcích.
„Zdržím je!" zazpívala víla a opět zadula do lastury. „Ale ne nadlouho! Utíkej a už se sem nevracej, Bělovlasý! Moře... To není pro vás!"
„Já vím!" odpověděl. „Já vím! Děkuji ti, Sh'eenaz!"

VII.
„Marigolde," ozvala se Očko, když roztrhla zuby konec obvazu, aby mohla zavázat na Geraltově zápěstí, „vysvětli mi, odkud se pod schodištěm vzala ta hromada škeblí? Drouhardova žena je právě uklízí a rozhodně při tom neskrývá, co si o vás dvou myslí."
„Škeble," užasl Marigold. „Jaké škeble? Nemám ponětí. Třeba je tam upustily přelétající kachny?"
Geralt skryl obličej do stínu a usmál se. Usmál se, když si vzpomněl na Marigoldovo hromování, když strávil celé odpoledne otevíráním mušlí a prohrabováním rosolovitého masa, pořezal si prsty, ušpinil košili a nenašel přitom jedinou perličku. Nebylo divu, protože to nebyly žádné perlorodky, ale obyčejné slávky anebo něco podobného. Nápad, že by si z mušlí mohli uvařit polévku, zavrhli, jakmile Marigold otevřel první z nich - měkkýš nevypadal zrovna lákavě a zapáchal, až jim vytryskly slzy z očí.
Očko dokončila obvaz a posadila se na obrácený džber. Zaklínač poděkoval a prohlédl si zručně ovázanou ruku. Rána byla hluboká a dost dlouhá, zasáhla i loket, který se při každém pohybu bolestně ozýval. Ošetřili ji provizorně ještě na pláži, ale než stačili dojít domů, začala opět krvácet. Před dívčiným příchodem si Geralt nalil na rozseknutou paži prostředek na srážení krve, znecitlivil zranění uklidňujícím elixírem a Essi jej přistihla, právě když se za Marigoldovy víceméně slovní asistence pokoušel zašít ránu nití, navlečenou do rybářského háčku. Hrozně jim vynadala a sama se pustila do ošetřování, během něhož ji Marigold děsil barvitým vyprávěním o boji, přičemž si několikrát vyhradil veškerá práva na hrdinný zpěv, jenž o tomto dobrodružství hodlá složit. Essi Geralta samozřejmě zasypala lavinou otázek, na něž neuměl odpovědět. Přijala to špatně, nejspíše měla pocit, že před ní něco tají. Nasupila se a přestala se vyptávat.
„Agloval to už ví," oznámila jim. „Byli jste viděni při návratu a Drouhardova žena, když uviděla na schodech krev, okamžitě běžela na drby. Lidi se rozeběhli na pobřeží v naději, že vlny něco vyplaví. Ještě pořád se jich tam pár motá, ale, pokud vím, nenašli vůbec nic."
„A ani nenajdou," řekl zaklínač. „K Aglovalovi zajdu zítra, ale můžeš-li, upozorni ho, aby lidem zabránil přibližovat se k Dračím Zubům. Ale ani slovo, prosím, o tom schodišti a Marigoldových fantaziích o městě Ys. Okamžitě by se našli nějací hledači pokladů a senzací - a měli bychom tu další mrtvé..."
„Nejsem žádná klepna," urazila se Essi a prudce si odhodila loknu z čela. „Když se tě na něco ptám, tak ne proto, abych s tím okamžitě běžela ke studni a vykládala to pradlenám."
„Promiň."
„Musím odejít," oznámil z čista jasna Marigold. „Mám schůzku s Akerettou. Geralte, půjčím si tvoji kazajku, protože moje je nelidsky zaprasená a pořád ještě mokrá."
„Všechno je tu mokré," řekla Očko znechuceně a rozhrnula špičkou střevíčku rozházené součásti oděvu. „Copak to takhle jde? Musíte to pověsit a pořádně usušit... Vy jste ale hrozní chlapi."
„Vždyť to uschne samo," mávl rukou Marigold, natáhl na sebe Geraltovu ještě vlhkou blůzu a zálibně si prohlížel stříbrné cvočky.
„Nevykládej. A je co tohle? No ne, ta brašna je pořád ještě plná řas a různého neřádstva! A tohle... Co je to? Fuj!"
Geralt i Marigold mlčky hleděli na blankytně modrou mušli, kterou Essi uchopila štítivě do dvou prstů. Zapomněli. Mlž

byl už pootevřený a odpudivě páchl.
„To je dárek," prohlásil trubadúr, couvaje ke dveřím. „Zítra máš narozeniny, že, Pacinko? No, tak to je dárek pro tebe."
„Tohle?"
„Hezká, že?" nadechl se Marigold a rychle dodal: „To je od Geralta. Vybral ji pro tebe. Ach, už je pozdě. Mějte se..."
Po jeho chvatném odchodu byla Očko chvíli zticha. Zaklínač hleděl na páchnoucího mlže
a styděl se. Za Marigolda i za sebe.
„Ty sis vzpomněl, že mám narozeniny?" zeptala se Essi pomalu, držíc mušli daleko od sebe. „Opravdu?"
„Dej to sem!" řekl ostře. Přidržel si poraněnou ruku a vstal ze slamníku. „Omlouvám se ti za toho šaška..."
„Ne," protestovala a vytáhla z pochvy u pasu malý nožík. „Je to opravdu moc krásná mušlička, nechám si ji na památku. Jen ji trošku omyju a zbavím... obsahu. Vyhodím to z okna, ať to sežerou kočky."
Něco kleplo o podlahu a odkutálelo se. Geralt napjal zrak a spatřil to dříve než Essi.
Byla to perla. Nádherně opalizující a lesklá perla světle modré barvy, velká jako nabobtnalé zrnko hrachu.
„Bohové!" Očko to uviděla rovněž. „Geralte... Perla!"
„Perla," zasmál se „Takže jsi přece jen dostala dárek, Essi. To jsem rád."
„Geralte, to přece nemohu přijmout. Ta perla má cenu..."
„Je tvoje," přerušil ji. „I když ze sebe Marigold dělá hlupáka, skutečně na tvoje narozeniny myslel. Skutečně ti chtěl udělat radost. Mluvil o tom, a mluvil o tom hlasitě. No a osud jej vyslyšel a zařídil, co bylo třeba."
„A ty, Geralte?"
„Já?"
„Chtěls mi... Taky jsi mi chtěl udělat radost? Ta perla je tak krásná... Musí mít ohromnou cenu... Není ti líto, že..."
„Mám radost, že se ti líbí. A jestli lituji, pak jen toho, že byla jenom jedna. A toho, že....
„Prosím?"
„Že tě neznám tak dlouho, jako Marigold, tak dlouho, abych mohl vědět a pamatovat si, kdy máš narozeniny. Abych ti mohl dávat dárky a dělat radost. Abych ti mohl... říkat Pacinko."
Přistoupila k němu a prudce jej objala kolem krku. Rychle a pohotově ji předběhl, unikl jejím rtům a odměřeně ji políbil na tvář, objímaje ji zdravou rukou, neobratně a upjatě, byť něžně. Cítil, jak dívka tuhne a pomalu ustupuje - avšak pouze na délku paží, pořád ještě spočívajících na jeho ramenou. Věděl, nač čeká, ale neudělal to. Nepřitáhl ji k sobě.
Essi jej pustila a otočila se k pootevřenému okénku.
„Jistě," řekla. „Vždyť se skoro neznáme. Zapomněla jsem, že mě sotva znáš..."
„Essi," vypravil ze sebe. „Já..."
„Já tě taky sotva znám," vybuchla, nedovolíc mu promluvit. „A co z toho? Miluji tě. A nic s tím nedokážu udělat. Nic."
„Essi!"
„Ano. Miluji tě, Geralte. A je mi úplně jedno, co si o tom myslíš. Miluji tě od okamžiku, kdy jsem tě poprvé spatřila, tam na svatební hostině..."
Odmlčela se a sklonila hlavu.
Stála před ním a Geralt litoval, že je to ona a ne rybooký se šavlí ukrytou pod vodou. Proti rybookému měl šanci. Proti ní žádnou.
„Nic neříkáš," konstatovala. „Nic. Ani slůvko."
Jsem vyčerpaný, říkal si, a příšerně slabý. Musím se posadit, tmí se mi v očích, ztratil jsem něco krve a nic jsem nejedl... Musím se posadit. Prokletá komůrka, pomyslel si. Kdyby tak chtěla shořet při nejbližší bouřce, aby ji blesk trefil. Chybí tu nábytek, pitomé dvě židle a stůl, který rozděluje, ale přes který se tak snadno a bezpečně hovoří, lidi se můžou držet i za ruce. Jenže já se musím posadit na slamník, musím ji požádat, aby se posadila vedle mě. Avšak slamník je nebezpečný, odtamtud se někdy není možno dostat, uprchnout...
„Posaď se ke mně, Essi."
Posadila se. Váhavě. Taktně. Daleko. Příliš blízko.
„Když jsem se dozvěděla," zašeptala, přerušujíc dlouhé mlčení, „když jsem slyšela, že tě Marigold přivlekl zkrvaveného, vyběhla jsem z domu jako šílená, uháněla jsem za tebou a nevnímala nic kolem sebe. A tehdy... Víš, co mě napadlo? Že jsou to čáry, žes mne uhranul, tajně, zrádně jsi mě očaroval Znamením, vlčím medailónem, hadím okem. To jsem si myslela, ale nezastavila jsem se, utíkala jsem dál, protože jsem věděla, že toužím... že se toužím ocitnout ve tvé moci. Ale skutečnost je daleko strašnější. Tys mne neočaroval, nepoužils žádná kouzla. Proč, Geralte? Proč jsi mne neuhranul?"
Mlčel.
„Kdyby to byla kouzla," pokračovala, „bylo by to všechno tak snadné a prosté. Podlehla bych tvé moci byla bych šťastná. Ale takhle... Musím... Nevím, co se to se mnou děje..."
U ďasu, říkal si v duchu, jestli se Yennefer, když jsme spolu, cítí jako já nyní, tak ji lituji. A nikdy se jí už nebudu divit. Nikdy už ji nebudu nenávidět... Nikdy.
Protože Yennefer možná cítí to, co já teď. Cítím vtíravou nutnost splnit to, co se splnit nedá, co je ještě nesplnitelnější než svazek Aglovala a Sh'eenaz. Jistota, že tady se nestačí trochu obětovat, že by bylo nutno obětovat se úplně a ani tak by nebylo jisté, že by to stačilo. Ne, nebudu už Yennefer nenávidět za to, že mi nemůže a nechce dát více, než se jen trochu obětovat. Nyní už vím, že jen trochu se obětovat znamená nesmírně hodně.
„Geralte!" zavzlykala Očko a stáhla hlavu mezi ramena. „Tak se stydím. Stydím se za to, co cítím, za to, co je jako nějaká prokletá nemoc, když se třesu jako v zimnici, nemohu nabrat dech..."
Mlčel.
„Vždycky jsem si myslela, že je to krásný, povznášející duševní stav, i kdyby člověka učinil nešťastným. Vždyť jsem o tom složila tolik balad. Jenže můj stav je zoufale a bolestivě tělesný Geralte. Takhle se musí cítit někdo velmi churavý

nebo někdo, kdo požil jed. Protože stejně jako ten, kdo se otrávil, jsem i já ochotna dát za protijed cokoliv. Cokoliv. Dokonce se ponížit."
„Essi, prosím tě..."
„Ano. Cítím se ponížena. Jsem ponížena tím, že jsem ti všechno řekla, že jsem zahodila hrdost, která přikazuje trpět mlčky a důstojně, že jsem tě svým vyznáním přivedla do rozpaků. Jenže já jsem nemohla jinak. Nic proti tomu nezmohu. Jsem ti dána na milost i nemilost jako někdo slabý, bezmocný, postižený chorobou. Vždy jsem se bála nemoci, okamžiku, kdy budu slabá, bezradná a opuštěná. Vždycky jsem se bála nemoci, vždycky jsem věřila, že nemoc je to nejhorší, co by mě mohlo potkat..."
Mlčel.
„Já vím," vzlykla opět. „Já vím, že bych ti měla být vděčná, že... že jsi toho, co se stalo, nezneužil. Jenže já ti vděčná nejsem. A za to se stydím taky. Protože já to tvoje mlčení nenávidím, nenávidím ty tvoje polekané oči. Nenávidím tě. Za to, že mlčíš. Za to, že nelžeš, že ne... A ji nenávidím také, tu tvou čarodějnici, nejradši bych ji bodla nožem za to, že... Nenávidím ji. Vyžeň mě, Geralte. Přikaž mi, abych odtud odešla pryč. Protože sama, z vlastní vůle, nemohu, třebaže chci odejít. Jít do města, do hospody... Chci se ti pomstít za svůj stud a ponížení, najít prvního lepšího..."
Zatraceně, pomyslel si, když slyšel, jak její hlas klesá dolů jako hadrový míček, padající se schodů. Rozpláče se, pomyslel si, o tom není pochyb, rozpláče se. Co mám dělat, k čertu, co mám dělat?
Essina skrčená ramena se silně roztřásla. Dívka sklonila hlavu a dala se do tichého, zoufale klidného, leč nezadržitelného pláče.
Nic necítím, zjistil s hrůzou, nic, ani nejmenší záchvěv dojetí. To, že ji teď obejmu kolem ramen, bude uvážené, chladné gesto. Obejmu ji, protože cítím, že je to potřeba, ne proto, že bych chtěl. Nic necítím.
Když ji objal, ihned přestala plakat, utřela si slzy, potřásla hlavou a otočila se tak, aby jí neviděl do obličeje. A pak se k němu silně přivinula, přitiskla mu hlavu na prsa.
Trochu se obětovat, pomyslel si, jenom trochu se obětovat. To ji přece uklidní, objetí, polibek, něžné pohlazení... Jenže ona chce více. A proč ne, když chce? Trochu se obětovat, jen trochu, vždyť je přece hezká a... Kdyby chtěla více... To ji uklidní. Tichý, klidný, něžný akt lásky. A já? Mně je přece všechno jedno, protože Essi voní levandulí, a ne šeříkem a angreštem, nemá studenou, elektrizující pleť, její zlaté vlasy nepřipomínají černý vodopád, oči má krásné, měkké, teplé a modré, neplanou studeným, nevzrušeným, hluboce fialovým světlem. Essi pak usne, odvrátí hlavu, pootevře ústa, Essi se triumfálně neusměje. Protože Essi...
Essi není Yennefer.
A proto nemohu. Nedokážu se trochu obětovat.
„Prosím tě, Essi, neplač."
„Nebudu," odtáhla se od něj co nejpomaleji. „Nebudu. Já vím. Jinak to asi nejde."
Mlčíce, seděli vedle sebe na slamníku. Blížil se večer.
„Geralte," promluvila najednou a hlas seji chvěl. „A co kdyby... Jako s tou mušlí, s tím neočekávaným dárkem? Co kdybychom jednou našli perlu? Později? Za nějakou dobu?"
„Vidím tu perlu," řekl s námahou. „Zasazenou do stříbra, do stříbrného kvítku s mistrně tepanými plátky. Vidím ji na tvém krku, na stříbrném řetízku, jak ji nosíš stejně jako já nosím svůj medailón. To bude tvůj talisman, Essi. Talisman, který tě ochrání před každým zlem."
„Můj talisman," zopakovala a svěsila hlavu. „Moje perla, kterou nechám zasadit do stříbra a s níž se nikdy nerozloučím. Můj šperk, který jsem dostala jako náhradu. Může takový talisman přinést štěstí?"
„Ano, Essi. Tím si buď jista."
„Smím tady ještě posedět? S tebou?"
„Smíš."
Blížil se večer, smrákalo se a oni seděli na slamníku v podkrovní komůrce, kde nebyl žádný nábytek, kde byl jen džber a nezapálená svíčka v loužičce ztuhlého vosku na podlaze.
Seděli v naprostém tichu, mlčky, velmi dlouho. A pak přišel Marigold. Slyšeli, jak se blíží, drnká si na loutnu a prozpěvuje. Marigold vstoupil dovnitř, uviděl je a neřekl nic, ani slovo. Essi mlčky vstala a odešla, ani se neohlédla. Marigold neřekl ani slovo. Ale zaklínač v jeho očích viděl všechna slova, která nepadla.

VIII.

„Rozumná rasa," opakoval Agloval zamyšleně, opíraje se loktem o opěradlo křesla, bradu na pěsti. „Podmořská civilizace. Rybolidé žijící na mořském dně. Schodiště do hlubin. Geralte, ty mě máš za příšerně důvěřivého knížete!"
Vedle Marigolda stojící Očko pohněvaně prskla. Marigold nevěřícně zakroutil hlavou. Jen Geralt se nijak nevzrušoval.
„Je mi úplně jedno," řekl tiše, „jestli mi uvěříš nebo ne. Mou povinností je varovat tě. Lodě, ktere se přiblíží ke Dračím Zubům, i lidé, kteří se tam vypraví za odlivu, se dostanou do smrtelného ohrožení. Smrtelného! Chceš-li se přesvědčit, zda je to pravda, chceš-li riskovat, je to tvoje věc. Já tě jen varuji."
„Ha," ozval se najednou Zelest, sedící za Aglovalem v okenním výklenku. „Jsou-li ti tvorové něco jako elfi anebo jiní goblini, nebylo by to tak hrozné. Bál jsme se, že je to něco horšího a - chraňte nás bohové - začarovaného. Z toho, co říká zaklínač, soudím, že jsou to nějací mořští vodníci. A s vodníky si umíme poradit. Zaslechl jsem někde, jak se jistý čaroděj vypořádal s vodníky na jezeře Mokva. Vlil do vody soudek kouzelného dryáku a bylo po zasraných vodnících. Nebylo po nich ani památky."
„Pravda," ozval se dosud mlčící Drouhard. „Zůstal po nich jenom smrad. Ale též po línech, štikách, racích a škeblích. Všechno v jezeře vyhynulo, vyhnilo dokonce i bahno na dně a uschly olše na březích."
„To je ohromné," prohlásil Agloval výsměšně. „Díky za výtečný návrh, Zeleste. Nemáš jich náhodou více?"

„No, je to pravda." začervenal se Zelest. „Kouzelník trošku více mávl hůlkou, maličko více se rozmáchl. Ale my si, kníže, víme rady i bez kouzelníků. Zaklínač říká, že se s těmi potvorami dá bojovat a že je lze zabít. Takže nás čeká válka, pane. Jako kdysi. To pro nás přece není nic nového. Žili kdysi v horách bobolaci, kde jsou teď? Po lesích se ještě potulují nějací divocí elfové a divoženky, ale i s těmi bude co nevidět konec. Zbraněmi si dobudeme to, co nám náleží. Jako naši dědové..."
„A perly uvidí teprve moji vnuci, že?" zamračil se kníže. „To by bylo proklatě dlouhé čekání, Zeleste."
„No, tak zlé to snad nebude. Soudím... Mám návrh: s každou lodí lovců vyplují dva čluny lučištníků. My s těmi potvorami zatočíme. Naučíme je strachu. Nemám pravdu, pane zaklínači?"
Geralt jej sjel mrazivým pohledem, ale neřekl ani slovo.
Agloval odvrátil hlavu, předváděje tak svůj výrazný profil, a kousl se do rtů. Poté pohlédl na zaklínače, přimhouřil oči a opět se zachmuřil.
„Nesplnils úkol, Geralte," řekl. „Zase jsi to zpackal. Uznávám, žes projevil snahu. Ale za snahu já neplatím. Platím za výsledky. A ten, promiň mi ten výraz, stojí za hovno. Takže sis také hovno vydělal."
„Hezky řečeno, Jasnosti," ušklíbl se Marigold. „Škoda jen, žes tam u Dračích Zubů nebyl s námi. Možná bychom ti se zaklínačem dali příležitost utkat se s jedním z tamtěch, z moře, s mečem v ruce. Třeba bys pak pochopil, o co tady jde, a přestal se handrkovat o zaplacení..."
„Jako handlíř," poznamenala Očko.
„Nemám ve zvyku se dohadovat anebo smlouvat," odtušil Agloval klidně. „Už jsem řekl, že ti, Geralte, nezaplatím ani groš. Smlouva zněla: odstranit nebezpečí, odstranit ohrožení, umožnit opět lov perel bez rizika pro lidi. A ty? Přijdeš sem a vykládáš mi o rozumné rase z mořského dna. Radíš mi, abych se držel zdaleka od místa, které mi přináší zisky. Cos udělal? Zabils prý... Kolik?"
„Kolik? To je přece úplně jedno," pobledl Geralt. „Alespoň tobě."
„Právě. Tím spíše, že ti chybí důkazy. Kdybys přinesl třeba jen uťaté pravačky těch rybožab, kdo ví, třeba bych se rozhodl vyplatit ti nějakou odměnu, stejnou, jakou bere můj lovčí za pár vlčích uší."
„Nu což," řekl zaklínač chladně. „Nezbývá nic jiného než se rozloučit."
„Mýlíš se," odvětil kníže. „Zbývá ti ještě jedno. Stálé zaměstnání za celkem slušné peníze a důstojné postavení. Povýším tě na kapitána mé gardy, která bude od nynějška doprovázet lovce. Nemusí to být navždy, stačí do doby, až ta údajně rozumná rasa nabere dost rozumu, aby se držela zdaleka od mých lodí a aby se vyhýbala našim šípům. Co ty na to?"
„Děkuji, to není nic pro mne," zavrtěl hlavou zaklínač. „Taková práce pro mne není. Vést války s jinými rasami považuji za nesmysl. Možná, že to může být výborná zábava pro znuděná knížata. Ale ne pro mne."
„Ach, jak hrdé," pousmál se Agloval. „Jak vznešené. Odmítáš můj návrh tak, že by se za to nemusel stydět nejeden král. Kašleš na peníze s výrazem boháče po vydatném obědě. Ale poslyš, Geralte? Obědvals dneska? Ne? A co zítra? A pozítří? Máš jen malou naději, zaklínači, mizivou. Nezřídka míváš nouzi o výdělek, a co teprve teď, s rukou na šátku..."
„Co si to dovoluješ?" rozkřikla se Očko tenkým hlasem. „Jak si můžeš dovolit říci mu něco takového, Aglovale! Ta ruka, kterou nosí na šátku, byla zraněna, když vykonával tvůj příkaz! Jak můžeš být tak podlý...!"
„Přestaň," přerušil ji Geralt. „Přestaň, Essi. Nemá to smysl."
„To není pravda," odsekla hněvivě. „Má to smysl. Někdo mu musí konečně říci pravdu do očí, tomu nafoukanci, který se sám jmenoval knížetem, protože se s ním nikdo nechtěl hádat o ten kousek skalnatého pobřeží, a proto si teď myslí, že může klidně urážet druhé."
Agloval zrudl a stiskl rty. Neřekl ale ani slovo, ani se nepohnul.
„Ano, Aglovale," pokračovala Essi, svírajíc roztřesené ruce v pěsti. „Baví a těší tě, když můžeš urážet druhé, máš potěšení, když můžeš ponížit zaklínače připravenému nastavit krk za tvé peníze. Jenže věz, že se zaklínač tvému pohrdání a tvým urážkám směje, že na něj nedělají nejmenší dojem, že si jich dokonce ani nevšímá. Ne, zaklínač necítí ani to, co tvoji sluhové a poddaní, Zelest a Drouhard - a oni cítí stud, hluboký, palčivý stud. Zaklínač necítí ani to, co cítíme my, Marigold a já - a my cítíme hnus. A víš ty, Aglovale, proč to tak je? Řeknu ti to. Zaklínač ví, že je lepší. Že má větší cenu než ty. A to mu dává tu sílu, kterou má."
Essi zmlkla a sklopila hlavu, jenže ne tak rychle, aby Geralt nestačil zahlédnout slzu, která se zaleskla v koutku jejího krásného oka. Dívka se dotkla rukou na krku zavěšeného kvítku se stříbrnými plátky, v jehož středu se skvěla vzácná modravá perla. Byl to nádherně tepaný šperk, mistrovská práce. Drouhard, pomyslel si zaklínač, se vytáhl. Řemeslník, kterého doporučil, vykonal dobrou práci. A nevzal od nich ani pětník. Drouhard mu všechno zaplatil sám.
„A proto se, milosti," pokračovala Očko, zvedajíc hlavu, „nezesměšňuj a nenabízej zaklínači postavení žoldnéře v armádě, kterou chceš postavit proti oceánu. Nezesměšňuj se, protože tvůj návrh je prostě směšný. Ještě jsi to nepochopil? Zaklínači můžeš zaplatit za vykonání práce, můžeš ho najmout, aby chránil lidi před zlem, aby zabránil nebezpečí, jenž jim hrozí. Ale zaklínače si nemůžeš koupit, nemůžeš jej zneužít pro vlastní cíle. Protože zaklínač, třebas raněný a hladový, je lepší než ty. Cennější. A proto se vysmívá tvé ubožácké nabídce. Pochopils?"
„Ne, panno Daven," odvětil Agloval mrazivě. „Nepochopil jsem. Právě naopak, chápu čím dál méně. To hlavní, co jsem ještě nepochopil, je to, že jsem dosud nepřikázal celou vaši povedenou trojici pověsit. A předtím vás ještě počastoval důtkami a žhavým železem. Ty, panno Daven, se snažíš budit dojem, jako bys všechno věděla a všemu rozuměla. Laskavě mi tedy prozraď, co mne zdržuje od toho, abych to ještě neudělal."
„Prosím," vypálila básnířka okamžitě. „Neuděláš to, Aglovale, protože ve tvé duši zbohatlíka a kupčíka doposud stále ještě tlí jiskřička slušnosti, zbytek cti, ještě nevyhaslá hrdost. Hluboko v nitru, Aglovale. Hluboko v srdci. V srdci, které je schopno milovat malou mořskou vílu."
Agloval zbledl jako křída a stiskl prsty na opěradle židle. Bravo, Essi, pomyslel si zaklínač, výborně. Byl na ni hrdý. Ale

zároveň cítil žal, hluboký žal.
„Odejděte," poručil Agloval tiše. „Běžte si kam chcete. Nechte mne na pokoji."
„Sbohem, kníže," řekla Essi. „A na rozloučenou přijmi dobrou radu. Radu, kterou by ti měl dát zaklínač, ale já nechci, aby ti ji dával on. Aby se snížil k udělování rad. Udělám to za něj."
„Poslouchám."
„Oceán je nezměrný, Aglovale. Ještě nikdo nezjistil, co je v dáli za obzorem, pokud tam vůbec něco je. Oceán je větší než všechny pralesy, do nichž jste zahnali elfy. Je obtížněji nedostupnější než všechny hory, v nichž jste masakrovali bobolaky. A na jeho dně žije rasa, která zná tajemství opracování kovu, rasa užívající zbraně. Střez se, Aglovale. Jestliže s lovci začnou vyplouvat lukostřelci, rozpoutáš válku s něčím, co neznáš. To, do čeho chceš rýpnout, se může projevit jako hnízdo sršňů. Radím vám všem, nechejte jim moře, protože moře není pro vás. Nevíte a nikdy se ani nedovíte, kam vede Schodiště, po němž se sestupuje dolů od Dračích Zubů."
„Jsi na omylu, panno Essi," odpověděl Agloval suše. „Dovíme se, kam ty schody vedou. Ba co více, my po tom Schodišti sestoupíme. Zjistíme, co se nachází na druhé straně oceánu, je-li tam vůbec něco. A vyrveme oceánu všechno jeho bohatství, co jen ho bude mít. A jestliže ne my, pak naši vnuci anebo vnuci našich vnuků. Je to výhradně otázka času. Ano, uděláme to, i kdyby ten nezměrný oceán měl zrudnout krví. A ty to dobře víš, Essi, moudrá Essi, která svými písněmi píšeš kroniku lidstva. Život není balada, malá, chudá, krásnooká básnířko, ztracená ve svých krásných slovíčkách. Život je boj. A bojovat nás naučili právě takoví jako on - zaklínači, prý cennější než my. To oni nám ukázali cestu, vyměřili nám ji, to oni ji vystlali mrtvolami těch, kdož nám, lidem, stáli v cestě a překáželi, mrtvolami těch, kdož nám chtěli upřít vládu nad tímto světem. My, Essi, v tomto boji jen pokračujeme. To my, ne tvoje balady, píšeme kroniku lidstva. A už k tomu nepotřebujeme ani zaklínače, jsou už zbyteční: teď už nás nic nezadrží."
Essi zbledla, odfoukla loknu a pohodila hlavou:
„Nic, Aglovale?"
„Nic, Essi."
Básnířka se pousmála.
Z předsálí náhle zaslechli hluk, výkřiky a dupot. Do sálu vpadla pážata a stráže, všichni hned u dveří poklekli nebo se ohnuli v úklonách a utvořili špalír.
Ve dveřích se objevila Sh'eenaz. Světle zelené vlasy měla upraveny do nádherného účesu a sepjaty diadémem z korálů a perel. Na sobě měla šaty barvy mořské vody s krajkami bílými jako mořská pěna. Šaty měly hluboký výstřih, takže její vnady, ač částečně skryté a současně okrášlené náhrdelníkem z nefritu a lazuritu, byly stále hodny nejvyššího obdivu.
„Sh'eenaz," zasténal Agloval a padl na kolena. „Moje... Sh'eenaz..."
Mořská víla zvolna vykročila a její kroky byl pružné a půvabné, lehké jako vlnky.
Zastavila se před knížetem, zasvítila v úsměvu drobnými bílými zoubky, pak uchopila lem šatů do svých štíhlých prstíků a zvedla sukni tak vysoko, aby každý mohl ocenit práci mořské čarodějnice, nymfy. Geralt naprázdno polkl. Nebylo pochyb: nymfa dobře věděla, jak vypadají krásné nohy a jak je udělat.
„Ha!" vykřikl Marigold. „Moje balada... Je to úplně jako v mé baladě... Získala kvůli němu nohy, ale ztratila hlas!"
„Nic jsem neztratila," prohlásila Sh'eenaz melodicky nejčistší Obecnou řečí. „Ehm, zatím. Po té operaci jsem totiž jako nově narozená."
„Ty mluvíš naším jazykem?"
„Copak se to snad nesmí? Jak se máš, Bělovlasý? Ó, je tady i tvoje milá, Essi Daven, jestli si dobře pamatuji. Ještě pořád ji skoro neznáš nebo jste se už poznali o něco lépe?"
„Sh'eenaz..." volal Agloval vzrušeně, přibližuje se k ní po kolenou. „Má lásko! Má milovaná... jediná... Takže přece, konečně. Tak přece, Sh'eenaz!"
Mořská víla mu půvabným gestem podala ruku k políbení.
„Ovšem. Protože já tě miluji, hlupáčku. A co by to bylo za lásku, kdyby se milující nedokázal trochu obětovat."

IX.
Vyjeli z Bremervordu časně. Vydali se na cestu chladným ránem, mlhou tlumící jas rudé koule Slunce, vycházejícího na obzoru. Odjeli ve trojici. Tak, jak se dohodli. Nemluvili o tom, nedělali si žádné plány, chtěli prostě být spolu - nějaký čas.
Opustili skalnatý mys, rozloučili se se strmými, rozbitými útesy nad pláží, podivnými tvary vodou a větry formovaných vápencových skalisek. I když později dorazili do kvetoucího zeleného údolí Dol Adalatte, měli pořád ještě v nozdrách vůni moře a v uších hukot příboje a pronikavý, divoký křik racků.
Marigold neustále mluvil, bez oddechu, skákal z tématu na téma a prakticky nic nedořekl. Vyprávěl o zemi Barsa, kde hloupý zvyk dívkám přikazuje střežit panenství až do svatby, o železných ptácích z ostrova Inis Porhoet, o živé a mrtvé vodě, o chuti a neuvěřitelných vlastnostech safírového vína, zvaného ‚cill', o královských čtyřčatech z Ebbingu, nesnesitelně rozmazlených spratcích pojmenovaných Putzi, Gritzi, Mitzi a Juan Pablo Wassermiller. Vyprávěl o konkurencí prosazovaných nových směrech v hudbě a poezii, jenž jsou, dle jeho názoru, jen efemérními jevy simulující životaschopnost.
Geralt mlčel. Essi mlčela také, nanejvýše odpovídala na půl úst. Zaklínač na sobě cítil její pohled, pohled, jemuž se snažil vyhýbat.
Přes řeku Adalatte se přeplavili přívozem, přičemž museli sami táhnout za lana, protože se převozník nacházel ve stavu pateticky zpité, mrtvolně bledé, ztuhlé, do hloubek zahleděné nemohoucnosti, nedokázal se pustit sloupu u verandy a na všechny jejich otázky odpovídal jediným slovem, znějícím nějak jako „wurg".
Krajina na druhém břehu Adalatte se zaklínači zalíbila: vesnice podél řeky byly většinou obehnány palisádami, což

slibovalo jisté možnosti nalezení práce.
Když brzy odpoledne napájeli koně, využila Očko toho, že se Marigold vzdálil a přistoupila ke Geraltovi. Nestačil se ztratit. Zaskočila ho.
„Geralte," promluvila tichounce. „Já to... Nemohu to snést. Je to nad moje síly."
Snažil se uniknout nutnosti pohlédnout jí do očí. Nedovolila mu to. Stála před ním, hrála si s modravou perlou, zasazenou do stříbrného kvítku visícího jí na šíji. Stála tak a on opět litoval, že to není rybooký se šavlí skrytou pod vodou.
„Geralte... měli bychom s tím něco udělat, že?"
Čekala na jeho odpověď. Na slova. Na to, že se dokáže trochu obětovat. Ale zaklínač neměl nic, co by jí mohl obětovat, věděl to. Nechtěl lhát. Ani nemohl, protože se nedokázal zmoci na to, aby jí způsobil bolest.
Všechno to zachránil Marigold, neomylný Marigold, který se znenadání objevil vedle nich. Marigold se svým neselhávajícím taktem.
„Jistěže ano!" vykřikl a hodil do vody klacek, kterým rozhrnoval blatouchy a vysoké kopřivy na říčním břehu. „Jistěže byste s tím měli něco udělat, už je nejvyšší čas! Nemám už chuť déle civět na to, co se mezi vámi děje! Co od něho očekáváš, Pacinko? Něco nemožného? A ty, Geralte, s čím počítáš? S tím, že si Očko přečte tvoje myšlenky jako... Jako tamta? A že se s tím spokojí a ty si budeš moci pohodlně mlčet, nebudeš muset nic vysvětlovat, nic přiznávat, nic odmítat? Že se nebudeš muset projevit? Kolik času, kolik řečí vy dva potřebujete, abyste se vzájemné pochopili? A kdy se vůbec chcete pochopit, za pár let, ve vzpomínkách? Vždyť se přece zítra musíme rozejít, u všech hromů! Uf, už vás mám dost, obou vás mám až potud, koukněte! Dobře, tak mě poslouchejte: já si teď ulomím nějaký prut a půjdu na ryby a vy budete mít chvilku jenom pro sebe, budete si moci všechno vyříkat. Řekněte si všechno, snažte se jeden druhého pochopit. Není to tak těžké, jak se vám zdá. A pak, u všech bohů, to udělejte. Udělej to s ním, Pacinko. Udělej to s ní, Geralte... A buď na ni hodný. Potom vás to buď přejde, anebo..."
Marigold se prudce otočil a lámaje rákosí, odešel s hlasitými kletbami na rtech. Udělal si udici z lískového prutu a koňské žíně a lovil až do tmy.
Když odešel, stáli oba, Essi i Geralt, dlouho opřeni o křivou vrbu, sklánějící se nad řekou. Stáli a drželi se za ruce. Pak zaklínač mluvil, hovořil dlouho a tiše a očko Očka bylo plné slz.
A pak to, u všech bohů, udělali - ona a on.
A všechno bylo v pořádku.

X.
Druhý den večer si uchystali něco jako slavnostní večeři. V jedné ze vsí koupili vykuchané jehně. Zatímco smlouvali, Marigold potají vytáhl ze zahrady za chalupou česnek, cibuli a mrkev. Když odjížděli, zcizil ještě kotlík z plotu u kovárny. Kotlík byl trochu děravý, ale zaklínač jej zaletoval Znamením Igni.
Večeřeli na palouku hluboko v lese. Oheň vesele praskal, v kotlíku bublalo. Geralt v něm pečlivě míchal omáčku kvedlačkou vyrobenou ze špičky smrčku. Marigold loupal cibuli a čistil mrkev. Očko, která neměla o vaření ani ponětí, jim zpříjemňovala práci: hrála na loutnu a zpívala neslušné kuplety.
Byla to velmi slavnostní večeře. Ráno se totiž měli rozloučit a každý z nich se měl vydat svou cestou, hledat něco, co už přece měli. Avšak nevěděli, že to mají a dokonce to ani netušili. Netušili, kam je zavedou cesty, jimiž se měli ráno vydat. Každý sám.
Když pojedli a napili se piva, které jim na cestu daroval Drouhard, když si poklábosili a zasmáli se, Marigold a Essi uspořádali pěvecké klání. Geralt ležel s rukama pod hlavou na lůžku ze smrkového chvojí a myslel na to, že ještě nikdy neslyšel tak krásné hlasy a stejně tak krásné balady. Myslel na Yennefer. Myslel i na Essi. Měl předtuchu, že...
Na zakončení zazpívala Očko spolu s Marigoldem slavný duet Cynthie a Vertwerna, nádhernou milostnou píseň, začínající slovy: „Slzu nejednu jsem již prolila..." Geralt měl dojem, že se i stromy naklonily, aby ty dva lépe slyšely.
Pak se levandulí vonící Očko položila vedle něj, přitulila se pod jeho paži, zavrtala mu hlavu do prsou, dvakrát třikrát zavzdychala a usnula. Zaklínač usnul mnohem, mnohem později.
Marigold s očima upřenýma do žhavých uhlíků seděl ještě dlouho sám a tiše si drnkal na loutnu.
Začal několika takty, jenž se poznenáhlu rozvinuly v krásnou, pokojně plynoucí melodii. Verše k této melodii vznikaly společně s ní, slova se nořila do hudby, utápěla se v ní jako hmyz ve zlatě průzračných jantarových hrudkách.
Balada vyprávěla o jistém zaklínači a jisté trubadúře. O tom, jak se za křiku racků setkali na mořském pobřeží a jak se do sebe na první pohled zamilovali. O tom, jak krásná a silná byla jejich láska. O tom, že nic, ani smrt, nebylo schopno zničit tu lásku a odloučit je od sebe.
Marigold věděl, že tomuto příběhu uvěří málokdo, ale vůbec mu to nevadilo. Věděl, že balady se nepíší proto, aby se jim věřilo, nýbrž aby dojímaly.
Za několik let by Marigold mohl baladu změnit, napsat, jak to bylo doopravdy. Ale neudělal to. Skutečný příběh by přece nikoho nedojal. Kdo by chtěl poslouchat příběh o tom, že se zaklínač a trubadúra rozloučili a už nikdy, ani jednou, se neviděli? O tom, jak čtyři roky nato, za epidemie zuřící ve Wyzimě, Očko zemřela na neštovice? O tom, jak ji on, Marigold, vynesl na rukou z hranice, kde se spalovaly hromady mrtvých a pochoval ji daleko od města, v lese, samotnou a klidnou - a s ní dvě věci, o které jej prosila: její loutnu a její modrou perlu. Perlu, kterou nikdy nesnímala ze šíje.
Ne, Marigold zůstal u první verze balady. Ale ani tak ji nikdy nezazpíval. Nikdy. Nikomu.
K ránu, ještě za tmy, se k tábořišti přikradl zuřivý a hladový vlkodlak; viděl ale, že je to Marigold, tak chvíli poslouchal a pak šel svou cestou.

MEČ OSUDU

I.

První mrtvolu našel okolo poledne.

Zaklínače pohled na mrtvé obvykle nevzrušoval, díval se na smrt spíše lhostejně. Tentokrát ale lhostejný nebyl. Chlapci bylo asi patnáct let. Ležel naznak, s široce rozhozenýma nohama, ústa mu ztuhla v grimase hrůzy. Přitom Geralt věděl, že chlapec zemřel okamžitě, netrpěl a pravděpodobně ani nevěděl, že umírá. Šíp ho trefil přímo do oka, hluboko uvízl v týlní kosti lebky. Šíp byl opatřen letkami z pruhovaných, na žluto obarvenými pírek bažantí slepice. Trčel nad stébly trav.

Geralt se rozhlédl; rychle a snadno našel co hledal. Druhý, stejný šíp byl zabodnut v kmeni borovice o nějakých šest kroků dále. Tušil, co se stalo. Chlapec nepochopil varování, když uslyšel svištění a zabodnutí šípu, lekl se a začal utíkat nesprávným směrem. V ústrety střelci, který mu přikazoval zastavit se a okamžitě vycouvat. Ostré, jedovaté, opeřené zasvištění, krátké klepnutí hrotu zabodávajícího se do stromu. Ani o krok dále, člověče, varuje to zasvištění a klepnutí. Pryč, člověče, okamžitě uteč z Brokilonu. Dobyl jsi celý svět, člověče, všude se roztahuješ, všude s sebou neseš to, co nazýváš nová doba, doba změn, co naryváš pokrok. Ale my tady nechceme ani tebe, ani tvůj pokrok. Nepřejeme si změny, které přinášíš, nepřejeme si nic z toho, co přinášíš. Svištění a varování. Pryč z Brokilonu!

Pryč z Brokilonu, pomyslel si Geralt. Člověče. Není důležité, jestli máš patnáct let a prodíráš se lesem šílený strachem a nemůžeš najít cestu domů. Není důležité, jestli máš sedmdesát a musíš jít pro chrastí, jinak ti pro neužitečnost nedají najíst nebo tě rovnou vyženou z chalupy. Není důležité, jestli máš šest let a přilákaly tě květiny modrající se na sluncem zalitém paloučku. Pryč z Brokilonu! Svištění a klepnutí.

Dříve, pomyslil si Geralt, než vystřelily, aby zabily, varovaly dvakrát, leckdy i třikrát.

Kdysi, pomyslel si a vyrazil na další cestu. Kdysi. Nu což, pokrok.

Les nevypadal tak hrozivě, jak bylo možno soudit podle jeho pověsti. Byl sice dost divoký a obtížně schůdný, ale byla to běžná neprostupnost pralesa, ve kterém každý paprsek, každá sluneční skvrna propuštěná větvemi a listy obrovských stromů byla okamžitě využita desítkami mladých bříz, olší a habrů, ostružinami, jalovci a kapradím, které pokrývalo hustými výhonky houpavý povrch rašelinišť, suché haluze a shnilé kmeny stromů - těch, jenž prohrály boj, jenž dožily svůj život. Prales ale nemlčel zlověstným těžkým tichem, jak by se dalo předpokládat. Brokilon l. Bzučely tu mouchy, pod nohama kmitaly ještěrky a uháněli duhoví brouci, leskly se pavučiny tisíců pavouků, datlové rozeznívali kmeny stromů hlasitým klepáním, křičely sojky.

Brokilon žil.

Avšak zaklínač se nedal oklamat. Věděl, kde je. Pamatoval si na chlapce s šípem v oku. V mechu a jehličí občas viděl bílé kosti, po kterých lezli červení mravenci.

Šel dále. Opatrně, ale rychle. Stopy byly čerstvé. Spoléhal na to, že to stihne, že se mu podaří zastavit a obrátit lidi, kteří šli před ním. Doufal, že nebude pozdě.

Bylo.

Druhé mrtvoly by si nevšiml, kdyby nezahlédl sluneční odlesk na ostří krátkého meče, který mrtvý svíral v ruce. Tento byl dospělý. Jednoduchý šedý oděv prozrazoval prostý původ. Pokud nepočítal skvrny od krve, která prosákla látkou kolem dvou do prsou zabodnutých šípů, byl jeho oděv nový a čistý; nemohl to proto být obyčejný pacholek.

Geralt se rozhlédl a uviděl třetího mrtvého. Měl na sobě koženou kazajku a krátký zelený pláštík. Země okolo jeho nohou byla rozryta, jehličí rozoráno až na hlínu. Nebylo pochyb, že ten člověk umíral dlouho.

Zaslechl křik.

Rychle rozhrnul jalovce. Ve vývratu za nimi ležel na odkrytých kořenech borovice muž urostlé postavy; měl černé, kudrnaté vlasy a stejné vousy, kontrastující s nyní mrtvolně bledým obličejem. Světlá kazajka z jelení kůže zrudla krví.

Zaklínač skočil do vývratu. Raněný otevřel oči.

„Geralte...," zasténal. „Bohové... To se mi snad jenom zdá..."

„Freixenet?" podivil se zaklínač. „Co tady děláš?"

„Já... Oooch..."

„Nehýbej se," klekl si Geralt vedle něj. „Kam jsi to dostal? Nevidím šíp..."

„Prošel ven... Ulomil jsem hrot a vytáhl ho... Poslyš, Geralte..."

„Mlč, Freixenete, nebo se udusíš vlastní krví. Máš prostřelené plíce. Zatraceně, musím tě odtud vytáhnout. Co jste dělali v Brokilonu, šílenci? Tady je území dryád, jejich svatyně, odkud nikdo neodejde živ. Copak jsi to nevěděl?"

„Později...," zasténal Freixenet a vyplivl krev. „Později ti to vysvětlím... Teď mne odtud dostaň... Proklatě! Opatrněji... Oooch..."

„Sám si s tebou neporadím," vzpřímil se Geralt a rozhlédl okolo. „Jsi příliš těžký..."

„Nechej mě tady," sténal raněný. „Nech mě tu, co se dá dělat... Ale zachraň ji... U všech bohů, zachraň ji!"

„Koho?"

„Princeznu... Och... Najdi ji, Geralte..."

„Lež klidně, hrome! Udělám smyk a odvleču tě."

Freixenet těžce zakašlal a znovu vyplivl hustou krvavou slinu. Zanechala mu na bradě rudou nitku. Zaklínač zaklel, vyskočil z vývratu a rozhlédl se kolem. Potřeboval dva mladé stromky. Vykročil rychle směrem k okraji palouku, kde předtím viděl několik olší.

Svištění a ťuknutí.

Geralt strnul na místě. Šíp zabodnutý do kmene ve výši jeho hlavy měl na letkách jestřábí péra. Pohlédl směrem, odkud jasanový šíp přilétl a uhodl, odkud bylo vystřeleno. Asi padesát kroků od něj byl další vývrat, spadlý strom trčící

vzhůru spleteninou kořenů, stále ještě svírajících ve svém objetí velké hroudy hlíny. Na tmavém pozadí hustého hloží, které rostlo kolem vývratu se bělaly kmeny bříz.
Neviděl nikoho. Bylo mu jasné předem, že nikoho neuvidí.
Zvedl obě ruce, velice velice pomalu.
„Ceádmil! Vá an Eithné meáth e Duén Canell! Esseá Gwynbleidd!"
Zároveň uslyšel tiché zadrnčení tětivy a uviděl šíp, který byl vystřelen tak, aby ho viděl - ostrým obloukem vzhůru. Sledoval, jak letí, jak opisuje oblouk, jak padá po křivce. Nehýbal se. Zabodl se do mechu téměř svisle, asi dva kroky od něj. Vzápětí se vedle něj zabodl pod stejným úhlem druhý. Uvědomoval si, že další už nemusí ani zahlédnout.
„Meáth Eithné!" zavolal znovu. „Esseá Gwynbleidd!"
„Gláeddyv vort!" odpověděl hlas slabý jako závan větru. Avšak byl to hlas, ne šíp. Žil. Pomalu si rozepnul přezku řemene, podržel meč v natažené ruce daleko od sebe a odhodil ho.
Dryáda se tiše vyklonila zpoza jalovci obrostlého kmene jedle asi deset kroků od něj. Přestože byla drobná a velmi štíhlá, kmen vypadal ještě tenčí. Nechápal, jak ji mohl přehlédnout, když přicházel. Možná díky maskovacímu oděvu, halícím mrštné tělo kombinací sešitých útržků tkaniny v odstínech zelené a hnědé barvy s listím a kousky kůry. Její vlasy opásané černou čelenkou měly olivovou barvu a tvář měla pomalovanou barvivem ze slupky nezralého ořechu. A mířila na něho napjatým lukem.
„Eithné... " začal.
„Tháess aep! "
Poslušně zmlkl, stál nehybně a držel ruce od těla. Přesto dryáda nesklonila luk.
„Dunca!" vykřikla. „Braenn! Cáemm vort!"
Ta, která předtím střílela, vylezla z trní, přehoupla se přes povalený kmen a pružně přeskočila vývrat. I když tam ležela hromada suchých větví, neslyšel, že by jediná zapraskala pod jejíma nohama. Za sebou, velice blízko, uslyšel slabý šelest jako zašumění listí ve větru. Věděl, že třetí má za zády.
Právě ta třetí zvedla rychle jeho meč. Měla vlasy medové barvy, stažené páskou ze sítiny. Toulec plný šípů se jí pohupoval na zádech.
Ta nejvzdálenější, z vývratu, se rychle přiblížila. Její oděv se ničím nelišil od oblečení jejich družek. Na cihlově červených vlasech nosila věneček z jetele a vřesu. Držela luk - nenapnutý, ale s šípem na tětivě.
„ T'en thesse in maéth aep Eithné llev? " zeptala se, přibližujíc se. Hlas měla neobyčejně melodický, oči velké a černé.
„Ess' Gwynbleidd?"
„Aé...aesseá... " začal, ale slova brokilonského dialektu Starší mluvy znějící z úst dryády jako zpěv mu vázla v hrdle.
„Hovoří některá z vás Obecnou řečí? Neumím příliš dobře..."
„An'váill. Vort llinge," nenechala ho dokončit.
„Jsem Gwynbleidd - Bílý vlk. Paní Eithné mě zná. Jdu za ní s posláním... Už jsem v Brokilonu byl. V Duén Canell."
„Gwynbleidd, " přimhouřila cihlově červená dryáda oči. „Vatt'ghern?"
„Ano," potvrdil. „Zaklínač."
Olivová hněvivě prskla, ale sklonila luk. Rudovláska si jej prohlížela široce rozevřenýma očima a její zelenými pruhy pomalovaná tvář byla naprosto nehybná, mrtvá jako tvář sochy. Ta nehybnost nedovolovala posoudit obličej jako hezký nebo ošklivý, namísto takového hodnocení se vtírala myšlenka o lhostejnosti a bezcitnosti, ne-li rovnou krutosti. Geralt si v duchu dělal výčitky, že ji takto hodnotí - možná chybně. Uvědomoval si ale, že byla starší než ostatní dvě; přestože vypadala stejně mladě, byla značně, značně starší.
Stáli mlčky. Geralt slyšel, jak Freixenet naříká, sténá a kašle. Rudovláska ho musela také slyšet, ale její tvář se ani nezachvěla. Zaklínač si zapřel ruce v bok.
„Tam, ve vývratu," řekl klidně, „leží raněný. Pokud nebude ošetřen, zemře."
„Tháess aep!" Olivová napnula luk, míříc hrotem šípu přímo do jeho obličeje.
„Necháte ho pojít?" nezvyšoval hlas. „Připustíte, aby se pomalu zadávil vlastní krví? V tom případě ho raději dorazte."
„Drž hubu!" vyštěkla dryáda, přecházejíc na lidskou řeč. Ale sklonila luk a povolila napjatou tětivu. Pohlédla na tázavě na starší družku. Cihlová přikývla hlavou, ukázala na vývrat, olivová tam tiše a rychle odběhla.
„Chtěl bych se vidět s paní Eithné," zopakoval Geralt. „Nesu jí poselství..."
„Ona," ukázala cihlová na medovou, „tě odvede do Duén Canell. Běž."
„A Frei... Ten raněný?"
Dryáda na něho pohlédla, mhouříc oči. Stále si hrála se šípem, nasazeným na tětivě.
„Nestarej se," řekla. „Jdi. Ona tě doprovodí."
„Ale..."
„Va'en vort!" ukončila rázně rozhovor.
Pokrčil rameny a otočil se k té s medovými vlasy. Vypadala nejmladší z celé trojice, ale mohl se mýlit. Všiml si, že má modré oči.
„Pojďme tedy."
„Ano," řekla tiše medová. Po krátké chvíli váhání mu vrátila meč. „Pojďme."
„Jak se jmenuješ?" zeptal se.
„Drž hubu."
Kráčela pralesem velmi rychle, neohlížejíc se za sebe. Geralt se musel vynasnažit, aby jí stačil. Věděl, že to dryáda dělá schválně, věděl, že chce, aby se on, člověk, převrátil do křoví, aby padl na zem vyčerpán a neschopen dalšího pochodu. Samozřejmě nevěděla, že má co činit se zaklínačem, ne s člověkem. Byla příliš mladá na to, aby věděla, kdo je zaklínač.

Dívka - Geralt už poznal, že to není čistokrevná dryáda - se posléze zastavila a otočila. Viděl, že seji prsa prudce dmou pod strakatým kabátkem, že se přemáhá, aby nedýchala ústy.
„Zvolníme?" navrhl jí s úsměvem.
„Yeá," pohlédla na něho nevraživě. „Aeén essáth Sidh?"
„Ne, nejsem elf. Jak se jmenuješ?"
„Braenn," odpověděla a opět se pohnula, ovšem už pomalejším krokem, nesnažíc se ho uhnat. Šli bok po boku, blízko sebe. Cítil pach jejího potu, obyčejného potu mladé dívky. Pot dryád voněl jako v dlaních rozemnuté vrbové lístky.
„A jak ses jmenovala předtím?"
Pohlédla na něho a rty seji náhle zkřivily, myslel si, že hněvivě vybuchne a přikáže mu mlčet. Neudělala to.
„Nepamatuji si to," řekla váhavě. Nesoudil, že by to byla pravda.
Nevypadala na více než šestnáct let a nemohla být v Brokilonu déle než šest sedm let: kdyby sem přišla jako malé dítě nebo rovnou nemluvně, už by v ní nerozeznal člověka. Modré oči a plavé vlasy se vyskytovaly i u dryád. Děti dryád, zplozené ve svazcích s elfy nebo lidmi, dědily vždy jen podoby matek a byla to výlučně děvčátka. Zřídkakdy, zpravidla v některém z dalších pokolení se narodilo dítě s očima anebo vlasy anonymního mužského předka. Avšak Geralt si byl jist, že Braenn v sobě neměla ani kapku krve dryád. Nemělo to samozřejmě žádný význam. Krev anebo ne, teď byla dryáda.
„A tobě," pohlédla na něj úkosem, „mám říkat jak?"
„Gwynbleidd."
Přikývla.
„Nuže, pojďme... Gwynbleidde."
Šli pomaleiji než předtím, ale stále dost rychle. Braenn zjevně znala dokonale Brokilon - kdyby byl sám, nebyl by schopen udržet ani tempo, ani směr. Braenn proklouzávala hustými houštinami po ukrytých, dokonale zamaskovaných stezkách, překonávala strže, přebíhajíc obratně po padlých kmenech jako po mostech, směle se pouštěla přes zelené, vodou napité plochy vřesovišť, na které by se zaklínač neodvážil vkročit a ztratil by hodiny, možná dny, než by je obešel.
Přítomnost Braenn ho nechránila jenom před nástrahami divočiny. Byla místa, na kterých dryáda zvolnila krok, našlapovala velice opatrně a ohmatávala špičkou chodidla pěšinu, držíc ho za ruku. Věděl proč. O pastech Brokilonu se tradovaly legendy. Slyšel o jámách plných naostřených kůlů, o skrytých samostřílech, o valících se kládách, o strašlivém „ježku" - kouli s ostrými bodci padající znenadání na laně a vymetávající stezku. Byla tu také místa, na nichž se Braenn zastavovala a melodicky hvízdala a z podrostu jí odpovídalo podobné hvízdání. Byla také místa, na kterých se zastavovala s rukou na šípu v toulci a přikazovala mu být zticha. Pak napjatě vyčkávali, až se to, co láme větve v houští, zase vzdálí.
Třebaže šli rychle, museli se zastavit na noc. Braenn vybrala dobré místo na vršku, kam v noci stoupal teplý vzduch z lesa. Spali na suchém kapradí těsně u sebe jako dryády. V noci ho Braenn objala a silně se k němu přitiskla. Nic více. Objal ji. Nic více. Byla dryáda. Šlo jí pouze o trochu tepla.
Když nastal rozbřesk, téměř ještě za tmy, vyrazili na další cestu.

II.
Přecházeli pás řídce zalesněných hor, kličkovali údolími zahalenými mlhou, křižovali rozlehlé, travnaté paseky, prodírali se polomy.
Braenn se už poněkolikáté zastavila a rozhlížela se kolem. Zdálo se, jako by ztratila cestu, ale Geralt věděl, že je to nemožné. Využil přestávky v pochodu a usedl na povalený kmen.
V tom uslyšel křik. Tenký. Vysoký. Zoufalý.
Braenn bleskurychle zaklekla, vytahujíc z toulce současně dva šípy. Jeden sevřela v zubech, druhý nasadila na tětivu, napjala luk a přes keře zamířila naslepo po hlase.
„Nestřílej!" vykřikl.
Přeskočil kmen, prodral se houštinou.
Na nevelkém paloučku na úpatí skalního srázu stála malá bytůstka v šedém kabátku, přitisknuta zády ke kmeni uschlého habru. Asi pět kroků před ní se něco pomalu pohybovalo a vlnilo v trávě. Bylo to tmavohnědé a dlouhé něco přes dva sáhy. V první chvíli si Geralt pomyslel, že je to had. Ale pak si všiml pohyblivých žlutých, končetin s hákovitými drápy, vypouklých článků dlouhého trupu a uvědomil si, že to není had. Že je to něco podstatně nebezpečnějšího.
Ke kmeni se tisknoucí bytůstka tence pištěla. Obrovský vij zvedal nad trávu dlouhá, jemně se chvějící tykadla. Lovil jimi pach a teplo.
„Nehýbej se!" vykřikl zaklínač a zadupal, aby na sebe upoutal pozornost skolopendromorfa. Ale vij nezareagoval, poněvadž jeho tykadla již ucítila pach bližší oběti. Netvor pohnul nohama, esovitě se svinul a vrhl se vpřed. Jeho sytě žluté nohy se míhaly v trávě jako vesla galéry.
„Yghern!" vykřikla Braenn.
Geralt se dvěma skoky přenesl na mýtinu, v běhu tasil meč, v rozběhu odstrčil strachem zdřevěnělou bytůstku od stromu, až se překulila stranou do trnitého ostružiní. Skolopendromorf zašustil v trávě, zakmital nohama a vrhl se na něho, zvedaje přední články a klapaje jedovatými kusadly. Geralt zatančil, přeskočil jeho oblé tělo a z půlobratu sekl mečem. Mířil do měkčího místa ve spoji mezi opancéřovanými segmenty trupu. Netvor byl ale příliš rychlý, nastavil úderu chitinový krunýř. Ostří jej neproseklo, jeho náraz ztlumil tlustý koberec mechu. Geralt odskočil. Ne dost hbitě. Skolopendromorf ovinul zadní část těla těsně okolo jeho nohou. Zaklínač upadl, překulil se a pokusil se vyprostit.

Bezvýsledně.
Vij se prohnul, aby na něj dosáhl kusadly. Hlasitě zaškrábal drápy o strom, převinul se po něm, aby se mohl obrátit proti svému nepříteli. Ve stejné chvíli nad Geraltovou hlavou zasvištěl šíp, s lupnutím prorazil krunýř a přibil netvora ke kmeni. Vij se svinul, zlomil šíp a uvolnil se, ale v dalším okamžiku ho probodly dva další šípy. Zaklínač odkopl svíjející se konec dlouhého těla a odkutálel se stranou.
Braenn střílela vkleče, v šíleném tempu sázela do vije šíp za šípem. Silný skolopendromorf šípy snadno lámal a osvobozoval se, ale další a další hroty jej znovu přišpendlovaly ke dřevu. Plochá, lesklá, tmavorudá hlava chňapala kusadly po šípech. Bezmyšlenkovitě se snažila chytit nepřítele, který netvora zraňoval.
Geralt přiskočil z boku a z širokého rozmachu ťal mečem. Ukončil tak boj jediným úderem. Strom posloužil jako popravčí špalek.
Braenn se opatrně přiblížila s napnutým lukem, kopla do v trávě ležícího, nohama ještě stále hrabajícího trupu a plivla na něj.
„Díky," řekl zaklínač a rozdupal vijovu useknutou na kaši s úlomky chitinu.
„He?"
„Zachránilas mi život."
Dryáda na něho pohlédla. V tom pohledu nebylo ani pochopení, ani emoce.
„Yghern," řekla, strkajíc mokasínem do svíjejícího se těla. „Polámal mi moc šípů."
„Zachránilas mi život," zopakoval Geralt. „I té malé dryádě. Proklatě, kam zmizela?"
Braenn začala rozhrnovat keře ostružiníku, vnořila ruku do trnitých šlahounů. „Myslela jsem si to," řekla, vytahujíc bytůstku v šedém kabátku z úkrytu. „Podívej se sám, Gwynbleidde."
Nebyla to dryáda. Nebyla to elfka ani sylfida, puk ani půlčík. Byla to docela obyčejná lidská dívenka. V hloubi Brokilonu, na nejneobvyklejším místě pro obyčejné lidské děti.
Měla světlé, popelavé vlasy a ohromné, jedovatě zelené oči. Nemohlo jí být více než deset let.
„Kdo jsi?" zeptal se. „Odkud ses tu vzala?"
Mlčela. Kde já jsem ji už viděl, pomyslel si. Už jsem ji někde viděl. Ji, nebo někoho jí hodně podobného.
„Neboj se," řekl rozpačitě.
„Nebojím se," zahuhňala nevýrazně. Měla asi pořádnou rýmu.
„Kliďme se odtud," ozvala se Braenn, rozhlížejíc se kolem. „Kde je jeden yghern, může být i druhý. A já už mám málo šípů."
Děvčátko se na ni podívalo, otevřelo ústa a otřelo si je hřbetem ruky, rozmazávajíc si po tváři špínu.
„Kdo, u všech hromů, jsi?" zopakoval Geralt, skláněje se k zachráněnému dítěti. „Co děláš v... tomto lese? Jak ses sem dostala?"
Dívenka sklopila hlavu a popotáhla plným nosem.
„Jsi hluchá? Kdo jsi, ptám se tě? Jak se jmenuješ?"
„Ciri," posmrkla.
Geralt se otočil. Braenn předstírala, že kontroluje luk, ale pokukovala po nich.
„Poslyš, Braenn..."
„Hm?"
„Je možné... Je možné, že by ona... utekla z Duén Cannel?"
„Ee?"
„Nedělej se hloupá," rozzlobil se. „Vím, že unášíte lidská děvčátka. Třebas ty sama, spadla jsi snad do Brokilonu z nebe? Ptám se tě, jestli je možné..."
„Ne," přerušila ho dryáda. „V životě jsem ji neviděla."
Geralt si prohlížel dívenku. Její popelavě plavé vlasy byly rozcuchané, plné jehličí a lístků, ale stále ještě voněly čistotou, nepáchly ani kouřem, ani chlévem, ani mastnotou. Ruce, byť špinavé, byly malé a jemné, bez mozolů a šrámů. Chlapecké oblečení, které měla na sobě, mu neprozradilo nic o jejím původu, ale vysoké botičky byly ušity z drahé, měkce vydělané teletiny. Ne, tohle určitě nebylo vesnické dítě. Freixenet, vzpomněl si zaklínač, ji tedy hledal. Kvůli ní vstoupil do Brokilonu.
„Chci vědět, odkud jsi, usoplenče?"
„Co si to dovoluješ?" vztyčila dívenka pyšně hlavu a dupla nožkou. Měkký mech zhatil účinek toho gesta.
„Hleďme," pousmál se zaklínač. „Skoro jako princezna. Alespoň podle řeči, protože vzhled je hanebný. Jsi z Verdenu, že? Víš o tom, že tě hledají? Netrap se, odvedu tě domů. Poslyš, Braenn..."
Sotva se ohlédl, holčička se čiperně otočila na patě a začala utíkat lesem do mírného kopce.
„Bloéde turd!" vykřikla dryáda a sáhla do toulce. „Cáemm, ere!"
Holčička prchala naslepo lesem, klopýtala a lámala suché větve.
„Stůj!" vykřikl Geralt. „Kam běžíš, zatraceně?"
Braenn rychle napjala luk. Šíp jedovatě zasyčel, letěl plochým obloukem. Hrot se s ťuknutím zabodl do stromu, téměř pohladil dívčiny vlasy. Malá se skulila na zem.
„Přeskočilo ti?" vyštěkl zaklínač na dryádu. Ta zručně vytáhla z toulce další šíp. „Mohlas ji zabít!"
„Tady je Brokilon," odsekla neústupně Braenn.
„A to je dítě!"
„No a co?"
Pohlédl na šíp. Byla na něm pruhovaná péra z křídla bažantí slepice, obarvená na žluto ve vývaru ze stromové kůry. Neřekl ani slovo. Otočil se a rozběhl do lesa.

Dívenka ležela schoulená pod stromem. Opatrně zvedla hlavu a podívala se na šíp zabodnutý v kmeni. Uslyšela jeho kroky a vyskočila. Dostihl ji krátkým skokem a zachytil ji za červenou kapuci kabátku. Otočila hlavu a podívala se nejprve na něho, potom na jeho ruku, držící kapuci. Pustil ji.
„Proč jsi utekla?"
„Co je ti po tom?" zasmrkala. „Nech mě na pokoji, ty... ty..."
„Zatracený spratku," zasyčel vztekle. „Tady je Brokilon. Vij ti nestačil? Sama se v tohle lese nedožiješ rána. Ještě jsi to nepochopila?"
„Nesahej na mě!" rozkřikla se. „Ty pacholku, ty... Jsem princezna, nemysli si!"
„Jsi hloupé tele."
„Jsem princezna."
„Princezny nechodí samy po lese. Princezny mají čisté nosy."
„Přikážu, aby ti sťali hlavu! A jí taky!" otřela si nos rukávem a nepřátelsky pohlédla na přicházející dryádu. Braenn vyprskla smíchem.
„No dobrá, už bylo dost toho křiku," přerušil ji zaklínač. „Proč jsi utekla, princezničko? A komu? Čeho se bojíš?"
Mlčela a popotahovala nosem.
„Dobře, jak chceš," mrkl na dryádu. „My jdeme. Když chceš zůstat sama v lese. Ale podruhé, až tě přepadne yghern, nekřič. Princezně to nesluší. Princezna umírá mlčky a důstojně - a předtím si aspoň vyčistí nos. Jdeme, Braenn. Sbohem, Výsosti."
„Po... počkej."
„Aha?"
„Půjdu s vámi."
„Jsme tím velmi potěšeni, že Braenn?"
„Ale neodvedeš mě ke Kistrinovi? Přísaháš?"
„Kdo to je..." začal. „A hrome, Kistrin. Princ Kistrin? Syn krále Ervylla z Verdenu?"
Děcko ohrnulo rty, zasmrkalo a pohodilo hlavou.
„Už bylo dost toho hraní," ozvala se Braenn. „Jdeme."
„Okamžik, okamžik," pohlédl zaklínač shůry na dryádu. „Plány se nám trochu mění, spanilá lučištnice."
„Ee?" zvedla Braenn obočí.
„Paní Eithné počká. Musím odvézt tu malou domů. Do Verdenu."
Dryáda přimhouřila oči a sáhla do toulce.
„Nikam nepůjdeš. Ani ona."
Zaklínač se zamračil.
„Pozor, Braenn," řekl. „Já nejsem žádné štěně, kterému jsi včera ze zálohy střelila šíp do oka. Já se umím bránit."
„Bloéde arss!" sykla, zvedajíc luk. „Jdeš do Duén Canell a ona taky! Ne do Verdenu!"
„Ne, do Verdenu ne!" přiskočila popelavá dívenka k dryádě, přitulila se k jejímu štíhlému tělu. „Jdu s tebou! On ať si jde do Verdenu k hloupému Kistrinovi sám, jestli chce!"
Braenn se na ni ani nepodívala, nespouštěla oči z Geralta. Ale sklonila luk.
„'Ss turd!" plivla mu pod nohy. „Ano! Jdi, kam tě oči ponesou! Uvidíme, zda to dokážeš. Zařveš dříve než vyjdeš z Brokilonu."
Má pravdu, uvědomil si Geralt. Nemám šanci. Bez ní ani nevyjdu z Brokilonu, ani nenajdu Duén Canell. Co se dá dělat, uvidíme, možná se mi podaří přemluvit Eithné...
„No tak, Braenn," řekl smířlivě a usmál se. „Nevztekej se, krasavice. Dobře, ať je po tvém. Jdeme všichni do Duén Canell. K paní Eithné."
Dryáda si něco zamumlala pod nosem a sňala šíp z tětivy.
„Nuže vpřed," zavelela, upravujíc si čelenku ve vlasech. „Už jsme ztratili hodně času."
„Au, auvajs..." zakňourala dívka, po prvním kroku.
„Co je?"
„Něco se mi stalo... S nohou."
„Počkej, Braenn. Pojď, mrně, vezmu tě na ramena."
Byla teploučká a voněla jako mokrý vrabec.
„Jak se jmenuješ, princezničko? Už jsem to zapomněl."
„Ciri."
„A tvůj domov leží kde, smím-li se ptát?"
„Neřeknu ti to," zabručela. „Neřeknu a dost."
„Přežiju to. Nevrť se a nesmrkej mi za uchem. Co jsi dělala v Brokilonu? Ztratila ses? Zabloudila?"
„No dovol! Já nikdy nebloudím."
„Nemel sebou. Utekla jsi od Kistrina? Z hradu Nastrogu? Před anebo po svatbě?"
„Jak to víš?" zasmrkala udiveně.
„Jsem nesmírně moudrý. Proč jsi utekla zrovna do Brokilonu? Nebyla bezpečnější místa?"
„Hloupý kůň mě sem zanesl."
„Lžeš, princezno. Při své velikosti bys mohla jet leda na kočce. A to ještě moc hodné."
„Vezl mě Marck. Panoš rytíře Vojmira. V lese kůň zakopl a zlomil si nohu. A zabloudili jsme."
„Říkalas, že se ti to nemůže stát."
„To on zabloudil, ne já. Byla mlha. A ztratili jsme se."

Ztratili jste se, pomyslel si Geralt. Ubohý zbrojnoš rytíře Vojmira, který měl smůlu a natrefil na Braennu a její družky. Štěně, které určitě ani nevědělo, co je to žena, pomáhá k útěku zelenookému harantovi, protože se už něco naposlouchalo rytířských historek o nešťasných pannách přinucených proti své vůli k manželství. Pomohlo ji uprchnout jen proto, aby padlo do rány pomalované dryádě, která určitě neví, co je to muž. Ale už umí zabíjet.
„Ptal jsem se tě, jestli jsi utekla z hradu Nastrogu před anebo po svatbě?"
„Utekla jsem... A co je ti vůbec po tom," zabručela. „Babička řekla, že tam musím jet a poznat ho. Toho Kistrina. Jenom ho poznat. A jeho otec, ten břichatý král..."
„Ervyll"
„...hned začal o svatbě. Ale já ho nechci, toho Kistrina. Babička říkala..."
„To je tak protivný, ten princ Kistrin?"
„Nechci ho," odsekla paličatě Ciri, popotahujíc nosem. „Je hloupý, neotesaný a smrdí mu z pusy. Než jsem tam odjela, ukázali mně obrázek a na něm tak škaredý nebyl. Nechci takového muže. Nechci žádného muže."
„Ciri," řekl rozpačitě zaklínač. „Kistrin je ještě dítě, stejně jako ty. Za několik let z něho může vyrůst celkem pohledný mládenec."
„Tak ať mi pošlou druhý obrázek za několik let," odsekla. „A jemu taky. Protože mi prozradil, že na obrázku, který zase ukázali jemu, jsem byla mnohem hezčí. A přiznal se, že miluje Alwinu, dvorní dámu, a že chce být jejím rytířem. Vidíš? On mě nechce a já ho taky nechci. Tak proč si ho mám brát?"
„Ciri," zabručel zaklínač. „On je princ a ty jsi princezna. Princové a princezny se žení a vdávají mezi sebou, ne jinak. Takový je obyčej."
„Mluvíš jako všichni. Myslíš si, že když jsem malá, tak mi můžeš lhát."
„Nelžu."
„Lžeš."
Geralt zmlkl. Před nimi kráčející Braenn se ohlédla, udivena nastalým tichem. Krčíc rameny, pokračovala v chůzi.
„Kam jdeme?" otázala se zachmuřeně Ciri. „Chci to vědět!"
Geralt mlčel.
„Odpověz, když se tě ptám!" řekla přísně, zdůrazňujíc rozkaz hlasitým smrknutím. „Víš kdo... Kdo na tobě sedí?"
Nereagoval.
„Kousnu tě do ucha!" vykřikla.
Zaklínač už toho měl dost. Sundal si dívku z krku a rázně ji postavil na zem.
„Poslouchej, ty smrkáči," řekl ostře, povoluje si přezku opasku. „Teď tě přehnu přes koleno, stáhnu ti kalhoty a nasekám ti řemenem na holou. Nikdo mi v tom nezabrání, protože nejsme u královského dvora a já nejsem tvůj dvořan ani sluha. Hned budeš litovat, žes nezůstala na Nastrogu. Hned uvidíš, že je lepší být princovou nevěstou než v lese ztracenou špindírou. Protože princezna se samozřejmě může chovat nesnesitelně a nikdo jí nedá výprask, nanejvýše vlastnoručně pan král."
Ciri se přikrčila a několikrát popotáhla nosem. O strom opřená Braenn nestranně přihlížela.
„Tak co?" zeptal se zaklínač, ovíjeje si opasek kolem pěsti. „Budeme se už chovat důstojně a zdvořile? Pokud ne, přistoupím k exekuci zadečku urozené princezny. Tak co? Ano nebo ne?"
Dítě zavzlykalo a popotáhlo nosem, potom o překot zakývala hlavou.
„Budeš hodná princezna?"
„Budu," zahuhlala.
„Za chvíli bude tma," ozvala se dryáda. „Pojďme odtud, Gwynbleidde."
Les zřídl. Šli přes husté mlází, přes vřesoviště, přes mlhou zalité mýtiny, na nichž se pásla stáda jelenů. Ochladilo se.
„Šlechetný pane...," ozvala se Ciri po neobvykle dlouhém mlčení.
„Jmenuji se Geralt. O co jde?"
„Mám veliký hlad."
„Za chvíli se zastavíme. Brzy bude noc."
„Už nemůžu,"vzlykla. „Už jsem nejedla od..."
„Nefňukej," sáhl do vaku a vytáhl plátek slaniny, malý kousek sýra a dvě jablka. „Tu máš."
„Co to je, to žluté?"
„Slanina."
„To nebudu jíst," řekla.
„Jak chceš," zamumlal nevýrazně, dávaje si slaninu do úst. „Sněz sýr. A jablko. Jedno."
„Proč jenom jedno?"
„Nevrť se. Sněz obě."
„Geralte?"
„Uhm?"
„Děkuji."
„Nemáš zač. Dobrou chuť."
„Já, já... Neděkuji za jídlo. Za to sice také, ale... Zachránils mě před tou stonožkou... Brr... Málem jsem zemřela strachy..."
„Málem jsi zemřela," potvrdil vážně. Chybělo málo a mohlas zemřít nesmírně ohavným a bolestivým způsobem, pomyslel si. „Poděkovat bys měla hlavně Braenn..."
„Kdo vlastně je Braenn?"
„Je dryáda."
„Divoženka?"

„Ano."
„To ona nás... Ony unášejí děti! Ona nás unesla? Ale ty přece nejsi malý. A proč tak divně mluví?"
„Mluví tak, jak mluví, to není důležité. Důležitější je, jak střílí. Nezapomeň jí poděkovat, až se zastavíme."
„Nezapomenu," zasmrkala.
„Nevrť se, princezno, budoucí královno Verdenu."
„Nebudu," zabručela, „žádnou královnou."
„Dobrá, dobrá, nebudeš královnou. Staneš se křečkem a budeš bydlet v noře."
„To není pravda! Ty nic nevíš!"
„Nepišť mi do ucha. A nezapomínej na řemen!"
„Nebudu královnou. Budu..."
„No? Čím?"
„To je tajemství."
„Ach tak, tajemství. Výborně," zvedl hlavu. „Co se děje, Braenn?"
Dryáda se zastavila, pokrčila rameny a podívala se na oblohu.
„Jsem unavená," řekla mírně. „I ty jsi určitě unaven, vždyť ji musíš nést, Gwynbleidde. Tady se zastavíme. Za chvíli bude tma."

III.
„Ciri?"
„Mhm?" popotáhla nosem dívenka, šelestíc větvičkami, na kterých ležela.
„Není ti zima?"
„Ne," zavrněla. „Dnes je teplo. Včera... Včera jsem příšerně vymrzla, ojej."
„To je zvláštní," ozvala se Braenn, povolujíc si řemínky na měkkých mokasínách. „Takové škvrně a přešlo samo takový kus lesa. Šikovná holka. Obešla hlídky, vyhnula se pastem, prodrala se houštím. Silná, zdravá a kurážná. Skutečně, bude se nám... bude se nám hodit."
Geralt pohlédl bystře na dryádu, na její ve tmě se lesknoucí oči. Braenn se opřela zády o strom, sundala si čelenku, rozhodila si vlasy potřepáním hlavy.
„Vstoupila do Brokilonu," řekla na vysvětlenou. „Gwynbleidde, je naše. Zůstane v Duén Canell."
„Paní Eithné rozhodne," odsekl trpce. Ale věděl, že Braenn má pravdu.
Škoda, pomyslel si, dívaje se na dívenku, která se vrtěla na zeleném loži. Taková čiperná holčina. Kde já ji už jenom viděl? To není důležité, ale bude jí škoda. Svět je tak velký a tak pěkný. A jejím světem bude až do konce jejích dní Brokilon. Možná jenom krátce, možná jenom do dne, kdy se zhroutí do kapradí za bojového pokřiku a svištění šípů, bojujíc v té ztracené válce o les na straně těch, kdož musí prohrát. Musí. Dříve či později.
„Ciri?"
„Copak?"
„Kde bydlí tvoji rodiče?"
„Nemám rodiče," popotáhla nosem. „Utopili se v moři, když jsem byla malá."
Ano, pomyslel si, to by hodně vysvětlovalo. Princezna, dítě už nežijících královských rodičů. Kdo ví, zda není nejmladší ze tří dcer a čtyř synů. Titul, který v praxi znamená ještě méně než titul kastelána anebo štolby. Na dvoře se pletoucí popelavé a zelenooké něco, čeho je záhodno co nejdříve se zbavit. Provdat to. Co nejrychleji. Než dospěje a stane se mladou ženou, potenciální příčinou skandálu - mesaliance anebo incestu - ledacos se může přihodit ve skrytu hradních komnat.
Její útěk zaklínače nepřekvapil. Už se několikrát setkal s princeznami anebo s kněžnami, které se toulaly s trupami potulných kejklířů a byly šťastné, že daly vale starému, ale po potomcích neustále dychtícímu králi. Viděl kralevice, kteří dali přednost nejistému osudu žoldnéřů před otcem dohozenými sjednanými sňatky s šilhavými, šmatlavými nebo od neštovic podobanými kráskami z vládnoucích rodů, jejichž vysušené nebo naopak pochybné panenství mělo být cenou spojenectví a dynastického příbuzenství.
Položil se vedle holčičky, přikryl ji svou blůzou.
„Spi," řekl. „Spi, malý sirotku."
„To zrovna," zabručela. „Jsem princezna, a ne žádný ubohý siroteček. A mám babičku. Moje babička je královna, nemysli si. Když jí řeknu, žes mě chtěl zbít páskem, tak rozkáže, aby ti usekli hlavu, uvidíš."
„To je hrozné! Ciri, měj slitování!"
„To zrovna!"
„Jsi přece hodná holčička. Sekání hlavy strašlivě bolí. Slib mi, že paní královně nic nepovíš?"
„Povím."
„Ciri."
„Povím a povím a povím! Bojíš se, co?"
„Strašně. Víš, Ciri, že když člověku useknou hlavu, tak může zemřít."
„Vysmíváš se mi?"
„To bych si nedovolil."
„Však ti ztuhne úsměv, uvidíš. S mojí babičkou není žádná legrace, jak dupne nohou, i největší bojovnici a rytíři si před ní padnou na kolena, sama jsem to viděla. A když - je někdo neposlušný... Švih - a je o hlavu kratší."
„To je hrozné, Ciri."
„Copak?"

„Nejspíše ti useknou hlavu."
„Mně?"
„Jasně. Přece to byla tvoje babička - královna, která domluvila manželství s Kistrinem a poslala tě do Verdenu na Nastrog. Neposlechlas ji. Jen co se vrátíš... Švih - a přijdeš o hlavu."
Dívenka zmlkla, přestala se dokonce na chvíli vrtět. Slyšel jak mlaská, přikusujíc si drobný ret zoubky, slyšel jak popotahuje nastydlým nosem.
„To není pravda," řekla. „Babička nedovolí, aby mi usekli hlavu, protože... Protože je moje babička a basta! Eee, nejspíše dostanu..."
„Hahaha," rozesmál se Geralt. „S babičkou není žádná legrace? Už někdy měla rákoska posvícení, co?"
Ciri hněvivě vyprskla.
„Víš co?" navrhl. „Řekneme tvojí babičce, že jsem ti už nařezal a dvakrát se za stejný prohřešek netrestá. Domluveno?"
„Ty jsi ale hloupý!" nadzvedla se Ciri na loktech, šelestíc větvičkami. „Když babička uslyší, žes mi nabil, tak ti hlavu teprve usekne!"
„To by ti bylo mé hlavy tak líto?"
Děvčátko zmlklo, znovu popotáhlo nosíkem.
„Geralte..."
„Copak, Ciri?"
„Babička ví, že se musím vrátit. Nemůžu být nevěstou toho hloupého Kistrina ani verdenskou královnou. Musím se vrátit - a to hned."
Měla bys, pomyslel si Geralt. Žel to nezáleží ani na tobě, ani na tvé babičce. Záleží to na náladě staré Eithné. A na mých schopnostech přesvědčit ji.
„Babička to ví," pokračovala Ciri. „Protože já jsem... Geralte, přísahej, že to nikomu neřekneš. Je to veliké tajemství. Velikánské. Přísahej."
„Přísahám."
„Tak ti to řeknu. Moje matka byla čarodějnice, nemysli si. A můj otec byl taky začarovaný. To mi všechno vyprávěla chůva a když se o tom babička dozvěděla, tak bylo náramné pozdvižení. Protože i já jsem zakletá, víš?"
„Do čeho?"
„Nevím," řekla Ciri rozrušeně. „Ale jsem zakletá. Říkala to moje chůva. A babička říkala, že to nedovolí, ať se jí prý raději celý ten plokre... prokletý hrad zřítí na hlavu. Rozumíš tomu? A chůva povídala, že s prokletím nic nezmůže. Ha! A potom se chůva rozplakala a babička křičela. Vidíš? Jsem prokletá. Nebudu ženou toho hloupého Kistrina, Geralte?"
„Spi," zívl, až mu zapraštělo v čelistech. „Spi už, Ciri."
„Vyprávěj mi pohádku."
„Cože?"
„Vyprávěj mi pohádku," zakňourala. „Jak mám usnout bez pohádky? Eee!"
„Neznám, hrome, žádnou pohádku. Spi."
„Nelži. Určitě nějakou znáš. Když jsi byl malý, tak ti snad někdo vypravoval pohádky? Čemu se směješ?"
„Ničemu. Na něco jsem si vzpomněl."
„Aha! Vidíš to, tak vypravuj."
„Pohádku."
Znovu se zasmál, založil si ruce pod hlavu, dívaje se na hvězdy, které probleskovaly mezi větvemi nad jejich hlavami.
„Byl jednou jeden..." začal. „Kocour. Takový obyčejný mourovatý lovec myší. A jednou se ten kocour vydal docela sám na dalekou výpravu do strašného, temného lesa. Šel... Šel... A šel..."
„Nemysli si," špitla Ciri, tulíc se k němu, „že usnu než dojde na konec."
„Buď zticha, špunte. Tak tedy... Šel, šel a šel, až potkal lišku."
Braenn si povzdechla a lehla si vedle zaklínače, z druhé strany a také se k němu lehce přitulila.
„No," popotáhla nosem Ciri. „Vypravuj, jak to bylo dále."
„Liška si kocoura prohlížela. ‚Kdo jsi?' zeptala se. ‚Já jsem kocour,' odpověděl na to kocour. ‚Ha,' řekla liška, ‚a nebojíš se, kocoure, chodit sám po lese? A když pojede král na lov, co budeš dělat? Se psy, s nadháněči na koních? Abys, kocoure, věděl,' řekla liška ‚hon je velká svízel pro takové jako jsi ty a já. Ty máš kožich, já mám kožich, lovci nikdy nic nedarují takovým, jako jsme my, poněvadž lovci mají manželky a milenky, které zebou ruce a krky, a tak z nás dělají štucly a límce pro ty ženy na okrasu.'"
„Co to jsou štucly?" zajímala se Ciri.
„Rukávníky. A nepřerušuj mě. Pak liška dodala: ‚Já, kocoure, já umím je přechytračit, znám na ty lovce tisíc dvě stě osmdesát šest triků, tak jsem mazaná. A ty kocoure, kolik ty znáš triků na lovce?'"
„Ach, to je hezká pohádka," pochvalovala si Ciri, tulíc se k zaklínači ještě více. „Vypravuj, co řekl kocour?"
„Ano," zašeptala z druhé strany Braenn, „co řekl kocour?"
Zaklínač obrátil hlavu. Oči dryády se leskly, ústa měla pootevřená a olizovala si rty. Jasně, pomyslel si, i malé dryády chtějí poslouchat pohádky. Stejně jako malí zaklínači. Protože jedněm i druhým je zřídka kdo vypravuje před spaním. Malé dryády usínají zaposlouchány do šumu stromů. Malí zaklínači usínají zaposloucháni do bolesti svalů. Nám taky svítily oči podobně jako Braenn, když jsme poslouchali pohádky, které nám vyprávěl Vesemira, tam na Kaer Morhen. Ale to už je dávno. Tak dávno...
„No," pobídla ho netrpělivě Ciri, „co bylo dál?"
„Kocour na to řekl: ‚Já, liško, neznám žádný trik. Já dovedu jenom jedno: vylézt na strom. To mi stačí, ne?' Liška se rozesmála: ‚Ty jsi ale pěkný hlupák. Stáhni ten svůj pruhovaný ocas a uteč odtud, jinak zahyneš, až tě vyslídí lovci.'

Znenadání vyskočili z křoví lovci a uviděli kocoura a lišku a vrhli se na ně..."
„Jejda!" vykvikla Ciri a dryáda sebou trhla.
„Ticho. Hnali se na ně s křikem: ‚Stáhneme z nich kůži! Na štucly s nimi, na rukávníky!' A poštvali na ně psy. Kocour se vyšplhal na strom, tak jak to uměl, až na samý vršek. Zato lišku psi chytili! Než zrzka stačila použít některý ze svých mazaných triků, už z ní byl límec. A kocour z vršku stromu mňoukal a prskal na lovce, a oni mu nemohli nic udělat, protože strom byl proklatě vysoký. Stáli dole, hromovali, ale nakonec museli odejít s prázdnou. Potom kocour slezl ze stromu a vrátil se spokojeně domů."
„A co bylo dál?"
„Nic. To je konec."
„Jaké je z toho ponaučení?" zeptala se Ciri. „Pohádky mají mít nějaké morální ponaučení, ne?"
„Ee?" ozvala se Braenn, tulíc se víc ke Geraltovi. „Co je to morální poučení?"
„Dobrá pohádka má prý morální poučení, špatná nemá nic," řekla Ciri přesvědčeně a popotáhla nosem.
„Tahle byla dobrá," zívla dryáda. „Takže měla všechno, co má pohádka mít. Drobečku, mělas před yghernem vylézt na strom. Tak, jak to udělal ten šikovný kocour. Nemělas přemýšlet, ale rychle vylézt na strom. V tom je celá moudrost: přežít, nedat se."
Geralt se tiše rozesmál.
„Neměli na Nastrogu v zámeckém parku stromy, Ciri? Nemusela bys utíkat do Brokilonu, mohlas vylézt na strom a zůstat sedět na samém vršku, dokud by Kirstina nepřešla chuť na ženění."
„Vysmíváš se mi?"
„Haha."
„Tak víš co? Nesnáším tě."
„To je hrozné, Ciri, ranilas mě."
„Vím," přikývla vážně, popotahujíc nosem, ale posléze se k němu přitulila ještě těsněji.
„Spi sladce, Ciri," zabručel, vdechuje její vrabčí vůni. „Spi sladce. Dobrou noc, Braenn."
„Deárme, Gwynbleidd."
Nad jejich hlavami šuměl Brokilon miliardami větví a stamiliardami listů.

IV.
Dalšího dne dorazili ke Stromům. Braenn poklekla a schýlila hlavu. Geralt cítil, že by měl učinit totéž. Ciri údivem vydechla.
Stromy: hlavně duby, tisy a hikory, měly i několik sáhů v obvodu. Nebylo možno rozeznat, jak vysoko se tyčily jejich koruny. Místa, kde se mohutné, pokroucené kořeny sbíhaly do rovného kmene, se nalézaly vysoko nad jejich hlavami. Mohli jít rychleji, poněvadž obří nerostli hustě - v jejich stínu se neuchytilo žádné jiné rostlinstvo, ležel tam jen koberec tlejícího listí. Mohli jít rychleji. Ale šli pomalu. Tiše. Se skloněnými hlavami. Mezi těmito stromy byli malí, nedůležití, nepodstatní. Bezvýznamní. I Ciri mlčela a chovala se tiše.
Po hodině pochodu minuli pás Stromů a znovu se ponořili do úvozů, do vlhké bučiny.
Rýma soužila Ciri stále silněji. Geralt neměl kapesník a jelikož měl už dost jejího neustálého popotahování nosem, naučil ji smrkat přes prsty. Dívence se to tuze líbilo. Dívaje se na její úsměv a zářící oči, byl hluboce přesvědčen, že ji těší myšlenka, jak se bude zanedlouho moci pochlubit tímto novým kouskem u dvora při slavnostní hostině anebo audienci zámořského vyslance.
Braenn se náhle zastavila a otočila.
„Gwynbleidde," řekla, odmotávajíc zelený šátek uvázal kolem lokte. „Pojď, zavážu ti oči. Musí to být."
„Já vím."
„Povedu tě. Podej mi ruku."
„Ne, Braenn," zaprotestovala Ciri. „Já ho povedu."
„Dobře, drobečku."
„Geralte?"
„Ano?"
„Co to znamená Gwyn... bleidd?"
„Bílý vlk. Tak mi říkají dryády."
„Dej pozor, kořen, nezakopni! Říkají ti tak, protože máš bílé vlasy?"
„Ano... K čertu!"
„Říkala jsem ti přece, že je tady kořen."
Šli zvolna. Šlapali po kluzkém opadaném listí. Pocítil na tváři teplo, paprsek slunce se prodral skrze šátek, jenž mu zakrýval oči.
„Ach, Geralte," slyšel hlas Ciri. „Je tu tak pěkně... Škoda, že to nemůžeš vidět. Kolik je tady květin. A ptáků. Slyšíš, jak zpívají? Ach, těch tady je. Strašně moc. Jé, veverky. Dávej pozor, budeme přecházet říčku, po kamenném můstku. Nespadni do vody. Jé, tolik rybek! Plou... plavou ve vodě, víš? Kolik je tu zvířátek, jejda. Tolik jich snad nikde jinde není..."
„Nikde," zabručel. „Nikde. Tady je Brokilon."
„Cože?"
„Brokilon. Poslední útočiště."
„Nerozumím..."
„Nikdo tomu nerozumí. Nikdo tomu nechce rozumět."

V.
„Gwynbleidde, sundej si šátek. Už můžeš, jsme na místě."
Braenn stála po kolena v záplavě vlahé mlhy.
„Duén Canell," ukázala rukou.
Duén Canell - Místo Dubu. Srdce Brokilonu.
Geralt tady už kdysi byl. Dvakrát. Ale neřekl o tom nikomu. Nikdo by mu to neuvěřil.
Kotlina obklopená korunami ohromných zelených stromů. Koupaná v mlhách a oparech vznášejících se ze země, ze skal, z horkých zřídel. Kotlina...
Medailón na jeho krku se lehce chvěl.
Kotlina koupaná v magii. Duén Canell. Srdce Brokilonu.
Braenn zvedla hlavu, upravila si toulec na zádech.
„Půjdeme. Podej mi ručku, drobečku."
Zpočátku se kotlina zdála opuštěná, jako po vymření. Ne nadlouho. Rozlehl se pronikavý, modulovaný hvizd a po sotva viditelných stupních z chorošů, spirálově obtáčejících jeden z kmenů, svižně sestoupila štíhlá, tmavovlasá dryáda, oblečená jako všechny do strakatého maskovacího oděvu.
„Ceád, Braenn."
„Ceád, Sirssa. V'an vort meáth Eithné á?"
„Neén, aefder," odvětila tmavovláska, upírajíc pronikavý pohled na cizince.
„Ess' ae'n Sidh?"
Usmála se, blýskajíc bílými zuby. Byla mimořádně krásná, dokonce i podle lidských měřítek. Geralt se cítil nejistě a hloupě, vědom si toho, že ho dryáda bez skrupulí hodnotí coby muže.
„Neén, " zakroutila hlavou Braenn. „Ess vatt'ghern, Gwynbleidd, á váen meágh Eithné va, a'ss."
„Gwynbleidd?" ušklíbla se krásná dryáda. „Bloéde caérme! Aen'ne caen n'wedd vort! T'ess foilé!"
Braenn se rozesmála.
„O co jde?" zeptal se zaklínač rozzlobeně.
„O nic," zasmála se znovu Braenn. „O nic. Pojďme."
„Och," vyjekla nadšeně Ciri. „Geralte, podívej, jaké legrační domečky!"
Uprostřed kotliny začínal vlastní Duén Canell. „Legrační domečky" připomínající tvarem ohromné koule jmelí visely ve větvích v různých výškách, někde nízko nad zemí, jinde vysoko a dokonce i hodně vysoko pod samými vrcholky stromů. Geralt si všiml také několika větších obydlí na zemi - chýší ze spletených olistěných větví. Rozeznal pohyb ve vstupních otvorech některých chýší i hnízd, ale venku viděl jen málo dryád. Mnohem méně než když zde byl naposledy.
„Geralte," zašeptala Ciri, „ty domečky rostou. Mají listí!"
„Jsou z živých větví," přikývl hlavou zaklínač. „Tak dryády bydlí, takhle staví svoje domy. Žádná dryáda nikdy neublíží stromu, nepokácí ho ani nerozřeže. Ony stromy milují. Dovedou z živých větví uplést svoje hnízda."
„To je hezké. Chtěla bych mít takové hnízdo v našem parku."
Braenn se zastavila před jednou z větších chýší.
„Vejdi, Gwynbleidde," přikázala. „Tady počkáš na paní Eithné. Vá fáill, drobečku."
„Cože?"
„To bylo na rozloučenou, Ciri. Řekla: na shledanou."
„Ach tak. Na shledanou, Braenn."
Vstoupili dovnitř. Světlo v „domečku" mihotalo, jak pronikaly sluneční paprsky listovím stěn a střechy.
„Geralte!"
„Freixenete!"
„Žiješ, sper to ďas!" zaskřípal raněný zuby, pokoušeje se nadzvednout na lůžku ze smrkového chvojí. Všiml si Ciri, která držela zaklínače za ruku, vypoulil oči a zbrunátněl.
„Ty malá potvoro!" rozzlobil se. „Málem jsem kvůli tobě přišel o život! Máš štěstí, že nemůžu vstát, jinak bych ti nasekal na zadek!"
Ciri se nafrněla.
„To je už druhý," ohrnula nos, „který mě chce bít. Já jsem holčička a malé holčičky se bít nesmí!"
„Já bych ti ukázal, co se smí," rozkřikl se Freixenet. „Ty mrňavá čertice! Ervyll je podělaný strachy, že proti němu tvoje babička vytáhne s vojskem... Neuvěří mu, žes utekla sama? Kdekdo ví, co je Ervyll za prasáka a v čem si libuje. Všichni si myslí, že tě... Zkrátka, že ti něco v opilosti udělal a aby se na to nepřišlo, nechal tě utopit v jezeře! Válka s Nilfgaardem visí na vlásku a smlouvu o spojenectví s tvou babičkou kvůli tobě vzal ďas! Chápeš, co jsi způsobila?"
„Nerozčiluj se," varoval ho zaklínač, „nebo začneš zase chrlit krev. Jak ses sem dostal tak rychle?"
„Nemám potuchy, většinu času jsem byl v bezvědomí. Nalily mi něco odporného do hrdla... Násilím. Zacpaly mi nos a... Čubky jedny!"
„Žiješ jen díky tomu, co ti nalily do hrdla. Přinesly tě?"
„Dovlekly mě na smyku. Ptal jsem se na tebe, nic neodpovídaly. Byl jsem přesvědčen, že tě zabily. Najednou jsi zmizel... A ty jsi zatím živ a zdráv, dokonce nemáš ani pouta. A navíc jsi zachránil princeznu Cirillu... Ať mě šlak trefí, ty si dovedeš se vším poradit, Geralte, vždycky dopadneš na všechny čtyři jako kočka."
Zaklínač se pousmál. Mlčel. Freixenet se drásavě rozkašlal, odvrátil hlavu a vyplivl růžovou slinu.
„Ano," dodal. „I za to, že mě nedorazily, vděčím tobě. Znají tě, ty prokleté divoženky. Už podruhé jsi mne zachránil z

průseru."
„Dej pokoj, barone."
Freixenet se pokusil posadit, zasténal a opět padl na lože.
„Vykašli se na můj titul," zasípal. „Baronem jsem byl v Hammu. Teď jsem velitelem stráže Erwylla z Verdenu. Totiž byl jsem. I kdybych se nějak dostal z toho lesa, ve Verdenu už pro mě není místo, leda na popravišti. To mým mužům unikla ta lstivá lasička Cirilla. Myslíš, že jsem si jen tak, kvůli rozptýlení, vyrazil se dvěma stopaři do Brokilonu? Ne, Geralte, práskl jsem do bot, s Erwyllovým slitováním jsem mohl počítat jen tehdy, pokud bych ji přivedl zpět. Jenže jsme narazili na ty zabijácké divoženky... Kdyby nebylo tebe, pošel bych tam ve vývratu. Zase jsi mě zachránil. To je osud, to je jasné jako slunce."
„Přeháníš."
Freixenet zavrtěl hlavou.
„Je to osud," zopakoval umíněně. „Muselo být psáno v knize osudu, že se znovu potkáme, zaklínači. Že mi znovu zachráníš kůži. Pamatuji si, jak se o tom vyprávělo v Hammu, když jsi odčaroval tu ptačí kletbu."
„Náhoda," řekl suše Geralt. „Náhoda, Freixenete."
„Jakápak náhoda. U všech ďasů, kdyby nebylo tebe, dodnes bych byl kormoránem."
„Ty jsi byl kormoránem?" vykřikla Ciri vzrušeně. „Skutečným kormoránem? Ptákem?"
„Jo, ptákem," zaškaredil se baron. „Začarovala mě jedna taková... Mrcha... Děvka... Ze msty."
„Určitě jsi jí nedal kožich," řekla Ciri, krčíc nosíkem. „Na ten, no.. Na štucl."
„Byl v tom jiný důvod," začervenal se Freixenet, potom hrozivě zakoulel očima na dívenku. „Ale co je ti po tom, ty spratku!"
Ciri se zatvářila uraženě a odvrátila hlavu.
„Ehm," odkašlal si Freixenet. „Kde jsem to jen... Aha, jak jsi mě odčaroval v Hammu. Nebýt tebe, Geralte, zůstal bych kormoránem až do konce života, létal bych kolem jezera a sral na útesy. Vždyť já blázen jsem si namlouval, že mě zachrání košile z kopřiv, utkaná a ušitá mou sestrou. Zatraceně, když si vzpomenu na tu košili, mám chuť někoho nakopnout. Ta husa..."
„Nenadávej tak," usmál se zaklínač. „Snahu měla. Byla špatně informována, toť vše. O snímání zakletí koluje spousta nesmyslných pověr. I tak jsi měl štěstí, Freixenete. Mohla ti přikázat potopit se do vroucího mléka. Slyšel jsem už o takovém případě. Nošení košile z kopřiv, když se na to podívám z té lepší stránky, je méně zdraví škodlivé, třebaže také nepomáhá."
„Možná máš pravdu. Možná jsem od ní jenom očekával příliš mnoho. Elisa byla vždycky hloupá, už od dětství, hloupá, zato hezká. Parádní materiál na ženu krále."
„Co je to parádní materiál?" zeptala se Ciri. „A proč na ženu?"
„Nepleť se nám do řeči, ty spratku, kolikrát ti to mám říkat? Ano, Geralte, měl jsem štěstí, že ses tehdy objevil v Hammu. A že můj švagr král byl ochoten zaplatit těch pár zlaťáků, které jsi žádal za odčarování kletby."
„Víš, Freixenete," řekl Geralt, usmívaje se ještě více, „že zvěst o té události se roznesla široko daleko?"
„Pravdivá zvěst?"
„Jen málo. Za prvé ti přidali deset bratrů."
„No ne!" nadzvedl se baron na lokti a zakašlal. „To nás, když počítám i Elisu, mělo být dvanáct? Co to je za pitomý nápad? Moje matka nebyla žádná ramlice!"
„To není všechno. Někdo si vymyslel, že kormorán je málo romantický."
„Bodejť, co by na něm mělo být romantického?" baron se zašklebil, bouchaje se do prsou, která měl ovázána lýkem a pláty březové kůry. „Do čeho jsem to tedy byl podle pověsti začarován?"
„Do labutě. A bylo vás jedenáct, nezapomeň."
„V čem je, u všech všudy, labuť romantičtější než kormorán?"
„Netuším."
„Já taky ne. Ale vsadím se, že v té zkazce mě Elisa odčarovala pomocí té košile z kopřiv."
„Sázku bys vyhrál. Ale jak se vlastně Elise daří?"
„Má souchotiny, chuděrka. Dlouho si nepožije."
„To je smutné."
„Smutné," souhlasil Freixenet stručně a zadíval se stranou.
„Vraťme se k zaklетí," opřel se Geralt zády o stěnu ze spletených pružných větví. „Nevrací se? Péra ti nerostou?"
„Naštěstí ne," oddechl si baron. „Vše je v pořádku. Ale jedno mi od těch dob zůstalo: mám pořád náramnou chuť na ryby. Geralte, nic mi nechutná tak jako ryby. Někdy po ránu jdu k rybářům do přístavu a než mi chytnou něco lepšího, zatím sním jednu nebo dvě hrsti ouklejek, rovnou ze sudu, pár piskořů, tlouště anebo okouna... To je rozkoš, ne jídlo."
„On byl kormoránem," řekla pomalu Ciri, dívajíc se na Geralta, „a tys ho odčaroval. Ty umíš čarovat!"
„To je snad jasné," řekl Freixenet, „že umí. Každý zaklínač to umí."
„Zak... Zaklínač?"
„Tys nevěděla, že je zaklínač? Slavný Geralt z Rivie? Je sice fakt, že odkud má takový prcek jako ty vědět, kdo je to zaklínač. Teď už to není jako kdysi. Zaklínačů je už málo, takřka je neuvidíš. Určitě jsi ještě ve svém životě žádného zaklínače neviděla?"
Ciri zakroutila hlavou, nespouštějíc z Geralta oči.
„Zaklínač, mrně, to je..." Freixenet zmlkl a zbledl, protože do chýše vešla Braenn. „Ne, nechci! Nenechám si nic nalévat do krku, nikdy, už nikdy! Geralte! Řekni jí..."
„Uklidni se."

Braenn si kromě letmého pohledu Freixeneta nevšímala. Přistoupila rovnou k Ciri, která dřepěla vedle zaklínače.
„Pojď," vybídla ji. „Pojď, drobečku."
„Kam?" ohradila se Ciri. „Nikam nepůjdu. Chci být s Geraltem."
„Jdi," usmál se nuceně zaklínač. „Pohraješ si s Braenn a malými dryádami. Ukážou ti Duén Canell..."
„Nezavázala mi oči," řekla Ciri pomalu. „Když jsme sem přicházeli, nezavázala mi oči. Tobě je zavázala, abys sem podruhé netrefil. To znamená, že..."
Geralt pohlédl na Braenn. Dryáda pokrčila rameny, potom dítě objala a přitulila k sobě.
„To znamená, že..." zadrhl se dívence hlas. „To znamená, že já odtud neodejdu. Mám pravdu?"
„Nikdo neunikne svému osudu."
Všichni otočili hlavy za zvukem toho hlasu. Tichého, ale zřetelného, pevného, rozhodného. Hlasu, který si vynucoval úctu a nesnášel odpor. Braenn se uklonila. Geralt poklekl na jedno koleno.
„Paní Eithné..."
Vládkyně Brokilonu nosila dlouhý, vzdušný, světlezelený šat. Jako většina dryád byla malá a štíhlá, ale její hrdě vztyčená hlava, tvář s vážnými, ostrými rysy a rozhodná ústa budila dojem, že je vyšší a urostlejší. Její vlasy a oči měly barvu roztaveného stříbra.
Vstoupila do chýše v doprovodu dvou mladých dryád ozbrojených luky. Mlčky pokynula Braenn, ta okamžitě uchopila Ciri za ruku a se skloněnou hlavou ji odváděla k východu. Ciri kráčela toporně a neohrabaně, byla bledá a mlčela. Když procházela kolem Eithné, stříbrovlasá dryáda ji rychlým pohybem uchopila pod bradou, zvedla jí hlavu a dlouze seji zahleděla do očí. Geralt si všiml, že se Ciri chvěje.
„Běž," řekla posléze Eithné. „Běž, dítě. Nelekej se ničeho. Nic už nemůže změnit tvůj osud. Jsi v Brokilonu."
Ciri poslušně odcupitala za Braenn. Ve východu se otočila. Zaklínač si všiml, že se jí chvějí ústa a zelené oči se jí lesknou slzami. Mlčel. Klečel dál se skloněnou hlavou.
„Vstaň, Geralte, buď u nás vítán."
„Buď zdráva Eithné, paní Brokilonu."
„Opět mám tu čest hostit tě v mém Lese. Třebaže sem přicházíš bez mého vědomí a souhlasu. Vstupovat do Brokilonu bez mého vědomí a souhlasu je riskantní, Bílý vlku. Dokonce i pro tebe."
„Přicházím s poselstvím."
„Ach..." usmála se slabě dryáda. „Tak odtud se bere tvoje smělost, pokud bych ji nechtěla pojmenovat jiným, jadrnějším slovem. Geralte, nedotknutelnost poslů je zvyk uznávaný mezi lidmi, já se necítím povinna jej dodržovat. Neuznávám nic, co je lidské. Zde je Brokilon."
„Eithné..."
„Mlč," přerušila ho, nezvyšujíc hlas. „Přikázala jsem, aby tě ušetřili. Z Brokilonu odejdeš živý. Ne proto, že jsi posel. Z jiných důvodů."
„Nezajímá tě, kdo mne poslal? Odkud přicházím, koho zastupuji?"
„Říkám upřímně: ani v nejmenším. Zde je Brokilon. Ty přicházíš zvenčí, ze světa, který mě nezajímá. Proč bych měla ztrácet čas posloucháním poselství. Jaký význam pro mne mohou mít nějaké návrhy či ultimáta, vymyšlená někým, kdo myslí a cítí jinak nežli já? Co je mi po tom, co si myslí král Venzlav?"
Geralt udiveně zavrtěl hlavou.
„Jak víš, že přicházím od Venzlava?"
„To je přece nad slunce jasnější," řekla dryáda s úsměvem. „Ekkehard je příliš hloupý. Ervyll a Viraxas mě příliš nenávidí. Země jiných králů s Brokilonem nesousedí."
„Víš hodně o tom, co se děje mimo Brokilon, Eithné."
„Vím hodně, Bílý vlku, to je výsada mého světa. Teď, když dovolíš, bych chtěla vyřídit jednu záležitost. Ten muž, co vypadá jako medvěd," dryáda se přestala usmívat a pohlédla na Freixeneta, je tvůj přítel?"
„Známe se. Kdysi jsem ho odčaroval."
„Problém je v tom," řekla chladně Eithné, „že nevím, co s ním počneme. Přece ho teď nemohu přikázat zabít. Dovolila bych, aby se uzdravil, ale znamená pro nás jistou hrozbu. Jako fanatik nevypadá, takže to bude nejspíše lovec skalpů. Vím, že Ervyl platí za každý skalp dryády. Nepamatuji si už kolik..."
„Mýlíš se, on není lovec skalpů."
„Proč tedy vešel do Brokilonu?"
„Hledal dítě, které svěřili pod jeho ochranu. Riskoval život, aby je našel."
„Hloupě," konstatovala chladně Eithné. „To už ani nelze nazvat rizikem, šel na jistou smrt. Za to, že žije, vděčí pouze svému koňskému zdraví a odolnosti. Pokud jde o to dítě, také se zachránilo jen šťastnou náhodou. Moje děvčata nestřílela, poněvadž si myslela, že je to puk anebo leprechaun."
Pohlédla ještě jednou na mohutného barona a Geralt si všiml, že její ústa ztratila neoblomnou tvrdost.
„No, dobře. Uctěme nějak tento den."
Přistoupila k lůžku z chvojí. Obě dryády, které ji doprovázely, postoupily za ní. Freixenet zbledl a stáhl hlavu mezi ramena, avšak vůbec se nezmenšil.
Eithné na něho chvíli hleděla s mírně přimhouřenýma očima.
„Máš děti?" zeptala se nakonec. „S tebou se bavím, ty kládo."
„He?"
„Neřekla jsem to jasně?"
„Nejsem," odkašlal si Freixenet, „nejsem ženatý."
„Nezajímá mne tvůj rodinný život. Zajímá mne, zda jsi schopen vyždímat něco z toho svého sádelnatého ledví. U

Velkého Hromu, obtěžkal jsi někdy ženu?"
„Eee... Ano... Ano, paní, ale..."
Eithné mávla nedbale rukou a otočila se ke Geraltovi.
„Zůstane v Brokilonu," rozhodla, „až se úplně vyléčí a ještě nějakou dobu. Potom ať si jde, kam bude chtít."
„Děkuji ti, Eithné," uklonil se zaklínač. „A... Děvčátko? Co bude s ním?"
„Proč se ptáš?" pohlédla na něho chladným pohledem stříbrných očí dryáda. „Vždyť to víš."
„To není obyčejné venkovské dítě. Je to princezna."
„To má na mne udělat dojem?"
„Poslyš..."
„Mlč, Gwynbleidde!"
Kousl se do rtu.
„Co bude s mým poselstvím?"
„Vyslechnu je," povzdechla si dryáda. „Ne ze zvědavosti, nýbrž kvůli tobě, aby ses mohl objevit před Venzlavem a zasloužit si odměnu, kterou ti určitě nabídl, když ke mně dorazíš. Ale ne teď, teď nemám čas. Přijď večer do mého Stromu."
Když odešla, Freixenet se nadzvedl na lokti, zasténal, rozkašlal se a vyplivl krvavou slinu.
„O co tu jde, Geralte? Proč mám zůstat? Proč se ptala na ty děti? Do čeho jsi mě to namočil?"
Zaklínač se posadil.
„Zachráníš si krk, Freixenete," řekl unaveným hlasem. „Staneš se jedním z těch, kteří odtud odešli živí, aspoň pro tentokrát. Staneš se otcem malé dryády. Možná několika."
„Co? To mám být... plemenným býkem?"
„Pojmenuj to, jak chceš. Nemáš na vybranou."
„Chápu," zahučel baron, a vzápětí se poťouchle usmál. „Nu což, viděl jsem zajatce, kteří dřeli v dolech anebo hloubili zavodňovací kanály. S trochou dobré vůle... Jen aby mi stačily síly. Nějaké ještě mám..."
„Přestaň se hloupě pitvořit," zamračil se Geralt, „a fantazírovat. Zapomeň na lichotky, hudbu, víno, vějíře a roj dryád, které by tě obdivovaly. Budeš mít jednu, možná dvě. A nebude žádné svádění. Odbudou celou věc bez cavyků. O tobě ani nemluvě."
„Nedělá jim to dobře? Ale snad jim to není nepříjemné?"
„Nebuď malý. Po této stránce se v ničem neliší od lidských žen. Alespoň tělesně."
„To znamená?"
„Na tobě záleží, zda to bude pro dryády příjemné nebo ne. Ale nezmění to skutečnost, že jim půjde jenom o výsledek. Tvoje osoba je bezvýznamná. Neočekávej žádný vděk. A v žádném případě se o nic nepokoušej z vlastní iniciativy."
„Z vlastní co?"
„Jestli ji potkáš ve dne," vysvětloval trpělivě zaklínač, „ukloň se a pozdrav, ale bez potutelných úsměvů anebo mrkání. Pro dryádu je to smrtelně vážná věc. Pokud se usměje, nebo k tobě přistoupí, můžeš s ní prohodit pár slov. Nejlépe o stromech. Jestli se nevyznáš ve stromech, tak o počasí. Ale pokud ona bude předstírat, že tě nevidí, drž se od ní stranou. A drž se stranou i od jiných dryád a dávej pozor na ruce. Pro dryádu, která není připravená, tyhle důvěrnosti neexistují. Dotkneš seji a dostaneš nožem, protože nepochopí tvůj úmysl."
„Nějak dobře se vyznáš," usmál se Freixenet „v jejich namlouvání. Už jsi to zažil?"
Zaklínač mlčel. Před očima měl krásnoutmavovlasou dryádu, její vyzývavý úsměv. Vatt'ghern, bloéde cáerme. Zaklínač, proklatě. Co jsi nám to přivedla, Braenn? K čemu nám bude? Ze zaklínače není žádný užitek...
„Geralte?"
„Copak?"
„A princeznička Cirilla?"
„Zapomeň na ni. Bude z ní dryáda. Za dva, tři roky střelí šípem do oka vlastního bratra, kdyby se pokusil vejít do Brokilonu."
„K čertu!" zaklel Freixenet a zamračil se. „Ervyll se vztekne. Geralte? A nedaly by se..."
„Ne," nenechal ho dokončit zaklínač. „Ani to nezkoušej. Neodešel bys živý z Duén Canell."
„To znamená, že je to děvče ztraceno?"
„Pro nás ano."

VI.

Strom Eithné byl samozřejmě dub, vlastně tři srostlé duby, na nichž nebyly viditelné ani nejmenší známky usychání, třebaže Geralt odhadl jejich stáří na nejméně tři sta let. Duby byly duté. Dutina byla velká jako komnata s nedohledně vysokým stropem, osvětlená kahanem, který nečadil, a byla skromně, ne však primitivně upravena v pohodlné obydlí. Eithné klečela uprostřed místnosti na hrubé rohoži. Před ní, vzpřímeně a bez hnutí jako socha, seděla na patách Ciri, umytá a vyléčená z rýmy, široce otevírajíc své veliké, smaragdové oči. Zaklínač si všiml, že její obličej, když z něj zmizela špína a grimasa zlobivého ďáblíka, byl celkem hezký.
Eithné jí česala dlouhé vlasy, pomalu a pečlivě.
„Vejdi, Gwynbleidde. Posaď se."
Usedl, ceremoniálně poklekl nejdříve na jedno koleno.
„Odpočinul sis?" zeptala se dryáda a pohlédla na něho, nepřerušujíc česání.
„Kdy můžeš vyrazit na zpáteční cestu? Co bys tomu řekl, kdybys odjel zítra ráno?"
„Jak poroučíš," řekl suše, „paní Brokilonu. Stačí jedno tvé slovo, abych tě přestal dráždit svou přítomností v Duén

Canell."
„Geralte," pomalu zavrtěla hlavou Eithné. „Špatně jsi mě pochopil. Znám tě a vážím si tě. Vím, že jsi nikdy neublížil žádné dryádě, rusalce, sylfidě anebo nymfě, naopak, mnohokrát ses jich zastal a zachránil jim život. Ale to nic nemění. Příliš nás rozděluje. Patříme do jiných světů. Nechci a nemohu dělat výjimky. Pro nikoho. Nebudu se ptát, zda tomu rozumíš, protože vím, že ano. Ptám se tě, zda to přijímáš."
„Co to změní?"
„Nic. Ale chci to vědět."
„Přijímám," potvrdil. „A co bude s ní? S Ciri? Onataké patří do jiného světa."
Ciri na něho plaše pohlédla, potom se podívala nahoru, na dryádu.
Eithné se pousmála.
„Už ne dlouho," odpověděla.
„Eithné, prosím tě, zvaž to.
„Proč?"
„Dej mi ji. Ať se vrátí se mnou. Do světa, do kterého patří."
„Ne, Bílý vlku," vnořila Dryáda opět hřeben do popelavých vlasů. „Nedám ti ji. Ne každý, ale zrovna ty bys to měl pochopit."
„Já?"
„Ty. Dokonce i do Brokilonu přicházejí zvěsti ze světa. Zkazky o jistém zaklínači, který za poskytnutí služby někdy vyžaduje zvláštní přísahy: Dáš mi to, co neočekáváš, že najdeš doma. Dáš mi to, co už máš, ale o čem ještě nevíš.' Zní ti to povědomě? Přece od jisté doby zkoušíte tímto způsobem ovlivnit osud, hledáte chlapce, které osud předurčil být vašimi nástupci, chcete se zachránit před vymřením a zapomněním. Před nicotou. Tak proč mne nechápeš? Já se zase bojím o osud dryád. Je to snad špatné? Za každou lidmi zabitou dryádu chci jednu lidskou dcerušku."
„Pokud si ji ponecháš, rozdmýcháš nepřátelství a touhu po odplatě, Eithné. Vyvoláš palčivou nenávist."
„To pro mě není nic nového: lidská nenávist. Ne, Geralte. Nedám ti ji. Obzvláště, když je zdravá. To není tak časté."
„Tak časté?"
Dryáda na něj upřela své velké stříbrné oči.
„Předhazují mi churavé děti. Záškrt, spála, zápal plic, posledně dokonce neštovice. Myslí si, že nejsme imunní, že nás nákaza zahubí anebo alespoň zdecimuje. Rozčaruj je, Geralte. Máme mnohem více než imunitu. Brokilon se stará o své děti."
Zmlkla, sklonila se, a pomáhajíc si druhou rukou, opatrně rozčesala pramen spletených vlasů.
„Mohu už," odkašlal si zaklínač, „přednést poselství, které po mně posílá král Venzlav?"
„Není to ztráta času?" zvedla hlavu Eithné. „Proč se chceš unavovat? Dobře vím, co chce král Venzlav. K tomu nepotřebuji prorocké schopnosti. Chce, abych mu dala Brokilon, určitě až po říčku Vde, kterou, jak je mi známo, považuje nebo by chtěl považovat za přirozenou hranici mezi Brugge a Verdenem. Výměnou za to mi, jak se domýšlím, nabídne jisté území, malé, odlehlé a divoké zákoutí lesa. A bezpochyby mi zaručí královským slovem a královskou pečetí, že to malé, odlehlé a divoké zákoutí, ten kousek pustiny mi bude patřit až na věky věků a že si tam nikdo nedovolí dryády vyrušovat. Že tam budou moci žít v klidu a míru. Co, Geralte? Venzlav by chtěl ukončit dvě století trvající válku o Brokilon. A aby ji ukončil, dryády by měly odevzdat to, ve jménu čeho umírají již dvě stě let? Tak jednoduše se vzdát Brokilonu?"
Geralt mlčel. Neměl, co by dodal. Dryáda se usmála.
„Nuže, zněl tak královský návrh, Gwynbleidde? Nebo byl snad více upřímný a říkal: Nevzpírej se, lesní strašidlo, stvůro z pralesa, pozůstatku minulosti, ale poslouchej, co chce vznešený král Venzlav. Chce cedry a duby a hikory. Chce mahagon a zlatou břízu, tis na luky a smolnatou borovici, protože do Brokilonu to mám kousek, a přesto musím dovážet dřevo z hor. Chci železnou a měděnou rudu skrývající se pod zemí. Chci zlato, které leží na Craag An. Chci rubat a řezat a rýt v zemi a nemuset poslouchat svist šípů. A co je nejdůležitější - chci být konečně králem, jemuž patří všechno v království. Nepřeji si ve svém království žádný Brokilon, žádný les, do kterého nelze vstoupit. Takový les mne dráždí, zlobí a zahání mi spánek, protože jsem člověk a my, lidé, vládneme světu. Můžeme, pokud se nám zachce, na tomto světě tolerovat hrstku elfů, dryád nebo rusalek - pokud si nebudou příliš troufat. Podřiď se naší vůli, čarodějnice z Brokilonu. Anebo zhyň."
„Eithné, sama jsi připustila, že Venzlav není hlupák ani nenávistný fanatik. Určitě víš, že je spravedlivý a miluje mír. Jeho bolí a rmoutí krev, která se tu prolévá..."
„Pokud se bude držet zdaleka od Brokilonu, nebude prolita ani kapka krve."
„Dobře víš..." zavrtěl Geralt hlavou. „Dobře víš, že tomu tak není. Lidé jsou zabíjeni na Spáleništích, na Osmé Míli, na Sovích Vrších. Lidé jsou zabíjeni na levém břehu Stužky. V Brugge, za hranicemi Brokilonu."
„Místa, která jsi vyjmenoval, patří Brokilonu. Já neuznávám lidské mapy ani hranice.
„Ale tam byl les vykácen už před sto lety!"
„Co znamená sto let pro Brokilon? A sto zim?"
Geralt se odmlčel.
Dryáda odložila hřeben a pohladila Ciri po vlasech.
„Přistup na Venzlavův návrh, Eithné."
Dryáda na něho mrazivě pohlédla.
„Co nám to dá? Nám, dětem Brokilonu?"
„Šanci přežít. Ne, Eithné, nepřerušuj mne. Vím, co chceš říci, chápu tvou starost o nezávislost Brokilonu. Svět se ale mění. Něco končí. Ať chceš či ne, vláda lidí nad světem je nezvratná skutečnost. Přežijí ti, kteří se asimilují. Ostatní

zahynou. Eithné, jsou lesy, kde dryády, rusalky a elfové žijí spokojeně a snášejí se s lidmi. Jsme si přece tak blízcí. Lidé přece mohou být otci vašich dcer. K čemu je válka, kterou vedeš? Možní otcové vašich dětí padají pod vašimi šípy. A jaký je výsledek? Kolik je mezi tvými dcerami Brokilonu čistokrevných dryád? Kolik z nich bylo uneseno a převychováno z lidských dívek? I Freixeneta musíš využít, protože nemáš na vybranou. Vidím tu nějak málo malých dryád, Eithné. Vidím jenom ji - lidskou dívenku, otupělou narkotiky, zastrašenou, ochromenou strachy..."
„Vůbec se nebojím!" vykřikla náhle Ciri, ukazujíc na chvíli svůj obvyklý vzhled malého ďáblíka. „A nejsem zastrašená ani otupělá, nemysli si! Mně se tady nemůže nic stát. Co ty víš? A nebojím se! Moje babička říká, že dryády nejsou zlé a moje babička je nejmoudřejší na světě! Moje babička... Moje babička říká, že by mělo existovat více takových lesů, jako je tento..."
„Dítě Starší krve," řekla Eithné. „Ano, Geralte. Ještě stále se na světě rodí děti Starší krve, o nichž vyprávějí proroctví. A ty říkáš, že něco končí... A bojíš se, zda přežijeme..."
„Ta žabka se měla vdát za Kistrina z Verdenu," přerušil j i Geralt. „Škoda, že se nevdá. Kistrin jednou převezme vládu po Ervyllovi a pod vlivem ženy s takovými názory by možná přestal útočit na Brokilon."
„Nechci toho Kistrina!" vykřikla tence Ciri a v jejich zelených očích se zablýsklo. „Ať si Kistrin najde parádní a hloupý materiál! Já nejsem žádný materiál! A nikdy nebudu královna!"
„Buď zticha, dítě Starší krve," přitiskla ji dryáda k sobě. „Nekřič. Samozřejmě, že nebudeš..."
„Samozřejmě," konstatoval kysele zaklínač. „I ty, Eithné, i já dobře víme, čím bude. Vidím, že už je rozhodnuto. Co se dá dělat? Jakou odpověď mám zanést králi Venzlavovi, paní Brokilonu?"
„Žádnou."
„Jak to, žádnou?"
„Žádnou. On pochopí. Už kdysi dávno, dávno před tím, než se Venzlav narodil a usedl natrůn, jezdili k Brokilonu heroldi, ryčely rohy a trubky, blýskala se brnění, vlály praporce a korouhve. ‚Pokoř se, vzpurný Brokilone!' vyzývali lidé. ‚Král Kozízoubek, vladař Lysé Hůrky a Navlhlé Louky žádá, aby ses pokořil, Brokilone!' A odpověď Brokilonu byla vždy stejná. Než opustíš můj Les, Gwynbleidde, obrať se a naslouchej. V šumění listí uslyšíš odpověď Brokilonu. Odevzdej ji Vezlavovi a dodej, že žádnou jinou nikdy neuslyší, dokud budou stát duby v Duén Canell. Dokud tady poroste jediný strom a bude žít jediná dryáda."
Geralt mlčel.
„Říkáš, že něco končí," pokračovala pomalu Eithné. „To není pravda. Jsou věci, které nekončí nikdy. Hovoříš o přežití. Jenže Brokilon stále existuje jen díky mé válce, protože stromy žijí déle než lidé, jenom se musí chránit před vašimi sekerami. Vypravuješ mi o králích a knížatech. Kdo jsou? Ti, které znám, leží jako vybělené kostry v kryptách Craag An, tam, v hlubinách lesa. V mramorových hrobkách, na žlutém kovu a třpytivých kamínčích. A Brokilon trvá, stromy šumí nad ruinami paláců, kořeny obrůstají mramor. Nebo si snad tvůj Venzlav pamatuje, kdo byli ti mocní králové? Pamatuješ si to snad ty, Gwynbleidde? Když ne, jak můžeš tvrdit, že něco končí? Jak můžeš vědět, komu je souzena zkáza a komu věčnost? Co tě opravňuje, abys hovořil o osudu? Ty víš, co je to osud?"
„Ne," odsekl. „Nevím, ale..."
„Pokud to nevíš," přerušila ho, „na žádné ale už není místo. Nevíš. Jednoduše nevíš."
Zmlkla, dotkla se rukou čela, odvrátila obličej.
„Když jsi tu byl poprvé, před léty," přerušila ho, „také jsi to nevěděl. A Morénn... Moje dcera... Geralte, Morénn nežije. Zahynula nad Stužkou. Bránila Brokilon. Nepoznala jsem ji, když ji přinesli. Obličej měla rozdrcený kopyty vašich koní. Osud? A dnes jsi ty, zaklínači, který jsi nemohl dát Morénn dítě, přivedl dítě Starší krve. Děvčátko, které ví, co je to osud. Ne, není to víra, která by ti vyhovovala, kterou bys mohl akceptovat. Zopakuj, Ciri, cos mi řekla, než tu vešel ten zaklínač, Geralt z Rivie, Bílý vlk. Zaklínač, který neví. Zopakuj mu to, dítě Starší krve."
„Velkomož... Šlechetná paní," řekla Ciri přeskakujícím hlasem. „Nenechávej si mě tady. Já nemůžu... Já chci... jít domů. Chci se vrátit domů s Geraltem. Já musím...S ním..."
„Proč s ním?"
„Protože on je... On je můj osud."
Eithné se otočila. Byla bledá.
„A co ty na to, Geralte?"
Mlčel. Eithné tleskla do dlaní. Vevnitř dubu se jako duch zjevila Braenn, která musela čekat venku. V obou rukou nesla velký stříbrný pohár. Medailón na zaklínačově šíji se začal lehce zachvívat.
„Co ty na to?" zopakovala stříbrovlasá dryáda a vstala. „Ona nechce zůstat v Brokilonu! Ona nechce být dryádou! Ona mi nechce nahradit Morénn, chce odejít, odejít se svým osudem! Je tomu tak, dítě Starší krve? Chceš to?"
Ciri přikývla skloněnou hlavou. Její ramena se třásla. Zaklínač toho měl dost.
„Proč trápíš to dítě, Eithné? Za chvíli jí přece dáš napít Vody Brokilonu, potom to, co ona bude chtít, přestane mít jakýkoliv význam. Proč to děláš? Proč to děláš v mé přítomnosti?"
„Chci ti ukázat, co je to osud. Chci ti dokázat, že nic nekončí. Že všechno teprve začíná."
„Ne, Eithné," řekl a vstal. „Je mi líto, zkrátím to představení, nemám chuť se na to dívat. Zašla jsi příliš daleko, paní Brokilonu, když jsi chtěla zdůraznit propast, která nás dělí. Vy, Starší Lid, rádi opakujete, že je vám nenávist cizí, že je to pocit vlastní výhradně lidem. Ale to není pravda. Víte, co je to nenávist a dovedete nenávidět, jenom ji projevujete trochu jinak, chytřeji a nenásilněji. Ale právě proto možná i ukrutněji. Přijímám tvoji nenávist, Eithné, ve jménu všech lidí. Zasloužím si ji. Je mi líto, co se stalo Morénn."
Dryáda mlčela.
„Takže to je odpověď Brokilonu, kterou mám vyřídit Venzlavovi z Brugge, mám pravdu? Varování a výzva. Zjevný projev nenávisti a moci doutnající pod těmito stromy, jenž za chvíli přinutí lidské dítě vypít jed, který bere paměť a

vezme si je z rukou jiného lidského dítěte, jehož a paměť už byla uloupena? A tuto odpověď má zanést Venzlavovi zaklínač, který zná a oblíbil si obě děti? Zaklínač, který je podle tebe vinen smrtí tvé dcery? Dobře, Eithné, stane se tvá vůle. Venzlav uslyší tvou odpověď, uslyší můj hlas, uvidí moje oči a všechno si z nich přečte. Ale dívat se na to, co se tu má stát, nemusím. A nechci."
Eithné dál mlčela.
„Sbohem, Ciri," klekl si Geralt a objal dívenku. Její ramena se silně třásla. „Neplač, víš přece, že se ti tady nemůže stát nic zlého."
Ciri popotáhla nosem. Zaklínač vstal.
„Sbohem, Braenn," řekl mladé dryádě. „Buď zdráva a dávej na sebe pozor. Přežij, Braenn, žij tak dlouho, jako tvůj strom. Jako Brokilon. A ještě něco..."
„Ano, Gwynbleidde?" zvedla Braenn hlavu a v jejích očích se něco vlhce zalesklo.
„Snadno se zabíjí z luku, děvče. Je snadné pustit tětivu a myslet si, že to ne já... Ne já, nýbrž šíp. Že na mých rukou není krev toho chlapce. To šíp ho zabil, ne já. Jenže šípu se ve spánku nic nezdá. Ať se ani tobě ve spánku nic nezdá, modrooká dryádo. Sbohem, Braenn."
„Mona..." hlesla tichounce Braenn. Pohár, který držela ve dlaních, se chvěl, tekutina v něm se vlnila.
„Co?"
„Mona!" vykřikla. „Jsem Mona! Paní Eithné! Já..."
„Už toho bylo dost," řekla ostře Eithné. „Dost. Ovládej se, Braenn."
Geralt se suše zasmál.
„Máš svůj osud, Lesní paní. Vážím si tvého vzdoru i tvého boje. Ale vím, že zanedlouho budeš bojovat sama. Poslední dryáda Brokilonu posílající na smrt dívky, které si stále pamatují svá lidská jména. Přesto ti přeji štěstí, Eithné. Sbohem."
„Geralte..." zašeptala Ciri, sedíc nadále nehybně se svěšenou hlavou. „Nenechávej mě... samotnou."
„Bílý vlku," řekla Eithné, objímajíc dívčina shrbená ramena, „musel jsi čekat, až tě o to požádá ona sama? Abys ji neopouštěl? Abys u ní vydržel až do konce? Proč ji chceš opustit v takovou chvíli? Nechat ji tu samotnou? Kam chceš utéci, Gwynbleidde? A před čím?"
Ciri ještě více schýlila hlavu. Ale nerozplakala se.
„Až do konce," kývl hlavou zaklínač. „Dobrá, Ciri. Nebudeš sama. Budu u tebe. Ničeho se neboj."
Eithné vzala pohár z chvějících se rukou Braenn, a zvedla ho.
„Umíš číst Staré Runy, Bílý Vlku?"
„Umím."
„Přečti, co je vyryto na poháru. To je pohár z Craag An. Pili z něj králové, na které si už nikdo nepamatuje."
„Duettaeán aef cirrán Cáerme Gláeddyv. Yn á esseáth."
„Víš, co to znamená?"
„Meč osudu má dvě ostří... Jedním jsi ty."
„Povstaň, dítě Starší krve," v hlase dryády zazvonil ocelový rozkaz, kterému nešlo odporovat. „Pij! To je Voda Brokilonu."
Geralt skousl rty, zahleděn do stříbrných očí Eithné. Nedíval se na Ciri, která pomalu přikládala ústa k okraji poháru. Už to kdysi dávno viděl a slyšel. Křeče, třas, nadpřirozený, hrozný, jen zvolna utichající křik. A prázdnotu, lhostejnost a apatii v pomalu se otevírajících očích. Už to kdysi viděl.
Ciri pila. Po nehybné tváři Braenn pomalu stékala slza.
„To stačí," Eithné jí vzala pohár, postavila ho na zem, oběma rukama pohladila vlasy dívenky padající jí na ramena v popelavých vlnách.
„Dítě Starší krve," promluvila, „Vyber si. Chceš zůstat v Brokilonu nebo jít za svým osudem?"
Zaklínač nevěřícně zavrtěl hlavou. Ciri dýchala trochu rychleji, zčervenala. Ale nic víc, nic.
„Chci jít za svým osudem," řekla nahlas, hledíc dryádě do očí.
„Staniž se," řekla Eithné stručně a chladně. Braenn hlasitě vydechla.
„Chci zůstat sama," řekla Eithné, otáčejíc se k nim zády. „Odejděte, prosím."
Braenn chytila Ciri, dotkla se Geraltova ramene, ale zaklínač odsunul její ruku.
„Děkuji ti, Eithné," řekl. Dryáda se pomalu otočila.
„Zač mi děkuješ?"
„Za osud," usmál se. „Za tvoje rozhodnutí. Protože to přece nebyla Voda Brokilonu, že? Osudem Ciri bylo vrátit se domů. A to ty, Eithné, jsi odehrála roli osudu. Za to ti děkuji."
„Jak málo toho víš o osudu," řekla trpce dryáda. „Jak málo toho víš, zaklínači. Jak málo víš, jak málo chápeš. Děkuješ mi? Děkuješ za roli, kterou jsem zahrála? Za divadelní představení? Za umělecký výkon, za podvod, za mystifikaci? Za to, že meč osudu byl, jak soudíš, ze dřeva pokrytého jen pozlátkem? Tak mi neděkuj, ale přesvědč mě. Když myslíš. Dokaž mi, že pravda je na tvé straně. Hoď mi do tváře svou pravdu, ukaž mi, jak triumfuje střízlivá lidská pravda, zdravý rozum, díky kterému, jak si myslíte, ovládnete svět. Toto je Voda Brokilonu, ještě trochu zůstalo. Odvážíš se napít, dobyvateli světa?"
Geralt, ač provokován jejími slovy, zaváhal, ale jen na chvíli. Voda Brokilonu. I kdyby byla pravá, na něho neměla vliv, vůči toxickým halucinogenním taninům, které obsahovala, byl odolný. Ale tohle přece nemohla být Voda Brokilonu. Ciri ji pila a nic se nestalo. Sáhl po poháru oběma rukama a pohlédl do stříbrných očí dryády.
Země mu zmizela pod nohama, bleskově, a uhodila jej do zad. Mohutný dub se zatočil a zatřásl. Šátraje kolem sebe zmrtvělými pažemi, s obtížemi otevřel oči. Bylo to, jako kdyby odsunoval mramorovou desku ze své hrobky. Uviděl nad

sebou vzdálenou tvář Braenn a za ní jako rtuť se lesknoucí oči Eithné. A ještě jiné oči, zelené jako smaragdy. Ne, ještě jasnější. Jako tráva na jaře. Medailón na jeho krku silně vibroval.
„Gwynbleidde," uslyšel. „Dívej se pozorně. Ne, nepomůže ti zavírání očí. Dívej se, dívej se na svůj osud."
„Už si vzpomínáš?"
Náhlý záblesk jasu strhávající oponu mlhy, velké, těžké svícny, přetékající krůpějemi vosku. Kamenné stěny, strmé schody. Po schodech scházející zelenooká a popelavě plavá dívka s diadémem s mistrovsky rytou kamejí, ve stříbřitě modrých šatech s vlečkou, kterou nese páže v šarlatové livreji.
„Už si vzpomínáš?"
Jeho vlastní hlas, který říkal... Říkal...
„Vrátím se za šest let..."
Altán, teplo, vůně květin, těžké, jednotvárné bzučení včel. On sám na kolenou, podává růži ženě s popelavými vlasy, upravenými do účesu pod úzkou zlatou čelenkou. Na prstech, které berou květ z jeho ruky, jsou prsteny se smaragdy, velkými a zelenými jako hrozny.
„Vrať se," říká žena. „Vrať se, jestli změníš názor. Tvůj osud tě bude očekávat!"
Nikdy jsem se nevrátil, pomyslel si. Nikdy jsem se tam... nevrátil. Nikdy jsem se nevrátil do...
Kam?
Popelavé vlasy. Zelené oči.
Znovu slyšel svůj hlas, ve tmě, v soumraku, ve kterém se všechno ztrácí. Jsou vidět jen ohně, ohně po celém obzoru. Snop jisker v purpurovém dýmu.
Belleteyn! Májová noc! Z hloubi dýmu hledí hluboké fialkové oči, planoucí v bledé, trojúhelníkové tváři, zakryté zvlněnými černými vlasy.
Yennefer!
„Příliš málo."
Úzká ústa přízraku, náhle zkřivená, po bledé tváři stéká slza, rychle, ještě rychleji, jako kapka vosku na svíčce.
„Příliš málo. Je třeba něčeho více."
„Yennefer!"
„Marnost nad marnost," hovoří přízrak hlasem Eithné. „Nicota a prázdnota je v tobě, dobyvateli světa, který nedovedeš získat ženu, kterou miluješ. Který odcházíš a utíkáš, i když máš osud na dosah ruky. Meč osudu má dvě ostří. Jedním jsi ty. Kde je druhé, Bílý vlku?"
„Osud není," říká jeho vlastní hlas. „Není. Není. Neexistuje. Jediné, co je souzeno všem, je smrt."
„To je pravda," říká žena s šedými vlasy a záhadným úsměvem. „To je pravda, Geralte."
Žena má na sobě stříbrnou zbroj, zkrvavenou, zprohýbanou, probitou hroty pík či sudlic. Krev jí stéká úzkou stružkou z koutku záhadně, nepěkně se usmívajících úst.
„Vysmíváš se osudu," říká, nepřestávajíc se usmívat. „Vysmíváš se mu, pohráváš si s ním. Meč osudu má dvě ostří. Jedním jsi ty. Druhým... je smrt? Ale to my umíráme, umíráme kvůli tobě. Tebe smrt nemůže dohonit, tak se spojí s námi. Smrt jde za tebou krok za krokem, Bílý vlku. Ale to jiní umírají. Kvůli tobě. Pamatuješ si na mne?"
„Ca ...Calanthé!"
„Můžeš je zachránit," hlas Eithné zpoza záclony dýmu. „Můžeš je zachránit, dítě Starší krve. Než tě pohltí nicota, kterou sis tak zamiloval. Černý les, jenž nemá konce."
Oči zelené jako tráva na jaře. Dotyk. Hlasy, křičící nesrozumitelným chórem. Tváře.
Neviděl už nic, letěl do propasti, do prázdnoty, do tmy. Poslední, co uslyšel, byl hlas Eithné:
„Nechť se tak stane."

VII.
„Geralte! Probuď se! Prosím tě, probuď se!"
Otevřel oči, uviděl slunce, zlatý dukát s ostrými okraji, nahoře nad vrcholy stromů, za malým závojem ranní mlhy. Ležel na mokrém, měkkém mechu, avšak do zad ho tlačil tvrdý kořen.
Ciri u něho klečela, tahajíc ho za okraj kazajky. „U ďasa...," odkašlal si, rozhlížeje se kolem. „Kde to jsem? Jak jsem se tu ocitl?"
„Nevím," odpověděla. „Probudila jsem se před chvílí, vedle tebe, úplně promrzlá. Nepamatuji si, jak... Víš co? To jsou kouzla!"
„Určitě máš pravdu," sedl si a vytřepával borové jehličí z límce. „Určitě máš pravdu, Ciri. Voda Brokilonu, proklatě... Zdá se, že dryády se pobavily na náš účet."
Vstal, zvedl svůj meč, který ležel vedle, přehodil si řemen přes rameno.
„Ciri?"
„Copak?"
„Ty ses taky bavila na můj účet."
„Já?"
„Jsi dcera Pavetty a vnučka Calanthé z Cintry. Vědělas od samého začátku, kdo jsem?"
„Ne," začervenala se. „Ne od začátku. Ty jsi odčaroval mého otce, že?"
„To není pravda," zavrtěl hlavou, „to udělala tvoje matka. A tvoje babička. Já jsem jim jenom pomohl."
„Ale chůva říkala... Říkala, že jsem někomu souzena. Protože jsem Překvapení. Dítě Překvapení. Geralte?"
„Ciri,"podíval se na ni, kroutil hlavou a usmíval se. „Věř mi, že jsi největší překvapení, které mne mohlo potkat."
„Ha!" rozjasnila se dívčí tvářička. „Je to pravda! Jsem souzena. Chůva říkala, že přijde zaklínač, který má bílé vlasy a

odvede mě. A babička křičela... Ach, co je to tam! Kam mě odvedeš, řekni?"
„Domů. Do Cintry."
„Ach... A já jsem myslela, že..."
„Budeš přemýšlet cestou. Pojďme, Ciri, musíme odejít z Brokilonu. Tohle není bezpečné místo."
„Já se nebojím."
„Ale já se bojím."
„Babička říkala, že zaklínač se ničeho nebojí."
„Babička přeháněla, Ciri. Kdybych jenom tušil, kde jsme..."
Pohlédl na slunce.
„No, stihneme to... Půjdeme tudy."
„Ne," ohrnula Ciri nos a ukázala opačným směrem. „Tudy."
„Jak to víš?*'
„Vím," pokrčila rameny, pohlédla na něj udiveným smaragdovým pohledem. „Nějak... Něco tam... Nevím."
Pavettina dcera, pomyslel si. Dítě... Dítě Starší krve? Jistě něco zdědila po matce.
„Ciri," rozepnul si košili a vytáhl medailón. „Dotkni se ho."
„Ach," otevřela ústa. „To je zlý vlk. A jaké má zuby..."
„Dotkni se ho."
„Jejda!!!"
Zaklínač se usmál. Také ucítil prudké zachvění medailónu, ostré trhnutí stříbrného řetízku.
„Pohnul se!" vydechla Ciri. „Pohnul se!"
„Vím, Jdeme Ciri. Veď mě."
„To jsou kouzla, že?"
„Jasně."
Bylo to tak, jak předpokládal. Dívka dovedla vycítit správný směr. Jak to dělala, nevěděl. Ale rychle, rychleji než očekával, vyšli na cestu, na rozcestí tří směrů. To byla hranice Brokilonu. Alespoň podle mínění lidí. Eithné, jak si pamatoval, ji neuznávala.
Ciri se kousala do rtů, krčila nos, váhala, dívajíc se na křižovatku výmolovitých cest, rozrytých kopyty koní a koly povozů. Ale Geralt už věděl, kde je, nemusel a nechtěl se spoléhat na její nejisté tápání. Vykročil cestou, která vedla na východ od Brokilonu. Ciri, stále zamračená, se podívala západním směrem.
„Tamtudy sejde na hrad Nastrog," zažertoval. „Stýská se ti po Kistrinovi?"
Holčička zabručela, šla za ním poslušně, ale ještě několikrát se ohlédla zpět.
„O co jde, Ciri?"
„Nevím," zašeptala. „Ale tohle je špatná cesta, Geralte."
„Proč? Jdeme do Brugge, ke králi Venzlavovi, který žije na pěkném hradě. Vykoupeme se v lázni, vyspíme se v lůžku s peřinou..."
„To je špatná cesta," zopakovala. „Špatná."
„Fakt, viděl jsem už lepší. Přestaň ohrnovat nos, Ciri. Jdeme, rychle."
Minuli zarostlý zákrut. A ukázalo se, že Ciri měla pravdu.
Obstoupili je náhle, rychle, ze všech stran. Muži v kožených přilbách, drátěných košilích a šedých tunikách se zlatočernou šachovnicí na prsou. Obklíčili je, ale žádný se k nim nepřiblížil ani nesáhl po zbrani.
„Odkud a kam jdete?" vyštěkl zavalitý chlap v zeleném oděvu, stojící před Geraltem na široce rozkročených křivých nohou. Obličej měl tmavý a svraštělý jako sušenou švestku. Luk a bíle opeřené šípy mu trčely za zády vysoko nad hlavu.
„Ze Spálenišť," zalhal zaklínač, tiskna nenápadně dívčinu ručku. „Vracím se domů, do Brugge. A vy?"
„Královská hlídka," řekl tmavolící mírněji, jako kdyby si teprve teď povšiml meče na Geraltových zádech. „My..."
„Sem s nimi, Junghansi!" vykřikl někdo stojící dále na cestě. Ozbrojenci se rozestoupili.
„Nedívej se, Ciri," řekl Geralt rychle. „Obrať se, nedívej se."
Na cestě ležel padlý strom a blokoval tak průjezd. Podseknutá a zlomená část kmene se bělala vedle cesty houštinou dlouhých štěpin a třísek. Před stromem stál vůz s plachtou, která zakrývala výhled. Chlupatí koníci leželi na zemi, zapleteni do postrojů, prostříleni šípy, ceníce žluté zuby. Jeden ještě žil, těžce sípal, hrabal kopyty.
Byli tam též lidé, leželi v tmavých kalužích krve, která vsakovala do prachu, viseli přes okraje, zhrouceni pod koly.
Z hloučku ozbrojených lidí kolem vozu, vyšli pomalu dva, potom se k nim připojil třetí. Ostatní, bylo jich asi deset, stáli nehybně a drželi své koně.
„Co se tu stalo?" zeptal se zaklínač a postavil se tak, aby Ciri zabránil pohledu na ten masakr.
Šikmooký muž v krátké kamizole a vysokých botách na něj pátravě pohlédl, promnul si zarostlou bradu. Na levém předloktí měl navlečenu naleštěnou koženou manžetu, kterou používají lučištníci.
„Přepadení," řekl krátce. „Kupce přepadly lesní divoženky. My to tady vyšetřujeme."
„Divoženky? Přepadly kupce?"
„Přece vidíš," ukázal rukou šikmooký. „Prošpikováni šípy jako ježci. Na silnici! Ty lesní čarodějnice jsou stále troufalejší. Nejenom, že už do lesa nesmíme chodit, ale už ani stezka podél lesa není bezpečná."
„A vy," přimhouřil oči zaklínač. „Kdo jste?"
„Evryllova družina. Z nastrožských desítek. Sloužili jsme pod baronem Freixenetem. Ale baron padl v Brokilonu."
Ciri otevřela ústa, ale Geralt silně stiskl její ručku, aby mlčela.
„Krev za krev, říkám," zahřměl druh šikmookého, obr v mosazí pobité vestě. „Krev za krev! Tohle bychom jim neměli

nechat jen tak beztrestně projít. Nejprve Freixenet a unesená princezna z Cintry, teď kupci. U všech bohů, musíme se pomstít, povídám! Protože když je neztrestáme, uvidíte, že zítra, pozítří začnou zabíjet lidi na prazích jejich vlastních domů!"
„Brick to dobře říká," podotkl šikmooký. „Že? A ty jsi, bratře, že se ptám, odkud?"
„Z Brugge," odpověděl zaklínač.
„A ta malá, to je dcera?"
„Dcera," znovu stiskl Ciri ruku.
„Z Brugge," zamračil se Brick. „Řeknu ti, bratře, že právě tvůj král Venzlav ty potvory dráždí. Nechce se spojit s naším Ervyllem a Viraxasem z Keracku. A kdyby ze tří stran na Brokilon udeřilo, vybili bychom ty špíny konečně..."
„Jak došlo k té řeži?" zeptal se pomalu Geralt. „Ví to někdo? Přežil někdo z kupců?"
„Svědkové nejsou," řekl šikmooký. „Ale víme, co se stalo. Junghans, náš zvěd, dovede číst ve stopách jako v knize. Pověz mu to, Junghansi."
„Ano," řekl ten se svraštělou tváří. „Bylo to takhle: kupci jeli po silnici, najeli na překážku. Vidíš, napříč cesty je povalena borovice, čerstvě podťatá. V houští jsou stopy, můžeš se podívat? No a jak se kupci zastavili, aby strom odvalili stranou, postříleli je během chvilky. Odtamtud z křoví, kde stojí ta křivá bříza. I tam jsou stopy. A šípy, podívej, všechny vyrobily divoženky, péra jsou lepená pryskyřicí, hroty ovinuté lýkem..."
„Vidím," přerušil ho zaklínač, dívaje se na mrtvé. Několik jich, jak se mi zdá, přežilo střelbu a proto dostali po hrdlech. Noži.
Za řadou ozbrojenců, kteří stáli před ním, se vynořil ještě jeden muž, hubený a nevysoký, v blůze z losí kůže. Měl černé, nakrátko střižené vlasy, šedivé líce po oholeném zárůstu černých vousů. Zaklínači stačil jediný pohled na štíhlé úzké ruce v krátkých černých rukavicích bez prstů, na bledé rybí oči, na meč, na rukojeti dýk, trčících z opasku a z levé holínky. Geralt už viděl příliš mnoho zabijáků, aby okamžitě rozeznal dalšího.
„Máš bystré oči," řekl černý velmi pomalu. „Určitě dobře vidíš."
„A to je dobře," dodal šikmooký. „Co viděl, ať vypravuje svému králi, když Venzlav stále trvá na tom, že se divoženky nemají zabíjet, že prý jsou mírumilovné a hodné. Třebas za nimi v máji dolézá a šuká s nimi. Proto jsou hodné a milé. Sami to zkusíme, až některou zajmeme živou."
„I kdyby byla polomrtvá," zachechtal se Brick. „U ďasa, kde je ten zatracený druid? Za chvíli je poledne a on nikde. Měli bychom jít."
„Co zamýšlíte?" zeptal se Geralt, nepouštěje drobnou ručku.
„Co je ti po tom?" zasyčel černý.
„No, proč hned tak ostře, Levecque," usmál se ošklivě šikmooký. „My, poctiví lidé, nemáme přece žádné tajnosti. Ervyll nám poslal druida, mocného čaroděje, který dovede hovořit se stromy. Povede nás do lesa pomstít Freixeneta a zkusíme najít princezničku. To není žádná procházka, bratře, ale trestná ex.. ex.."
„Expedice," napověděl ten černý - Levecque.
„Ano, měl jsem to na jazyku. Takže pokračujte ve své cestě, bratře, protože tady může být zanedlouho horko."
„Aaano," protáhl Levecque, dívaje se na Ciri. „Je tady nebezpečno, obzvláště pro vás. Divoženky číhají na malé holčičky. Co, malá? Maminka čeká doma?"
Ciri rozechvěle přikývla.
„Bylo by zlé," pokračoval černý, nepouštěje z ní oči, „kdyby se nedočkala. Určitě by utíkala ke králi Venzlavovi a řekla mu: ‚Byl jsi příliš shovívavý k dryádám, králi. Vidíš, moji dceru a mého muže máš na svědomí.' Kdo ví, možná by si Venzlav znovu promyslel spojenectví s Ervyllem?"
„Přestaň, pane Levecque," zavrčel Junghans a svraštěná tvář se mu ještě více zachmuřila. „Ať jdou."
„Sbohem, maličká," natáhl Levecque ruku a pohladil Ciri po hlavě. Ciri se neudržela a ucukla.
„Cože? Ty se mě bojíš?"
„Máš na ruce krev," řekl tiše zaklínač.
„Ach," zvedl Levecque dlaň. „Opravdu. To je krev kupců. Díval jsem se, jestli někdo z nich nepřežil. Žel, divoženky střílejí přesně."
„Divoženky?" ozvala se chvějícím hlasem Ciri, nereagujíc na stisk zaklínačovy ruky. „Mýlíš se, pane rytíři. To nemohly být dryády!"
„Co to pištíš, maličká?" zúžily se zabijákovy bledé oči. Geralt zašilhal doprava, doleva, odhadl vzdálenosti.
„To nebyly dryády, pane," opakovala Ciri. „To je přece jasné!"
„Cože?"
„Přece ten strom... Ten strom je poražen! Sekerou! A dryády nikdy neporazí strom, že?"
„Ano," řekl Levecque a podíval se na šikmookého. „Ty jsi mi ale chytrá holčička. Nebezpečně chytrá."
Zaklínač už dříve viděl jeho úzkou ruku v rukavici, jak se pomalu jako černý pavouk sune k rukojeti dýky. I když Levecque nespouštěl zrak z Ciri, Geralt věděl, že útok bude namířen proti němu. Počkal na chvíli, kdy se Levecque dotkl zbraně a šikmooký zadržel dech.
Tři pohyby. Jen tři. Stříbrnými cvočky opancéřované předloktí udeřilo černého do spánku. Než upadl, zaklínač už stál mezi Junghansem a šikmookým, meč se svistnutím vyskočil z pochvy, zavířil ve vzduchu a rozťal skráň Bricka, obra v mosazí pobité vestě.
„Ciri, uteč!"
Šikmooký vytasil meč a skočil. Nestihl to. Zaklínač ho sekl přes prsa. Šikmo odshora dolů a okamžitě i zdola nahoru, rozsekl z pokleku muže do krvavého X.
„Chlapi!" zařval Junghans na ostatní, kteří zkameněli úžasem. „Ke mně!"

Ciri se rozběhla ke křivému dubu, jako veverka vylezla nahoru po větvích a ztratila se v listí. Lesník po ní vystřelil, ale minul. Ostatní se bleskově rozestavili do půlkruhu, vytahujíce šípy z toulců. Geralt, stále vkleče, složil prsty a udeřil Znamením Aard, ne do lučištníků, ti stáli příliš daleko, ale do písečné cesty před nimi, zasypávaje je pískem a prachem. Junghans odskočil a hbitě vytáhl z toulce druhý šíp.
„Ne!" vykřikl Levecque, zvedaje se se země s mečem v pravé a dýkou v levé ruce. „Junghansi, nechej ho mně!"
Zaklínač se pomalu otočil čelem k němu.
„Je můj," řekl Levecque, potřásaje hlavou a otíraje si předloktím tvář a ústa. „Jenom můj!"
Předkloněný Geralt vykročil v půlkruhu, ale Levecque nekroužil, zprudka zaútočil, když se na něj vrhl dvěma skoky. Je dobrý, pomyslel si zaklínač, když s obtížemi paríroval zabijákův výpad a unikl půlobratem bodnutí dýkou. Odrazil úder, odskočil, spoléhaje na to, že Levecque ho zkusí zasáhnout dlouhým, prodlouženým úderem a ztratí rovnováhu. Ale zabiják nebyl žádný nováček. Přikrčil se a rovněž začal kroužit v půlkruhu, měkkým kočičím krokem. Znenadání skočil, zakroužil mečem, zamířil, odhaduje vzdálenost. Zaklínač mu nešel vstříc, omezil se na rychlou horní finesu, která zabijáka přinutila odskočit. Levecque se přikrčil, odrazil úder a schoval ruku s dýkou za záda. Zaklínač prozatím nezaútočil, nezkrátil vzdálenost, ale pohyboval se dále v půlkruhu.
„Aha," vycedil skrze zuby Levecque a narovnal se. „Prodlužujeme zábavu, což? Proč ne. Nikdy není dost dobré zábavy."
Skočil, zatočil se, jednou, podruhé, potřetí sekl v rychlém tempu shora mečem a vzápětí z levé strany naplocho bodl dýkou. Zaklínač nepřerušoval rytmus - odrážel rány, odskakoval a znovu kroužil v půlkruhu, nutíc tak zabijáka, aby se otáčel. Levecque náhle couvl a rozběhl se půlkruhovitě opačným směrem.
„Každá zábava," syčel skrze sevřené zuby, „musí jednou skončit. Co bys řekl na jeden úder, chytráku? Jeden úder a potom sestřelíme ze stromu tvého parchanta. Co ty na to?"
Geralt viděl, že Levecque pozoruje svůj stín, že čeká, až se stín dotkne jeho protivníka a prozradí, že má slunce v očích. Přestal kroužit, aby zabijákovi ulehčil jeho záměr.
A zúžil zorničky do úzkých, svislých štěrbin.
Aby ho přelstil, svraštil čelo, předstíraje, že je oslněn.
Levecque skočil, udržuje rovnováhu rukou s dýkou vystrčenou na stranu, udeřil z naprosto neuvěřitelného úhlu zezdola. Mířil do rozkroku. Geralt skočil dopředu, obrátil se, odrazil úder, ohnul paži a loket do stejně nemožného úhlu, odrazil zabijáka silným úderem a sekl ho koncem ostří do levé líce. Levecque ucukl, chytil se za tvář. Zaklínač se rozpřáhl, přesunul váhu svého těla na levou nohu a krátkým úderem mu prosekl krční tepnu. Krev vystříkla. Levecque se zhroutil, upadl na kolena, zlomil se v pase a zaryl obličej do písku.
Geralt se pomalu otočil čelem k Junghansovi. Ten zkřivil podmračenou tvář do vzteklé grimasy a napjal luk. Zaklínač se přikrčil a uchopil meč obouruč. Ostatní žoldnéři v nástalém tichu také napjali luky.
„Na co čekáte!" vykřikl lesník. „Střílejte! Střílejte po něm..."
Zachvěl se, zapotácel, popošel pár kroků dopředu a padl na obličej. Z hrdla mu trčel šíp. Šíp měl na letkách pruhovaná pera z křídel bažantí slepice, obarvená nažluto ve vývaru z kůry.
Šípy přiletěly se svištěním a syčením po dlouhých, plochých oblucích od černé stěny lesa. Letěly zdánlivě pomalu, sviští letkami, ale zdálo se, že nabírají sílu a rychlost teprve při zásahu cíle. A zasahovaly bezchybně, kosíce nastrožské nájezdníky, porážejíce je do prachu cesty jako slunečnice sražené holí. Ti, kteří přežili, se vrhli ke koním, odstrkujíce se navzájem. Šípy nepřestávaly svištět, kosily je v běhu, srážely ze sedel. Jenom tři dokázali křikem a bodáním ostruhami přinutit koně k běhu a odjet. Ale ani oni neunikli daleko.
Les se uzavřel, zahradil jim cestu. Náhle před nimi nebyla sluncem zalitá písečná stezka. Byla sevřena neprostupnou stěnou černých kmenů.
Nájezdníci zadrželi koně, zaražení a ochromení, snažili se obrátit koně, ale šípy létaly nepřetržitě. Dostihly je a srazily ze sedel za dupotu a ržání koní, v křiku a sténání.
A potom nastalo ticho.
Stěna lesa, která uzavírala cestu, se rozmazala, duhově se zaleskla a zmizela. Znovu byla vidět stezka. Na ní stál šedý kůň a na něm seděl urostlý jezdec s plavými vousy, v blůze z tulení kůže přepásané károvaným vlněným bandalírem. Sivák, pohazuje hlavou a hryzaje udidlo, postoupil vpřed, vysoko zvedal přední kopyta, frkal, stranil se mrtvol a pachu krve. Jezdec, vzpřímen v sedle, zvedl ruku a náhlý poryv větru udeřil do větví stromů.
Z houštin na kraji lesa se vynořily postavy v přiléhavých zelenohnědých oděvech, s obličeji pomalovanými ořechovou slupkou.
„Ceádmil, Wedd Brokiloéne!" zavolal jezdec. „Fáill, Aná Woédvwedd!
„Fáill!" odpověděl hlas lesa, tichý jako závan větru.
Zelenohnědé postavy začaly mizet, jedna za druhou, ztrácet se na pozadí lesa. Zůstala jenom jedna, s rozevlátými vlasy medové barvy. Vystoupila o několik kroků dopředu.
„Va fáill, Gwynbleidd!" zavolala.
„Sbohem, Mono," odpověděl zaklínač. „Nezapomenu na tebe."
„Zapomeň," řekla tvrdě, upravujíc si toulec na zádech. „Žádná Mona není. Mona, to byl sen. Jsem Braenn. Braenn z Brokilonu."
Ještě jednou mu zamávala rukou. A pak zmizela.
Zaklínač se otočil.
„Myšilove," řekl, dívaje se na jezdce na sivákovi.
„Geralte," kývl hlavou jezdec a změřil si ho chladným pohledem.
„To je setkání. Ale začneme od vážnějších věcí. Kde je Ciri?"

„Tady!" vykřikla dívenka ukrytá v listoví. „Můžu už slézt?"
„Můžeš," řekl zaklínač.
„Ale já nevím jak!"
„Stejně, jak jsi tam vylezla. Jen opačně."
„Bojím se! Jsem na samém vršku!"
„Říkám, slez! Máme spolu řeč, děvenko!"
„O čem?"
„Proč jsi, u čerta, vylezla nahoru, místo abys utekla do lesa? Utekl bych za tebou a nemusel... Ach, hrome, slez!"
„Udělala jsem to stejně jako kocour v té pohádce! Cokoliv udělám, vždycky je to špatně. Proč, chtěla bych vědět?"
„Já také," řekl druid, sesedaje z koně. „Chtěl bych to vědět. I tvoje babička, královna Calanthé, by to chtěla vědět. Tak dělej, slez, princezno."
Ze stromu se sypalo listí a suché větvičky. Potom se rozlehl ostrý zvuk trhané tkaniny a nakonec se objevila Ciri, sjíždějíc obkročmo po kmeni. Místo kapuce měla na kazajce malebný cár.
„Strýček Myšilov!"
„Ve vlastní osobě," objal druid dívenku.
„Poslala tě babička, strýčku? Zlobí se hodně?"
„Jen trochu," usmál se Myšilov. „Je příliš zaneprázdněná namáčením rákosky. Cesta do Cintry, Ciri, nám chvíli potrvá. Využij času a vymysli si vysvětlení pro své chování. Pokud ti smím radit, mělo by být krátké a stručné. Takové, které by šlo říci rychle, tuze rychle. Ale i tak si myslím, že nakonec budeš muset křičet, princezničko. Tuze hlasitě."
On se bolestně ušklíbla, pokrčila nos, tiše zakňourala a ruce jí bezděčně zabloudily směrem k ohroženému místu.
„Pojďme odtud," řekl Geralt, rozhlížeje se kolem. „Pojďme odtud, Myšilove."

VIII.

„Ne," řekl druid. „Calanthé změnila plány, nepřeje si už manželství Ciri s Kistrinem. Má své důvody. Nakonec, snad ti nemusím vysvětlovat, že ta ošklivá aféra s předstíraným přepadením kupců králi Ervyllovi v mých očích zatraceně uškodila, a mých očí si královna váží. Ne, na Nastrog se už nevrátím. Odvezu malou rovnou do Cintry. Pojeď s námi, Geralte."
„Proč?" pohlédl zaklínač na Ciri dřímající pod stromem, přikrytou Myšilovovým kožichem.
„Dobře víš, proč. To dítě je ti souzeno, Geralte. Potřetí, ano, už potřetí se křižují vaše cesty. Metaforicky, samozřejmě, zvlášť když jde o dvě poslední setkání. Snad tomu nechceš říkat náhoda?"
„Jaký je v tom rozdíl, jak tomu budu říkat," usmál zaklínač křivě. „Na pojmenování nesejde, Myšilove. Proč mám jet do Cintry? Už jsem v Cintře byl, už jsem křižoval, jak jsi to řekl, cesty. No a co?"
„Geralte, požadoval jsi kdysi přísahu po Calanthé, Pavettě i jejím muži. Přísaha je dovršena. Ciri je tvoje překvapení. Osud si žádá..."
„Abych si to dítě vzal a udělal z ní zaklínačku? Z děvčete? Podívej se mi do očí, Myšilove. Mohla by mít nějaká dívka takové oči?"
„Jdi k čertu se zaklínačstvím," rozzlobil se druid. „O čem to žvaníš? Co to má s tím společného? Ne, Geralte, vidím, že ty nic nechápeš, musím ti to říci jasně. Poslouchej, každý hlupák, i ty, si může vyžádat přísahu, může požádat o oběť a nestane se nic zvláštního. Zvláštní je to dítě. A zvláštní je tvůj svazek s ním, který vznikl, když se dítě narodilo. Ještě jasněji? Prosím tě, Geralte, od okamžiku narození Ciri se přestalo počítat s tím, co chceš a co plánuješ. Nemá žádný význam co nechceš a čeho se zříkáš. Ty se, to je snad jasné, už vůbec nepočítáš! Nechápeš?"
„Nekřič, probudíš ji. Naše překvapení spí. A až se probudí... Myšilove, dokonce i z neobvyklých záležitostí se lze... se lze někdy vyvléknout."
„Přece víš?" zpražil ho druid pohledem, „že vlastní dítě nebudeš nikdy mít."
„To vím."
„A přesto se jí vzdáš?"
„Vzdám. Nebo snad nesmím?"
„Smíš," řekl Myšilov. „Ovšem. Ale riskuješ. Existuje takové staré pořekadlo, které říká, že meč osudu..."
„... má dvě ostří," doplnil Geralt. „Slyšel jsem je."
„Dělej, jak myslíš," odvrátil druid hlavu a odplivl si. „Když pomyslím na to, že jsem byl připraven nastavit za tebe krk..."
„Ty?"
„Já. Na rozdíl od tebe já věřím v osud. A vím, že je nebezpečné hrát si s dvousečným mečem. Nezahrávej si, Geralte. Využij šance, která se ti naskytla. Udělej z toho, co tě s Ciri svazuje, přirozený, zdravý svazek dítěte a pečovatele. Jestliže to neuděláš, tak... Tak se ten svazek může projevit jinak. Hroziveji. Negativně a destruktivně. Chci před tím ochránit tebe i ji. Kdybys ji chtěl vzít s sebou, nebyl bych proti. Vzal bych na sebe riziko a vysvětlil to Calanthé, proč tomu tak je."
„Jak můžeš vědět, že Ciri by se mnou chtěla odejít? Ze starých věšteb?"
„Ne," řekl vážně Myšilov. „Protože usnula teprve potom, když jsi ji přikryl. Protože vykřikuje ze spaní tvé jméno a hledá ručkou tvoji ruku."
„To stačí," postavil se Geralt, „nebo se rozpláču. Měj se, vousáči. Klaním se Calanthé. A pro dobro Ciri... Něco si vymysli."
„Neutečeš, Geralte."
„Před osudem?" přitáhl zaklínač sedlový popruh ukořistěného koně.
„Ne," řekl druid, dívaje se na spící holčičku. „Před ní."

Zaklínač mu pokynul hlavou na rozloučenou a vyskočil do sedla. Myšilov seděl nehybně a hrabal se klacíkem v pohasínajícím ohni.
Odjížděl pomalu, vřesem sahající po třmeny, svahem údolí k temnému lesu.
„Geralte!"
Ohlédl se. Ciri stála na vrcholu kopce, maličká černá silueta s rozevlátými vlasy.
„Neodjížděj!"
Zamával jí rukou.
„Neodjížděj!" křičela tence. „Neodjížděj!"
Musím, pomyslel si. Musím, Ciri. Protože... já vždycky odjíždím.
„Stejně mi neutečeš!" vykřikla. „Nemysli si! Neutečeš! Jsem tvůj osud, slyšíš?"
Osud není, pomyslel si. Neexistuje. Jediné, co je všem souzeno, je smrt. Smrt je druhým ostřím dvousečného meče. Jedním jsem já. A druhým je smrt, která jde za mnou krok za krokem. Nemohu, nesmím tě vystavovat nebezpečí, Ciri.
„Já jsem tvůj osud!" dolehlo k němu z vrcholu kopce, tiše, zoufale.
Popohnal koně patami a vyrazil kupředu. Vnořil se do černého, studeného, vlhkého lesa jako do propasti, do známého, přátelského stínu, do soumraku, který nikde nekončí.

NĚCO VÍCE

I.

Když na trámoví mostu náhle zaduněla koňská kopyta, Yurga ani nezvedl hlavu. Pouze tiše zakvílel, pustil obruč kola, s níž se potýkal, a zalezl pod vůz tak rychle, jak jen to šlo. Roztažený jako žába otíral se hřbetem o zablácený spodek vozu, trhaně vzdychal a třásl se strachy.
Kůň se pomalu přiblížil k vozu. Yurga viděl, jak opatrně našlapuje na chatrné fošny starého mostu.
„Vylez," řekl neviditelný jezdec. Yurga zajektal zuby a vtáhl hlavu mezi ramena. Kůň zafrkal a udeřil kopytem do trouchnivého dřeva.
„Jen klid, Klepno," ozval se jezdec. Yurga uslyšel, jak poplácává koně po šíji. „Vylez, člověče. Neublížím ti."
Kupec neměl nejmenší důvod neznámému věřit, avšak v jeho hlase bylo něco, co ho uklidňovalo, třebaže to v žádném případě nebyl hlas, který by mohl být pokládán za příjemný. Yurga, mumlaje si v duchu modlitby přinejmenším ke dvanácti božstvům najednou, vystrčil opatrně hlavu zpod vozu.
Jezdec měl vlasy bílé jako mléko, stáhnuté na čele koženou čelenkou, na sobě vlněný černý plášť, spadající na zadek jeho kaštanové kobyly. Na Yurgu ani nepohlédl. Přidržel se hrušky sedla, nachýlil se vpřed a prohlížel si kolo, které se do půli propadlo mezi prolomené desky mostu. Náhle zvedl hlavu, kupce jen přelétl pohledem a s nehybnou tváří si začal pozorovat křoviska rostoucí nad břehy úvozu.
Yurga se vyhrabal zpod vozu, zamrkal a otřel si rukou nos, rozmazávaje si při tom po celé tváři kapku kolomazi. Jezdec na něm spočinul svýma přivřenýma, pronikavýma, jako trny ostrýma očima. Yurga mlčel.
„Sami dva ho nevytáhneme," řekl konečně neznámý a ukázal přitom na uvízlé kolo. „Jel jsi sám?"
„Se svými podomky, pane," vyjekl Yurga. „Ale utekli, krysy..."
„Ani se jim nedivím," řekl jezdec, dívaje se pod most na dno hlubokého úvozu. „Myslím, že bys měl udělat to, co oni. Je nejvyšší čas."
Yurga nechtěl sledovat cizincův pohled. Nechtěl se znovu podívat na hromadu lebek, žeber a jiných kostí rozházených mezi kamením a pod listy lopuchů a kopřiv rostoucích na dně vyschlé říčky. Bál se, že mu bude stačit ještě jeden pohled do prázdných očnic lebek, na vyceněné zuby a popraskané hnáty, aby se v něm všechno zlomilo, aby z něj poslední zbytky jeho zoufalé odvahy unikly jako vzduch z proděravělého rybího měchýře, aby se nedal na úprk, zalykaje se strachem, stejně jako to učinili jeho vozka s pacholkem zhruba před hodinou.
„Na co čekáš?" zeptal se tiše jezdec a pomalu otočil svého koně. „Na tmu? Pak už bude pozdě. Oni si pro tebe přijdou jakmile se setmí. Možná, že ještě dříve. Dělej, vyskoč si za mne na koně. Zmizme odtud, co možná nejrychleji!"
„A můj vůz, pane?" zavyl Yurga silně, nevěda zda strachy nebo vztekem. „A moje zboží? Raději pojdu! Nenechám to všechno tady! Nenecháám!"
„Zdá se mi, příteli, že stále ještě nevíš, kam ses to dostal," řekl klidně neznámý a natáhl ruku směrem k příšernému pohřebišti pod mostem. „Říkáš, že tady nechceš nechat svůj vůz? A já ti zase říkám, že až se setmí, nezachrání tě ani poklad krále Desmodea, natož tvůj mizerný vůz! K čertu, co tě to napadlo, aby sis zkrátil cestu právě přes tohle prokleté místo? Nevíš, co se tady po válce usídlilo?"
Yurga zavrtěl hlavou na znamení, že neví.
„Nevíš," pokýval neznámý několikrát hlavou. „Ale to, co leží dole, jsi viděl, ne? To jsou ti, kteří si tudy zkracovali cestu. A ty tvrdíš, že tady nenecháš svůj vůz! Máš v něm snad něco zajímavého?"
Yurga neodpovídal. Díval se mlčky na jezdce a přemýšlel, zda má říci „veteš" anebo se rozhodnout pro označení „haraburdí".
Bělovlasý však ani v nejmenším nebudil zdání, že by ho příliš zajímala odpověď na jeho otázku. Uklidňoval svou kaštanově hnědou kobylu hryzající udidlo a pohazující neklidně hlavou.
„Pane," vysoukal ze sebe kupec nakonec, „pomoz mi. Zachraň mě. Do konce svého života ti budu vděčný... Nenechávej mě tady samotného! Dám ti všechno, oč si řekneš... Zachraň mě, pane!"
Cizinec se k němu bleskurychle otočil, přidržuje se přitom oběma rukama hrušky svého sedla.
„Cos to řekl?"
Yurga s široce otevřenými ústy vytřeštěně civěl na cizince.

„Dáš mi opravdu to, oč tě požádám? Zopakuj to ještě jednou!"
Yurga mlaskl, zavřel ústa a zalitoval toho, že nemá vousy, aby si do nich mohl naplivat. V hlavě mu vířily nejbláznivější představy o odměně, jakou po něm bude cizinec požadovat za to, že ho zachrání, včetně toho, že ho požádá o jeho mladou ženu, která mu bude muset být na jeho přání zcela po vůli. V porovnání se ztrátou vozu však Yurgovi ani tato představa nepřipadala tak strašná a už vůbec ne tak úděsná jako možnost, že spočine na dně úvozu jako další vybělená kostra. Jeho obchodní duch ho přinutil k bleskové kalkulaci. Jezdec, i když v žádném případě nevypadal na tuláka, pobudu anebo marodéra, jimiž se po válce na cestách jen hemžilo, zcela rozhodně nebyl velmož ani jeden z pyšných rytířů, kteří si sami sebe sice vysoce považovali, ale nezdráhali se olupovat své bližní. Yurga ho odhadoval na stěží dvacet zlaťáků. Jeho obchodnická povaha mu však zabránila, aby stanovil jakoukoliv cenu. Omezil se pouze na blekotání o doživotní vděčnosti.
„Ptal jsem se tě," připomněl mu neznámý opět klidně svou otázku, „zda mi dáš to, oč tě požádám?"
Z této situace nebylo východisko. Yurga polkl slinu, sklonil hlavu a několikrát přikývl na znamení souhlasu. Neznámý se navzdory jeho očekávání potměšile nezasmál. Právě naopak. Vůbec nevypadal na to, že by byl potěšen vítězstvím, jehož se mu podařilo v tomto jednání dosáhnout.
Nachýlil se v sedle a plivl dolů do hlubokého úvozu.
„Co to vlastně dělám?" pronesl temným, zastřeným hlasem. „Co to jen, u bohů, dělám... Nu což, dobrá. Pokusím se tě z toho dostat, i když vlastně nevím, zda to pro nás oba neskončí osudně. Pokud se nám to však podaří, pakty mi za odměnu..."
Yurga se s pláčem na krajíčku celý schoulil do sebe.
„... dáš to," zarecitoval náhle rychle jezdec v černém plášti, „co najdeš ve svém domě po svém návratu a co neočekáváš, že bys tam mohl najít. Slibuješ, že mi to dáš?"
Yurga zakvílel a překotně přikyvoval.
„Dobrá," řekl neznámý. „Nyní ustup stranou. Nejlepší by bylo, kdybys znovu zalezl pod vůz. Slunce za chvíli zapadne."
Jezdec seskočil z koně a shodil z ramenou plášť. Yurga spatřil, že neznámý nosí meč na zádech, na řemeni šikmo obepínajícím hruď. Uvědomil si, že už slyšel o lidech nosících zbraň tímto způsobem. Černá kožená blůza s dlouhými, stříbrnými cvočky pobitými manžetami, by mohla svědčit o tom, že neznámý pochází z Novigradu nebo z jeho okolí. Na druhé straně však mohl pocházet odkudkoliv, protože tato móda se v poslední době dost rozšířila, zejména mezi mládeží. Jezdec však v žádném případě nebyl nějaký mladík.
Jezdec shodil na zem cestovní vaky ze hřbetu svého oře a otočil k Yurgovi. Na prsou se mu na stříbrném řetízku houpal kulatý medailón. Pod paží držel nevelký okovaný kufřík a podlouhlý balíček, omotaný kůží a ovázaný řemínky.
„Ještě nejsi pod vozem?" podivil se neznámý a přistoupil blíže k Yurgovi. Yurga spatřil, že na medailónu je vlčí hlava s otevřenou, hroznými tesáky vyzbrojenou tlamou. Náhle mu došlo, koho má před sebou.
„Ty jsi ...Ty jsi zaklínač, pane ?"
Bělovlasý pokrčil rameny.
„Uhodls. Zaklínač. A teď už běž. Schovej se za vůz. Nevylézej odtamtud a buď zticha. Musím být na chvíli sám."
Yurga ho poslechl. Sedl si ke kolu vozu a přikryl se pokrývkou. Nechtěl se dívat na to, co dělá neznámý na mostě před vozem a už vůbec ne na kosti ležící na dně úvozu. Díval se tedy na své boty a na zelené, sametové polštářky mechu rostoucí na zetlelých trámech mostu.
Zaklínač.
Slunce zapadalo, nastal soumrak. Yurga uslyšel kroky.
Zaklínač vyšel pomalým krokem zpoza vozu a postavil se doprostřed mostu. Byl k němu obrácen zády. Yurga uviděl, že meč na jeho zádech není stejný meč, který viděl předtím. Toto byla nádherná zbraň, jejíž hlavice, záštita a kování pochvy se třpytily jako hvězdy. Dokonce i nyní odrážely světlo, třebaže jej už mnoho nezbývalo. Zmizela už i zlatooranžová záře, která ještě před chvílí zůstávala nad lesem.
„Pane..."
Muž k němu otočil hlavu. Yurga jen s největším úsilím zadržel výkřik deroucí se mu z úst.
Zaklínačova tvář byla nyní křídově bílá. Bílá a pórovitá jako tvaroh procezený přes plátno. A jeho oči... Bohové, ozvalo se něco v Yurgově vědomí. Jeho oči...
„Vlez pod vůz. Rychle!" zachroptěl zaklínač. Nebyl to hlas, který Yurga poslouchal ještě před chvílí. Kupec ucítil, že má plný měchýř a že se potřebuje vymočit. Cizinec se otočil a odešel dále na most.
Zaklínač.
Kůň přivázaný k bočnici vozu zafrkal a několikrát hrábl kopytem.
U Yurgova ucha zabzučel komár. Kupec se neodvážil pohnout ani prstem, aby ho odehnal. Vzápětí mu zabzučel u ucha druhý komár. V křovinách na druhé straně úvozu bzučela komárů celá hejna.
Bzučela.
A vyla.
Yurga, až k bolesti zatínající zuby, si uvědomil, že to nejsou komáři.
Ze stále více houstnoucího šera na zarostlém úbočí úvozu se vynořily malé, ne více než čtyři lokty vysoké, úděsně vyzáblé a zkroucené postavy. Vypadaly jako kostlivci. Vešly na most podivnou čapí chůzí, zvedajíce přitom vysoko do vzduchu svá kostnatá kolena. Oči pod svraštělým nízkým čelem jim žlutě svítily. V široce rozevřených žabích tlamách se výhrůžně blýskaly ostré špičáky. Se sykotem se blížily k lidem.
Zaklínač stojící jako socha uprostřed mostu náhle zvedl pravou ruku s podivně složenými prsty. Příšerní skřeti se zastavili, ustoupili o několik kroků zpátky, hlasitěji zasyčeli, ale hned vykročili znovu směrem k zaklínači. Pohybovali se mnohem rychleji, zvedajíce přitom vysoko nad hlavu své dlouhé, vyzáblé paráty.

Na trámech mostu se ozval charakteristický skřípot drápů. Najednou zpod mostu vyskočila další nestvůra a ty, které již byly na mostě, se vrhly dopředu neskutečně rychlými přískoky. Neznámý se prohnul, vzduchem zasvištěl meč tasený nepostřehnutelným pohybem. Hlava bytosti škrábající se na most vyletěla vysoko do vzduchu, táhnouc za sebou dlouhý chvost tryskající krve. Bělovlasý se skokem vrhl doprostřed skupiny dalších příšer a sekal mečem na všechny strany. Příšery divoce mávaly svými paťáty a zběsile vyly. Vrhly se na něho ze všech stran, vůbec se neohlížejíce na lesknoucí se a jako břitva ostrou čepel. Yurga se vyděšeně tiskl k vozu.
Něco spadlo přímo před něj a postříkalo ho jakousi lepkavou tekutinou. Byl to dlouhý, kostnatý spár zakončený čtyřmi prsty a ostrými drápy.
Kupec vykřikl hrůzou.
Ucítil, jak se kolem něho něco plíží. Přikrčil se a chystal se skrýt pod vůz, ale právě v tom okamžiku mu něco skočilo za krk a po tváři se mu sápal ohyzdný paťát. Chránil si oči a rozkřičel se a prudce třepal hlavou. Rychle se postavil na nohy a vrávoravým krokem se dopotácel doprostřed mostu, zakopávaje o pobité příšery. Na mostě zuřila bitva, avšak Yurga skoro nic neviděl. Slyšel pouze hluk urputného boje, zběsilý sykot a občas zahlédl tmavé obrysy klubka příšer zmítajícího se kolem zaklínače anebo krátký záblesk ostří jeho meče.
„Pomóóóc!" sténal Yurga a už cítil, jak mu ostré tesáky pronikají kapucí a zakusují se do šíje.
„Skloň hlavu!"
Yurga zabořil bradu do hrudi a pokoušel se alespoň koutkem oka zahlédnout záblesk zaklínačského meče. Čepel zasvištěla vzduchem a letmo zavadila o kupcovu kapuci. Yurga uslyšel odporné, vlhké křupnutí, po kterém mu záda ihned zvlhla lepkavou, hustou a páchnoucí tekutinou, jako kdyby na něj někdo vylil vědro pomyjí. Yurga upadl na kolena, stahován k zemi nyní již bezvládným tělem visícím na jeho ramenou.
Rovnou před jeho očima vylezly zpod mostu další tři nestvůry a poskakujíce na svých vyzáblých končetinách jako ohromné luční kobylky, zaútočily na zaklínače a zakously se mu do nohou. Jedna z nich, seknutá zaklínačským mečem do tlamy, se zatočila na místě a zhroutila na desky mostu. Druhá, zasažená hrotem meče, padla na zem a začala se zmítat v prudkých křečích. Zbylí netvoři se na bělovlasého zaklínače hrnuli jako mravenci a tlačili ho k okraji mostu. Další nestvůra vyletěla vysokým obloukem z klubka zápasících, prohnutá dozadu, stříkající na všechny strany krví a vyjící jako smečka vlků. V témže okamžiku povolilo chatrné zábradlí, celé klubko zápasících těl se převalilo přes okraj mostu a zřítilo se do hluboké strže. Yurga klesl na zem a zakryl si rukama tvář.
Pod mostem se ozvalo vítězoslavné syčení příšer, které se však záhy změnilo ve zlostné vrčení, bolestné skučení, a v překvapené, krev v žilách mrazící skřeky, doprovázející svist zaklínačova meče.
A pak zavládlo ticho, rušené pouze křikem vyplašeného ptáka někde v hloubi lesa. Potom utichl i noční pták.
Yurga naprázdno polkl, zvedl hlavu a s nesmírnými obtížemi vstal. Stále panovalo hluboké ticho. Ani listí stromů nešumělo jako obvykle. Celý les jakoby oněměl hrůzou. Velká, roztrhaná mračna zakryla oblohu.
„Hej..."
Yurga se otočil a bezděčně si zakryl rukama obličej. Zaklínač stál před ním, nehybný, černý, s lesknoucím se mečem, který držel ve volně svěšené ruce. Yurga však zpozoroval, že stojí nějak nakřivo, jako kdyby se hroutil na stranu.
„Pane, co je ti?"
Zaklínač neodpověděl. Ztěžka a neohrabaně udělal pár kroků, napadaje na levou nohu. Natáhl opatrně ruku a opřel se o vůz. Yurga viděl hustou černou krev, pomalu stékající po pilířích a trámech mostu.
„Jsi zraněn, pane!"
Ani tentokrát mu zaklínač neodpověděl. Náhle se zapotácel, s pohledem upřeným do kupcových očí se křečovitě se zachytil bočnice vozu a pomalu se svezl na most.

II.
„Opatrně, pomalu ... Pod hlavu... Podržte mu někdo hlavu!"
„Sem, sem na vůz!"
„Bože, vždyť on vykrvácí! Pane Yurgo, krev mu teče i skrze obvaz!"
„Nežvaňte zbytečně! Rychle, dělejte! Hoď sebou, Pokvite! Přikryj ho kožešinou, Velle, copak nevidíš, jak se třese zimou?"
„Možná by pomohlo, kdybychom mu do úst nalili kapku kořalky."
„Když je v bezvědomí? Přeskočilo ti, Velle. Ale stejně mi tu kořalku podej, musím se napít sám. Vy prašiví psi, vy zbabělí tchoři! Zdrhli jste a nechali mě tady na pospas!"
„Pane Yurgo! On něco říká!"
„Cože? Co říká?"
„Ééé, něco nesrozumitelného... Jako něčí jméno..."
„Jaké jméno?"
„Yennefer..."

III.
„Kde... jsem?"
„Klidně lež, pane, nehýbej se, jinak se ti rána zase otevře. Až na kost tě pokousaly ty bestie, ztratils hodně krve... Nepoznáváš mě? Jsem Yurga! Zachránils mě na mostě, už si vzpomínáš?"
„Aha ..."
„Chceš se napít? Trápí tě žízeň?"
„Jak tisíc čertů..."

„Jen pij, pane, jen se pořádně napij. Stravuje tě horečka."
„Yurgo... Kde to jsme?"
„Jedeme na voze. Nemluv, pane a nehýbej se. Musíme se dostat z lesa k lidským příbytkům. Musíme najít někoho, kdo se vyzná v léčení. To, co jsem ti omotal kolem nohy, k uzdravení nepostačí. Stále krvácíš..."
„Yurgo ..."
„Ano, pane?"
„V mém kufříku... Flakón... Se zelenou pečetí. Strhni pečeť a nalij mi z něj do nějakého poháru... Až to vypiju, pohár dobře vymyj a nedovol, aby se lahviček a flakónů někdo dotýkal, je-li vám život milý... Rychle, Yurgo. Zatraceně, ten vůz kodrcá... Flakón, Yurgo..."
„Ano, už... Pij..."
„Díky ...A teď dávej pozor. Za chvíli usnu. Ze spaní sebou budu házet a mluvit nesmysly. Pak budu nehybný a studený, jako kdybych už byl po smrti. Ale nic to není... Neboj se."
„Uklidni se, pane, nebo se rána znovu otevře a zase ti začne téct krev."
Zaklínač se položil a zavrtěl hlavou. Cítil, jak ho kupec přikrývá huňatou kožešinou a houní páchnoucí koňským potem. Vůz silně kodrcal po cestě, každý otřes vyvolával prudkou bolest v ráně na noze a v boku. Geralt stiskl bolestí zuby.
Nad sebou viděl...
...moře hvězd. Zářily tak blízko, až se zdálo, že na ně může dosáhnout rukou. Kousek nad jeho hlavou, těsně nad vrcholky stromů.
Cestu, po které šel, si starostlivě vybíral tak, aby se vyhýbal záři ohnišť, veškerému světlu, aby se zdržoval v stínu. Nebylo to vůbec jednoduché: všude kolem plály hranice z jedlového dřeva, vystřelující k obloze rudou září protkanou snopy jisker. Poznamenávaly temnotu světlejšími pásy dýmu a mezi všude kolem tančícími postavami se prodíral jejich svit.
Geralt se na chvíli zastavil, aby udělal místo rozjásanému, radostně křičícímu zástupu tanečníků, běžících okolo něj. Někdo ho popadl za rameno a pokoušel se mu vtisknout do dlaně dřevěný, pěnou pocákaný pohár. Lehce, ale rozhodně ho odmítl a odstrčil od sebe muže cákajícího kolem sebe pivem ze soudku, jenž držel pod paží. Nechtěl pít. Ne tuto noc.
Na nedalekém lešení z březových kmínků, majestátně se tyčícím za ohromným ohništěm, líbal světlovlasý Májový král s věnečkem na hlavě rusovlasou Májovou královnu, a oběma rukama hnětl přes tenkou, propocenou košili její plná ňadra. Vladař byl opilý, klátil se a jen tak tak udržoval rovnováhu tím, že objímal Královnu kolem krku rukou, v níž zároveň držel korbel piva. Královna, opilá stejně jako on, s věnečkem padajícím do očí, objímala Krále pažemi kolem krku a současně nohama kolem boků. Vlnící se dav lidí pod lešením zpíval, jásal a mával žerděmi ozdobenými girlandami květů a zeleně.
„Belleteyn!" vykřikla Geraltovi rovnou do ucha mladá, nevysoká dívka. Tahajíc ho silně za rukáv, přinutila ho, aby se několikrát otočil na místě uprostřed tančícího průvodu. Několikrát zatleskala a rozjařeně potřásla sukní, pohazujíc přitom rozverně dlouhými vlasy plnými květů. Dovolil jí, aby s ním několikrát zavířila v kole, opatrně se přitom vyhýbaje ostatním tančícím párům.
„Belleteyn! Májová Noc!"
Kolem nich tlačenice, jekot, pískání, nedočkavý smích další dívky, kterou navzdory jejímu předstíranému odporu unášel jakýsi chlapec pryč z pruhu světla někam do tmy. Zástup lidí zpívající rozpustilou písničku se jako had proplétal mezi hořícími hranicemi. Někdo v zástupu najednou zakopl, upadl na zem a přerušil tak živý řetěz. Zástup se roztrhal na několik částí.
Dívka hledící na Geralta zpod listí, které jí zdobilo čelo, se k němu nečekaně silně přitiskla, prudce přitom oddechujíc. Chytil ji poněkud pevněji než původně zamýšlel. Dlaněmi, přitisknutými na její záda, cítil horoucí vlhkost těla, jež k němu pronikala přes tenkou látku košile. Dívka zvedla hlavu. Měla zavřené oči, zuby se jí vyzývavě leskly zpod zvednutého horního rtu. Voněla potem, dýmem, trávou a touhou.
Proč ne, pomyslel si Geralt, mnul přitom její boky a záda a vychutnával svými prsty její vlhké teplo. Dívka nebyla jeho typ - byla příliš malá a poněkud při těle. Prsty nahmatal místa, kde se příliš těsná košilka zařezávala do jejího těla a tvořila hmatem zcela zřetelné obliny v místech, kde rozhodně neměly být. Proč ne, pomyslel si, za takové noci...
Belleteyn... Plameny ohňů dosahující až k obzoru. Belleteyn - Májová noc.
Nejbližší hranice s praskotem pohltila přihozené suché klestí, aby vzápětí vybuchla zlatavou září, zalévající celé okolí. Dívka otevřela oči a pohlédla vzhůru, Geraltovi do tváře. Uslyšel, jak se prudce nadechla, cítil, jak se napjala, jak se silně vzepřela rukama o jeho hruď. Geralt ji okamžitě pustil. Na okamžik zaváhala. Odtáhla se od něho na vzdálenost lehce pokrčených paží, aniž by se ho však přestala dotýkat klínem. Sklonila hlavu, pak pomalu sňala dlaně z jeho prsou a udělala krok zpět, dívajíc se přitom stranou. Oba dva chvíli nerozhodně stáli, dokud je vracející se chorovod znovu nestrhl. Dívka se rychle otočila a utekla, pokoušejíc se přitom neobratně přidat k tanečníkům. Ohlédla se. Jenom jednou...
Belleteyn ...
Co tady vlastně dělám?
Ve tmě zasvítila hvězda, zajiskřila a vzápětí zase zhasla. Medailón na Geraltově šíji se zachvěl. Zaklínač podvědomě rozšířil zornice. Bez velkých problémů pronikl svým zrakem tmou.
Ta žena nebyla vesničanka. Vesnické ženy nenosí černé, atlasové pláště. Vesničanky, odnášené nebo odváděné muži do houštin, křičely, hihňaly se, kopaly nohama a zmítaly se jako pstruzi vytahovaní z vody. Žádná z nich nedávala tak okatě najevo, že to právě ona vede do tmy vysokého, plavovlasého mladíka v rozhalené košili.
Vesničanky nikdy nenosily kolem krku sametky s obsidiánovými hvězdami posázenými brilianty.

„Yennefer."
Překvapením rozšířené fialkové oči v bledé trojúhelníkové tváři.
„Geralte..."
Žena pustila ruku plavovlasého anděla s hrudí lesknoucí se potem jako kus měděného plechu. Jinoch se zapotácel a upadl na kolena. Udiveně se kolem sebe rozhlížel a nevěřícně přitom mžoural očima. Pak pomalu vstal, zmateně na ně pohlédl, načež klopýtavě zamířil k ohňům. Čarodějka se za ním ani neohlédla, pozorně si prohlížela zaklínače, zatímco rukou křečovitě svírala lem svého pláště.
„Jsem ráda, že tě znovu vidím," řekla nenuceně. Geralt okamžitě vycítil, jak klesá napětí, které mezi nimi bylo ještě před okamžikem.
„Ovšem," usmála se vzápětí. Zdálo se mu, že v tom úsměvu bylo něco strojeného, nebyl si tím ale zcela jist. „Celkem příjemné překvapení, nepopírám. Co tady děláš, Geralte? Ach... Prosím, promiň mi mou neomalenost. Samozřejmě, děláš tady totéž, co já. Vždyť je Belleteyn. Až na to, že jsi mě nachytal takříkajíc při činu."
„Vyrušil jsem tě."
„Přežiju to, neměj obavy," zasmála se Yennefer. „Noc přece trvá. Když budu chtít, ulovím někoho jiného."
„Škoda, že já to nedokážu," poznamenal Geralt, jen s velkými obtížemi předstírající klid. „Právě před chvílí mi jedna laňka pohlédla do očí a utekla."
„K ránu," řekla Yennefer, usmívaje se přitom stále nepřirozeněji, „když se pořádně rozdivočí, na to už nebudou brát ohled. Ještě si nějakou najdeš, uvidíš..."
„Yen..." další slova mu uvízla v hrdle. Dlouho se na sebe dívali, nesmírně dlouho. Po tvářích jim tančily rudé záblesky. Yennefer najednou vzdychla a skryla oči závojem dlouhých řas.
„Ne, Geralte. Opravdu ne. Nezačínejme..."
„Jenže je Belleteyn," přerušil ji. „Zapomnělas na to?"
Yennefer k němu pomalu přistoupila, položila mu ruce na ramena a něžně se k němu přivinula, spočívajíc přitom lehce čelem na jeho prsou. Geralt opatrně hladil její havraní vlasy, rozprostřené v dlouhých vlnách na jejích ramenou.
„Věř mi," zašeptala a zvedla k němu hlavu. „Neváhala bych ani okamžik, kdyby šlo pouze o... Jenže to nemá smysl. Všechno začne znovu a skončí stejně jako předtím. Nemá smysl, abychom..."
„Copak všechno musí mít nějaký smysl? Dnes je přece Belleteyn!"
„Belleteyn," zopakovala Yennefer a odvrátila hlavu. „A co má být? Něco nás přitáhlo k těm ohništím, k těm radujícím se lidem. Chtěli jsme tančit, jásat, bláznit, prostě využít příležitost zúčastnit se každoročních oslav svátků volnosti, spojených se svátkem pravidelně se opakujícího přírodního cyklu. A co se nestane: narazíme na sebe po... Kdy to vlastně bylo, co... Kdy jsme se viděli naposledy? Před rokem?"
„Před rokem, dvěma měsíci a osmnácti dny."
„Dojímáš mne. Děláš to záměrně?"
„Jistě. Yen..."
„Geralte," přerušila jej Yennefer, prudce ho od sebe odstrčila a vzdorovitě pohodila hlavou. „Řekněme si to otevřeně. Já nechci."
Geralt kývl hlavou na znamení, že je mu to zcela jasné. Yennefer si přehodila plášť přes rameno. Měla pod ním tenkou lněnou halenku a černou sukni, stáhnutou páskem ze stříbrných knoflíčků.
„Nechci," zopakovala znovu své rozhodnutí, „znovu začínat. Když si jen pomyslím, že bych s tebou dělala to, co jsem chtěla dělat s tím blonďáčkem... Podle stejných pravidel... Ta představa, Geralte, mi připadá poněkud nechutná, ponižující jak mne, tak tebe. Chápeš mne?"
Geralt znovu kývl hlavou. Podívala se na něho zpod přivřených řas.
„Neodejdeš?"
„Ne."
Yennefer chvíli mlčela a pak neklidně pohodila rameny. „Zlobíš se?"
„Ne."
„Pojď, posadíme se někde stranou té vřavy a chvíli si spolu popovídáme. Budeš se asi divit, ale jsem moc ráda, že jsme se zase setkali. Opravdu. Posaďme se spolu na chvíli. Jsi pro?"
„Jistě, Yen."
Odešli spolu kousek dále do tmy, do vřesu na okraji černé lesní stěny, opatrně se vyhýbajíce na zemi ležícím párům. Aby si našli klidné místečko, kde by byli zcela sami, museli urazit pěkný kus cesty. Teprve na suchém kopci s jalovcovým keřem se našli nerušené místo.
Čarodějka si rozepjala brož na plášti, několikrát jím třepla a rozložila jej na zemi. Geralt se posadil těsně vedle ní. Toužil ji obejmout, ale nakonec to s lítostí přece jen neudělal. Yennefer si zapnula halenku, bedlivě se na něho podívala, vzdechla a objala ho. Mohl to očekávat. Kdyby chtěla uhodnout jeho myšlenky, musela by se namáhat. Instinkty a přání cítila podvědomě.
Mlčeli.
„Ech, k čertu," řekla náhle Yennefer a odtáhla se od Geralta. Zvedla ruku a vykřikla zaklínadlo. Nad jejich hlavami se objevily červené a zelené koule vybuchující vysoko na obloze a rozkvétající v různobarevné květy. Od ohnišť k nim dolétl smích a radostné výkřiky.
„Belleteyn," řekla hořce. „Májová Noc... Cyklus se opakuje. Ať se baví... Když mohou."
Někde poblíž byli i jiní mágové. O něco dále vystřelily k obloze tři oranžové blesky. Na druhé straně, přímo u lesa, explodoval gejzír duhových, prudce vířících hvězd. Lidé u ohňů křičeli údivem. Geralt rozpačitě hladil čarodějčiny vlasy a vdechoval vůni šeříku a angreštu. Jestliže po ní budu tak silně toužit, pomyslel si Geralt, vycítí to a urazí se. Zbystří

svou pozornost, vzepře se a odstrčí mne od sebe. Zeptám se jí klidně, co je nového.
„Nic není nového," řekla Yen a v jejím hlase se něco zachvělo. „Nic, co by stálo za řeč."
„Nedělej mi to, Yen. Nečti ve mně. Musím se pak stydět."
„Promiň. Je to instinkt. A co nového u tebe, Geralte?"
„Nic. Nic, co by stálo za řeč."
Pak zase oba mlčeli.
„Belleteyn!" špitla náhle Yen. Ucítil, jak se její paže na jeho hrudi napjala. „Baví se. Oslavují odvěký cyklus obnovující se přírody. A my? Co tady děláme my, odsouzenci k vymření a zapomnění? Příroda se obnovuje, cyklus se opakuje. Ale my ne, Geralte. My se nemůžeme opakovat. Byli jsme zbaveni této možnosti. Bylo nám pouze umožněno provádět ve shodě s přírodou neobvyklé věci, některé dokonce odporující jejím zákonům. Zároveň nám však bylo vzato to, co je v přírodě nejsnadnější a nejpřirozenější. Co máme z toho, že žijeme déle než oni? Po naší zimě již nenastane jaro. Neobnovíme se. To, co končí, skončí spolu s námi. Ale jak tebe, tak i mne něco přitahuje k těm ohňům, navzdory tomu, že naše přítomnost zde je vlastně zlomyslným a kacířským výsměchem."
Geralt mlčel. Nelíbilo se mu, když Yen upadala do takové nálady. Velice dobře věděl, co bylo příčinou. Zase, pomyslel si, zase ji to začíná trápit. Byly doby, kdy se zdálo, že na to již zapomněla, že se s tím, podobně jako jiné, stejně postižené, smířila. Objal ji kolem ramen, přivinul se k ní a začal s ní jemně kolébat, jako s malým dítětem. Dovolila mu to. Nedivil se tomu. Věděl, že to potřebuje.
„Víš, Geralte," řekla náhle již zcela klidná. „Nejvíce mi scházelo tvoje mlčení."
Geralt se jemně dotkl jejích vlasů a jejího ucha. Chci tě, Yen, pomyslel si, vždyť to víš. Vždyť to přece víš, Yen.
„Vím," zašeptala.
„Yen..."
Znovu vzdychla.
„Jen dnes," řekla, dívajíc se na něho široce rozevřenýma očima. „Pouze tuto noc, která brzy skončí. Nechť to bude náš Belleteyn. Ráno se rozloučíme. Prosím, abys s ničím jiným nepočítal. Nemohu, nemohla bych... Promiň. Jestli jsem tě urazila, polib mne a odejdi."
„Jestli tě políbím, neodejdu."
„Uvědomuji si to."
Naklonila se k němu. Geralt se svými ústy dotkl jejích pootevřených rtů. Opatrně. Nejdříve horního a pak dolního. Ovinul si její vlasy kolem prstů, dotkl se jejího ucha, briliantové náušnice, její šíje... Yennefer opětovala jeho polibek. Vzápětí se k němu přitiskla a její zkušené prsty si jistě a rychle poradily se šněrovadly jeho blůzy.
Položila se na znak na plášť rozložený na měkkém mechu. Svými rty něžně laskal její ňadro. Cítil, jak bradavka pomalu tvrdne a rýsuje se tenkou látkou její halenky. Yennefer přerývaně dýchala.
„Yen..."
„Nic neříkej... Prosím..."
Dotyk její nahé, hladké, chladné kůže doslova elektrizoval Geraltovy prsty. Od ohnišť k nim doléhal křik, zpěv, hvízdání. Zářily gejzíry jisker na pozadí purpurového dýmu. Něžné dotyky. Její. Jeho. Třesavka. A netrpělivost. Pozvolné dotyky jejích štíhlých nohou objímajících jeho boky, spoutávající a svírající je jako tesařská svěrka.
Belleteyn.
Dech roztrhaný na cáry. Záblesky pod víčky, vůně šeříku a angreštu. Májová královna a Májový král? Kacířský výsměch? Zapomenutí?
Belleteyn! Májová Noc!
Sténání. Její? Jeho? Černé vlasy na očích, na ústech. Navzájem propletené prsty roztřesených dlaní. Křik. Její? Dlouhé černé řasy. Vlhké. Sten. Jeho?
Ticho. Celá věčnost ticha.
Belleteyn... Ohně až po obzor...
„Yen?"
„Ach, Geralte!"
„Yen, ty pláčeš?"
„Ne!"
„Yen... Přísahal jsem... Přísahal..."
„Nic neříkej. Není to zapotřebí. Není ti zima?"
„Ano."
„A teď?"
„Je mi tepleji."
Příliš rychle začínalo svítat. Černá hradba lesa zostřila své obrysy proti nebi. Z beztvarého mraku se stala výrazná, zubatá linie vrcholků stromů. Zpoza ní se plížící příslib svítání se rozlil podél čáry obzoru, zhášeje lampy hvězd.
Ochladilo se. Geralt k sobě Yen silněji přitiskl a celou ji zahalil pláštěm.
„Geralte?"
„Mhm?"
„Za chvíli bude ráno."
„Vím."
„Ublížila jsem ti?"
„Trochu."
„Začne to všechno zase od začátku?"

„Nikdy to přece neskončilo."
„Prosím tě... Kvůli tobě se cítím..."
„Nic neříkej, všechno je v pořádku."
Vůně dýmu plížícího se vřesovištěm. Vůně šeříku a angreštu.
„Geralte?"
„Ano?"
„Pamatuješ se na naše setkání v Poštolčích Horách? Na toho zlatého draka... Jak že se to jen jmenoval?"
„Tři kavky. Pamatuji se."
„Řekl nám..."
„Vzpomínám si na to, Yen."
Políbila ho na místě kde šíje přechází v trup. Pak si na ně položila hlavu, lechtajíc ho přitom svými vlasy.
„Byli jsme stvořeni jeden pro druhého" zašeptala tiše. „Nebo jsme snad byli sobě souzeni? Jenže nic z toho se přece neuskuteční. Škoda, že když nastane jitro, my dva se rozejdeme. Nemůže to být jinak, musíme se rozejít, abychom si navzájem neubližovali. My, kteří jsme si souzeni. My, kteří jsme byli stvořeni jeden pro druhého. Škoda. Ten nebo ti, kdož nás stvořili jednoho pro druhého, se měli také postarat ještě o něco více. Samotný osud nestačí, je to příliš málo. Je třeba něco více. Odpusť mi to. Musela jsem ti to říci."
„Vím."
„Věděla jsem, že nemá žádný smysl, abychom se milovali."
„Mýlila ses. Mělo. Navzdory všemu."
„Jeď do Cintry, Geralte. Jeď tam, tentokrát neváhej. Neudělej to, cos udělal tehdy... Když jsi tam byl..."
„Odkud to víš?"
„Vím o tobě úplně všechno. Cožpak jsi zapomněl? Jeď co možná nejrychleji do Cintry. Přicházejí zlé časy, Geralte. Moc zlé. Musíš stihnout..."
„Yen..."
„Nic neříkej, prosím."
Chladněji, stále chladněji. A stále jasněji.
„Neodcházej ještě, prosím. Počkejme do úsvitu..."
„Dobrá, počkejme..."

IV.
„Nehýbej se, pane. Musím tě převázat, protože rána hnisá a noha hrozně otekla. Bohové, vypadá to příšerně... Musíme najít nějakého felčara..."
„Jdi k čertu s felčarem," zasténal zaklínač. „Podej mi můj kufřík, Yurgo. Podívej se, tady ta lahvička. Neboj se, vylij její obsah přímo do rány. Áá, proklatě! Ne, nic mi není, lij ještě... Oooooch! Dobrá. Pořádně mě zabal a přikryj..."
„Celou nohu máš hrozně opuchlou, pane. A stravuje tě horečka..."
„Kat sper horečku! Yurgo?"
„Ano, pane?"
„Zapomněl jsem ti poděkovat..."
„Ne ty, pane, ale já tobě musím poděkovat. Tys mě zachránil a kvůli mé ochraně k tomu zranění přišel. Že člověka raněného a v bezvědomí jsem ošetřil, na vůz naložil a vydechnout naposledy nenechal? To je přec povinnost, pane zaklínači."
„Ne každý cítí takovou povinnost, pane Yurgo. Byl jsem už mnohokrát ponechán... v podobných situacích... jako pes..."
Kupec svěsil hlavu a mlčel.
„Inu, hanebný svět nás obklopuje všude kolem nás," zamručel konečně. „Ale to přece není důvod, abychom byli ještě hanebnější. Dobro nám chybí, to potřebujeme. To mi říkal můj otec a k tomu já nyní vedu své syny."
Zaklínač mlčel, pozoroval větve stromů sklánějící se nad cestou a pohybující se, jak vůz pokračoval v cestě. Jeho noha pulsovala, nevnímal však bolest.
„Kde to jsme?"
„Přebrodili jsme řeku Trávu, nyní jsme v Mechových Lesích. Tady už není Temerie, nýbrž Sodden. Prospals hranici, když celníci přehrabovali náklad na voze. Musím ti prozradit, že se tuze podivovali, když tě viděli. Jejich velitel tě však znal a okamžitě jim poručil, aby nás propustili."
„Znal mne?"
„Ano. I tvoje jméno - Geralt. Tak to řekl: Geralt z Rivie. Je to tvé jméno?"
„Ano ..."
„Ten celník mi slíbil, že se pokusí sehnat nějakého ranhojiče. Dal jsem mu nějaké všimné, aby na to nezapomněl."
„Děkuji ti, Yurgo."
„Ne, pane zaklínači. Jak jsem již řekl, to já ti děkuji. Dohodli jsme se... Co je ti pane? Je ti mdlo?"
„Yurgo... Flakón se zelenou pečetí..."
„Pane... Znovu budeš... Tak hrozně jsi křičel ze sna..."
„Musím, Yurgo..."
„Jak si přeješ. Počkat, naliju to do poháru. Bohové, potřebujeme toho ranhojiče, čím dříve, tím lépe, jinak..."
Zaklínač odvrátil hlavu na druhou stranu. Slyšel...
...křik dětí hrajících si ve vyschlé fontáně uprostřed zahrad. Haranti tropili nebetyčný rámus, překřikujíce se navzájem

tenkými, vzrušenými hlasy, které se často lámaly a přecházely do fistulí. Pobíhali po dně fontány tam a zpátky jako hejno malých rychlých rybek, měnících bleskurychle a zcela neočekávaně směr svého běhu, neustále se však držíce pohromadě. Za skupinou rozjařených starších chlapců utíkal zadýchaný hošík, který jim pořád nestačil.
„Je jich hodně," konstatoval zaklínač.
Myšilov se kysele pousmál, poškrábal se na bradě a pokrčil rameny.
„Ano, hodně."
„A který z nich... Který z těch chlapců je to slavné Překvapení?"
Druid se na Geralta podíval.
„Nemohu, Geralte."
„Calanthé?"
„Samozřejmě. Snad sis nemyslel, že ti chlapce vydá jen tak? Poznal jsi ji přece. Ta žena je ze železa. Prozradím ti něco, co bych ti neměl říkat. Doufám, že to pochopíš a že jí to neřekneš."
„Mluv."
„Když se před šesti lety to dítě narodilo, povolala mě Calanthé k sobě a přikázala mi, abych tě vyhledal a zabil."
„Samozřejmě, žes to odmítl."
„Calanthé se přece nedá odmítnout," řekl vážně Myšilov, dívaje se mu přitom zpříma do očí. „Byl jsem již připraven na cestu, když mě zavolala podruhé a bez jakéhokoliv vysvětlení odvolala svůj dřívější rozkaz. Buď opatrný, když s ní budeš hovořit."
„Budu, Myšilove. Pověz mi, jak se to stalo s Dunym a Pavettou?"
„Pluli ze Skellige do Cintry. Překvapila je bouře. Z jejich lodě nebyla nalezena ani tříska. Geralte... To, že dítě tehdy s nimi nebylo na palubě, je nesmírně divná věc. Měli je vzít s sebou na loď, ale v poslední chvíli rozhodnutí změnili. Nikdo neví, proč. Pavetta nikdy neopouštěla..."
„Jak to Calanthé přijala?"
„Co si myslíš?"
„Asi vím jak."
Ječíce jako tlupa goblinů, se chlapci vyškrábali nahoru a prolétli kolem nich. Geralt postřehl, že v čele zdivočelého hejna upaluje dívenka, stejně hubená a křičící jako hoši. Na rozdíl od nich však za ní vlál dlouhý plavý cop. S divokým řevem se houf nezvedenců znovu skutálel po příkrém okraji fontány na její dno. Polovina dětí, včetně děvčete, sklouzla do fontány po zadnicích. Nejmenší chlapec, stále poslední, se na dně bazénu několikrát překulil, zavzlykal a vzápětí se hlasitě rozplakal, držel si přitom rozbité koleno. Ostatní kluci ho obstoupili a začali se mu posmívat. Za chvíli se zase rozběhli pryč. Dívenka poklekla k malému chlapci, objala ho a utírala mu slzy, rozmazávajíc mu po celé tváři špínu.
„Pojď, Geralte. Královna tě již očekává."
„Pojďme, Myšilove."
Calanthé seděla na široké lavičce s opěradlem, zavěšené na řetězech na silné větvi mohutné lípy. Zdálo se, že dřímá, ale krátké pohyby její pravé nohy čas od času uvádějící houpačku do pohybu, svědčily o opaku. Byly s ní tři mladé ženy. Jedna seděla na trávě vedle houpačky. Její bílá, na zeleném trávníku rozprostřená sukně zářila jako sněhová závěj. Dvě zbývající ženy opodál vesele štěbetaly a opatrně rozhrnovaly šlahouny maliníků.
„Paní," řekl Myšilov a hluboce se uklonil.
Královna zvedla hlavu. Geralt poklekl na pravé koleno.
„Zaklínač," řekla Calanthé suše.
Stejně jako kdysi se královna zdobila smaragdy, které se hodily k jejím zeleným šatům. A k jejím zeleným očím. Jako kdysi nosila na popelavě plavých vlasech úzkou zlatou čelenku. Ale její ruce, které si tak dobře pamatoval, bílé a krásně štíhlé, byly již mnohem méně štíhlé než tehdy před léty. Calanthé ztloustla.
„Buď pozdravena, Calanthé z Cintry."
„Vítej, Geralte z Rivie. Vstaň. Čekala jsem na tebe. Myšilove, příteli, doprovoď dámy domů."
„Jak si přeješ, královno."
Zůstali sami.
„Šest let," řekla Calanthé bez úsměvu. „Jsi vražedně přesný, zaklínači."
Geralt její slova nijak nekomentoval.
„Bývaly chvíle, ba celá léta, kdy jsem se bláhově domnívala, že zapomeneš, že budeš mít tolik práce, že nebudeš moci přijet. Ne, nepřála jsem si, aby se ti něco stalo, ale musela jsem vzít v potaz tvé nebezpečné povolání. Říkají, že smrt ti kráčí v patách, Geralte z Rivie, ale ty se nikdy neotáčíš. A pak, později... Když Pavetta... Víš to už?"
„Vím," sklonil Geralt svou hlavu. „Hluboce s tebou cítím..."
„Ne," přerušila ho Calanthé. „Už je to dávno. Jak vidíš, už ani nedržím smutek. Držela jsem ho dostatečně dlouhou dobu. Pavetta a Duny. Byli si souzeni. Až do konce. Jak by člověk mohl nevěřit v sílu osudu?"
Oba mlčeli. Calanthé pohnula rohou a znovu rozhoupala svou houpačku.
„A tak po šesti předem dohodnutých letech se zaklínač opět vrátil," konstatovala Calanthé a na jejích rtech se usadil zvláštní úsměv. „Vrátil se a požádal o splnění slibu. Co si myslíš, Geralte, budou právě takhle za několik set let o tomto setkání vyprávět pohádkáři? Já se domnívám, že právě tak. Až na to, že ho patřičným způsobem podbarví. Zahrají na city posluchačů. Ano, to oni dokonale dovedou. Umím si to živě představit. Poslouchej mne, prosím: krutý zaklínač pravil: ‚Splň svůj slib, královno, neboť jinak na tebe dopadne kletba.' A královna, zalykající se slzami, klesla před zaklínačem na kolena a vykřikla: ‚Milost! Neber mi mé dítě! Nic více již na světě nemám!'"
„Calanthé..."
„Nepřerušuj mě," řekla Calanthé ostře. „Vyprávím pohádku, cožpak jsi to nepoznal? Poslouchej dále. Zlý, ukrutný

vědmák zadupal zlostně nohama, zamával rukama a vykřikl: ‚Měj se na pozoru, věrolomnice, před pomstou osudu. Jestliže nedodržíš svůj slib, trest tě nemine.' A královna odpověděla: ‚Dobrá tedy, zaklínači. Nechť se stane, co se má stát. Pohleď, tam si hraje deset dětí. Poznáš-li, které z nich je ti předurčeno, vezmeš si je a zanecháš mne zde s puklým srdcem...'"
Zaklínač mlčel.
„V pohádce," usmívala se Calanthé stále zlověstněji, „by královna dle mého názoru dovolila zaklínači, aby třikrát hádal. Ale my nejsme v pohádce, Geralte. Jsme ve skutečnosti - ty a já a náš problém. A náš osud. To není pohádka, toto je život. Prokletý, zlý, těžký, omyly, křivdami, žalem, rozčarováními a neštěstími nešetřící život, nevyhýbající se nikomu, ani zaklínačům, ani královnám. A proto, Geralte z Rivie, budeš hádat pouze jednou."
Zaklínač stále nic neříkal.
„Pouze jednou, jedenkrát," zopakovala důrazně Calanthé. „Ale, jak jsem řekla, to není pohádka, nýbrž život, který si my sami musíme naplnit štěstím, protože nelze spoléhat na to, že to za nás udělá osud. Proto bez ohledu na výsledek tvé volby odtud neodejdeš s prázdnou. Odvedeš si s sebou jedno dítě. To, které si vybereš. Dítě, ze kterého pak uděláš zaklínače, pokud samozřejmě přežije Zkoušku Trav."
Geralt trhnutím zvedl hlavu. Královna se usmála. Znal ten zlý, krutý, pohrdavý, nyní vzácně neskrývaný úsměv krásné panovnice z Cintry.
„Udivilo tě to, viď?" zeptala se Calanthé. „Inu, trochu jsem studovala. Protože Pavettino dítě by se mohlo stát zaklínačem, dala jsem si s tím práci. Mé zdroje, Geralte, však nehovoří nic o tom, kolik dětí Zkoušku Trav přežije. Byl bys tak laskav a neukojil v tomto ohledu mou zvědavost?"
„Královno," odkašlal si Geralt, „zajisté jsi vynaložila dost úsilí na to, aby ses dozvěděla, že kodex a přísaha mi brání byť jen vyslovit název této zkoušky, natožpak o ní rozmlouvat."
Calanthé prudce zastavila houpačku tím, že zaryla podpatek do země.
„Tři nanejvýše čtyři z deseti," řekla, pokyvujíc hlavou v předstíraném zamyšlení. „Tvrdá selekce, řekla bych, že velice tvrdá, a to v každé její fázi. Nejdříve Výběr, pak Zkoušky. A pak Změny. Kolik výrostků nakonec získá medailóny a stříbrné meče? Jeden z deseti? Jeden z dvaceti?"
Zaklínač mlčel.
„Hodně dlouho jsem o tom přemýšlela," pokračovala dále Calanthé již bez úsměvu, „a došla jsem k závěru, že výběr kandidátů má v první fázi pranepatrný význam. Není důležité, Geralte, zda nějaké dítě zemře nebo zešílí z předávkování narkotiky? Není důležité, zda se něčí vědomí a osobnost rozštěpí na dvě části neustálým blouzněním, zda něčí oči prasknou a vytečou místo toho, aby se jejich zornice změnily v kočičí? Není vůbec důležité, že mnoho dětí zemře ve vlastní krvi a ve vlastních zvratcích bez ohledu na to, zda jsou skutečně vybrány osudem nebo jen náhodou? Odpověz mi, Geralte."
Zaklínač si založil ruce na prsou, aby nebylo vidět, jak se mu třesou.
„Proč bych měl? Opravdu si myslíš, že ti odpovím?"
„Nemyslím si to," odvětila královna a znovu se usmála. „Jako obvykle se ve svých závěrech nemýlíš. Kdo ví, možná, že místo vynucené odpovědi bych dala přednost několika nevynuceným, upřímným slovům. Slovům, která, kdož ví, bys chtěl říci a s nimi to, co tíží tvé svědomí? Když ne, tak ne. Začněme tedy. Musíme přece poskytnout pohádkářům a vypravěčům vhodný námět. Pojď si vybrat dítě, zaklínači."
„Calanthé," řekl Geralt, dívaje se jí do očí. „Je zbytečné mít obavy z toho, že vypravěči nebudou mít dostatek námětů pro své pohádky. Co nebudou vědět, to si vymyslí, ať učiníme cokoliv. Jak jsi sama správně postřehla, toto není pohádka, ale sám život. Prokletý, zlý život. Ale, k čertu, pokusme se ho dobře a slušně prožít. Omezme počet jiným lidem činěných křivd, jak jen budeme moci. Samozřejmě. že v pohádce musí samotná královna prosit zaklínače, ten zase chce dosáhnout svého a bude proto dupat nohama. V životě může královna prostě říci: ‚Neber mi, prosím, moje dítě.' A zaklínač jí může odpovědět: ‚Když prosíš, nevezmu si je.' A pak odjede vstříc zapadajícímu slunci. Rovnou ze života. Ale za takové zakončení svého vyprávění by pohádkář nedostal od svých posluchačů ani vindru, nejvýše kopanec do zadku, protože by jim připadalo příliš nudné."
Calanthé se přestala usmívat. V jejich očích se zablesklo něco, co již kdysi viděl.
„Jaké že by to bylo zakončení?" zasyčela královna.
„Nenahánějme se stále okolo keře, Calanthé. Stejně víš, co mám na mysli. Odjedu stejně jako jsem přijel. Mám si vybrat dítě? K čemu by mi bylo? Myslíš si, že mi na něm tolik záleží? Že jsem jel do Cintry, hnán posedlostí vzít ti vnouče? Ne, Calanthé. Možná, že jsem se chtěl jen podívat na to dítě, podívat se osudu přímo do očí... Protože sám nevím... Nemusíš se bát. Nevezmu si ho, postačí mi, když mě poprosíš..."
Calanthé prudce seskočila z houpačky na zem. V jejích očích se rozhořel zelený plamen.
„Poprosit tě?" zasyčela vztekle. „Tebe? Bát se? Já bych se měla bát tebe, ty prokletý čaroději? Odvažuješ se vmést mi do tváře svůj pohrdavý soucit? Litovat mne? Vytýkat mi zbabělost a pochybovat o mé vůli? Má shovívavost tě učinila nesmírně drzým a opovážlivým! Měj se přede mnou na pozoru!"
Zaklínač se rozhodl, že nepokrčí rameny. Usoudil, že bude lepší, když poklekne a skloní hlavu. Nemýlil se.
„Ano," zasyčela Calanthé, stojíc přímo nad ním. Ruce měla volně spuštěny podél těla, prsteny ozbrojené prsty zaťaty v pěst. „Konečně! To je ta správná pozice. Vkleče se odpovídá královně, když ti královna položí otázku. A jestliže to nebude otázka, ale rozkaz, ještě hlouběji skloníš hlavu a bez váhání ho půjdeš vykonat. Rozuměls?"
„Ano, královno."
„Výborně. Vstaň."
Zaklínač vstal. Calanthé se na něho podívala a kousla se do spodního rtu. „Hodně tě urazil můj výbuch? Hovořím o jeho formě, nikoliv o obsahu."

„Ne."
„Dobrá. Budu se snažit, aby se to neopakovalo. Jak jsem již říkala, ve fontáně si hraje deset dětí. Jedno z nich si vybereš. To, které ti bude připadat nejvhodnější a nejpřiměřenější pro tvé záměry. Odvedeš si je a uděláš z něj zaklínače, protože to chce sám osud. A jestli to nechce osud, pak věz, že to chci já."
Zaklínač jí pohlédl do očí a hluboce se uklonil.
„Královno," řekl, „před šesti lety jsem ti dokázal, že některé věci jsou silnější než královská vůle. U všemohoucích bohů - jestli opravdu existují - ještě jednou ti to dokážu. Nenuť mě, abych se rozhodl k něčemu, co v žádném případě nechci udělat. Omlouvám se za formu, ne za obsah toho, co jsem ti právě řekl."
„Ve sklepeních mého hradu jsou studené, temné kobky. Varuji tě, ještě jedno slovo a shniješ v nich."
„Žádné z dětí hrajících si ve fontáně se nehodí k tomu, aby se z něho stal zaklínač," řekl pomalu. „A není mezi nimi Pavettin syn."
Calanthé zavřela oči. Zaklínač se ani nepohnul.
„Pojď," řekla konečně královna, obracejíc se na patě.
Zaklínač se vydal za ní. Šli mezi dlouhými řadami květy obsypaných keřů a živých plotů. Královna vešla do růžového altánku. Byla v něm čtyři velká, z vrbového proutí upletená křesla, rozestavená kolem malachitového stolu. Na žilkované stolní desce, podpírané čtyřmi gryfy, stál džbán a dva stříbrné poháry.
„Posaď se a nalij."
Pobídla ho přímo, ostře, jako muž muže. Zaklínač jí odpověděl stejně, tím, že se neposadil.
„Posaď se," zopakovala královna. „Chci si s tebou promluvit."
„Poslouchám."
„Jak to, žes věděl, že mezi dětmi není Pavettin syn?"
„Nevěděl jsem to," rozhodl se Geralt pro upřímnost. „Prostě jsem jen hádal."
„Aha. Mohla jsem si to domyslet. A to, že žádné z nich se nehodí na zaklínače, je pravda? Jak to můžeš tvrdit? Jak jsi to zjistil? Pomocí magie?"
„Calanthé," řekl tiše zaklínač, „nemusel jsem to ani zjišťovat, ani si to ověřovat. To, cos řekla před chvílí, byla pravda. Každé dítě se hodí na zaklínače. O všem rozhodne až selekce. Později."
„U bohů moře, jak říká můj věčně nepřítomný manžel," zasmála se královna. „Tak tedy to všechno jsou výmysly? Celý ten Zákon překvapení? Ty legendy o dětech, o nichž nikdo nevěděl i o těch, které první vítaly toho, kdo se vracel domů? Myslela jsem si to! Je to všechno jen hra! Hra s náhodou, zábava s osudem! Ale to je pekelně nebezpečná hra, Geralte."
„Vím to, královno."
„Hra s křivdou. Řekni mi, Geralte, proč jsou rodiče nebo opatrovníci nuceni k tak těžkým a krutým slibům? Proč se jim odebírají děti? Vždyť přece existuje spousta dětí, které se nikomu nemusejí brát. Po cestách se potulují celé houfy sirot a dětí bez střechy nad hlavou. V každé vsi je možné levně koupit nějaké děcko, leckterý rolník nebo vesničan prodá své dítě, protože pro něj není žádný problém ihned si udělat další. Proč tedy to všechno? Proč sis na Dunym vynutil přísahu, stejně tak na Pavettě a na mně? Proč se znovu objevuješ přesně šest let po narození dítěte? A proč ho, k čertu, nechceš? Proč jsi říkal, že už tě nezajímá?"
Zaklínač mlčel. Calanthé několikrát kývla hlavou.
„Nic neříkáš," konstatovala a opřela se o proutěné opěradlo křesla. „Zamysleme se, proč mlčíš a nic neříkáš. Logika je matkou veškerého vědění. Co nám tedy na to říká? Oč tady jde? Koho to tady máme? Zaklínače hledajícího osud, který je ukrytý ve velice podivném a bezesporu pochybném Zákonu náhody. Zaklínač nachází osud, ale náhle se o něj přestává zajímat. Nechce, jak sám říká, dítě Překvapení. Má kamennou tvář, v jeho hlase zvučí kov a je z něj cítit chlad... Domnívá se, že královna, jež je tak či onak pouhá žena, se dá oklamat, podlehne jeho tvrdé mužné síle. Ne, Geralte, nebudu tě šetřit. Vím, proč ses vzdal volby, proč sis nechtěl vybrat žádné dítě. Vzdals to, protože nevěříš v osud. Protože si tím nejsi jistý. A když si nejsi jist... Začínáš se bát. Ty se bojíš, zaklínači."
Geralt pomalu postavil na stůl svůj pohár. Pomalu, aby cinknutí stříbra o malachitovou desku stolu neprozradilo, jak se mu třese ruka.
„Nepopíráš to?"
„Ne."
Naklonila se k němu a stiskla mu ruku. Silně.
„Stoupl jsi v mých očích," řekla královna a usmála se. Byl to velice hezký úsměv. Proti tvé vůli, určitě proti tvé vůli, odpověděl jí svým úsměvem.
„Jak sis to domyslela, Calanthé?"
„Nic jsem si nedomyslela," stále nepouštěla jeho ruku. „Prostě jsem jen hádala."
Oba dva najednou se zasmáli. Pak mlčky seděli uprostřed zeleně a vůně řeřichy, uprostřed tepla a bzukotu včel.
„Geralte?"
„Ano, Calanthé?"
„Nevěříš v osud?"
„Nevím, zda vůbec něčemu věřím. A co se týče osudu... Obávám se, že jen on sám nestačí, že je zapotřebí něco více."
„Musím se tě na něco zeptat. Co je s tebou? Vždyť i ty sám jsi byl Překvapením. Myšilov tvrdí..."
„Ne, Calanthé. Myšilov tím myslel něco docela jiného. Myšilov... On to pravděpodobně ví. Ale používá jen to, co se mu hodí. Není pravda to, že jsem ten, koho bylo možno zastat v domě, kde nebyl očekáván. Také není pravda to, že bych se měl právě proto stát zaklínačem. Jsem docela obyčejný sirotek, Calanthé. Nechtěný bastard jisté ženy, kterou jsem nikdy nepoznal. Vím ale, kdo byla."

Královna na něj pronikavě pohlédla. Avšak zaklínač dále nepokračoval.
„Cožpak všechny příběhy o Zákonu překvapení jsou pouze legendy?"
„Ano, všechny. Náhodu lze jen velice obtížně pokládat za osud."
„Ale vy, zaklínači, ho nepřestáváte hledat?"
„Ne, nepřestáváme. Ale nemá to žádný smysl. Nic nemá smysl."
„Věříte, že Dítě osudu projde zkouškami bez jakéhokoliv rizika?"
„Věříme, že takové dítě nebude muset žádné zkoušky absolvovat."
„Ještě jednu otázku, Geralte. Hodně osobní. Mohu?"
Zaklínač pomalu přikývl na znamení souhlasu.
„Jak je všeobecně známo, nejlepším způsobem přenosu vrozených vloh je přirozený způsob - dědičnost. Ty jsi absolvoval zkoušky a přežils. Jestliže ti tedy záleží na dítěti, které má mimořádné vlohy a je odolné... Proč si tedy nenajdeš ženu, která... Jsem netaktní, viď? Ale zdá se, že jsem trefila hřebík na hlavičku, že ano?"
„Jako vždy," usmál se zaklínač smutně, „jsou tvé závěry bezchybné, Calanthé. Samozřejmě, že máš pravdu. To, o čem ses zmínila, je pro mne nedosažitelné."
„Promiň," omluvila se Calanthé a úsměv zmizel z její tváře. „Inu, je to lidské."
„Tohle není lidské."
„Ach, tedy žádný zaklínač..."
„Žádný. Zkouška Trav, Calanthé, je strašná. A to, co se s chlapci děje během období Proměn, je ještě mnohem horší. A nezvratné."
„Jen se tady moc nelituj," zpražila ho královna. „To jsi celý ty. Není důležité, co s tebou prováděli. Vidím pouze výsledek. Na můj vkus celkem obstojný výsledek. Kdybych si mohla být opravdu jista tím, že Pavettino dítě by se jednou stalo tím, čím jsi ty, ani na chvíli bych neváhala."
„Riziko je příliš vysoké," řekl chvatně zaklínač. „Jak jsi řekla, přežijí pouze čtyři z deseti."
„K čertu, copak je nebezpečná jen Zkouška Trav? Copak riskují jen budoucí zaklínači? Život je plný rizika, v životě je také plno tvrdé selekce, Geralte. O všem rozhoduje nehoda, nemoc, válka. Vzpírat se osudu je stejně nebezpečné jako odevzdat se do jeho rukou. Geralte... Dala bych ti své vnouče, ale i já se bojím."
„Nevzal bych si ti je. Nemohl bych na sebe vzít takovou zodpovědnost. Nechtěl bych, aby tížila i tebe. Nechtěl bych, aby to dítě na tebe někdy vzpomínalo jako na... jako na..."
„Nenávidíš tu ženu, Geralte?"
„Mou matku? Ne, Calanthé. Domnívám se, že stála před volbou... Anebo že neměla možnost volby? Vlastně měla, vždyť stačil patřičný zákrok anebo prostředek... Volba. Volba, kterou je třeba hájit, protože to je svaté a neoddiskutovatelné právo každé ženy. Pocity zde nehrají vůbec žádnou roli. Měla nezadatelné právo rozhodnout. Rozhodla se. Ale domnívám se, že kdybych se s ní setkal, výraz tváře, který by měla... Bylo by to pro mně něco jako zvrácené potěšení, jestli víš, co tím myslím."
„Vím přesně, co tím myslíš," pousmála se Calanthé. „Máš ale jen mizivou šanci na splnění této radosti. Nedovedu odhadnout, kolik máš let, zaklínači, ale domnívám se, že jsi mnohem starší, než na první pohled vypadáš. S ohledem na tuto skutečnost musí být ta žena..."
„Ta žena," přerušil ji ledově zaklínač, „vypadá nejspíše mnohem mladší než já."
„Čarodějka?"
„Ano."
„Zajímavé. Myslela jsem si, že čarodějky nemohou..."
„Ona si to určitě myslela také."
„Určitě. Nebavme se však o právu ženy na vlastní rozhodnutí, protože to je věc překračující rámec této diskuse. Vraťme se k našemu problému. Nevezmeš si s sebou to dítě? Neodvolatelně?"
„Neodvolatelně, královno."
„A jestliže... Jestliže osud není jen pouhý mýtus? Co když opravdu existuje? Nebojíš se, že se ti může pomstít?"
„Jestliže se bude chtít pomstít, tak jedině na mně," odtušil zaklínač nevzrušeně. „To já proti němu otevřeně vystupuji. Tys přece splnila vše, co jsi slíbila. Jestliže by totiž osud nebyl jen legenda, musel bych si vybrat mezi tebou nabídnutými dětmi to pravé. Pavettino dítě je mezi těmi dětmi, že ano?"
„Ano, je," sklonila Calanthé hlavu. „Chceš je vidět? Chceš se podívat do očí osudu?"
„Ne, nechci. Rád se vzdám tohoto vyznamenání. Zříkám se toho dítěte, nechci se dívat do očí osudu, protože v něj nevěřím. Protože vím, že když se mají sejít dva lidé a pak spojit své životy, sám osud k tomu nestačí. Je k tomu třeba něco více než jen předurčení. Kašlu na takový osud, nepůjdu za ním poslušně jako nějaký za ruku vedený slepec, který ničemu nerozumí. Je to mé neodvolatelné rozhodnutí, Calanthé z Cintry."
Královna vstala. Usmála se. Zaklínač nedokázal uhodnout, co se za tím skrývá.
„Budiž, Geralte z Rivie. Možná, že tvým osudem bylo přijít sem a vzdát se toho, co ti po právu náleželo, kdož ví? Domnívám se, že tomu tak opravdu bylo. Věz, že kdyby sis vybral, kdyby sis správně vybral, zjistil bys, že osud, kterému se vysmíváš, by si s tebou krutě zahrál."
Zaklínač se podíval do jejích jedovatě zelených očí. Calanthé se usmála. Žádným způsobem ten úsměv nedokázal rozluštit.
Vedle altánku rostl růžový keř. Zaklínač ulomil jednu růži, poklekl na koleno a se skloněnou hlavou ji oběma rukama podal Calanthé.
„Škoda, že jsem tě nepoznala dříve, bělovlasý zaklínači," zavrněla tiše, berouc z jeho rukou růži. „Vstaň."
Zaklínač vstal.

„Jestliže změníš svůj názor," řekla Calanthé, přibližujíc růži ke své tváři, „jestliže se rozhodneš... vrať se do Cintry. Budu na tebe čekat. A tvůj osud zde na tebe bude čekat též. Ne do nekonečna, ale nějakou dobu zcela určitě."
„Buď sbohem, Calanthé."
„Sbohem, zaklínači. Dávej na sebe pozor... Mám... Měla jsem před chvílí předtuchu... Podivnou předtuchu... Že tě dnes vidím naposled."
„Sbohem, královno."

V.
Probudil se a s údivem zjistil, že bolest stravující jeho nohu pominula. Zdálo se mu také, že se již přestal ozývat pulsující otok, napínající málem až k prasknutí kůži na jeho poraněné noze. Chtěl si na ni sáhnout rukou, přesvědčit se, že se nemýlí, ale nemohl se ani hnout. Než zjistil, že je to ohromnou tíži kožešin a přikrývek, které měl na sobě, vklouzl mu do žaludku ohavný pocit strachu a zaťal své krahující spáry do jeho střev. Zatínal a zase povoloval prsty a v duchu si neustále říkal: Ne, ne, nejsem... Ochrnutý.
„Probudil ses."
Konstatování, nikoliv otázka. Tichý, ale zřetelný, hluboký hlas. Žena. Zcela jistě mladá žena. Otočil hlavu a zasténal bolestí, jak se pokusil zvednout.
„Nehýbej se. Alespoň ne tak prudce. Bolí tě to?"
„Nnn..." konečně otevřel spečené rty. „Nne. Rána mě už nebolí... Záda..."
„Proleženiny," strohé, chladné konstatování se vůbec nehodilo k tomu měkkému altu. „Poradím si s tím. Tady máš, napij se. Pomalu, malými doušky."
V tekutině převládala jalovcová chuť a vůně. Stará známá věc. Jalovec nebo máta, obě přísady bez zvláštních účinků, ale sloužící tomu, aby zamaskovaly skutečné složení. Kromě toho rozpoznal plicník a šalvěj. Ano, zcela určitě plicník. Plicníkem se neutralizují toxiny a čistí krev při gangrénách nebo otravách krve.
„Pij. Vypij všechno až do dna. Ale pomaleji, nebo se udusíš."
Medailón na jeho krku se začal lehce chvět. Takže v nápoji byla i kouzla. S velkým úsilím pořádně otevřel oči. Nyní, když zvedla hlavu, si ji mohl podrobně prohlédnout. Měla drobnou postavu. Nosila mužský oděv. Její okrouhlá bledá tvář doslova svítila ze tmy.
„Kde to jsme?"
„Na mýtině smolařů."
Ano, ve vzduchu byla cítit palčivá vůně pryskyřice. Slyšel hlasy doléhající sem od ohniště. Někdo na ně právě hodil suché chrastí. Plamen vzápětí prudce vyrazil vzhůru. Znovu se na ni podíval, využívaje světla z ohně. Vlasy měla sepnuté čelenkou z hadí kůže. Její vlasy...
Dusivá bolest v krku a v hrtanu. Ruce křečovitě sevřené v pěst. Měla rusé, jasem ohně podbarvené, krvavě rudé vlasy.
„Bolí tě něco?" ucítila jeho pohyb, ale ne příčinu. „Hned... Okamžik..." ucítil prudký náraz tepla plynoucí z jejich rukou a pomalu se rozlévající po zádech a stékající dolů k hýždím.
„Obrátím tě," řekla. „Nezkoušej to sám. Jsi příliš zesláblý. Hej, mohli byste mi pomoci?"
Kroky od ohniště, stíny, siluety. Někdo se k němu naklonil. Yurga.
„Jak se cítíš, pane? Je ti už lépe?"
„Pomoz mi ho obrátit na břicho," řekla žena. „Opatrně, pomalu. Ano, tak je to dobře. Děkuji."
Nemusel se už na ni dívat. Ležel na břiše a nemusel se už bát toho, že se jí bude muset dívat do očí. Uklidnil se natolik, že se mu již netřásly ruce. Mohla to cítit. Slyšel, jak vrzají řemínky její brašny, jak cinkají lahvičky a porcelánové nádobky. Slyšel její dech, cítil teplo sálající z jejích rukou. Klečela přímo nad ním.
„Moje rána," ozval se, protože nemohl snést ticho, „vypadala moc ošklivě?"
„Ano, jistě," chlad v jejím hlase. „Jako každá jiná rána po zubech. Nejhorší a nejkomplikovanější druh ran. Ale to pro tebe, zaklínači, jistě není žádná novinka."
Ví to, prohrabuje se v mé paměti. Čte v ní. Asi ne. A já vím proč. Má strach.
„Ano, asi to pro tebe není žádná novinka," zopakovala, cinkajíc přitom nadále skleněnými lahvičkami. „Viděla jsem, že máš dost jizev... Zvládla jsem to. Jak vidíš, jsem čarodějka a zároveň i léčitelka. To je moje odbornost."
Souhlasí, pomyslel si v duchu. Neřekl na to ani slovo.
„Vraťme se ke tvému zranění," pokračovala klidně dále, „tvůj tep, jenž je čtyřikrát pomalejší než tep obyčejného člověka, ti zachránil život. Jinak bys nepřežil. Mohu to zcela zodpovědně potvrdit. Viděla jsem to, čím jsi měl ovázánu ránu. Mělo to nahradit ošetření, žel zcela bezúspěšně."
Mlčel.
„Později," pokračovala, zatahujíc mu košili ke krku, „se ktomu přidala otrava, jak je to zcela běžné při takovém kousnutí. Samozřejmě, tvůj zaklínačský elixír. Pomohl ti. Nechápu však, proč jsi současně bral i halucinogeny? Naposlouchala jsem se vrchovatě tvého blouznění, Geralte z Rivie."
Čte, pomyslel si zaklínač, přece jen čte. Anebo jí Yurga řekl, jak se jmenuji? Nebo jsem se prozradil sám, když jsem byl pod vlivem „Černého racka"? K čertu, ví... Ale k čemu jí bude to, že ví, jak se jmenuji? K ničemu. Neví, kdo vlastně jsem. Nemá ani zdání, s kým má co do činění.
Ucítil, jak mu jemně vtírá do zad studenou hojivou mast s ostrým zápachem kafru. Měla velmi malé, hebké dlaně.
„Promiň, že to dělám takhle, klasicky," řekla žena omluvně. „Mohla bych ti odstranit proleženiny pomocí magie, ale trochu jsem se vyčerpala, když jsem ti léčila tu ránu na noze. Necítím se zrovna nejlépe... Ránu jsem důkladně vyčistila a obvázala, už ti nic nehrozí. V nejbližších dvou dnech ale rozhodně nevstávej. I magicky sešité cévy rády praskají. Měl bys s tím hrozné těžkosti. A samozřejmě ti na noze zůstane jizva. Další do tvé sbírky."

„Děkuji ti," řekl zaklínač, když zabořil tvář do kožešin, aby změnil hlas, aby zamaskoval jeho nepřirozenou barvu. „Mohl bych se dozvědět, komu vděčím za...?"
Neřekne to, pomyslel si. Anebo bude lhát.
„Jmenuji se Visenna."
Já vím, pomyslel si.
„Těší mne," řekl pomalu, stále s tváří v kožešinách. „Jsem rád, že se naše cesty opět setkaly, Visenno."
„Inu, náhoda," řekla chladně, zakryla mu košilí záda a přikryla ho kožešinami. „Zprávu o tom, že je mne zapotřebí, jsem dostala od celníků na hranici. Když někdo potřebuje mou pomoc, vždy nasednu na koně a jedu. Takový už mám divný zvyk. Poslouchej, tu mast nechám kupci, popros ho, aby tě s ní každý den ráno a večer natíral. Tvrdí, žes mu zachránil život, má tedy možnost se ti odvděčit."
„Děkuji ti, Visenno, za tvou pomoc i radu. Děkuji ti... Za všechno."
Vyhrabal ruce zpod kožešin a nahmatal její kolena. Zachvěla se, načež mu vložila do dlaně svou ruku a lehce ji stiskla. Opatrně povolil stisk a přejel svými prsty po její paži až k rameni.
Samozřejmě. Hladká pokožka mladé dívky. Ještě silněji se zachvěla, ale neodtáhla ruku pryč. Pomalu se vrátil k její dlani a znovu ji jemně stiskl.
Medailón na jeho hrudi se zachvěl a nepatrně se pohnul.
„Děkuji ti, Visenno," zopakoval, těžce přitom ovládaje pohnutí. „Jsem rád, že se naše cesty opět zkřížily."
„Náhoda," řekla žena tiše. Tentokrát však v jejím hlase nebyl chlad.
„Anebo osud?" zeptal se zaklínač a podivil se, neboť jeho rozrušení náhle beze stopy zmizelo jako mávnutím kouzelného proutku. „Věříš v osud, Visenno?"
„Ano," odpověděla po delší době. „Věřím."
„Věříš tomu," pokračoval zaklínač, „že lidé, kteří jsou si určeni osudem, se vždy setkají?"
„Ano, také tomu věřím... Co to děláš? Neotáčej se..."
„Chci se ti podívat do tváře... Visenno. Chci se ti podívat do očí. A ty, ty se musíš podívat do mých očí..."
Učinila pohyb, jako kdyby chtěla vstát. Ate neudělala to. Zůstala u něj. Zvolna se k ní otočil, svíral přitom čelisti bolestí. Bylo zase o něco více světla, zase někdo hodil chrastí do ohně.
Nepohnula se. Obrátila pouze hlavu na stranu, a tak viděl, jak jí se chvějí rty. Silně mu stiskla ruku, velice silně.
Díval se na ni.
Nebyla mu vůbec podobná. Měla zcela jiný profil. Malý nos. Malou bradu. Mlčela. Pak se náhle sklonila a podívala se mu přímo do očí. Zblízka. Beze slova.
„Jak se ti líbí," zeptal se zaklínač klidně, „moje vyspravené oči? Takové... nevšední. Zdalipak víš, co se dělá s očima zaklínačů, aby se vyspravily? Víš, že se to vždy nemusí povést?"
„Přestaň," řekla měkce. „Přestaň, Geralte."
„Geralt..." ucítil náhle, jak se v něm cosi trhá. „To jméno mi dal Vesemir: Geralt z Rivie! Naučil jsem se dokonce i rivský přízvuk! Asi kvůli vnitřnímu pocitu domova. Byť vymyšleného. Vesemir mi dal to jméno. Prozradil mi tvé jméno. Dost neochotně."
„Tiše, Geralte, tiše."
„Řeklas, že věříš v osud. A tehdy, tehdy jsi v něj také věřila? Ale jistě, muselas věřit. Muselas věřit, že osud nás nakonec přivede k sobě. Jen jemu vděčíš za to, že jsme se setkali. Sama jsi po tomto shledání příliš netoužila."
Visenna mlčela.
„Vždy jsem si přál... Přemýšlel jsem o tom, co ti řeknu, až se konečně setkáme. Přemýšlel jsem o otázce, kterou ti položím. Domníval jsem se, že mi to přinese perverzní pocit radosti..."
To, co se zatřpytilo na její tváři, byla veliká slza. Zcela určitě. Ucítil, jak se mu stahuje hrdlo takřka k bolesti. Cítil, že je velmi unaven. Ospalý. Slabý.
„Na denním světle..." vydechl, „Zítra se ti na denním světle podívám do očí, Visenno... A položím ti svou otázku."
Anebo ti ji nepoložím, protože už je pozdě. Osud? Ó ano, Yen měla pravdu. Nestačí jen předurčení. Je třeba něčeho více... Zítra ti pohlédnu do očí... V záři slunečních paprsků...
„Ne," řekla něžně, tiše, sametovým hlasem, který nekompromisně stíral s poklady paměti, paměti, která již neexistovala, která nikdy neexistovala, ale přece jen byla.
„Ano!" protestoval. „Ano. Chci...!"
„Ne. Teď musíš spát. A když se probudíš, už to chtít nebudeš. Proč se máme na sebe dívat v záři slunečních paprsků? Co to změní? Nemůžeme už nic vrátit zpátky, nemůžeme nic odčinit. Jaký smysl má kladení otázek, Geralte? Opravdu ti skutečnost, že ti na ně nebudu umět odpovědět, způsobí zvrácené potěšení? Co nám oběma dá, když si budeme navzájem působit bolest? Ne, nebudeme se na sebe dívat na denním světle. Spi, Geralte. Ale jen tak mezi námi, nebyl to Vesemir, kdo ti dal jméno. I když to nic nezmění a také nic nevrátí zpět, chci, abys to věděl. Buď zdráv a dávej na sebe pozor. A nesnaž se mne hledat..." „Visenno..."
„Ne, Geralte. Teď ne. Já... Byla jsem jen tvůj sen. Buď zdráv."
„Ne! Visenno!"
„Spi," zazněl v jejím sametovém hlase tichý příkaz lámající jeho vůli, trhající ji na cáry. Teplo sálající z její dlaně.
„Spi."
Usnul.

VI.
„Jsme už na Zafičí, Yurgo?"

„Už od včerejška, pane Geralte. Zakrátko narazíme na řeku Jarugu. Za ní je můj domov. Podívej se, i koně rázněji jdou a vesele pohazují hlavami. Cítí, že jsou blízko domova."
„Domov... Bydlíš na tvrzi?"
„Ne. Mám statek."
„Zajímavé," řekl zaklínač, když se rozhlédl okolo sebe. „Téměř nikde nejsou vidět stopy války. Slyšel jsem, že tato země byla hrozně zničena."
„To ano," řekl Yurga. „Nevím, co všechno jsi slyšel, ale trosky a spáleniště nám tady rozhodně nechyběly. Podívej se jen trochu pozorněji na každou chalupu. Bezmála v každé zahradě je možné najít čerstvé vápno. A za řekou, jak uvidíš, to bylo ještě horší. Všechno tam bylo spáleno na popel... Nu což, válka je válka, je třeba žít dále. Přežili jsme velkou smršť, když Černí zpustošili naši zemi. Je pravda, že to tady vypadalo jako jedna velká pustina. Většina z těch, kteří tehdy utekli, se už nevrátila. Ale do jejich chalup se nastěhovali noví usedlíci. Musí se žít dále."
„Máš pravdu," zabručel Geralt. „Je třeba žít. Není důležité co bylo. Je třeba žít..."
„Správná slova. No, tady to máš! Oblékni se. Nechal jsem ti zašít a zalátat kalhoty, jsou jako nové. Je to s nimi jako s touto zemí, pane Geralte, válka ji také zle potrhala a zkrvavila. Byla přeorána jako pole železnými bránami. Ale nakonec i ti, co v ní shnili, jí přinesou užitek tím, že ji zúrodní. Těžce se teď orá, protože všude na polích je velké množství kostí a železa, ale země si i s železem poradí..."
„Nebojíte se, že se Nilfgaarďané... Černí vrátí? Už jednou překročili hory."
„Ano, mám z toho strach. Ale co z toho? Máme si sednout a plakat, třást se jako osiky? Je třeba žít. A co se má stát, to se stane. Před tím, co se má stát, přece nikdo neuteče."
„Věříš v osud?"
„Jak bych mohl nevěřit? Po tom, co jsme se potkali na mostě a když jsi mi zachránil život? Ach, pane zaklínači, uvidíš, moje Zlatonožka ti padne k nohám..."
„Dej už s tím pokoj. Abych ti pravdu řekl, já jsem ti mnohem více vděčen. Tam na mostě... Vždyť to je moje práce, Yurgo, moje zaměstnání. Já přece chráním lidi za peníze, ne proto, že mám dobré srdce. Přiznej se, Yurgo, určitě jsi slyšel, co všechno si lidé vykládají o zaklínačích. Že se vlastně neví, zda sami nejsou horší než netvoři, které zabíjejí..."
„To není pravda, pane. Nevím, proč to říkají. Cožpak nemám oči? Jsi přece uhněten z téže hlíny jako já anebo ta léčitelka..."
„Visenna..."
„Nezpovídali jsme ji, jak se jmenuje. Ale hned se u nás objevila, protože věděla, že ji někdo potřebuje. Věnovala se ti, jen co seskočila ze sedla. Ó pane, co se jen natrápila s tou tvou nohou! Samou magií až praštělo ovzduší. My všichni jsme strachy utekli do lesa. A ji se potom z nosu pustila krev. A s jakou láskou a péčí tě pak ošetřovala. Takřka jako..."
„Jako vlastní matka?" stiskl zuby Geralt.
„Ano, správně. A když jsi usnul..."
„Ano, Yurgo?"
„Sotva se udržela na nohou. Byla bledá jako plátno. Ale přišla k nám a ptala se, zda někdo z nás něco nepotřebuje. Vyléčila smolařovy ruce, které mu zle pohmoždil padlý kmen. Nevzala si za to ani groš, místo toho nám tady nechala spoustu léků. Ne, pane Geralte, vím, že se o zaklínačích a čarodějích vede spousta řečí. Ale ne u nás. My, z Horního Soddenu, ze Zaříčí, víme své. Za mnohé vděčíme čarodějům, tak proč bychom nevěděli, jací skutečně jsou? Vzpomínky na ně u nás nekolují v pomluvách, ale jsou vytesány do kamene. Sám to uvidíš, jen co vyjedeme z tohoto háje. Vždyť o tom musíš vědět i ty. O té válce přece věděl snad celý svět? Ledva rok uplynul od jejího ukončení. Jistě jsi o ní slyšel."
„Nebyl jsem tady," zabručel zaklínač. „Téměř celý rok. Byl jsem na severu. Ale slyšel jsem o ní... Druhá bitva o Sodden..."
„Všechno uvidíš, pahorek i skály. Kdysi dávno jsme tomu místu říkali Kání Hůrka, ale teď jí všichni říkají Pahorek Čarodějů nebo Pahorek Čtrnácti. Protože jich bylo dvacet a ještě dva na tomto pahorku. Tolik se jich zúčastnilo bitvy. Čtrnáct jich přitom padlo. Byla to strašná bitva, pane Geralte. Země duněla, oheň padal z nebe jako déšť, hromy bily... Lilo tak, že člověk byl okamžitě promočen až na kůži. Ale nakonec přemohli černokněžníky Černých, zlomili Moc, která je vedla. Čtrnáct z nich padlo v té bitvě. Čtrnáct jich položilo své životy."
„Co je ti, pane?"
„Nic, pokračuj dále, Yurgo."
„Strašná bitva. Oj, kdyby nebylo těch čarodějů z Pahorku, kdož ví, možná, že bychom teď tady spolu nehovořili na cestě k domovu, který by možná také nebyl, nebyl bych tady já a možná, že ani ty... Ano, hodně vděčíme těm čarodějům. Čtrnáct jich zahynulo, když bránili lidi ze Soddenu a Zaříčí. Ha, samozřejmě, že i jiní se tam bili, vojáci a šlechtici. Také rolníci. Kdo mohl, ten vzal vidle či kosu nebo třeba jen pádný kyj. Všichni udatně bojovali. Mnoho jich bylo zabito. Ale čarodějové... Pro vojáka není žádné umění padnout v boji, protože to je přece jeho řemeslo. Kromě toho život je i tak krátký. Ale čarodějové mohou přece žít, jak dlouho chtějí. A přitom ani na okamžik nezaváhali."
„Nezaváhali," zopakoval zaklínač a otřel si dlaní čelo. „Neváhali. A já jsem byl zatím na severu..."
„Je ti něco, pane?"
„Ne, nic mi není."
„Tak, tak. Proto my všichni z širokého okolí tam teď přinášíme květy - na náš Pahorek. Nejvíce v májový čas, při Belleteynu. Pokaždé tam hoří vysoké vatry. A budou plát až na věky. Věčně bude žít těch čtrnáct čarodějů v paměti lidí. A takový život v paměti lidí, to je přece... To je něco více! Něco více, pane Geralte!"
„Máš pravdu, Yurgo."
„U nás zná každé dítě jména těch čtrnácti čarodějů. Navíc jsou vytesána do kamene, který bude stát navěky na vršku Pahorku. Nevěříš mi? Tak poslouchej: Axel zvaný Raby, Triss Ranuncul, Atlan Kerk, Vanielle z Brugge, Dagobert z..."

„Přestaň, Yurgo."
„Co je ti, pane? Zbledls jako smrt!"
„To nic není."

VII.
Zvolna stoupal nahoru, obezřetně, soustředěn na práci svých svalů a šlach v místě zázračně vyléčené rány. I když vypadala, že je zcela zahojená, stále si poraněnou nohu šetřil. V žádném případě na ni nenašlapoval celou vahou. Bylo horko. Vůně trav stoupala do hlavy. Byl jako omámen. Bylo to však příjemné omámení.
Obelisk nestál přesně uprostřed plochého temene pahorku, byl postaven poněkud vzadu, za kruhem menších kamenů. Kdyby sem přišel těsně před západem slunce, ukazoval by stín menhiru dopadající na kamenný kruh směr, kudy se dívali čarodějové během bitvy. Geralt se podíval tím směrem k bitevním polím. Pokud na nich ještě stále spočívaly kosti padlých - a věděl, že ano - nebyly vidět, protože tam rostla vysoká tráva. Nad poli kroužil jestřáb opisující široké kruhy na svých dlouhých, silných křídlech. Jediný pohybující se bod uprostřed horkem se zalykající krajiny.
Obelisk byl široký. Pět lidí by mělo co dělat, aby ho rozpaženýma rukama objalo. Na první pohled bylo zřejmé, že bez pomoci magie by nikdy nebyl vytažen na vrchol. Jedna ze stran menhiru, ta obrácená ke kamennému kruhu, byla hladce otesána. Byly na ní vytesány runy.
Jména těch čtrnácti, kteří zahynuli.
Zaklínač se k pomalu blížil. Yurga měl pravdu. Pod obeliskem leželo množství květů, obyčejného polního kvítí: máků, pomněnek, kopretin a chrp.
Jména těch čtrnácti.
Pomalu je četl shora dolů. Před očima se mu objevovaly tváře těch, které znal. Triss Ranuncul s kaštanovými vlasy, veselá, smějící se prakticky čemukoliv. Měl ji rád. A ona jeho taky.
Lawdor z Murivelu, se kterým se kdysi málem popral ve Wyzimě, když ho přistihl, jak pomocí telekineze švindluje v kostkách.
Lytta Neyd, nazývaná Korál. Její přezdívka pocházela od barvy rtěnky, jíž používala. Lytta ho kdysi pomluvila u krále Belohunema a to tak, že šel na týden do vězení. Když ho pustili, zašel za ní, aby se jí zeptal, co ji k tomu vedlo. Ani nevěděl jak a kdy, skončil v její posteli, kde strávil další týden.
Starý Gorazd, který mu chtěl zaplatit sto marek za umožnění prohlídky jeho očí a tisíc marek za možnost vykonání pitvy, „nemusí to být zrovna dnes", jak se tehdy vyjádřil.
Zbyla tři jména.
Uslyšel za sebou tichý šelest. Rychle se otočil.
Byla bosá, v prosté lněné tunice. Ve svých dlouhých, světlých vlasech, jenž jí volně splývaly na ramena a záda, měla vpletený věneček ze sedmikrásek.
„Vítej," pozdravil.
Pozvedla k němu své studené modré oči. Neodpověděla. Postřehl, že není ani trochu opálená. Bylo to divné, nyní, na konci léta byla venkovská děvčata obvykle opálená do bronzova. Její tváře a paže měly pouze jemně nazlátlou barvu.
„Přineslas květy?"
Usmála se a sklopila řasy. Ucítil chlad. Beze slova ho minula, poklekla před menhirem, dotýkajíc se přitom dlaní chladného kamene.
„Já nepřináším květy," řekla a vzápětí zvedla hlavu. „Ty, které tady leží, jsou určeny pro mne."
Díval se na ni. Klečela před menhirem tak, že zakrývala poslední jméno, které do něj bylo vyryto. Byla bílá, nepřirozeně bílá na temném pozadí kamene.
„Kdo jsi?" zeptal se pomalu.
Usmála se. Znovu ucítil závan chladu.
„Ty to nevíš?"
Vím, pomyslel si, dívaje se do studeného blankytu jejích očí. Ano, zdá se, že vím, kdo jsi. Byl klidný. Nemohl být jiný. Už ne.
„Vždy jsem byl zvědav, jak vypadáš, paní."
„Nemusíš mne tak titulovat," odpověděla tiše, „tak dlouho se už přece známe."
„Známe," potvrdil. „Říkají, že mi kráčíš v patách."
„Kráčím. Ale ty ses nikdy neohlížel za sebe. Alespoň dodneška. Dnes ses poprvé ohlédl zpět."
Mlčel. Neměl co říct. Byl unaven.
Jak... Jak k tomu dojde?" zeptal se konečně, klidně, bez sebemenšího vzrušení.
„Vezmu tě za ruku," řekla, dívajíc se mu přímo do očí. „Vezmu tě za ruku a povedu tě přes louku. Mokrou, studenou mlhou."
„A co bude dál? Co je za tou mlhou?"
„Nic," usmála se. „Dále není nic."
„Stále jsi mě všude následovala, o jeden jediný krok za mnou," řekl. „Potkalas pokaždé jen ty, které jsem já cestou míjel. Proč? Šlo ti o to, abych zůstal sám? Abych se konečně začal bát? Řeknu ti pravdu: vždy jsem se tě bál, vždy. Neotáčel jsem se za sebe, protože jsem měl strach. Z obavy, že tě uvidím, jak kráčíš těsně za mnou. Vždycky jsem se bál. Celý můj život uplynul ve strachu. Bál jsem se... Až do dnešního dne."
„Do dnešního dne?"
„Ano, do dnešního dne. Stojíme tváří v tvář proti sobě a já necítím žádný strach. Všechno jsi mi vzala. I ten strach jsi mi vzala."

„Proč jsou tedy, Geralte z Rivie, tvé oči plné strachu? Třesou se ti ruce a jsi bledý, proč? Tak se bojíš posledního jména vyrytého do obelisku? Jestli chceš, řeknu ti, jaké je to jméno."
„Nemusíš. Vím, jaké jméno tam je. Kruh se uzavírá, had zatíná zuby do vlastního ocasu. Musí to tak být. Ty a to jméno. A květy. Pro ně a pro tebe. Čtrnácté jméno vyryté v kameni, které jsem vyslovoval uprostřed noci i v záři slunečních paprsků, za mrazu, za horka i v dešti. Ne, nebojím se ho nyní vyslovit."
„Tak je vyslov."
„Yennefer... Yennefer z Vengerbergu."
„A květiny jsou pro mne."
„Přestaňme s tím," řekl namáhavě. „Vezmi... Vezmi mne za ruku."
Vstala. Přistoupila k němu. Ucítil prudký chlad čišící z jejího těla. Ostrý, pronikavý chlad.
„Ne dnes," řekla. „Někdy příště. Ale ne dnes."
„Všechno jsi mi vzala..."
„Ne," přerušila ho. „Já si nic neberu. Já pouze beru za ruka. A to jen proto, aby pak nikdo nebyl sám. Sám v mlze... Na shledanou, Geralte z Rivie. Někdy příště."
Neodpověděl jí. Otočila se a pomalu odešla. Zmizela v mlze, která náhle padla na temeno Pahorku, v mlze, v níž všechno zmizelo, v bílé, neproniknutelné mlze, v níž se rozpustil obelisk, u jeho úpatí ležící květy a všech čtrnáct na něm vyrytých jmen.
Nic nebylo, byla jen mlha a mokré, drobnými krůpějemi se třpytící stébla trav pod nohama. Trávy...
...pronikavě voněly, těžce, sladce, omamně, až do morku kostí, až k zapomnění, k únavě...
„Pane Geralte! Co je ti? Usnuls? Říkal jsem ti, že jsi ještě zesláblý. Proč jsi šel na ten Pahorek?"
„Usnul jsem," protřel si zaklínač rukou zrak a několikrát prudce zamrkal očima. „Usnul jsem, k čertu... To nic, Yurgo, to je tím horkem..."
„Zase máš horečku. Musíme jet, pane. Pojď, pomohu ti sejít se svahu."
„Nic mi není."
„Nic ti není! Zajímalo by mě, proč jsi tedy tak vysílen? Co tě to napadlo, lézt po otravě krve v takovém horku na Pahorek? Mohl jsem ti všechno říci. Co je ti?"
„Nic mi není, Yurgo. Opravdu si pamatuješ všechna jména?"
„No zdali."
„Přesvědčím se, jak je to s tvou pamětí... Poslední, čtrnácté jméno. Jaké jméno to je?"
„Tak ty mi nevěříš, pane Geralte. Ničemu nevěříš. Chceš se přesvědčit, zda mám pravdu? Říkal jsem ti přece, že ta jména u nás zná každé malé dítě. Poslední, říkáš? Poslední jméno je Yoel Grethen z Carreras. Znal s ho?"
Geralt si přetřel hřbetem ruky víčka. A podíval se na menhir. Na všechna jména.
„Ne," řekl. „Neznal jsem ho."

VIII.
„Pane Geralte?"
„Ano, Yurgo?"
Kupec sklonil hlavu, nějakou dobu mlčel, omotávaje si kolem prstu zbytek tenkého řemínku, kterým spravoval zaklínačovo sedlo. Konečně se zvedl a lehce poklepal vozkovi na rameno.
„Běž dozadu, Pokwite. Teď budu kočírovat já. Posaď se vedla mne na kozlík, pane Geralte. A co ty se tady pořád ještě pleteš, Pokwite? Vyskoč z vozu. Chceme si spolu promluvit a tvoje uši u toho vůbec nepotřebujeme."
Klepna kráčející za vozem, zaržála a trhla otěží, zjevně závidíc Pokwitově kobylce lehký klus.
Yurga pleskl opratěmi a popohnal koně.
„Inu," začal. „Věci se mají tak, pane. Slíbil jsem ti tenkrát... Tam na mostě... Složil jsem přísahu..."
„Není třeba," přerušil ho rychle zaklínač. „Není třeba, Yurgo."
„Je to třeba," řekl ostře kupec. „Nedávám slovo do větru. To, co nečekám, že doma naleznu, bude tvoje."
„Dej pokoj. Nic od tebe nechci. Jsme vyrovnáni."
„Ne, pane. Jestliže něco takového doma najdu, pak to je vůle osudu. A jestliže bych se měl vysmívat osudu nebo mu lhát, pak mě tvrdě potrestá."
Vím, pomyslel si zaklínač. Vím to.
„Ale, pane Geralte..."
„Copak, Yurgo?"
„Ve svém domě nenaleznu nic, co bych nečekal. Opravdu nic a zcela jistě ne to, na co ses spoléhal. Pane zaklínači, Zlatonožka, moje žena, už nikdy nemůže mít děti. Proto ať se stane, co se stane, dítě v domě nebude. Špatně sis vybral, jak se zdá."
Geralt neodpověděl.
Yurga rovněž mlčel. Klepna znovu zaržála a pohodila hlavou.
„Ale mám dva syny," dodal náhle Yurga, dívaje se před sebe. „Dva zdravé, silné a chytré hochy. Musím je přece někde dát do učení. Jeden z nich... Myslel jsem, myslel jsem, že se bude kupec jako já. A druhý..."
Geralt mlčel.
„Co tomu říkáš?" obrátil se Yurga na zaklínače. „Požádals mě na mostě o slib. Chtěls děcko do zaklínačské školy. Proč by to mělo být neočekávané dítě? Očekávané to být nemůže? Mám dva, jeden z nich ať se u tebe učí. Řemeslo jako řemeslo. Ani lepší, ani horší."
„Jsi si jist," ozval se Geralt, „že není horší, než jiné?"

Yurga přimhouřil oči.
„Chránit lidi, zachraňovat jim životy, jaká to je podle tvého názoru práce? Dobrá nebo špatná? Těch čtrnáct na Pahorku, ty sám na mostě. Cos činil, pane, dobro nebo zlo?"
„Nevím," odpověděl zaklínač pomalu. „Opravdu nevím, Yurgo. Občas se mi zdá, že to vím. A někdy mám zase pochybnosti. Opravdu bys chtěl, aby i tvůj syn měl takové pochybnosti?"
„Jen ať je klidně má," řekl vážně kupec. „Je to dobrá věc, která pomáhá lidem."
„Co?"
„Pochybnost. Pouze zlo, pane Geralte, nikdy o ničem nepochybuje. A svému osudu nikdo neunikne."
Zaklínač na to neřekl nic.
Cesta se prudce stáčela pod vysoký sráz, na kterém rostly břízy, které se kdovíjakým zázrakem udržely na kolmé skále. Už měly žluté listí. Podzim, pomyslel si Geralt, zase podzim. Dole se leskla řeka. Nová, ještě bílá palisáda strážní tvrze. Spravené střechy chalup, otesané trámy v přístavu. Někde skřípal rumpál. Prám přirážel...
...ke břehu. Čeřil vodu svým tupým nosem a rozhrnoval slámu a listí na hladině. Skřípěla lana, vytahovaná převozníky. Na břehu shromážděný dav lidí hlasitě hlučel. V tom rámusu bylo možné rozeznat ženský křik, kletby mužů, dětský pláč, bučení dobytka, ržání koní, bečení ovcí - jednotvárnou hudbu strachu.
„Ustupte z cesty! K čertu, ustupte!" řval jezdec s hlavou ovázanou cárem zakrváceného hadru. Až po břicho ve vodě ponořený kůň se prudce vzpínal na zadních, s cákáním zvedal přední nohy z vody do vzduchu. Přístavištěm zněl křik, jak vojáci se štíty v rukou rozháněli dav, nemilosrdně kolem sebe bijíce násadami svých oštěpů.
„Pryč od prámu!" křičel jezdec, mávaje mečem. „Jenom vojáci! Ustupte nebo vám usekám palice!"
Geralt přitáhl uzdu a zastavil kobylu tančící na samém kraji úvozu. Úvozem za řinčení výstroje a zbraní cválali v mračnech prachu těžkooděnci. Kopyty koní zvířený prach téměř zahaloval za koňmi běžící pavézníky.
„Geraltéé!"
Zaklínač se podíval dolů. Na opuštěném, dřevěnými klecemi s drůbeží naloženém a z cesty shozeném voze poskakoval a mával rukama štíhlý muž v červeném kabátku a klobouku s volavčírn perem. V klecích třepetaly křídly a kdákaly slepice, kejhaly kachny a syčely husy.
„Geraltéé, to jsem já!"
„Marigolde! Pojď sem!"
„Odstupte! Odstupte od prámu!" řval v přístavišti jezdec s ovázanou hlavou. „Přívoz je pouze pro vojáky! Chcete na druhý břeh, vy psi? Tak se chopte seker a hajdy do lesa pro stromy na vor! Prám je pro vojáky!"
„Bohové, Geralte," zasípal básník, když se vyškrábal po strmém břehu úvozu, „vidíš, co se to tady děje? Ti ze Soddenu nepochybně prohráli bitvu. Začal ústup. Co to říkám, jaký ústup? Tohle je prachsprostý útěk! I my bychom odtud měli co nejrychleji zmizet, Geralte. Na druhý břeh Jarugy..."
„Co tady děláš, Marigolde? Kde ses tady vzal?"
„Co tady dělám?" vykřikl bard. „Utíkám stejně jako ostatní.
Celý den se kodrcám na tom prokletém voze! Nějaký hajzl mi v noci ukradl koně. Geralte, prosím tě, vytáhni mě z toho pekla! Říkám ti: každou chvíli tady mohou být Nilfgaarďané! Kdo se nedostane na druhou stranu Jarugy, toho rozsekají na kusy! Rozsekají, chápeš?"
„Marigolde, nepanikař."
Dole v přístavišti se rozléhalo řehtání koní tahaných násilím na prám a splašeně dupajících po molu. Křik. Tlačenice. Gejzíry vody, když jeden vůz spadl do vody. Ryk volů držících tlamy těsně nad hladinou řeky. Geralt viděl, jak se bedny a truhlice z vozu ve vodě převrátily, narazily do prámu a pomalu odplouvaly po proudu. Křik, kletby a nadávky. V úvozu oblaka prachu a dusot koní.
„Pěkně popořádku!" vykřikoval jezdec, najížděje svým koněm do lidí deroucích se na prám. „Nedělejte paniku! Pěkně popořádku!"
„Geralte," vyjekl Marigold a uchopil rukou ohlávku jeho koně. „Vidíš, co se to tam dole děje? Ani zázrakem se nám nepodaří dostat se na ten prám. Nastoupí na něho tolik vojáků, kolik jich unese a na druhé straně řeky ho spálí, aby nemohl posloužit Nilfgaarďanům. Tak se to obvykle dělá, no ne?"
„Máš pravdu," kývl hlavou zaklínač. „Tak se to obvykle dělá. Nechápu ale, nač ta panika? Cožpak jde o první válku? Jako kdyby předtím žádná jiná válka nebyla. Jako obvykle všechno skončí tak, že dvě královské družiny se navzájem poperou, pak se oba králové dohodnou, podepíší smlouvu a nakonec si spolu připijí. Pro ty, co si v této chvíli navzájem lámou žebra v přístavišti, se v zásadě nic nezmění. Proč tedy celý ten zmatek?"
Marigold se na něho pozorně podíval, nepouštěje z rukou Klepniny otěže.
„Máš zatraceně špatné informace, Geralte," řekl, „anebo nechápeš jejich obsah. Toto není obyčejná válka o následnictví anebo kus země. Toto není potyčka dvou pánů, kterou jejich poddaní pozorují, aniž by přerušili senoseč."
„Co to tedy je? Objasni mi to, protože asi opravdu nevím, oč tady běží. I když mne to moc nezajímá, byl bych rád, kdybys mi to přece jen objasnil."
„Ještě nikdy nedošlo k takové válce," promluvil nezvykle vážně básník. „Nilfgaardská armáda nechává za sebou spálenou zemi a spousty mrtvých, celá pole posetá mrtvolami. To je totální vyhlazovací válka. Nilfgaard proti všem. Krveprolévání..."
„Žádná válka se neobejde bez krveprolévání," přerušil ho zaklínač. „Přeháníš, Marigolde. Je to jako s tím prámem, tak se to obvykle dělá. Je to taková, abych tak to řekl, vojenská tradice. Co svět světem stojí, zemí táhnoucí vojska zabíjejí, drancují, vypalují a znásilňují, jen s tím rozdílem, že ne vždy v tomto pořadí. Tak se to obvykle dělá. Co svět světem stojí se vesničané se svými ženami, dětmi a dobytkem schovávají po lesích a když všechno skončí, vracejí se zpátky..."
„Ale ne v této válce, Geralte. Až tato válka skončí, nebude nikdo, kdo by se mohl vrátit a také nebude kam se vrátit.

Nilfgaard za sebou zanechává spáleniště, jeho armáda postupuje jako láva, která nemilosrdně ničí vše, co se jí postaví do cesty. Šibenice a kůly se táhnou podél cest na míle daleko, dým se valí k obloze a zakrývá slunce. Řekl jsi, co svět světem stojí, nebo něco podobného. Vypadá to na to, že Nilfgaarďané sestoupili z hor, aby ten náš svět zničili!"
„To je nesmysl. Komu by záleželo na ničení světa? Války se nevedou kvůli ničení. Války se vedou ze dvou důvodů: jedním z nich je touha po moci, druhým jsou peníze."
„Nefilosofuj, Geralte! To, co se děje, nezměníš filosofickými úvahami! Copak to nevidíš? Proč mi nevěříš? Uvěř mi, Jaruga Nilfgaarďany nezadrží. V zimě, až zamrzne, půjdou dál. Říkám ti, musíme utíkat na Sever. Tam snad nedojdou. Ale kdyby ani tak náš svět už nikdy nebude takový, jaký býval. Geralte, nenechávej mě tady! Sám si neporadím! Nenechávej mě tady!"
„Asi ses zbláznil, Marigolde," řekl zaklínač a předklonil se v sedle. „Pravděpodobně jsi strachy zešílel, když si myslíš, že bych nechal. Podej mi ruku a vyskoč si za mne do sedla. Tady nemáš co pohledávat, na prám by ses tak jako tak nedostal. Odvezu tě proti proudu řeky, kde se pokusíme najít nějakou loď nebo vor."
„Padneme do rukou Nilfgaarďanů. Jsou už hrozně blízko. Viděls ty vojáky? Jdou přímo z bitvy. Jeďme po proudu řeky, k ústí Iny."
„Přestaň krákorat. Proklouzneme, neboj se. Po proudu řeky jdou davy lidí, u každého přívozu se bude dít totéž, co tady. Všechny lodě jsou už dávno pryč. Vydáme se proti proudu. Neboj se, dostanu tě na druhou stranu řeky, i kdyby třeba na holé kládě."
„Ale vždyť druhý břeh řeky je odtud sotva vidět!"
„Nežvaň. Řekl jsem, že tě přepravím."
„A ty?"
„Vyskoč si za mne na koně. Promluvíme si cestou. Hej, k čertu, ne s tím rancem! Chceš Klepně zlomit hřbet?"
„To je Klepna? Klepna byla tmavohnědá a tohle je kaštanka."
„Každá moje kobyla se jmenuje Klepna, dobře to víš. A nezdržuj. Řekl jsem, bez rance. Co 'to v něm, u ďasa, máš? Zlato?"
„Rukopisy! Verše! A trochu jídla..."
„Hoďto všechno do řeky. Napíšeš nové verše. A o jídlo se s tebou rozdělím."
Marigold udělal kyselý obličej, dlouho se ale nerozmýšlel. Velikým obloukem hodil vak do vody. Vyskočil na koně, trochu se zavrtěl a chytil se zaklínačova opasku.
„Jedeme, jedeme," pobízel netrpělivě. „Neztrácejme zbytečně čas, Geralte. Zapadněme do lesa dříve než..."
„Přestaň, Marigolde, poněvadž tvůj strach začíná pomalu přecházet také na Klepnu."
„Nedělej si ze mne legraci, hrome. Kdybys viděl to, co já..."
„Zavři už klapačku! Jedeme, do večera bych chtěl mít tvou přepravu z krku."
„Mou? A co ty?"
„Já mám ještě na tomto břehu řeky nějakou práci."
„Ty jsi snad zešílel, Geralte. Není ti život milý? Jakou práci?"
„To tě nemusí zajímat. Jedu do Cintry."
„Do Cintry? Už není žádná Cintra."
„Co to plácáš?"
„Už není žádná Cintra. Jen spáleniště a sutiny. Nilfgaarďané..."
„Sesedej, Marigolde."
„Cože?"
„Sesedej!" obrátil se zaklínač v sedle. Trubadúr se podíval na jeho tvář a sletěl z koně dolů, jako kdyby spatřil samu smrt. Ustoupil o krok dozadu, klopýtl a málem upadl na zem.
Geralt pomalu sesedl. Přehodil otěže kobylce přes hlavu, chvíli nerozhodně stál na místě, pak si přejel rukou v rukavici přes tvář. Posadil se na kraj stezky pod rozložitý keř hlohu s tmavě červenými plody.
„Pojď sem ke mně, Marigolde," řekl. „Posaď se. A řekni mi všechno, co víš o Cintře. Všechno."
Básník si k němu přisedl.
„Nilfgaarďané se tam dostali horskými průsmyky," začal po chvíli odmlčení. „Byly jich tisíce. Obklíčili cintránské vojsko v Marnadalském údolí. Bitva trvala celý den, od úsvitu až do půlnoci. Cintránci statečně bojovali, ale všichni byli nakonec pobiti. Jejich král také padl, zatímco jejich královna..."
„Calanthé."
„Ano. Nedovolila, aby se Cintránci rozutekli. Sebrala kolem sebe a své korouhve všechny, kdo přežili, probili se z obklíčení a stáhli se přes řeku a za hradby města. Všichni, kdo toho byli schopni."
„A Calanthé?"
„S hrstkou rytířů hrdinně bránila převoz a celý ústup. Říká se, že se bila jako muž, vrhala se jako šílená do největší vřavy. Nakonec byla probodena několika píkami, když útočila na nilfgaardskou pěchotu. Těžce raněnou ji odvezli do města. Co máš v té láhvi, Geralte?"
„Kořalku. Chceš?"
„Asi ano."
„Mluv, mluv dále, Marigolde. Řekni mi všechno, co víš!"
„Město se prakticky vůbec nebránilo. Nešlo o běžné obležení. Nebylo totiž nikoho, kdo by se postavil na hradby. Rytíři, šlechtici a měšťané, kteří přežili, se spolu se svými rodinami a královnou... uchýlili do hradu. Nilfgaarďané jej ale dobyli za pochodu. Jejich mágové rozdrtili na prach bránu a část hradeb. Udržela se pouze bašta, zřejmě zabezpečená nesmírně mocnými kouzly a čáry, protože dlouho urputně odolávala nilfgaardské magii. Navzdory tomu vtrhli

Nilfgaarďané po čtyřech dnech do hradu. Nikoho tam nenašli živého. Nikoho. Ženy zabily děti, muži ženy a ti, kdož přežili, se vrhli na meče útočníků anebo... Co je ti, Geralte?"
„Pokračuj dále, Marigolde."
„Anebo... Jako Calanthé... Po hlavě dolů z hradní věže... Říká se, že prosila, aby ji... Ale nikdo nechtěl. Doplazila se tedy na vrchol věže a... Skočila. Hrozné věci pak byly prováděny s jejím tělem... Co je ti, Geralte?"
„Nic, Marigolde... Nic mi není. V Cintře byla... Dívenka... Vnučka Calanthé. Měla asi deset, jedenáct let. Jmenovala se Ciri. Neslyšel jsi něco o ní?"
„Ne. Ale v městě a jeho okolí došlo ke strašlivé řeži. Téměř nikdo se nezachránil. Z těch, co bránili baštu, se také nikdo nezachránil. Ale to už jsem ti říkal. Většina žen a dětí z vážených rodů byla právě tam."
Zaklínač mlčel.
„Ta Calanthé," zeptal se Marigold. „Znal jsi ji?"
„Ano, znal."
„A tu dívenku, na kterou ses ptal? Ciri?"
„Ano, i tu jsem znal."
Od řeky zavanul vítr. Zčeřil vodu a zacloumal větvemi stromů, ze kterých začalo padat listí jako déšť. Podzim, pomyslel si zaklínač, opět podzim.
Vstal.
„Věříš v osud, Marigolde?"
Trubadúr zvedl hlavu a podíval se na něho široce otevřenýma očima.
„Proč se ptáš?"
„Odpověz mi."
„No... Věřím."
„A zdalipak víš, že jen samotný osud je příliš málo? Že je zapotřebí ještě něčeho více?"
„Nerozumím ti, Geralte."
„Nejenom ty. Ale opravdu to tak je. Je zapotřebí něčeho více. Problém je v tom, že já... Asi se už nikdy nedovím čeho."
„Co je ti, Geralte?"
„Nic mi není, Marigolde. Pojď, vyskoč do sedla. Jedeme. Bylo by škoda, kdybychom ztratili celý den. Kdo ví jak dlouho nám zabere hledání lodi. A budeme potřebovat velkou loď. Nenechám tady přece Klepnu."
„Přepravíme se spolu?" zaradoval se básník.
„Ano. Na této straně řeky už nemám co pohledávat."

IX.
„Yurgo!"
„Zlatonožko!"
Běžela k němu od brány, křičela a zakopávala vzrušením. Její dlouhé vlasy za ní vlály. Yurga hodil opratě vozkovi, seskočil z vozu na zem a rozběhl se jí v ústrety. Popadl ji pevně v pase, zvedl se země a několikrát se s ní zatočil na místě.
„Jsem zase tady, Zlatonožko! Vrátil jsem se!"
„Yurgo!"
„Vrátil jsem se. Ej, rychle otevřete vrata! Hospodář se vrátil! Ach, Zlatonožko!"
Byla mokrá a voněla mydlinami. Právě prala. Postavil ji na zem, ale ani pak ho nepustila, vzrušená, roztřesená, horoucí.
„Zaveď mě do domu, Zlatonožko."
„Bohové, ty ses vrátil! Celé noci jsem probděla. Yurgo... Kolik nocí jsem ani nezamhouřila oka..."
„Vrátil jsem se. Ech, vrátil jsem se! Vrátil jsem se bohatý! Zlatonožko, vidíš ten vůz? Hej ty, vjeď s tím vozem dovnitř! Vidíš ten vůz? Zlatonožko, hodně toho přivážím, aby..."
„Yurgo, nezajímá mě cos přivezl... Vrátil ses... Živ a zdráv."
„Říkám ti, že jsem se vrátil bohatý. Až uvidíš..."
„Yurgo? A kdo je to? Ten černě oděný muž? A, bohové, s mečem?"
Kupec se otočil. Zaklínač sesedl z koně odvrácen na druhou stranu předstíral, že upravuje postroj svého koně. Nedíval se na ně.
„Řeknu ti to později. Ach, Zlatonožko, kdyby ne on... A kde jsou děti? Jsou zdravé?"
„Zdravé, Yurgo, zdravé. Šly na pole odhánět vrány, ale sousedé jim určitě poví, že jsi už doma. Přiletí jako vítr, všechny tři..."
„Tři? Slyšel jsem dobře, Zlatonožko? Můžeš..."
„Ne, ale musím ti něco říci... Nebudeš se zlobit?"
„Já? Na tebe?"
„Přivedla jsem k nám děvčátko, Yurgo. Vzala jsem si je od druidů, víš, od těch, co po válce děti zachraňovalí... Sbírali je po lesích, sirotky a ty, které se ztratily... Některé sotva živé... Yurgo? Ty se zlobíš?"
Yurga si položil ruku na čelo. Ohlédl se. Zaklínač šel pomalu za vozem. Za uzdu vedl svého koně. Nedíval se na ně, stále nenápadně odvracel hlavu.
„Yurgo?"
„Ó bohové," vyjekl kupec. „Bohové! Zlatonožko... Něco, co nečekáš, že nalezneš! Ve vlastním domě!"
„Nehněvej se, Yurgo... Uvidíš, že ji budeš mít rád. Je to hrozně milá, chytrá a pracovitá dívenka, i když trochu zvláštní. Nechce mluvit o tom, odkud je, hned se rozpláče. Tak se jí na to neptám. Yurgo, vždyť víš, jak jsem vždy chtěla

dcerušku... Co je ti?"
„Nic," řekl tiše. „Nic. Osud. Celou cestu mluvil ze spánku, v horečce neblábolil o ničem jiném, než o osudu. Osud, osud, osud... Proklatě, to není nic pro nás, Zlatonožko, na to náš rozum nestačí. Nemůžeme chápat to, o čem přemýšlejí takoví, jako on. O čem sní. Na to náš rozum nestačí..."
„Táta!!!"
„Nadbore! Suliku! Vy jste ale vyrostli, jste silní jako býci! Tak pojďte ke mně, děti moje..."
Najednou se zarazil. Uviděl malou štíhlou bytůstku s popelavě plavými vlasy pomalu kráčející za chlapci. Dívenka se na něho podívala. Spatřil veliké oči, zelené jako jarní tráva a třpytící se jako dvě hvězdy. Dívenka se však znenadání dala do běhu. Yurga se díval, jak rychle běží, jak... Uslyšel, jak svým pronikavým hláskem křičí:
„Geralte!"
Zaklínač se bleskově otočil od svého koně. A rozběhl se vstříc malé dívence. Yurga by nikdy neuvěřil, že se nějaký člověk může pohybovat tak rychle.
Setkali se uprostřed dvora. Dívenka s popelavými vlasy v šedé sukénce a bělovlasý zaklínač s mečem na zádech, celý v černé kůži lesknoucí se stříbrem. Zaklínač přiběhl měkkými skoky, dívenka drobnými krůčky. Zaklínač na kolenou, dívenčiny ruce kolem krku, popelavé myší vlasy na ramenou. Zlatonožka dušeně vykřikla. Yurga ji objal a beze slova ji k sobě přitiskl. Druhou rukou objal oba chlapce a přitulil je k sobě.
„Geralte!" opakovala stále dokola dívenka, tulíc se k zaklínači. „Našel jsi mě! Věděla jsem to! Vždycky jsem to věděla! Věděla jsem, že mě najdeš!"
„Ciri," řekl zaklínač.
Yurga neviděl jeho tvář ukrytou v záplavě popelavých vlasů, viděl pouze ruce v černých rukavicích, hladící záda a ramena malé dívenky.
„Našel jsi mě! Ach, Geralte! Pořád jsem na tebe čekala! Tak hrozně dlouho! Teď už budeme spolu, že ano? Budeme už jen a jen spolu? Ano? Odpověz mi, Geralte! Řekni, že ano! Navždy spolu!"
„Navždy, Ciri."
„Tak, jak to říkali, Geralte. Tak jak to říkali... Jsem tvůj osud? Řekni! Jsem tvůj osud?"
Nyní Yurga uviděl zaklínačovy oči. A nesmírně se podivil. Slyšel Zlatonožčin tichý pláč, cítil, jak se jí třesou ramena. Díval se na zaklínače, napnutý a zvědavý na jeho odpověď. Věděl, že ji nepochopí, ale přesto na ni čekal. A dočkal se.
„Jsi něco více, Ciri. Něco více."

EPILOG

NĚCO KONČÍ, NĚCO ZAČÍNÁ

I.

Slunce se prodralo škvírami v okenicích, do komnaty pronikly šikmé pásy světla, v nichž vířil prach, pruhy denního jasu zalily podlahu pokrytou medvědími kožešinami a ve slunečním svitu se oslnivě zaleskla spona opasku. Opasek patřil Yennefer. Ležel na střevíčku s vysokým podpatkem, střevíček ležel na bílé halence s krajkami a bílá halenka ležela na černé sukni. Na opěradle křesla zdobeném řezbou chiméry visela jedna černá punčocha. Druhou punčochu nebylo nikde vidět, podobně jako druhý střevíc. Geralt si povzdechl. Yennefer měla ve zvyku svlékat se chvatně a netrpělivě. Zvykal si na to, nic jiného mu nezbývalo.
Vstal, otevřel okenice a vyhlédl ven. Jezero bylo hladké jako zrcadlo, nad ním se vznášel ranní opar, listí bříz a olší na březích se lesklo rosou a na lukách se válela mlha.
Yennefer se zavrtěla pod přikrývkou a nevýrazně zamručela. Geralt si povzdechl.
„Krásný den, Yen."
„Eee? Co?"
„Krásný den. Neobyčejně krásný."
Překvapila ho. Místo aby zaláteřila a přetáhla si přes hlavu polštář, žena se posadila, pročísla si prsty vlasy a začala hledat noční košili. Geralt věděl, že košile leží v záhlaví postele, kam ji čarodějka v noci odhodila. Avšak mlčel, Yennefer nesnášela podobné připomínky.
Čarodějka potichu zaklela, kopla do přikrývky, zvedla ruku a luskla prsty. Noční košile vyplula zpoza postele, zavlnila volány jako nějaký duch a snesla se rovnou do čekajících rukou. Geralt si povzdechl.
Yennefer vstala, přistoupila k němu, objala ho a kousla ho do ramene. Geralt si povzdechl. Seznam věcí, na které si musel zvykat, jakoby neměl konce.
„Chtěl jsi něco říci?" zeptala se čarodějka a přimhouřila oči.
„Ne."
„Dobře. Víš co? Den se opravdu povedl. Skvělá práce."
„Práce? Jak to myslíš?"
Než stačila Yennefer odpovědět, uslyšeli zdola vysoký, táhlý výkřik a hvizd. Břehem jezera se hnala Ciri na vrané klisně. Klisna byla ušlechtilého rodu, neobyčejně pěkná a ohnivá. Geralt věděl, že prý kdysi patřila nějakému půlelfovi, který ohodnotil popelavou zaklínačku podle pouhého zdání a šeredně se spletl. Ciri kobylu pojmenovala Kelpie. Ostrované ze Skellige tak říkali nebezpečnému, záludnému mořskému démonu, který se občas zjevoval také v podobě koně. Jméno klisně dokonale sedělo. Nedávno se o tom bolestně přesvědčil jistý půlčík, který se Kelpii pokusil ukrást. Půlčík se jmenoval Sandy Frogmorton, ovšem od té příhody mu všichni říkali Karfiól.

„Jednou si zlomí vaz," zamumlala Yennefer pozorujíc Ciri, skloněnou, stojící ve třmenech, pádící vysoko stříkající vodou. „Jednoho dne si ta tvoje bláznivá dcerka zlomí vaz."
Geralt otočil hlavu a beze slova se zadíval do čarodějčiných fialkových očí.
„No dobrá," usmála se Yennefer, neuhýbajíc pohledem. „Omlouvám se. Naše dcerka."
Opět jej objala, silně se k němu přitiskla, podruhé jej kousla do ramene, políbila a znovu kousla. Dotkl se ústy jejích vlasů a jemně shrnul košilku dolů z jejích ramen.
A vzápětí se opět ocitli v rozestlaném lůžku, ještě teplém a vonícím spánkem. Začali se navzájem hledat, hledali se dlouze a trpělivě a jistota, že se nakonec přece jen najdou, je naplňovala radostí a štěstím, a tak byla radost a štěstí ve všem, co spolu dělali. A třebaže se tak velmi lišili, věděli jako vždy, že to nejsou rozdíly, které dělí, nýbrž svazují a spojují - silně a pevně, jako tesařskou sekerou vysekané spojení krokve a kálenice, z něhož se rodí dům. Bylo to stejné jako tehdy poprvé, kdy mu učarovala její nádherná nahota a vášnivost a ji uchvátila jeho něha a touha. A stejně jako tehdy poprvé mu o tom chtěla říci, avšak on ji přerušil polibky, laskáním a vzal jejím slovům všechen smysl. A později, když jí o tom chtěl říci sám, nedokázal promluvit. Štěstí a rozkoš na ně spadly jako skály a zůstalo jen jasné světlo pod víčky a nehlasný křik, když okolní svět přestal existovat, něco skončilo a něco začalo a něco trvalo. A bylo ticho, ticho a klid.
A okouzlení.
Okolní svět se pozvolna vracel, zase tu bylo lůžko vonící spánkem a ranním sluncem zalitá komnata a den... Den...
„Yen?"
„Hmm?"
„Když jsi říkala, že je dnes krásně, dodalas: ‚skvělá práce'. Mělo to znamenat..."
„Mělo," potvrdila a protáhla se. Uchopila při tom rohy polštáře, napjala paže a její se ňadra vztyčila, až se Geralt při tom pohledu zachvěl. „To víš, že jsme se o to postarali. Včera večer. Já, Nenneke, Triss a Dorregaray. Nemohla jsem přece riskovat, že tento den nebude pěkné počasí..."
Odmlčela se a dotkla se kolenem jeho boku.
„Vždyť je to nejdůležitější den tvého života, blázínku."

II.
Na jezerním břehu stojící hrad Rozrog už nutně vyžadoval generální opravu zvenku i zevnitř - a to ne od včerejška. Bez obalu bylo možno přiznat, že Rozrog byla v podstatě zřícenina, břečťanem a voděnkou zarostlá ruina stojící uprostřed jezer a bažin. V tak žalostném stavu byl Rozrog již v době, kdy byl věnován králi Herwigovi. Zpustlý hrad se svým nejbližším okolím byl něco jako dárek na rozloučenou a doživotní výminek pro vladaře, jenž před dvanácti lety dobrovolně abdikoval ve prospěch svého synovce Brenana zvaného odnedávna Dobrý. Geralt se s exkrálem seznámil prostřednictvím Marigolda, který Rozrog často navštěvoval, neboť Herwig byl milým a přejícím hostitelem.
O Herwigovi a jeho hradě se zmínil právě trubadúr v době, když byla všechna místa, jejichž seznam zaklínač sestavil, čarodějkou odmítnuta jako nevhodná. S Rozrogem Yennefer kupodivu souhlasila okamžitě a bez ohrnování nosu.
A tak se měla svatba Geralta a Yennefer uskutečnit na hradě Rozrogu.

III.
Původně měl být jejich sňatek tichý a neformální, ale časem se ukázalo, že je to z různých důvodů nemožné. Bylo třeba najít někoho s organizačním talentem, protože Geralt a Ciri, o Marigoldovi ani nemluvě, žádné nadání tohoto směru nikdy neprojevili a Yennefer - to se rozumí - přece nemohla organizovat vlastní svatbu. Záležitost tedy svěřili Nenneke z Ellanderu, velekněžce bohyně Melitelé. Přicestovala neprodleně v doprovodu dvou mladých kněžek Ioly a Eurneid...
A začaly potíže.

IV.
„Ne, Geralte!" rozčileně dupla nohou Nenneke. „Nepřeberu žádnou odpovědnost ani za ceremonii, ani za slavnostní hostinu. Takhle zřícenina, kterou může považovat za hrad jenom blázen, se na nic podobného nehodí. Kuchyně je zničená, v hlavním sále by mohla být leda tak maštal a kaple... Vždyť tady vůbec není kaple. Můžeš mi prozradit, kterého z bohů ctí ten kulhavý Herwig?"
„Pokud vím, žádného. Tvrdí, že náboženství je mandragorou pro masy."
„Věděla jsem to," řekla kněžka s neskrývaným opovržením. „V bývalé kapli není jediná socha, není tam nic, jen myší bobky. A ta pustina vůkol. Geralte, proč se nechcete vzít třebas ve Vengerbergu, v civilizovaném kraji?"
„Vždyť víš, že Yennefer je kvarteronka. V těch tvých civilizovaných krajích jsou proti smíšeným manželstvím."
„U Veliké Melitelé! Co znamená jedna čtvrtina elfské krve? Kdekdo má příměs krve Staršího lidu! Jsou to jen nesmyslné předsudky!"
„Já jsem si je nevymyslel."

V.
Seznam hostů - ne moc dlouhý - sepsali snoubenci společně, zvaní dostal na starost Marigold. Jak se dalo předvídat, ztratil listinu dříve než ji stačil přečíst, ale samozřejmě se nepřiznal a zařídil všechno po svém - pozval, koho se dalo. Trubadúr znal Geralta a Yennefer natolik dobře, aby nezapomněl na nikoho skutečně důležitého, jenže by nebyl sám sebou, kdyby soupis hostů neobohatil o značný počet zcela náhodných osob.
Přišel tedy starý Vesemir z Kaer Morhen, Geraltův učitel a vychovatel, a s ním zaklínač Eskel, se kterým se Geralt přátelil už od dětství.

Objevil se druid Myšilov doprovázen o hlavu vyšší a aspoň o sto let mladší opálenou blondýnkou jménem Freya. S nimi dorazil jarl Crach an Craite ze Skellige se syny Ragnarem a Lokim. Dlouhánovi Ragnarovi visely z koňského hřbetu nohy až k zemi, zato Loki připomínal subtilního elfa. Nebylo divu, když to byli synové dvou různých jarlových souložnic.
Ohlásil se fojt Caldemeyn z Blavikenu s dcerou Annikou, pohlednou, ale k uzoufání nesmělou pannou.
Přibyl trpaslík Yarpen Zigrin, výjimečně nedoprovázen bandou vousatých loupežníků, které nazýval „ogaři". K Yarpenovi se cestou připojil elf Chireadan, který měl dost nejasné, ale nepochybně značně vysoké postavení mezi Starším lidem. Jeho družinu tvořilo několik neznámých elfů.
Přispěchala rovněž povykující parta půlčíků, z nichž Geralt znal pouze Daintyho Biberveldta, sedláka ze Rdestové Loučky, a z doslechu jeho hádavou choť Gardénii. Ve skupině byl jeden půlčík, který nebyl půlčík - známý obchodník a podnikatel Tellico Lunngrevink Letorte z Novigradu, ve skutečnosti doppler - tvor schopný přijmout jakoukoli podobu, v tomto případě půlčíka zvaného přáteli Dudu.
Od hranic Brokilonu přišel baron Freixennet s manželkou, krásnou dryádou Braenn a pěti dcerkami, které se jmenovaly Morenn, Cirilla, Mona, Eithné a Kashka. Morenn vypadala na patnáct, Kashka na pět let. Všechny měly vlasy rudé jako oheň, přestože Freixennet měl vlasy černé a Braenn medově zlaté. Braenn byla v pokročilém těhotenství. Freixennet tvrdil, že tentokrát to určitě bude syn, zatímco jeho pětka zrzavých dryád po sobě pomrkávala a hihňala se mu za zády a Braenn s mírným úsměvem dodávala, že „syn" se bude jmenovat Melissa.
Přicestoval jednoruký Jarre, písař a kronikář z Ellanderu, chráněnec velekněžky Nenneke. Dostavil se hlavně kvůli Ciri, do níž se po uši zamiloval. Ciri však nesmělému nadbíhání zmrzačeného mládence nevěnovala sebemenší pozornost.
Řadu nečekaných hostů zahájil kníže Agloval z Bremervoordu, jehož návštěva vzbudila úžas, protože se kníže s Geraltem upřímně nesnášeli. Ještě pozoruhodnější bylo, že knížete doprovázela jeho manželka Sh'eenaz. Sh'eenaz byla kdysi mořskou pannou, která pro lásku ke knížeti vyměnila rybí ocas za pár neobyčejně pěkných nohou, ale přesto o ní bylo známo, že trpí fóbií z pevniny, a tudíž se nikdy nevzdaluje z mořského pobřeží.
Málokdo očekával příjezd korunovaných hlav, neboť je také nikdo nezval. Přesto panovníci poslali blahopřání, dary, posly - nebo všechno najednou. Zřejmě se smluvili, protože jejich poslové cestovali společně a cestou se ohromně spřátelili. Rytíř Yves reprezentoval krále Ethaina, vladyka Sulivoj krále Venzlava, sir Matholm krále Sigismunda a sir Devereux královnu Addu, bývalou strigu. Cesta musela být náramně veselá, Yves měl rozbitý ret, Sulivoj ruku v pásce, Matholm kulhal a Devereux měl takovou kocovinu, že se stěží držel v sedle.
Nikdo nepozval zlatého draka Villentretenmertha, poněvadž nikdo nevěděl, jak mu dát vědět ani kde ho hledat. Kupodivu se objevil sám od sebe, pochopitelně na zapřenou v podobě nenápadného rytíře Borcha erbu Tří kavek. To se ví, že v Marigoldově přítomnosti nemohlo žádné incognito zůstat zachováno, avšak stejně básníkovi nikdo nevěřil, když potají ukazoval na kudrnatého rytíře a dušoval se, že je to drak.
Nikdo rovněž nezval a neočekával houf individuí, kteří sami sebe označovali za „přátele a známé Mistra Marigolda". Byli to v první řadě básníci, zpěváci a muzikanti, následně jokulátoři a kejklíři, profesionální karbaník, cvičitelka krokodýlů a čtyři zmalované žínky. Tři byly na první pohled lehké holky, čtvrtá sice na couru ani moc nevypadala, ale dozajista jí byla také. Celou trupu doplňovali dva proroci, z nichž jeden byl falešný, jeden sochař do mramoru, jedno plavovlasé a neustále opilé médium ženského pohlaví a nosatý gnóm, který se představil jako Schuttenbach.
Magickou obojživelnou lodí, která připomínala labuť zkříženou s velikánskou peřinou, připluli čarodějové. Bylo jich třikrát méně než bylo zváno, nicméně třikrát více než mnozí očekávali, neboť se rozneslo, že nevěstini kolegové a kolegyně odsuzují její svazek s mužem „zvenčí" - a ke všemu s vědmákem. Část jich pozvání zcela ignorovala, část se vymluvila na nedostatek času a povinností zúčastnit se nějakého čarodějného konventu či sletu. Takže na palubě peřinovce, jak nazval nevídané plavidlo Marigold, byli pouze Dorregaray z Wolle a Radcliffe z Oxenfurtu.
A Triss Ranuncul s vlasy barvy říjnových kaštanů.

VI.
„Ty jsi pozval Triss Ranuncul?"
„Ne," zavrtěl hlavou zaklínač a byl zatraceně rád, že mu mutace znemožňuje, aby se červenal. „Já ne. Podezírám Marigolda, ačkoliv oni všichni tvrdí, že se o svatbě dověděli z kouzelných krystalů."
„Nepřeji si Triss na své svatbě."
„Proč? Vždyť je to tvoje přítelkyně."
„Nezahrávej si se mnou, zaklínači! Každý ví. že jste byli milenci!"
„To není pravda."
Čarodějčiny oči se nebezpečně zúžily.
„Je to pravda!"
„Není!"
„Je!"
„Dobrá," otočil se rozhněvaně. „Je to pravda. A co na tom?"
Yennefer chvíli mlčela a hrála si se svou obsidiánovou hvězdou na krku.
„Nic," odvětila po chvíli. „Ale chtěla jsem, aby ses přiznal. Nikdy se mi nepokoušej lhát, Geralte, nikdy."

VII.
Kamenné zdi byly cítit vlhkem a kyselým rostlinstvem, slunce prohřívalo vodu v hradním příkopu, na jejíž hladině se vznášely zlaté květy stulíků. Hrad se probouzel. V západním křídle někdo práskl okenicí a hlasitě se zasmál. Někdo jiný se slabým hlasem dožadoval vody z kvašeného zelí. Jeden z Marigoldových kolegů trubadúrů si prozpěvoval při

holení:

Když zapěje kohout venku
na svou ženušku vzpomenu
domů půjdu rovnou z šenku
jenom co žízeň zaženu

Zaskřípaly dveře, na nádvoří vyšel Marigold. Protahoval se a třel si tvář.
„Jak se daří, ženichu?" zeptal se unaveným hlasem. „Jestli se chystáš prásknout do bot, teď máš poslední příležitost."
„Jsi dnes nějaké ranní ptáče, Marigolde."
„Vůbec jsem si nešel lehnout," zahuhlal básník, posadil se na lavičku vedle zaklínače a opřel se zády o zeď. „Bohové, to byla noc. Ale co, nejlepší přátelé se nežení tak často, bylo to třeba jak se patří oslavit."
„Svatební veselice má být až dnes," připomenul Geralt. „Vydržíš?"
„Chceš mě snad urazit?"
Slunce hřálo, ptáci švitořili v křoví. Od jezera bylo slyšet šplouchání a výskání. To se koupaly Freixennetovy dcery, zrzavé dryády Morenn, Cirilla, Mona, Eithné a Kashka, jako vždy nahé, ale dnešního jitra ve společnosti mladé čarodějky Triss Ranuncul a Freyi, společnice druida Myšilova. Nahoře nad nimi, na cimbuří hradu se královští poslové Yves, Sulivoj, Matholm a Devereux tahali o dalekohled.
„Bavili jste se aspoň dobře, Marigolde?"
„Ani se neptej."
„Nějaký skandál, o kterém bych měl vědět?"
„Několik."
Podle básníkova zpravodajství měl první skandál rasový podtext. Tellico Lunngrevik Letorte uprostřed zábavy z čista jasna prohlásil, že už má dost vydávání se za půlčíka. Poukázal na bavící se dryády, elfy, půlčíky, sirénu, trpaslíka a gnóma Schuttenbacha, načež označil za diskriminaci skutečnost, že zde každý host může být sám sebou, pouze on, Tellico, se musí strojit do cizího peří. Aby dal najevo své pobouření, na chvíli se ukázal ve své skutečné podobě. Gardénie Biberveldt při tom pohledu omdlela, kníže Agloval se div neudávil soustem candáta a Caldemeynova dcera Annika dostala hysterický záchvat. Situaci se pokusil uklidnit rytíř Borch Tři kavky, který se pokusil dopplerovi v klidu vysvětlit, že schopnost tělesné proměny je privilegium, které zavazuje přinejmenším k tomu, aby ten, kdo tuto schopnost ovládá, nosil podobu přijatelnou ve slušné společnosti. Doppler netušící, že rytíř je ve skutečnosti drak, obvinil Borcha z rasismu, šovinismu a naprosté neznalosti věci. Dotčený Villentretenmerth přijal na okamžik svou pravou podobu. Rozbil při tom několik kusů nábytku a vyvolal všeobecnou paniku. Jakmile se hosté vzpamatovali, rozhořel se urputný spor, v němž se lidé a nelidé navzájem obviňovali z intolerance a podněcování rasové nenávisti. Veskrze neočekávaným argumentem v diskusi byl návrh pihovaté Merle, děvky, která na děvku nevypadala. Dotyčná totiž prohlásila, že celá ta hádka je hloupá a bezpředmětná a opravdová profesionálka nepodléhá žádným předsudkům, což je ochotna - za náležitou odměnu - na místě dokázat třebas i s drakem Villentretenmerthem v jeho přirozené podobě. Do ticha, které po tom návrhu zavládlo, se ozval pouze hlas média ženského pohlaví, které oznámilo, že je ochotno učiniti totéž - a zadarmo. Villentretenmerth kvapně otočil list a stočil debatu k bezpečnějším tématům jako třeba ekonomii, politice, lovu, rybolovu a hazardním hrám.
Další skandál byl více méně společenský. Myšilov, Radcliffe a Dorregaray se vsadili, který z nich přinutí silou vůle levitovat více objektů současně. Zvítězil Dorregaray, který udržel ve vzduchu dvě židle, podnos s ovocem, mísu polévky, glóbus, kočku, dva psy a Kashku, nejmladší dcerku Freixenneta a Braenn.
Potom se popraly dvě prostřední dcery barona a dryády Cirilla a Mona, takže je bylo nutno odvést. Pak se poprali Ragnar ze Skellige s rytířem Matholmem, důvodem rvačky byla nejstarší ze sester Morenn. Naštvaný Freixennet nakázal své ženě pozamykat všechny zrzavé ratolesti v jejich komnatách a sám se zapojil do závodů v pití, které zorganizovala Myšilovova přítelkyně Freya. Tehdy vyšlo najevo, že dotyčná má nepředstavitelnou výdrž, hraničící v podstatě s totální imunitou vůči alkoholu. Většina Marigoldových ostřílených kumpánů z cechu básníků a šumařů záhy skončila pod stolem. Freixennet, Crach an Craite a Caldemeyn bojovali statečně, ale nakonec i oni podlehli. Dlouho se držel čaroděj Radcliffe, totiž do chvíle, kdy se prozradilo, že má u sebe kus rohu jednorožce. Jakmile mu byl zabaven, neměl s Freyou žádnou šanci. Nakonec zůstala ostrovanka na konci stolu skoro sama - jen nějakou dobu s ní pil ještě nějaký neznámý bledý mužský ve staromódním hábitu. Po čase ale i on vstal, zavrávoral, zdvořile se uklonil a prošel zdí, jako by to byla mlha. Po průzkumu starých portrétů zdobících hodovní síň došli k závěru, že se jednalo o Willema řečeného Ďábel, před pár staletími majitele Rozrogu, který byl na přátelském dýchánku ubodán dýkami.
Starý hrad skrýval rozličná tajemství a v minulosti si získal ponurý věhlas, proto se noc neobešla bez dalších nadpřirozených jevů. Kolem půlnoci vletěl do sálu otevřeným oknem vampýr, leč Yarpen Zigrin krvepijce obrátil na útěk, když na něj říhl česnekovým dechem. Neustále něco sténalo, skučelo a řinčelo železnými řetězy, ale nikdo tomu nevěnoval pozornost v domnění, že se jedná o součást produkce Marigoldových přátel z uměleckých kruhů. Byli to však nepochybně duchové, poněvadž na schodišti po nich zbylo tolik ektoplasmy, že někteří hosté uklouzli a bolestivě si natloukli. Hranice slušnosti překročil rozježený démon s ohnivýma očima, který ze stínu štípl do zadečku sirénu Sh'eenaz. Jen s námahou se podařilo zabránit ostudě, neboť postižená si myslela, že viníkem je Marigold. Démon využil zmatku, kroužil sálem a štípal tak dlouho, dokud jej neodhalila a účinným exorcismem nezahnala Nenneke. Několika osobám se zjevila Bílá paní, která byla podle pověsti před dávnými časy zaživa zazděna v hradních sklepeních. Skeptici ovšem tvrdili, že nešlo o přízrak Bílé paní, nýbrž o médium ženského pohlaví, které bloumalo po chodbách a hledalo něco k pití.

Pak došlo k postupnému mizení. První zmizeli rytíř Yves a krotitelka krokodýlů, hned po nich Ragnar a ellanderská kněžka Eurneid. Následně se ztratila Gardénie Biberveldt, ale ukázalo se, že šla prostě na kutě. Tehdy zmizel Jarre a druhá z kněžek Iola. Ciri, která vždycky tvrdila, že jednoruký mladík je jí lhostejný, se nepovedlo ukrýt určitý neklid, který se ovšem vzápětí rozptýlil, když se zjistilo, že podroušený Jarre si musel odskočit na malou stranu, avšak spadl do výmolu a tam usnul. Iola byla objevena pod schodištěm. S elfem Chireadanem. Viděli rovněž Triss Ranuncul, kterak se ve společnosti zaklínače Eskela uchyluje do zahradního altánku, jenže nad ránem si někdo všiml, že z altánu se krade doppler Tellico. Marně se domýšleli, čí podobu vlastně měňák přijal: Eskela anebo Triss. Kdosi vyslovil dokonce domněnku, že na Rozrogu jsou dopplerové hned dva. Chtěli se zeptat na názor odborníka na proměny, draka Villentretenmertha, ale ten se rovněž nepozorovaně vytratil a spolu s ním i nevěstka Merle.
Zmizela také druhá děvka s jedním z proroků. Prorok, který zůstal, prohlašoval, že on je ten pravý, jenže to neuměl dokázat. A pohřešoval se rovněž gnóm, který se představil jako Schuttenbach, a do rána nebyl nikde nalezen.
„Můžeš akorát litovat," dokončil trubadúr s širokým zívnutím, „žes u toho nebyl, Geralte. To byla náročná oslava."
„Lituji," zamumlal zaklínač. „Ale nemohl jsem, protože Yennefer... Chápeš přece..."
„Jasně, že chápu," přikývl Marigold. „Proto se nežením."

VIII.
Z hradní kuchyně se rozléhal řinkot nádobí, veselý zpěv a smích. Pohostit všechny návštěvníky nebylo snadné, poněvadž bývalý král nezaměstnával skoro žádné služebnictvo. Problém nevyřešila ani přítomnost čarodějů, protože všichni se vzácně shodli, že se nebudou šidit kulinárními iluzemi, ale hodlají se najíst přirozeně. Dopadlo to tak, že Nenneke nahnala do práce koho se dalo. Zpočátku to šlo ztuha, protože ti, které velekněžka dopadla neměli o vaření, pečení a smažení ani páru, naopak ti, kdož se v kuchařském umění vyznali, se zavčasu schovali. Nenneke ale našla zdatnou pomoc v osobě Gardenie Biberveldt a ostatních půlčicích. Zdatnými a pilnými kuchtičkami se kupodivu ukázaly i všechny čtyři povětrné holky.
S doplněním zásob potíže nebyly. Agloval a Freixennet zorganizovali lov, z něhož přinesli dostatek zvěřiny. Braenn a jejím dcerám stačily dvě hodinky k tomu, aby kuchyni zásobily ptactvem všeho druhu, vždyť i nejmenší dryáda Kashka spolehlivě ovládala luk. Král Herwig byl vášnivý rybář, už za svítání vyplul na jezero, kde nalovil štiky, candáty a okouny. Dnes mu při rybaření dělal společnost mladší syn Cracha an Craite Loki, který se dokonale vyznal v rybolovu a plavbě. Navíc byl dosažitelný už časně ráno, poněvadž stejně jako starý Herwig ani mladý Ostrovan nepil.
Dainty Biberveldt a jeho příbuzní včetně dopplera se pustili do slavnostní výzdoby sálu a komnat. Na zametání, vytírání a uklízení vůbec nahnali oba proroky, krotitelku krokodýlů, sochaře do mramoru a dokonce i věčně opilé médium ženského pohlaví.
Dozor nad sklepem s nápoji byl svěřen Marigoldovi a jeho přátelům básníkům, ale to byla osudová chyba. Umělce museli rychle vyhnat a klíče svěřili Freyi. Od té chvíle Marigold a jeho kumpáni vysedávali u dveří do sklepa a snažili se Ostrovančino srdce obměkčit milostnými baladami, proti nimž však byla Freya stejně imunní jako proti alkoholu.
Geralt, vytržen z dřímoty klapotem okovaných kopyt na dlažbě nádvoří, zvedl hlavu. Z křovin u hradební zdi vyjela vodou se lesknoucí Kelpie s Ciri v sedle. Dívka měla svůj černý kožený oděv a na zádech meč, proslulý Gewyr, který ukořistila v katakombách na poušti Korath.
Chvíli se na sebe mlčky dívali, potom jezdkyně kopla klisnu patou do slabin a přijela blíže. Kelpie sklonila hlavu, aby mohla po zaklínači chňapnout zuby, Ciri ji však zadržela ostrým trhnutím uzdou.
„Takže dnes," ozvala se zaklínačka ze sedla. „Dnes, Geralte."
„Dnes," přisvědčil, opíraje se o zeď.
„Mám radost," řekla nepřesvědčivě. „Myslím... Nejsem si jista, jestli spolu budete šťastní, ale mám radost..."
„Sesedni, Ciri. Popovídáme si."
Dívka potřásla hlavou a shrnula si vlasy dozadu za ucho. Geralt zahlédl ošklivou jizvu na její tváři - památku na ty strašné události. Ciri si nechala narůst dlouhé vlasy a zčesávala si je tak, aby šrám zakrývaly, ale občas na to zapotnínala.
„Odjíždím, Geralte," oznámila. „Hned po oslavě."
„Sesedni."
Zaklínačka seskočila na zem a posadila se vedle Geralta. Objal ji. Položila si hlavu na jeho rameno.
„Odjíždím," zopakovala.
Mlčel. Vybavovala se mu spousta slov, nemohl však mezi nimi najít ta správná, ta potřebná. Tak mlčel.
„Vím, nač myslíš," řekla pomalu. „Myslíš si, že utíkám. Máš pravdu."
Mlčel. Věděl to.
„Konečně po tolika letech máte jeden druhého, ty a Yen. Zasloužíte si štěstí a klid. Domov. Ale já se toho bojím, Geralte. Proto... utíkám."
Mlčel. Myslel na své vlastní útěky.
„Odejdu hned po oslavě," zopakovala Ciri. „Chci... Chci opět cválat s větrem ve tváři. Chci vidět hvězdy nad stezkou a po nocích si hvízdat Marigoldovy balady. A toužím po boji, po tanci s mečem, po nebezpečí a po rozkoši z vítězství. A nadevše toužím po samotě. Rozumíš mi?"
„Samozřejmě," pousmál se smutně. „Samozřejmě, že ti rozumím, Ciri. Jsi moje dcera, jsi zaklínačka. Uděláš to, co musíš udělat. Ale jedno ti povím: můžeš utíkat, ale neutečeš."
„Vím," přitiskla se k němu silněji. „Ale pořád neztrácím naději, že jednou... Jestli počkám, jestli budu trpělivá, třeba se někdy i já dočkám takového pěkného dne... Takového, jako... I když..."
„Co, Ciri?"

„Nikdy jsem nebyla hezká. A teď, s tou jizvou..."
„Ciri," nenechal ji dokončit. „Jsi nejhezčí děvče na světě. Hned po Yennefer, to se rozumí."
„Ach, Geralte."
„Jestli mi nevěříš, zeptej se Marigolda."
„Ach, Geralte."
„Kam?"
„Na Jih," odvětila bez váhání a odvrátila obličej. „Nad krajem se tam ještě vnáší kouř z požárů, začíná se opět stavět, sít. Lidé tam bojují o holý život, potřebují ochranu a obranu. Bude mne tam potřeba. A je ještě Nilfgaard... Musíme tam vyrovnat účty, Gweir a já."
Zmlkla, její tvář ztuhla, zelené oči se zúžily, ústa zkřivila zlá grimasa. Pamatuji, pomyslel si Geralt, pamatuji. Bojovali tehdy na zkrvavených, kluzkých schodech hradu Rhys-Rhun, bok po boku, on a ona, Vlk a Kočka, dva automaty na zabíjení, nelidsky rychlé, nelidsky kruté. Zuřili, dovedeni do krajnosti, přitlačeni ke zdi. Tehdy Nilfgaarďany ovládla hrůza, dali se na ústup před leskem jejich očí a čepelí. A tak mohli zvolna sejít po schodišti hradu Rhys-Rhun, po stupních kluzkých krví. Šli vedle sebe, opírali se jeden o druhého a před sebou nesli smrt, smrt na ostřích dvou mečů. Klidný Vlk a zběsilá Kočka. Třesk zbraní, křik, krev a smrt... Tak to bylo... Tehdy...
Ciri opět shrnula vlasy dozadu a v popelavé záplavě se zabělal široký bílý pruh na skráni. Tehdy jí zbělely vlasy.
„Musím vyrovnat účty," sykla. „Za Mistle. Pomstila jsem ji, ale za Mistle jeden mrtvý nestačí."
Bonhart, pomyslel si. Zabila ho se strašnou nenávistí. Ach, Ciri, Ciri. Stojíš nad propastí, dceruško. Tvou Mistle ti nenahradí ani tisíc mrtvých. Střez se nenávisti, dítě, užírá člověka jako rakovina.
„Dávej na sebe pozor," zašeptal jen.
„Radši si budu dávat pozor na ty druhé," usmála se zlověstně. „To je spolehlivější."
Už nikdy ji neuvidím, uvědomil si. Jestli odjede, už nikdy ji neuvidím.
„Uvidíš," řekla znenadání s tajemným úsměvem čarodějky - zaklínačky. „Uvidíš, Geralte."
Prudce vstala, vysoká a štíhlá jako chlapec, ale pružná jako tanečnice. Jedním skokem se ocitla v sedle.
„Yaaa, Kelpie!!!"
Podkovy vrané klisny vykřesaly jiskry z dlažebních kamenů.
Zpoza rohu vyšel Marigold s loutnou přes rameno a dvěma holbami piva v rukou.
„Napij se," nabídl zaklínači a posadil se k němu. „Udělá ti to dobře."
„Já nevím. Yennefer mě varovala, abych nebyl cítit pitím."
„Rozžvýkáš jednu petržel. Pij, bačkoro."
Dlouhou dobu seděli mlčky a popíjeli pivo. Potom Marigold vydechl:
„Ciri odjíždí, co?"
„Ano."
„Věděl jsem to. Poslyš, Geralte..."
„Nic neříkej."
„Dobře."
Mlčeli dále. Z kuchyně příjemně voněla pečená zvěřina, kořeněná jalovcem.
„Něco končí," řekl Geralt těžce. „Něco končí, Marigolde."
„Ne," odvětil vážně básník. „Něco začíná."

IX.
Odpoledne uběhlo v náramném pláči. Zavinil to elixír krásy. Ten elixír, přesněji krém zvaný feenglanc a ve Starší mluvě glamarye, když byl správně namíchán, dokázal neuvěřitelným způsobem zvyšovat ženský půvab. Na prosby všech žen na hradě připravila Triss větší množství té magické substance a odpoledne začalo velké krášlení. Za zamčenými dveřmi komnat se ozýval vzlykot Cirilly, Mony, Eithné a Kashky, poněvadž elixír dostala pouze nejstarší ze sester Morenn. Kupodivu nejhlasitěji brečela malá Kashka. O patro výše plakala dcera Daintyho Biberveldta Lily, poněvadž se ukázalo, že glamarye na půlčice neúčinkuje -jako ostatně většina kouzel. Pod cesmínovým keřem v zahradě lkalo médium ženského pohlaví, které netušilo, že glamarye způsobuje prudké vystřízlivění, jehož vedlejším účinkem je těžká melancholie. No a v západním křídle hradu fňukala Caldemeynova dcera Annika, která nevědouc, že glamarye se má vetřít pod oči, svůj příděl snědla a dostala běhavku. Ciri přijala lhostejně dávku elixíru a natřela s ní Kelpii.
Poplakaly si ale rovněž kněžky Iola a Eurneid, poněvadž Yennefer kategoricky odmítla obléci si sněhobílé svatební šaty, které pro ni ušily. Nepřesvědčila ji ani Nenneke, nevěsta nadávala a vztekala se, že v bílé bude vypadat jako nějaká nablblá panna. Rozčilená Nenneke se na čarodějku také rozkřikla, že se chová hůře než tři panny najednou. Yennefer vyčarovala kulový blesk a rozbila jím střechu na rohové baště, což nakonec mělo příznivý účinek - rána byla tak silná, že fojtovu dcerku úlekem přešel průjem.
Opět byla viděna Triss se zaklínačem Eskelem, jak se drží důvěrně za ruce a směřují k altánku. Tentokrát nebylo pochyb o jejich totožnosti, protože měňák Tellico tou dobou pil pivo ve společnosti trubadúra Marigolda, půlčíka Biberveldta a draka Villentretenmertha.
Přes nadále trvající pátrání nebyl nalezen gnóm, představující se jako Schuttenbach.

X.
„Yen..."
Vypadala kouzelně. Vlnité havraní vlasy ozdobené zlatým diadémem padaly na ramena přes vysoký límec bílé brokátové toalety s černobíle proužkovanými balónovými rukávy, jež byla v pase stažena spoustou háčků a liliových

stužek.
„Květiny, nezapomeň na květiny," připomněla Triss, celá v blankytu, podávajíc nevěstě kytici bílých růží. „Ach, Yen, jak se těším..."
„Triss, drahá," zalkala nečekaně Yennefer, načež se obě přítelkyně opatrně objaly a políbily povětří kolem svých briliantových náušnic.
„Dost těch citových výlevů," prohlásila Nenneke, uhlazujíc si faldy na bělostném rouchu arcikněžky. „Jdeme do kaple. Iolo, Eurneid, přidržte jí vlečku, ať nespadne se schodů.
Yennefer přistoupila ke Geraltovi a prsty v bílé krajové rukavičce mu upravila límec černého, stříbrem vyšívaného kabátce. Zaklínač jí nabídl rámě.
„Geralte," špitla mu u ucha. „Nemohu tomu uvěřit."
„Yen," zašeptal v odpověď. „Miluji tě."
„Já Vim."

XI.
Kde je, u všech ďasů, Herwig?"
„Nemám potuchy," odpověděl Marigold a leštil rukávem spony na módní kamizole barvy vřesu. „A kde je Ciri?"
„Nevím," zamračila se Yennefer a popotáhla nosem. „Smrdíš petrželí, Marigolde. Snad se z tebe nestal vegetarián?"
Hosté se scházeli, pozvolna zaplňujíc hradní kapli. Agloval v ceremoniální černi vedl svou bílozelenou Sh'eenaz a za nimi kráčela suita půlčíků vystrojených v tradičních hnědých, béžových a okrových odstínech. Yarpen Zigrin kráčel vedle Villentretenmertha, na obou se třpytilo zlato. Freixennet a Dorregaray byli ve fialových oděvech, královští poslové v heraldických barvách, elfové a dryády v zelené a Marigoldovi kumpáni ve všech barvách duhy.
„Neviděl jste někdo Lokiho?" zeptal se Myšilov.
„Lokiho?" podíval se na něj Eskel skrze bažantí péra, která mu zdobila baret. „Lokiho jsem viděl s Herwigem. Vypluli v loďce na ryby. Ciri jela za nimi k jezeru, aby jim řekla, že to už začíná."
„Je to dávno?"
„Dost dávno."
„Aby je rejnok kopl, zatracené tiché blázny!" zaláteřil Crach an Craite. „Když jim zabere ryba, zapomínají na celý svět. Ragnare, utíkej pro ně."
„Okamžik," ozvala se Braenn. „Potřebujeme někoho, kdo běhá opravdu rychle. Mono! Kashko! Raenn'ess aen laeke, va!"
„Říkala jsem," prohlásila opovržlivě Nenneke, „že na Herwiga není možno spoléhat. Je to nezodpovědný element jako všichni ateisté. Koho to napadlo, svěřit funkci ceremoniáře zrovna jemu?"
„Herwig je král," namítl nejistě Geralt. „Sice bývalý, ale přece jenom..."
„Živijó, živijó..." zapěl zčistajasna jeden z proroků, ale krotitelka krokodýlů ho pohotově utišila ranou do krku. Ve skupině půlčíků začal zmatek, někdo zaklel, někdo další dostal herdu. Gardénie zapištěla, protože doppler jí přišlápl dlouhou róbu. Médium ženského pohlaví začalo docela bezdůvodně vzlykat.
„Ještě chvilku," zasyčela Yennefer přes přívětivý úsměv, „ještě chvilku a raní mě mrtvice. Ať už to konečně začne. A ať už to konečně skončí."
„Nemel sebou, Yen," šeptala Triss. „Prasknou ti šaty."
„Kde je gnóm Schuttenbach?" zařval někdo z básníků.
„Nevíme!" odpověděla sborem čtveřice poběhlic.
„Tak ho někdo najděte, kurva!" rozkřikl se Marigold. „Slíbil, že donese květiny! Co teď? Schuttenbach fuč, kytky fuč! Jak to teď vypadáme?"
Dveře do kaple se rozletěly dokořán a dovnitř vběhly s jekotem obě dryády vyslané k jezeru. Za nimi vpadl do kaple Loki. Kapala z něho voda a bahno, na čele měl krvavý šrám.
„Loki!" křikl Crach an Craite. „Co se stalo?"
„Mamíííí!!!" ječela Kashka.
„Que'ss aen!" vrhla se Braenn k dcerám a v rozrušení přešla do brokilonského nářečí. „Que'ss aen, que suecc'ss feal, caer me? "
„Převrhl nám loďku..." lapal po dechu Loki. „U samého břehu... Hrozný netvor! Praštil jsem ho veslem, ale on překousl veslo jako nic!"
„Kdo? Co?"
„Geralte!" vykřikla Braenn. „Mona říká, že to byla cinerea!"
„Žirytva!" zareagoval zaklínač. „Eskele, meče!"
„Moje hůlka!" zvolal Dorregaray. „Radcliffe, kde mám hůlku?"
„Ciri!" sípal Loki, otíraje si z čela krev. „Ciri se s ním bije! S tím netvorem!"
„Hrome! S cinereou nemá Ciri žádnou šanci! Eskele, koně!"
„Počkejte!" strhla Yennefer z hlavy diadém a hodila jej na podlahu. „Teleportujeme vás, bude to rychlejší! Dorregarayi, Radcliffe, Triss, podejte si ruce..."
Všichni ztichli, ale vzápětí se dali do křiku. Ve dveřích stanul král Herwig, špinavý, mokrý, ale celý. Vedle něj stál mladý jinoch s nepokrytou hlavou, v nezvyklé zbroji, špinavý a mokrý. A za nimi vešla Ciri, špinavá, mokrá, rozcuchaná, s Gweirem v ruce. Přes celou líc, od spánku k bradě, se jí táhl hluboký šrám. Utrženým rukávem košile, jenž si tiskla ke tváři, prosakovala krev.
„Ciri!"

„Zabila jsem to," promluvila tlumeně zaklínačka. „Rozsekla jsem tomu hlavu."
Zavrávorala. Geralt, Eskel a Marigold ji chvatně podepřeli. Avšak meč nepustila z ruky.
„Už zase," zabědoval básník. „Zase to schytala do obličeje... To děvče má takovou smůlu..."
Yennefer nahlas vydechla a přistoupila k Ciri. Nehledíc na to, že voda, bláto a krev jí zničí svatební šaty, objala zaklínačku, prsty se dotkla její tváře a vyslovila zaklínadlo. Geraltovi se zazdálo, jakoby se celý hrad otřásl v základech a dokonce i slunce se na mrknutí oka zatmělo.
Yennefer sejmula ruku z tváře zraněné dívky a všichni vydechli úžasem - ošklivá rána se změnila ve vlasově tenkou rudou linku, lemovanou jen několika drobnými krůpějemi krve. Ciri ochabla na držících ji pažích.
„Skvěle?" řekl s uznáním Dorregaray. „Mistrovská ruka."
„Ohromné, Yen," připojila Triss. Nenneke se rozplakala.
Yennefer se slabě usmála, obrátila oči v sloup a omdlela. Geralt ji stačil zachytit, než klesla k zemi, vláčná jako hedvábná stuha.

XII.
„Klid, Geralte," řekla Nenneke. „Za chvíli přijde k sobě. Jenom se vysílila. A k tomu ty emoce, vždyť víš, jak má Ciri ráda."
„Vím," zvedl zaklínač hlavu a jeho pohled padl na mladíka v lesklé zbroji, který stál u dveří komnaty. „Poslyš, hochu, vrať se do kaple. Tady nejsi nic platný. A mezi námi, kdo vlastně jsi?"
„Jsem... Jsem Galahad," vykoktal mladý rytíř. „Smím... Smím se zeptat, jak se cítí ta krásná a odvážná panna?"
„Která?" usmál se Geralt. „Jsou tam dvě, obě krásné a odvážné. A obě panny, i když jedna zůstala dosud pannou jen shodou okolností. O kterou ti jde?"
Jinoch zrudl jako vlčí mák.
„O tu... O tu mladší," vysoukal ze sebe. „O tu, jež se bez váhání vrhla na pomoc králi Rybáři..."
„Komu?"
„Mluví o Herwigovi," ozvala se Nenneke. „Žirytva napadla člun, ve kterém rybařili Herwig s Lokim. Ciri se vrhla na žirytvu a tenhle mládenec, který se tam náhodou objevil, jí přispěchal na pomoc."
„Pomohls Ciri," pohlédl Geralt na rytíře zkoumavě a mnohem vlídněji. „Promiň, přeslechl jsem tvé jméno..."
„Galahad. Je toto Avalon? Hrad krále Rybáře?"
Otevřely se dveře a stanula v nich Yennefer, pobledlá, opírající se o Triss Ranuncul.
„Yen!"
„Jde se do kaple," prohlásila tichým hlasem čarodějka. „Hosté čekají."
„Yen... Neodložíme..."
„Vezmu si tě, i kdyby trakaře padaly! A vezmu si tě hned!"
„A Ciri?"
„Co Ciri?" vykoukla za nevěstinými zády zaklínačka, vtírajíc si glamarye do zdravé tváře. „Všechno je v pořádku, Geralte. Bylo to jen škrábnutí, ani jsem je necítila."
Galahad zaskřípal a zaharašil zbrojí, jak poklekl či se spíše zhroutil na jedno koleno.
„Spanilá paní..."
Dívčiny velké oči se zvětšily ještě více.
„Dovol, Ciri," zasáhl zaklínač. „Toto je rytíř... hmm... Galahad. Už jste se setkali. Pomohl ti, když jsi bojovala s žirytvou."
Ciri se zarděla. Čarodějný elixír už začal účinkovat, a tak byl její ruměnec skutečně okouzlující a jizva se v něm takřka ztratila.
„Paní.." zajíkal se Galahad. „Prokaž mi milost... Dovol, krásko, abych u tvých nohou... Toužím..."
„Jak znám život, hádám, že by chtěl být tvým rytířem," ozvala se Triss.
Ciri si založila ruce za záda a elegantně se uklonila, avšak neřekla nic.
„Naši hosté čekají," připomenula Yennefer. „Vidím, Galahade, že jsi nejen udatný, nýbrž i zdvořilý mladík. Bojovals bok po boku s... mou dcerou, nabídneš jí tedy během slavnosti své rámě. Hoď sebou, Ciri, obleč si šaty. A ty, Geralte, si zastrč košili do kalhot. Za chvíli vás chci všechny vidět v kapli.
*
Svatba se vydařila. Paní i panny si do sytosti poplakaly. Ceremonii vedl Herwig, bývalý sice, ale přece jen král. Vesemir z Kaer Morhen a Nenneke z Ellanderu zde byli v rolích rodičů snoubenců, Eskel a Triss coby svědkové. Galahad vedl Ciri, která se červenala jako pivoňka.
Ti, kdož měli meče, utvořili špalír. Marigoldovi přátelé hráli na loutny a na skřipky a pěli výhradně pro tuto událost složenou píseň. Refrén zpívaly Freixennetovy dcerky a siréna Sh'eenaz, která proslula svým nádherným hlasem. Marigold pronesl řeč, v níž popřál novomanželům mnoho štěstí a radosti a hlavně vydařenou svatební noc, za což od Yennefer sklidil kopanec do holeně.
Potom se všichni přesunuli do trůnní síně a vrhli se k hodovní tabuli. Geralt a Yennefer s rukama stále svázanýma hedvábnou šerpou seděli pochopitelně v čele stolu a s úsměvy děkovali za blahopřání a přípitky.
Hosté, jenž se většinou vyřádili minulé noci, nyní hodovali způsobně a distingovaně - překvapivě dlouho se nikdo neopil. Neočekávanou výjimkou se stal Jarre, který nedokázal snášet pohled na uzardělou Ciri a omámeného Galahada. Nikdo také dnes nezmizel, nepočítaje Kashku, která však byla ve chvíli nalezena, kterak spí pod stolem přitulena k psovi.
Duchům hradu Rozrogu musela dát uplynulá noc také zabrat, protože o sobě nedali ani vědět. Pouze jediný kostlivec ověšený cáry koberce vyrostl z podlahy přímo za zády pánů Aglovala, Freixenneta a Myšilova. Kníže, baron a druid

však byli zabráni do debaty o politice a zjevení nevěnovali pozornost. Strašidlo jejich přezíravý nezájem nadmíru rozhněval, zakřepčilo okolo stolu a zacvakalo zuby těsně u ucha Triss Ranuncul. Čarodějka, důvěrně se tulíc k Eskelovi, zvedla bělostnou ručku a ledabyle luskla prsty. Kosti roznesli psi.
„Nechť je vám Veliká Melitelé nakloněna, moji drazí," políbila Nenneke nevěstu a přitáhla si s ženichem. „Trvalo vám to zatroleně dlouho, ale konečně jste spolu. Náramně se těším a doufám, že Ciri si z vás nevezme příklad a až si někoho najde, nebude tak dlouho otálet."
„Zdá se," ukázal Geralt pohybem hlavy na mladého rytíře, který mohl na zaklínačce oči nechat, „že si už někoho našla."
„Myslíš toho poděsa?" zakroutila hlavou velekněžka. „Kdepak, z téhle mouky chleba neupečeš. Všiml sis ho pořádně? Ne? Chvilku sleduj, co dělá. Předstírá, že nespouští oči z Ciri, ale zároveň zkoumá a ohmatává všechny poháry a číše na stole. Dokonce i ty musíš uznat, že to není slušné chování. Divím se tomu děvčeti, že na něho hledí jako na svatý obrázek. Jarre, to by byla onačejší partie, je to mladík způsobný, vzdělaný..."
„Tvůj způsobný a vzdělaný chráněnec se zrovna poroučel pod stůl," přerušila ji chladně Yennefer. „A přestaň s tím už, Nenneke. Ciri jde právě k nám.
Popelavá zaklínačka se posadila na židli, kterou před chvílí uvolnil král Herwig, a silně se přitiskla k čarodějce.
„Odjíždím," oznámila tiše.
Vím, dceruško."
„Galahad... Galahad jede se mnou. Sama nevím, proč. Ale přece mu to nemohu zakázat, že?"
„Jistě. Geralte," upřela Yennefer svoje fialkové oči na manžela. „Projdi se kolem stolu, promluv s hosty. Dej si také jeden pohár. Malý. Musím si pohovořit s dcerou jako žena s ženou."
Zaklínač si povzdechl.
U hodovní tabule bylo stále veseleji. Marigoldovi kumpáni zpívali písničky, ale takové, že vedle nich sedící Annice zrudla lička. Podnapilý Villentretenmerth objímal kolem ramen ještě podnapilejšího Tellica a dobrácky ho přesvědčoval, že vydávat se za knížete Aglovala s úmyslem užít si v posteli s jeho sirénou by bylo neodpustitelným společenským prohřeškem.
Freixennetovy zrzky flirtovaly s královskými posly, kteří se na oplátku snažili všemožně získat přízeň půvabných dryád. Yarpen Zigrin dojatě popotahoval baňatým nosem a vyprávěl Chireadanovi, jak se v dětství toužil stát elfem. Myšilov se rozčiloval, že vláda brzy padne, Agloval mu vehementně odporoval. Nikdo netušil, o kterou vládu jim jde. Herwig líčil Gardénii Biberveldt, jakého ohromného kapra chytil na vlasec z jediné koňské žíně. Malá ženuška ospale přikyvovala a procitala jen chvílemi, aby houkla na svého muže, ať přestane chlastat.
Po cimbuří pobíhali proroci s krotitelkou krokodýlů, neustále hledajíce pohřešovaného gnóma Schuttenbacha. Freya už měla zjevně plné zuby slabošských mužů, a tak pila s médiem ženského pohlaví. Obě pily hodně a zachovávaly při tom důstojné mlčení.
Geralt obcházel stůl, nastavoval záda blahopřejným poplácáváním a herdám a tváře blahopřejným polibkům. Nakonec se přiblížil k místu, kde seděl cizí rytíř. Zatímco Galahad čekal na Ciri přisedl si k němu Marigold. Galahad si prohlížel trubadúrův pohár a o něčem hovořil, Marigold mhouřil oči a předstíral zájem. Geralt se zastavil za jejich zády.
„...nasedl jsem tedy na tu loď," vyprávěl Galahad, „a vplul do mlhy, třebaže se musím přiznat, pane Marigolde, že ve mně byla malá duše... Vyznávám, že mne tehdy přepadly silné pochybnosti. Byl jsem přesvědčen, že v té neproniknutelné mlze jistojistě zahynu... Tehdy vyšlo slunce, zazářilo nad vodou jako... Jako zlato ryzí... A před sebou jsem spatřil Avalon... Je to přece Avalon, ne?"
„Nikoliv," odtušil věcně Marigold a doplnil jim oběma poháry, „toto je Schwemmland, což se dá přeložit jako Mokřina. Napij se, Galahade."
„Ale tento hrad je... Musí být Montsalvat!"
„Kdepak. Je to hrad Rozrog. O hradě Montsalvatu jsem jakživ neslyšel. A jestli jsem já o něčem nikdy neslyšel, znamená to, že to neexistuje. Na zdraví novomanželů, příteli!"
„Na zdraví! Ale ten král... Jestliže je král Rybář?"
„Herwig? Pravda, rád si zarybaří. Dříve miloval hony, jenže od té doby, co byl zraněn v bitvě u Orthu, kulhá a nemůže ani jezdit na koni. Ale neříkej mu král Rybář, zní to hloupě a navíc je to vůči němu nezdvořilé."
Galahad se odmlčel a pohrával si poloprázdným pohárem. Potom těžce vzdychl a rozhlédl se po sále.
„Měli pravdu," zašeptal. „Je to jen legenda, pohádka. Výmysl. Zkrátka lež. Namísto Avalonu jakási Mokřina. A žádná naděje."
„Co to?" šťouchl ho básník loktem do boku. „Nepoddávej se zármutku, hochu. Zažeň melancholii. Jsi na svatbě, tak se bav, pij, zpívej. Jsi mladý, máš celý život před sebou."
„Život," zopakoval rytíř zasmušile. „Jak to je, pane Marigolde? Něco začíná anebo něco končí?"
Trubadúr se na něj rychle a pozorně zahleděl.
„Nevím," odpověděl. „A jestli to nevím já, znamená to, že to neví nikdo. Závěr zní, že nikdy nic nekončí, aby zároveň něco nezačínalo."
„Nerozumím tomu."
„Ani nemusíš."
Galahad svraštil čelo a hluboce se zamyslel.
„A co grál?" zeptal se po chvíli. „Co bude s grálem?"
„Co je to grál?"
„Něco, co je třeba hledat," upřel na něho mladík zasněné oči. „Něco, bez čeho život ztrácí smysl. Bez čeho je neúplný, nenaplněný a nedokonalý."
Básník ohrnul rty a změřil si rytíře svým proslulým pohledem, v němž se snoubila přezíravost s dobromyslným

pobavením.
„Celý večer," řekl, „jsi seděl vedle toho svého grálu, troubo."

XIV.
Okolo půlnoci, kdy se už hosté věnovali sami sobě a Geralt s Yennefer si mohli konečně nerušeně pohlédnout do očí, se s rachotem rozletěly dveře a do sálu vkročil zbojník Wissing vulgo Lup-Cup. Byl vysoký bezmála sedm stop, měl vousiska po pás a nos jako ředkev - tvarem i barvou. Přes jedno rameno nesl svoji pověstnou palici Špejli, přes druhé veliký pytel.
Ženich i nevěsta znali Lup-Cupa z dávných dob, ovšem nikoho z nich ani ve snu nenapadlo, aby ho pozvali. To byla nepochybně Marigoldova práce.
„Buď zdráv, Wissingu," uvítala pozdního hosta s úsměvem čarodějka. „Jsme rádi, že sis na nás vzpomněl. Prosíme tě ke stolu, nabídni si, na co máš chuť."
Loupežník, elegantně se opíraje o Špejli, se hluboce uklonil.
„Mnoho let radosti a kupu dětí," zaburácel, „vám vinšuju, moji milí! Sto let štěstí, co to říkám, kurva, dvě stě, dvě stě let společného štěstí! Jsem rád, Geralte, i ty, paní Yennefer. Vždycky jsem si myslel, že se nakonec vezmete, i když jste se furt jenom štěkali a kousali jako dvě psiska, nemějte mi to přirovnání za zlé. Co to zase, kurva, vykládám..."
„Děkujeme za přání, Wissingu," skočil mu do řeči Geralt a naplnil loupežníkovi největší pohár, který měl v dohledu.
„Připij nám na zdraví. Odkud ses tady vzal? Slyšeli jsme, že sedíš v báni."
„Pustili mě," zafuněl Lup-Cup, když najeden zátah vyprázdnil objemnou nádobu. „Pustili mě na tu, kurva... Jó, na kauci. Tak jsem vám, moji milí, mohl přinést svatební dar. Tohle je pro vás."
„Co je to?" zajímal se Geralt a podezíravě si měřil pytel, ve kterém se něco hýbalo.
„Lapil jsem to cestou," přiznal Lup-Cup. „Načapal jsem to u záhonu, jak stojí ta nahatá ženská, vytesaná v kameni. Však víte, ta, co je tak posraná od holubů..."
„Co je v tom pytli?"
„Takový, jak bych to, kurva, řekl: čertík. Chytil jsem ho jako dárek pro vás. Máte tady zvěřinec? Ne? Tož si ho nechejte vycpat a pověste si ho v síni, aby se vaši hosté měli čemu podivovat. Ale prohnaná potvůrka je ten čertík, to vám povím. Celou cestu do mě hučí, že prý se jmenuje Schuttenbach."

HERALDIKA

(příloha)

Ve znaku Temerie býval kdysi kráčející lev, pouze korunní princové nosívali v erbu tři stříbrné lilie. Pod tímto znamením také porazil princ Goidemar Falčino povstání a na paměť svého vítězství vložil po své korunovaci tři lilie do znaku království. Král Cedric jej později změnil do podoby černého štítu posetého stříbrnými liliemi. Původní erbovní znamení se nicméně zachovalo na štítě oděnce v klenotu státního znaku.
Stříbrná orlice, kterou měla Redanie ve znaku v dávné době, byla s rostoucím významem a sebevědomím tretogorských králů změněna ve stříbrného orla. Zobrazuje se v červeném poli, někdy zlatě korunovaný. V klenotu bývají jeho rozevřená křídla.
Kaedwen nosí od nepaměti stejné znamení, a to černého jednorožce ve zlatém poli. Rovněž v klenotu je zobrazován vyrážející jednorožec.
Ačkoli město Hengfors má svůj vlastní městský znak, Liga z Hengfors přijala znak království Caingormu, neboť první vládce Ligy pocházel z tamní dynastie. Král Nedamir se sice pokoušel zavést nový státní znak, v němž stříbrného gryfa hodlal nahradit zlatým drakem, a změnu zdůvodňoval svým hrdinstvím při lovu na skutečného (sic!) zlatého draka. Jeho údajné dobrodružství bylo zajisté oprávněně považováno za vybájené a stalo se terčem posměchu na všech panovnických dvorech. Ctižádostivý mladík se tak s ostudou vrátil k dobrému erbu svých předků.
Kovir se v dobách vládnoucího rodu Troidenidů pyšnil čtvrceným erbem, do jehož polí se střídavě kladl redanský orel a kaedwenský jednorožec, což mělo poukazovat na pokrevní příbuzenství s významnými panovnickými rody Severu a bylo to do jisté míry též provokací ze strany jejich nového mocenského rivala. Thyssenidé ustanovili nový erb se zlatým klévským kolem s osmi žezly, která symbolizují osm zemí koruny: Kovir, Poviss, Creyden, Narok, Talgar, Velhad, Vattweir a Rakverelin. V čase vlády vzdorokrále Idiho byla změněna pouze tinktura štítu na modrou, avšak od návratu Esterada Thyssena na trůn je pole erbu opět červené. Na turnajský helm v klenotu se v tomto případě neklade koruna, nýbrž hranostajové chapeau.
Aedirn nese ve znaku jednoduché, leč působivé heroldské znamení červené, zlatě lemované krokve v černém poli. V klenotu má tři pštrosí pera v barvách štítu.
Království Lyrie a Rivie má polcený štít, spojující znaky obou korunních zemí. V levém, bílém poli je červená routa, znamení Lyrie, v pravé polovině štítu je černá orlice ve zlatém poli, znamení Rivie. V klenotu jsou zavřená orličí křídla černé barvy.
Rovněž Cidaris používá polcený erb, ovšem v barvách modré a stříbrné. Symbolem přímořského království jsou dvě odvrácené ryby střídavých barev, popisované jako jeseteři. Taktéž střídavých barev jsou dvě pštrosí pera v klenotu.
Šachovaný znak patří Verdenu. Na starých vyobrazeních někdy vídáme šachovnici černostříbrnou, ale později je jednoznačně stanovena černozlatá. Buvolí rohy v klenotu se rovněž malují v černé a zlaté barvě.
Brugge má v erbu stříbrný kotvicový kříž v zeleném poli a v klenotu paví kytu. Znak nezměnil podobu, ani když

království přešlo pod svrchovanost Temerie.
V erbu Cintry bývali tři zlatí lvi v modrém poli. Vyrůstající lev byl též v klenotu. Po dobytí království Nilfgaardem byli lvi ponecháni jako symbol říšské provincie.
Toussaintská knížata byla vždy suverénními panovníky, čímž se lišila od později povyšovaných knížat „titulárních". Ve znaku Toussaintu je zlatá ratolest vinné révy v zeleném poli. Během několika generací, kdy se v dynastii dědila vláda pouze po přeslici, zmizela z klenotu přilba a byla již natrvalo nahrazena knížecí korunou.
Souostroví Skellige bylo od doby krále Eista formálně pod svrchovaností Cintry, fakticky si však uchovalo svou nezávislost. Místní tradice nečinila rozdíl mezi královským a knížecím titulem, i tak byl jarl Ostrovů suverénním vládcem svého lidu. Bojová sekera byla dávným, ještě předheraldickým znakem námořních válečníků, do erbu se klade pokosem a maluje se modrá v bílém poli. V klenotu bývaly původně buvolí rohy, avšak jarl Crach an Craite do něj umístil svoje osobní znamení kančí hlavy, podle něhož býval přezdíván Mořský kňour.
Naopak knížata z Attre byla vždy vazaly králů Cintry. Za věrnost a účinnou pomoc v bitvě u Chotěbuze polepšila královna Calanthé tradiční erb knížectví s červenobílým štenýřem vloženým srdečního štítku s jedním z cintránských lvů. Rohy v klenotu byly později i dle dobové módy zobrazovány jako tzv. olifanty.
Knížectví Bremervoord bylo původně hrabství, odjakživa však léno panovníků Cidaris. Ve znaku má pět bílých mušlí v modrém poli, tedy vše v barvách království. Symbolika znaku se patrně měla vztahovat k lovu perel ve zdejších vodách. V klenotu bývá paví kyta.
Když král Foltest posiloval vliv Temerie na společné hranici Čtyř království v údolí Pontaru, udělil správci pohraniční marky, svému oddanému leníkovi Herewardovi knížecí titul. Ve znaku Ellanderu je bílá korouhev se zlatými kroužky v černém poli. Tento symbol má snad vztah ke kultu Melitelé, jehož je Ellander centrem. V klenotu je černé křídlo.
Nazair býval kdysi významným královstvím, které leželo sice jižně od pohoří Amell, avšak politicky a dynasticky bylo svázáno se Severem a udržovalo s ním čilé obchodní a kulturní styky. Po nilfgaardské okupaci došlo k násilnému zpřetrhání starých vazeb, zpustnutí sídelního města Assengardu a ztrátě významu Nazairu, který se stal pouhou odlehlou provincií impéria. Nazair míval ve znaku modrou růži ve zlatém poli, stejná figura se opakovala i v klenotu.
Trpaslíci heraldiku původně vůbec neznali, užívali pouze určitý druh cechovní symboliky: stylizované kovadliny, kovářské kleště anebo hornické špičáky, vždy černé na bílém pozadí a nikdy ve štítu. Znak Mahakamu byl dodatečně odvozen z nejrozšířenějšího symbolu dvou zkřížených kladiv, či přesněji kladiva a mlátku. Byla zachována černá tinktura znamení, klade se však do zlatého štítu. Nezachoval se žádný doklad o užívání klenotu.
V erbu Novigradu je v červeném poli stříbrný kroužek se třemi zlatými klíči, které mají dle pověsti otevírat pevninu, moře a řeku. Štít je korunován hradební korunkou, jak jest u městských znaků obvyklé.
Dokumenty a svazky vydávané Vysokým Učením Oxenfurtským nesou znak s hermelínovým heroldským křížem v červeném poli, jenž byl odvozen ze starodávné pečeti. Někdy se na štít klade rektorská čapka.
Nilfgaardská heroldie vytvořila vlastní slohový projev, lišící se mimo jiné tvary užívaných štítů anebo stylizací některých figur. Imperiální znak má několik variant, například tzv. velký či úplný říšský znak je dělen do mnoha polí obsahujících znaky všech císařských držav. Do jeho středu bývá kladen původní, a tedy znak Nilfgaardu, jímž je symbol slunce. Maluje se zlatě v černém poli a sám tvoří tzv. malý či základní říšský znak. Ovšem i v této variantě se zmíněný erb klade pod korunovaný císařský stan, jenž má zdůrazňovat majestát nilfgaardského panovníka a jeho nadřazenost nad všemi ostatními monarchy.

OBSAH:

Hranice možností
Střípek ledu
Věčný oheň
Trochu se obětovat
Meč osudu
Něco více
Epilog: Něco končí, něco začíná

LEONARDO FANTASY
ANDRZEJ SAPKOWSKI
ZAKLÍNAČ 2
MEČ OSUDU

Z polského originálu „Andrzej Sapkowski - Miecz przeznaczenia"
vyd. nakl. SuperNOVA, Warszawa 1992.
a „Andrzej Sapkowski - Cos sie konczy, cos sie zaczyna"
vyd. ve Czerwony Karzel č. 5 roku 1994
přeložili Stanislav Komárek a Jiří Pilch.
Obálka, ilustrace a grafická úprava Jana Komárková.

Erby Stanislav Komárek.
Vydání v Leonardu první.
Vydalo nakladatelství LEONARDO
Svazácká 17, 700 30 Ostrava - Jih
roku 2000 jako svou 27. publikaci.
Vytiskly Těšínské papírny s. r. o., Český Těšín

Cena 310,- Kč

ISBN 80-85951-23-1